

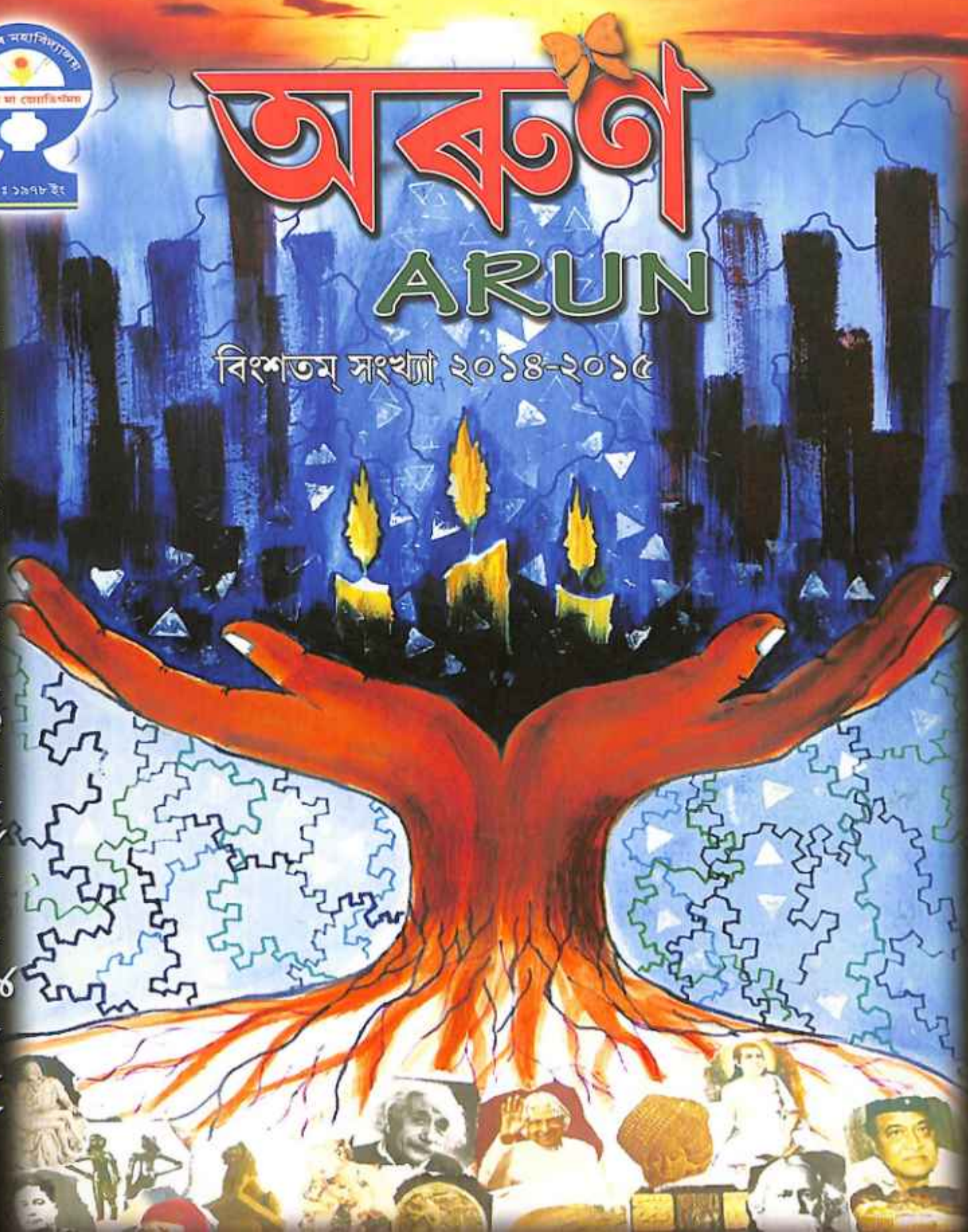

ଆରୁଣ

ARUN

ବିংশତମ୍ সংখ্যা ২০১৪-২০১৫

दिशपुर महाविद्यालय आलोचनी

সভাপতি :

ড° অমৰ শইকীয়া, অধ্যক্ষ

উপ-সভাপতি :

ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা, উপাধ্যক্ষ

ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়িকা :

ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী

'অৰুণ'ৰ তত্ত্বাবধায়িকা :

ড° বীণা চৌধুৰী

শিক্ষক সদস্য :

ড° সুনীতা আগৰৱালা (হিন্দী শাখা)

ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য (অসমীয়া শাখা)

ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা (ইংৰাজী শাখা)

অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা (অসমীয়া শাখা)

সম্পাদিকা :

হীৰামণি নাথ

ছাত্ৰ সদস্য :

গুঞ্জন দাস

ববিতা বয়

কুলদীপ শৰ্মা

শ্বেহনাজ হুসেন

বেটুপাত :

(সম্মুখ পৃষ্ঠা) কুলদীপ শৰ্মা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

(শেষ পৃষ্ঠা) গুঞ্জন দাস,

প্ৰথম যান্ত্ৰিক (স্নাতক কলা শাখা)

অংগসজ্জা আৰু পৰিকল্পনা :

সম্পাদনা সমিতি

স্কেচ :

কুলদীপ শৰ্মা, উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

মুদ্ৰক :

দ্বিবিজা প্ৰিন্টাৰ এণ্ড পাব্লিচাৰ, দিশপুৰ, গুৱাহাটী

সম্পাদনা সমিতি - 'অৰুণ'

বাওঁফালৰ পৰা (বহি) ক্ৰমে - ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা, ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য, ড° বীণা চৌধুৰী (তত্ত্বাবধায়িকা), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ) ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষ), ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী, ড° সুনীতা আগৰৱালা।
বাওঁফালৰ পৰা (বহি) ক্ৰমে - কুলদীপ শৰ্মা, ববিতা বয়, হীৰামণি নাথ (সম্পাদিকা), গুঞ্জন দাস, শ্বেহনাজ হুসেন, ববিতা বয়।

শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৰিছো

ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি তথা 'মিছাইলমেন অৱ ইণ্ডিয়া' খ্যাত ড° এ. পি. জে. আব্দুল কালাম।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী জুৰি বড়ো।

অসমৰ প্ৰাক্তন ৰাজ্যপাল ড° জানকী বল্লভ পাটনায়ক।

ড° মহম্মদ তাহেৰ, প্ৰাক্তন অধ্যাপক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়।

ড° অমলেন্দু গুহ, লেখক।

প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱা, সাহিত্যিক, কবি

অজিত বৰুৱা, সাহিত্যিক, কবি

ইন্দ্ৰ বনিয়া, বিশিষ্ট অভিনেতা।

মহানন্দ শৰ্মা, বিশিষ্ট অভিনেতা।

লক্ষী বৰঠাকুৰ, বিশিষ্ট অভিনেতা।

হেমোৰাম নাথ, শিল্পী

ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ অংগস্বৰূপ - আদ্য শৰ্মা।

অসমীয়া চলচিত্ৰৰ বলিষ্ঠ পৰিচালক - বিদ্যুৎ চক্ৰৱৰ্তী।

ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ পত্নী প্ৰিয়ম্বদা পেটেল হাজৰিকা - আদিৰ লগতে
প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, সম্ভ্ৰাসবাদ, নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ আৱাহনৰ ফলত প্ৰাণ হেৰুওৱা লোকৰ বাদেও
জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনলৈ আঁতৰি যোৱা সকলো ব্যক্তিলৈ

'অৰুণ'ৰ তৰফৰ পৰা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাচিছো।

উচৰ্গা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ
সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত

‘অৰুণ’ৰ
বিংশতম সংখ্যা উচৰ্গা কৰা হ’ল।

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Dr. Mridul Hazarika
Vice Chancellor

MESSAGE

I am happy to learn that Dispur College, Guwahati is going to publish its annual college magazine entitled 'ARUN' very soon. College magazine is a strong medium for the constituent members of a college for intellectual exercise. It carries sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate into a totality of views of a community at a given time.

I wish all success in their mission and hope the magazine will be immensely beneficial to all concerned.

Date : 18.01.2016

(Mridul Hazarika)

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী
অসম সাহিত্য সভা

ড° ধুবজ্যোতি
সভাপতি, অসম সাহিত্য সভা

শুভেচ্ছাবাণী

গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত আগশাৰীৰ উচ্চ শিক্ষাৰ প্রতিষ্ঠান
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'অৰুণ' প্ৰকাশন বাবে প্ৰস্তুতি চলিছে বুলি
জানি সন্তোষ অনুভৱ কৰিছোঁ। আশাকৰো, 'অৰুণ' মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষার্থী তথা
শিক্ষাগুৰুসকলৰ সেউজীয়া অনুভৱৰ বটবৃক্ষ হৈ ব'ল।

মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-চৰ্মচাৰীবিধৰ কলমৰ কাপেৰে নিগৰা
কলা মুকুতাৰ ওৰণি লৈ আলোচনীখন ন-কইনা সাজত প্ৰকাশ পাব। ন ন সাহিত্য
প্ৰতিভাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিবলগীয়া আলোচনীখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনত গঁজালি
মেলা নতুন চিন্তাই সাহিত্যৰ মালা গাথি আমাৰ স্বকীয় সাহিত্যৰ সেউজী
পথাৰখন অনুপমৰূপত সজাই তুলিব।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কাপ-মৈলামৰ সৃষ্টিৰ সমাহাৰত প্ৰাণ পোৱা আলোচনী
'অৰুণ' প্ৰকাশ কৰি ভাষা জননীৰ সেৱাত ব্ৰতী হ'বলৈ ন-শক্তিৰে আগবাঢ়িছে।
সৌৰবৰণিৰ দলিচাত স্মৰণিকা বা ইতিহাসৰ দৰে শব্দ-সমাহাৰে আমাক জীয়াই
থকাৰ লগতে অতীতক পুনৰ মনত পেলাবলৈ সুবিধা দিয়ে।

মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে 'অৰুণ'লৈ মোৰ আন্তৰিক
শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী।

২৭ আষাঢ়, ১৪২২ ভাস্কৰাব্দ

(ড° ধুবজ্যোতি বৰা)
সভাপতি
অসম সাহিত্য সভা

DISPUR COLLEGE

ESTD. 1978

GANESHGURI, DISPUR,
GUWAHATI - 6

www.dispurcollege.com

Prof. Srijib Kr. Chakravarty, M.Sc, AES (Retd.)

President, Governing Body

Dispur College, Guwahati-781006

Formerly Professor, Deptt. of Zoology

Cotton College, Guwahati-781001 and

Retd. Additional Director of Education (Hills) Haflong, Assam

099540-55860 (M)

Residence :

'NIRMALALAYA'

H/No-20, Byelane -6

Natun Sarania, Gandhibosti

Guwahati-781003

Ph. : 0361-2662658

Ref. No.....

Date.....

Message

I am extremely happy to know that the Dispur College annual magazine "ARUN" is going to be published on the occasion of Annual College Week Festival. The basic objective of the college magazines are to provide platform to the students and faculties to publish their writing and research oriented writing. During the previous three decades, the magazine has been in existence and it has played a pivotal role in bringing out the budding talents. This edition will also not be an exception from this objective.

I wish the "ARUN" all success.

(Prof. Srijib Kr. Chakravarty)

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া আলোচনী 'অৰুণ'ৰ বিংশত
সংখ্যা প্রকাশ কৰিবলৈ লোৱাত অতিশয় আনন্দিত হৈছো। কিয়নো এ
আলোচনীয়ে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাংস্কৃতিক, সাহিত্য আদি প্ৰতিভা প্ৰকা
আৰু প্ৰচাৰত সহায় কৰে। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকসকল
তত্ত্বাবধানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে এনেবোৰ দিশত যাতে আগবাঢ়ি যাব পাৰে
এইয়ে আমাৰ কাম্য।

অমৰ শইকীয়া
(ড° অমৰ শইকীয়া)
অধ্যক্ষ
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

অৰুণ

তত্ত্বাবধায়িকাৰ একাষাৰ...

উচ্চ শিক্ষা ক্ষেত্ৰখনলৈ সকলো শ্ৰেণীৰ জনসাধাৰণৰেই উৎসাহ, আশা আৰু এক শ্ৰদ্ধা-সমীহভবা
দৃষ্টি থাকে। কাৰণ উচ্চ শিক্ষা ক্ষেত্ৰখনেই সমাজ আৰু জাতিলৈ সংস্কাৰ তথা প্ৰগতি কঢ়িয়াই আনিব পাৰে। যাৰ
ফলত অন্ধবিশ্বাসৰ অমানিশা আঁতৰাই জকাইচুকৰ সমাজখনলৈও যেন এচেৰেজো পোহৰ আহিব পাৰে। যি
পোহৰত বিজ্ঞান মানসিকতাৰে আধুনিক ভাৱখাৰাই জলমলাই উঠিব পাৰে। অলৌকিক ধাৰণাৰ পৰা সমাজে
মুক্ত হব পাৰে। বিজ্ঞান মানেই সাধাৰণ ভাষাত সত্যৰ অন্বেষণ। বিজ্ঞান সদায় নতুন। ভাৰতবৰ্ষত উচ্চ শিক্ষাৰ
উত্তৰণৰ বাবে নিত্য নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় নীতি তথা আয়োগ গঠন কৰা হৈ আহিছে।

গুৱাহাটীৰ নবকাসুৰ বা নবকাচল পাহাৰৰ পাদদেশত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় অৱস্থিত। উচ্চ শিক্ষাৰ কেন্দ্ৰ হিচাপে শিক্ষানুষ্ঠান
খনক সকলো দিশত আগবঢ়াই নিবলৈ শিক্ষক-কৰ্মচাৰী-ছাত্ৰ সকলে কৰা প্ৰচেষ্টা শলাগিবলগীয়া। ২০১৫ বৰ্ষৰ ৩১ আগষ্টৰ পৰা ২
চেপ্তেম্বৰলৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়েও ৰাষ্ট্ৰীয় মূল্যায়ন আৰু প্ৰত্যয়ন পৰিষদ (NAAC) ৰ পৰিদৰ্শনক আদৰণি জনায়।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'অৰুণ' উনৈশটা বসন্ত পাৰ কৰিলে। বিগত বৰ্ষসমূহৰ দৰে এইবেলি বিংশতম 'অৰুণ'ও
মহাবিদ্যালয়খনৰ মুখপত্ৰ প্ৰকাশৰ ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছে। অৱশ্যে মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-১৫ বছৰটিৰ প্ৰতিটো
স্মৰণীয় মুহূৰ্তই আশানুৰূপ ভাবে প্ৰাণবন্ত কৰি ৰাখিব পৰা নগ'ল।

আমাৰ অনুৰোধ মৰ্মে কটন মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপিকা মাননীয়া মঞ্জু দেৱী পেগুৱে 'অৰুণ'ৰ উনবিংশ
সংখ্যাটি আলোচনা কৰি প্ৰেৰণ কৰা সুন্দৰ লেখাটিত আমি আনন্দ প্ৰকাশ কৰিছো। আজীৱন শিক্ষাব্ৰতী কেশদা মহন্ত বাইদেউৰ লগত
ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী আৰু আমাৰ দ্বাৰা এটি অন্তৰংগ আলাপ কৰা হৈছিল। শ্ৰদ্ধেয়া মহন্ত বাইদেউৰ সংঘাত পূৰ্ণ জীৱনৰ মাজেৰে
শিক্ষক ব্ৰত হিচাপে সাৱটি লোৱা বিষয়টি প্ৰত্যেকৰে বাবে প্ৰেৰণাদায়ক হৈ পৰিছে। অতিথি লেখাৰ শিতানত এইবাৰ অসমীয়া,
ইংৰাজী আৰু হিন্দী তিনিওটা শিতানতে সন্মানীয় লেখক সকলৰ পৰা বিভিন্ন বিষয়ৰ লেখা লাভ কৰা হৈছে। আমাৰ আশা পূৰণ কৰাৰ
লগতে ছাত্ৰ-সমাজলৈ তেখেতসকলে আগবঢ়োৱা বহুমূলীয়া লেখনিৰ বাবে আমি কৃতজ্ঞতাৰ পাশত আৱদ্ধ হৈছো। এই ছেগতে ড°
জ্যোৎস্না ভট্টাচাৰ্য, বন্তি শেনচোৱা, অৰিন্দম তালুকদাৰ, ৰাজকুমাৰ বৰদলৈ, মাতবৰ সিং চৌহান আৰু ৰাজেন্দ্ৰ কুমাৰ আদিলৈ আমাৰ
ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। দুগৰাকীমান প্ৰাক্তন ছাত্ৰইও আমাক সহযোগ কৰিছে। লগতে, মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকী অধ্যাপক-
অধ্যাপিকা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ লেখাই 'অৰুণ'ৰ পৃষ্ঠা গুৱনি কৰিছে। সকলোলৈ আমাৰ সীমাহীন কৃতজ্ঞতা ব'ল।

অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া, মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি অধ্যাপক শ্ৰীজীৱকুমাৰ চন্দ্ৰৱৰ্তী, উপাধ্যক্ষ
ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী আদিৰ দিহা-পৰামৰ্শই একাৰ নাশ কৰি 'অৰুণ'ৰ
প্ৰকাশ ঘটাত বিভিন্ন ধৰণে অৰিহণা যোগাইছে। তেওঁলোকলৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়াইছো। 'অৰুণ' সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰি গঢ়ি
তুলিবলৈ যৎপৰোন্মত্তি চেষ্টা কৰা সম্পাদিকা হীৰামণি নাথৰ লগতে সম্পাদনা সমিতিৰ ড° সুনীতা আগৰৱালা, ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য,
ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা আৰু অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা আদি আটাইলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। ছাত্ৰবন্ধু গুণ্জন দাস আৰু কুলদীপ শৰ্মা বিশেষ
ভাৱে ধন্যবাদৰ পাত্ৰ হৈছে। বৰিতা ৰায়ৰো শলাগ লৈছো। গিৰিজা প্ৰিণ্টাৰ্চ এণ্ড পাব্লিচাৰ্চৰ স্বত্বাধিকাৰ আৰু কৰ্মকৰ্তা সকলেও আমাক
কৃতজ্ঞতাৰ পাশত আৱদ্ধ কৰিছে।

সদৌ শেষত মুখপত্ৰ 'অৰুণ'ৰ সকলো দায়-দোষ মূৰ পাতি লোৱাৰ লগতে পুনৰ আটাইলৈকে আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়; জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী 'অৰুণ'।

ধন্যবাদেৰে -

০৬/০২/২০১৬
(ড° বীণা চৌধুৰী)
তত্ত্বাবধায়িকা, 'অৰুণ'

সম্পাদকীয় একলম -

ব্রহ্মাণ্ডৰ সৃষ্টিৰ মুহূৰ্ততেই গৰ্ভধাৰণ হৈছিল সাহিত্যৰ। পূৰ্ব আকাশত বগা দাগ দি উদ্ভিত হৈছিল 'অৰুণ'। য'ত চিৰ শাস্তত পৃথিৱীৰ প্ৰতিটো অণু-পৰমাণুক পোহৰেৰে উদ্ভাষিত কৰা বহুসংখ্যক জগতক পোহৰেৰে সত্য সন্ধান কৰাৰ বাট মুকলোৱা। যি বাটেৰে বাট বুলি পৃথিৱী আতি উদ্ভাষিত। যি বাটেৰে বাট বুলি পৃথিৱী অতি শাস্তত এনে শাস্তত আত্মাসৰ দলিল লৈ একবিংশ শতিকাৰ সমাজে যান্ত্ৰিক শক্তিৰ প্ৰত্যয়ত যুগান্তকাৰী 'গ্ৰীনিছ বেকৰ্ড'ৰ অভিলেখ স্থাপন ভংগৰ প্ৰতিযোগিতাৰ প্ৰতিযোগী। কিমান বংশধৰ, মনুষ্য নামৰ নামধৰি জীৱৰ আদিম ভাষী পৰিবৃত্তত।

অন্যপী এইয়াই সাহিত্য। এইয়াই সমল। আকাশ-মহাকাশ পৃথিৱীৰ যদি ক্ষেত্ৰ হয়, চিত্ৰ হয় বীজ। অনুভূতিৰ বাংময় প্ৰবৰতাই হিয়া নিগবাই সুকলমে প্ৰবেশ কৰি শেৰত শব্দৰ মালা গাঠি যায়। জন্ম হয় উকমুকনী। প্ৰসব হয় সাহিত্যৰ। সাহিত্য, সৃজনশীল মনৰ গৰাকীৰ অনুভূতিৰ উদ্ভৱ। এনে অনুভূতিৰে উজুতি খোৱা তৰুণ-তৰুণীৰ কলমেৰে নিৰ্গত হোৱা ভিন্ন সমলেৰে প্ৰভাৱী কিৰণেৰে সমৃদ্ধ হৈ গৌৰৱ উজ্জ্বল কৰা আমাৰ 'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়'ৰ আত্মা 'অৰুণ'।

সাহিত্য যদি জাতিৰ দাপোন, তেন্তে শিৱণত জাতিৰ নিশকতীয়া সাহিত্যই মন নুজুৰায়। সাহিত্যই সাঁকাৰাৱক ৰূপ তেতিয়াহে পাব, যেতিয়া বিভেদকামী শক্তি সাম্প্ৰদায়িক বিষবাস্প, উগ্ৰ জাতীয়তাবাদ, বিশ্বকপোৱা নৃশংস জেহাদীবাদ, ইত্যাদি অপহৰণ, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ আদিৰ সুলভ ইলেক্ট্ৰনিক মাধ্যমৰ ম'বাইলৰ যুগত, ভাতৃত্ব, প্ৰেম, ভালপোৱা দয়া, শুশ্ৰূষা, ধনৰ প্ৰাচুৰ্য্যতাৰ বিপৰীতে মনৰ প্ৰাচুৰ্য্যতাৰ, সমাজে সমাজৰ, দেশে দেশৰ, পৃথিৱীৰ মনুষ্য নামৰ প্ৰাণীবিধৰ শীৰ্ষ উত্তৰণৰ সমস্ত প্ৰয়াস হ'ব নোৱাৰেনে একবিংশ শতিকাৰ সাহিত্য সমল। হয়তো নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতি জনেই তাকেই কামনা কৰে, মনে প্ৰাণে।

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ এনে ক্ষণত দিশপুৰীয়ান প্ৰতিজন সতীৰ্থ ভাই-ভনীলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিলো। যি সকলৰ আশীৰ্বাদত অসমৰ ৰাজধানীৰ নাম অলংকৃত এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ দৰে এটা গুৰু বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ গুৰু দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ সুযোগ পালো।

শেৰত মোৰ প্ৰচেষ্টাত বৈ যোৱা ভুল ভ্ৰমৰ মাজৰ্জনা বিচাৰিছো। প্ৰিয়তম সতীৰ্থ যিসকলে মোৰ কাৰ্যকালত আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈ সহায় কৰি আহিলে আৰু শ্ৰদ্ধাৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড° ৰীণা চৌধুৰী বাইদেউ, লগতে 'অৰুণ'ৰ সম্পাদনা সমিতিৰ সকলো সদস্য-সদস্যা, অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া আদিৰ লগতে গিৰিজা প্ৰিণ্টাৰ্চ এণ্ড পাব্লিচাৰ্চলৈ মোৰ মৰম, সেৱা আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰি সম্পাদকীয় কলমৰ সামৰণি মাৰিছো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

স্বীৰ্ণ নাম
(হীৰামণি নাথ)
সম্পাদিকা

'অৰুণ' : এটি আলোকপাত উনবিংশ সংখ্যা ২০১৩-২০১৪ বৰ্ষ

মঞ্জু দেৱী পেণ্ড
মুৰব্বী, অসমীয়া বিভাগ,
কটন মহাবিদ্যালয়, গুৱাহাটী।

(শ্ৰদ্ধা মঞ্জু দেৱী পেণ্ডৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থৰ ভিতৰত 'প্ৰভাতে প্ৰভাতে শঙ্কৰানি' (কবিতা সংকলন) আৰু 'কটনিয়ানত লেখিকাৰ গল্প' (সম্পাদিত) উল্লেখযোগ্য। লেখিকাৰ জীৱনী, সেউজী পাতৰ মুকুতা, সাম্প্ৰতিক অসমীয়া কবিতা, জালুকবাৰীৰ প্ৰতিটো বক্তাভ প্ৰবৰ্ত, সৰা শেৱালিৰ গোন্ধ, সাহিত্যৰ বিবিধ প্ৰসঙ্গ, গৱেষণামূলক আলোচনী আদিত প্ৰবন্ধ আৰু কবিতা সংকলিত হৈছে। শ্ৰীযুতা পেণ্ড সন্দৌ অসম লেখিকা সমাৰোহ সমিতি, গুৱাহাটী মহানগৰ লেখিকা সমাৰোহ সমিতি আদিৰ সৈতে জড়িত। কটন কলেজ লেখিকা সমাৰোহ সমিতি আৰু কটন কলেজ নবীনৰো তেখেত সভানেত্ৰী।)

মানৱ অন্তৰৰ সুকুমাৰ অনুভূতি প্ৰকাশৰ এক নিজস্ব পথ আছে, মাধ্যম আছে। কাৰোবাৰ অন্তৰৰ অনুভূতি প্ৰকাশ হয় ৰং আৰু তুলিকাৰ মাধ্যমেৰে, কাৰোবাৰ সুৰৰ মাধ্যমেৰে, কাৰোবাৰ অভিনয় আদি কলাৰ মাধ্যমেৰে আৰু কাৰোবাৰ লেখাৰ মাজেৰে। সাহিত্য মানৱৰ সুকুমাৰ অনুভূতি প্ৰকাশৰ এক শক্তিশালী মাধ্যম। প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ সুখ-দুখ, হাঁহি-কান্দোন, আশা-নিৰাশাৰ চিত্ৰ-বিচিত্ৰ অভিজ্ঞতাক সামৰি সাহিত্যই মানুহৰ হৃদয়ত নিৰ্মাণ কৰে অনুভৱৰ এক অন্য পৃথিৱী। মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ সমূহতো প্ৰতিভাত হয় অনুভৱৰ এই পৃথিৱীখন - বৰ্ণিল ৰূপত, ভিন্ন ৰূপত। শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সৃষ্টিৰ কঠিয়াতলী মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ সমূহৰ ভূমিকা অপৰিসীম।

অসমৰ ৰাজনৈতিক প্ৰাণকেন্দ্ৰ দিছপুৰত অৱস্থিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী 'অৰুণ'ৰ উনবিংশ সংখ্যা (২০১৩-২০১৪ বৰ্ষ) টো হাতত পৰাত ভূমুকি মাৰিলো 'অৰুণ'ৰ অভ্যন্তৰত। অধ্যাপিকা জেবিন আকবৰৰ তত্ত্বাবধানত মুনমী বৰকটকীৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশ পোৱা 'অৰুণ'ত প্ৰতিভাত হৈছে বিষয়-বৈচিত্ৰ্য, অনুৰণিত হৈছে অনুভৱৰ ভিন্ন স্বৰ। মূলতঃ মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰাক্তন আৰু বৰ্তমানৰ শিক্ষক-শিক্ষার্থীসকলৰ লিখনিৰে সমৃদ্ধ 'অৰুণ'ৰ উক্ত সংখ্যাটোত অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী শাখা সমিতিষ্ট হৈছে। অতিথি শিতানক সামৰি অৰ্দ্ধ শতাব্দীক লেখাৰে 'অৰুণ'ৰ বেঙণিত উদ্ভাসিত হৈছে গল্প-কবিতা-প্ৰবন্ধ আদিৰে সমৃদ্ধ এক বৰ্ণিল যাত্ৰা।

'অৰুণ'ৰ বেঙণিত সমিতিষ্ট প্ৰবন্ধসমূহত পৰিদৃষ্ট হয় বিষয়-বৈচিত্ৰ্য, সামাজিক সচেতনতা, অধ্যয়ন পুষ্টিতা। নৱ প্ৰজন্ম সমস্যা সমাধান আৰু বৰ্তমান ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা, Tracing the Development of Saktism in the Ancient Brahmaputra Valley, A Note of the Great Master of Odes, অসমৰ বৈষ্ণৱ সাহিত্যত ভিন্ন দেৱ-দেৱীৰ প্ৰভাৱ, বিশ্বায়ন, ইণ্টাৰনেট, শিশু শ্ৰমিক আৰু সমাজ ব্যৱস্থা, Higher Education in India : The context for change, The role of the Bharatiya Mahila Bank in Financial inclusion for women selfhelp groups of Assam, Ojapali the performing Art form of Assam, Status of women in India, ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ (হিন্দী) আদি প্ৰবন্ধত প্ৰাচীন অসমীয়া সাহিত্যৰ মননশীল দৃষ্টিপাত,

আৰ্থ-সামাজিক সমস্যা, আধুনিক জীৱন ধাৰা, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ প্ৰসাৰণ আৰু প্ৰভাৱ, সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য, অৰ্থনীতি, ক্ৰীড়া, পৰিবেশ, যুৱপ্ৰজন্ম, শিশু-মহিলা বিষয়ক ধ্যান ধাৰণা প্ৰকাশ পোৱাৰ লগতে অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী সাহিত্যৰ সৌৰভো ব্যাপ্ত হৈছে। ড° প্ৰবীতা শৰ্মাৰ 'জানানে' শিতানে শিক্ষাৰ্থীসকলক নিঃসন্দেহে উপকৃত কৰিছে। অৱশ্যে অসমীয়া শিতানত ভিন্ন বিষয়ক অধিক প্ৰবন্ধৰ সংযোজনে চিত্তাকৰ্ষক কৰাৰ থল আছে।

গল্পসমূহতো সংবেদনশীল মনৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। সমাজৰ বিভিন্ন ঘটনা প্ৰবাহে কৰা ভিন্ন প্ৰতিক্ৰিয়া গল্পসমূহত প্ৰকাশ পাইছে। 'কিছু অনুভৱৰ সৈতে বহু বাস্তৱ' - গল্পধৰ্মী এই অনুভৱে সচেতন পাঠকক জোকাৰি গৈছে। নিষ্ঠুৰ নিয়তি, কক্ষপথ, সপোন, এটি দুৰ্ঘটনা, এক অনুভূতি, সেই পাগলীজনী, স্বকীয় মৰম, ভালপোৱা, চাওমিন ইত্যাদি, এবাৰি মৰমৰ মাত 'মা' আদি গল্পত গল্পকাৰসকলৰ বিভিন্ন অনুভৱৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। অৱশ্যে গল্পকাৰ সকলে তেওঁলোকৰ লিখনিক অধিক মনোগ্ৰাহী আৰু সুখপাঠ্য কৰিবলৈ গল্পৰ কলা-কৌশল সমূহতো গুৰুত্ব দিব লাগিব। গল্প লিখাৰ কৌশল যথাযথভাৱে আয়ত্ত কৰিবলৈ হ'লে লেখকসকলে নিয়মীয়া চৰ্চাৰ লগতে বিশ্বৰ প্ৰতিভাৱান লেখকসকলৰ সৃষ্টিৰাজিও অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। বিশ্ব সাহিত্যৰ নিৰ্বাচিত গল্পসমূহৰ অনুবাদ আলোচনীখনত সংযোজিত হ'লে নিশ্চয় শিতানটো অধিক আকৰ্ষণীয় হ'ব।

গল্প, প্ৰবন্ধৰ উপৰিও 'অৰুণ'ৰ অসমীয়া আৰু ইংৰাজী শাখাত প্ৰায় ডেৰকুৰি কবিতা প্ৰকাশ পাইছে। মন কাগজৰ নাও, আশাৰ বলীয়া বতাহ, কবিতা, প্ৰেম স্বপ্ন, বৰষুণ, দেউতা তোমালৈ মনত পৰে, নিষ্পেষিত জনতা, অনুভৱ, নৈ হ'ব বিচৰা তুমি, ইংলেণ্ড কবি, এটি আত্মহত্যাৰ কবিতা, 'নাৰী' শীৰ্ষক এলানি কবিতা, স্মৃতি, My Life, My Mom, A timely utterness / A noble service আদি কবিতাত কবিৰ বিচিত্ৰ অনুভৱৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। সামাজিক সচেতনতাও প্ৰকাশ পোৱাটো এটা লক্ষ্যণীয় দিশ। কবিতাও এক শিল্প। এই শিল্পক হৃদয়গ্ৰাহী কৰাত বিষয়বস্তুৰ উপৰি প্ৰকাশ ভঙ্গীয়েও গুৰুত্ব লাভ কৰে। আধুনিক কবিতাত ব্যৱহৃত বিভিন্ন প্ৰতীক, চিত্ৰকল্প আদিৰ সমাহাৰে কবিতাক অনন্য ৰূপত তুলি ধৰে। কবিসকলে বিষয়বস্তুৰ লগতে আংগিকৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিব লাগিব। কবি সকলৰ সৃষ্টিত প্ৰতিশ্ৰুতি আছে কিন্তু সাধনা আৰু অধ্যয়ন পুষ্টতাইহে তেওঁলোকৰ প্ৰতিভাক কৰ্বিত কৰি মহত্তম সৃষ্টিৰ পথ উন্মোচিত কৰিব।

'অৰুণ' অকল সাহিত্য-সুৰমাৰে সমৃদ্ধ নহয়, মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰিক পৰিক্ৰমাবোৰে কপক। ইয়াত প্ৰতিভাত হৈছে মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক, সাংস্কৃতিক তথা সামাজিক পৰিক্ৰমা। সম্পাদকীয়ৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিবেদনসমূহেও শিক্ষক-শিক্ষাৰ্থীৰ সন্মিলিত প্ৰচেষ্টাকে সূচাইছে। বহিঃপাঠ্যক্ৰমৰ বিভিন্ন কাৰ্যক্ৰমৰ বৰ্ণনায় আলোকচিত্ৰসমূহে মহাবিদ্যালয়খনৰ সামাজিক দায়বদ্ধতাক কলাসুলভভাৱে দাঙি ধৰিছে। Kaleidoscope শিতানত সংযোজিত আলোকচিত্ৰসমূহে চিৰসেউজ সৃষ্টিশীলতাৰ প্ৰকাশৰে 'অৰুণ'ৰ ৰূপত বহণ চৰাইছে।

মহাবিদ্যালয়খনৰ সামগ্ৰিকতাক তুলি ধৰা 'অৰুণ'ৰ আকাশখন অধিক সৌন্দৰ্যময় হৈ উঠিব, পাঠকসকলৰ যাত্ৰাক মসৃন কৰি তুলিব যদিহে ইয়াৰ বৰ্ণাওদ্ধিলৈ সৃষ্টিপাত কৰা হয়। ভৱিষ্যতে এই দিশটোলৈ গুৰুত্ব দিলে ভাল হ'ব বুলি ভাবো। সুন্দৰ, অৰ্থবহু আচৰণেৰে সজ্জিত হৈ অৰুণে আগত দিনত মহাবিদ্যালয়খনৰ সৃজনশীলতাক উদ্ভাসিত কৰি তোলাক, সৃষ্টিৰ জগতখনত সম্ভাৱনাময় ভৱিষ্যতক জাগ্ৰত কৰি তোলাক, তাকেই কামনা কৰিলো।

পৰিশেষত অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি ইমৰাণ শ্বাহদেৱৰ ভাষাৰেই আশা কৰিম 'অৰুণ' মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষাণ্ডক আৰু শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সেউজীয়া অনুভৱৰ বটবুন্ধ হৈ ৰওক, বৰ্ণিল অভিজ্ঞতাৰ ৰামধেনুৰে মনোমোহা হওকহু 'অৰুণ' সৰ্বদিসুন্দৰ ৰূপত উদ্ভাসি উঠক - তাৰেই আন্তৰিক সেউজ শুভকামনাৰে ...

বেটুপাতে কি কয় -

কুলদীপ শৰ্মা
দ্বিতীয় বৰ্ষ, উচ্চতৰ মাধ্যমিক
(বাণিজ্য শাখা)

জ্ঞানদায়িনী শিক্ষাৰ যুগজয়ী প্ৰসাৰতাৰ মহত্ব বটুপাতটোৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰাৰ চেষ্টা কৰা হৈছে। 'শিক্ষা' হৈছে মানৱ মনক পৰিপুষ্ট কৰিব পৰা একমাত্ৰ মাধ্যম। আদিম যুগৰে পৰা মানুহৰ মস্তিষ্কত অহৰহ উদ্বেলিত হৈ থকা ন-ন জিজ্ঞাসা সমূহৰ সমাধান এই শিক্ষাৰ মহান জ্ঞানৰূপী জ্যোতিয়ে দি আহিছে। গুৰুৰ মহান সান্নিধ্যই আত্মাৰত ককবকাই থকা অজ্ঞানী ছাত্ৰ সকলক জ্ঞানৰ প্ৰকাশৰ ফালে ধাবমান কৰাইছে। পৰমাত্মাকপী মহান জ্ঞানৰ ধাৱক শিক্ষাণ্ডক সকলৰ দিগদৰ্শন আৰু মহান ত্যাগৰ কথাও বটুপাতটোত সেই অৰ্ধগলিত মমবাতিৰ জ্বলিত প্ৰতীকমান হৈছে। লগতে মমবাতি জুইৰ শিখাৰ সৌ আৰু বাওঁ দুয়োফালে থকা মুখমণ্ডলৰ আকৃতিয়ে প্ৰতিভাল মমকে এজন শিক্ষকৰ চৰিত্ৰক দৰ্শাইছে। য'ত ভক্ত আৰু ভগৱানৰ স্বৰ্গীয় সম্পৰ্কৰ দৰে শিক্ষাণ্ডক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত এটি সৰগীয় যোগসূত্ৰ স্থাপন কৰা হৈছে - যাৰ কোনো দিনে অন্ত নাই, যাক যিমানেই সেৱা কৰা হয়, যত্ন লোৱা হয় সিমানেই তাৰ শিৰা দূৰ-দিগন্তলৈ প্ৰসাৰিত হয়। মমবাতিৰ অনুৰূপকৈ নিজে জ্বলিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক জ্ঞানৰ প্ৰকাশৰে দীপ্তমান কৰা শিক্ষাণ্ডকসকলৰ মাজতেই থাকে সেই পৰম সিদ্ধৰ সন্ধান, যাৰ জ্যোতিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক জ্যোতিৰ্ময় জ্ঞানৰ আলোকেৰে সজ্জিত কৰি ভৱিষ্যত জীৱনৰ উন্নতিৰ পথ প্ৰশস্ত কৰায়, যিটো ত্ৰিভূজাকৃতিৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ চিত্ৰসমূহৰ জ্বলিত ছাত্ৰ সমাজৰ উৰ্দ্ধগামী উন্নতিৰ ছবিখনৰ সুন্দৰ ৰূপটো প্ৰতিফলিত কৰা হৈছে।

শিক্ষা গ্ৰহণৰ কালছোৱাত ছাত্ৰৰ পৰা পোৱা কিছু নিৰাশাব্যঞ্জক তথা অকটিকৰ মনোভাৱে শিক্ষকৰ আৰু ছাত্ৰৰ বাবে যি সংঘৰ্ষ পূৰ্ণ তথা কঠিন পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰে সেই কথাটোকো বটুপাতটোত আত্মাৰ ঘন ক'লাখিনিৰ জ্বলিত প্ৰকাশ কৰি দেখুওৱা হৈছে। ছাত্ৰ জীৱনৰ আত্মাৰ-পোহৰৰ এই দোমোজাৰ সময়খিনিত শিক্ষক সকলে আটাইতকৈ বেছি গুৰুদায়িত্ব বহন কৰিব লগা হয়। মমবাতিৰ শিখাৰ দৰে নিজে জ্বলিও ছাত্ৰৰ মন প্ৰাস কৰিব খোজা আত্মাৰ খিনিক বাবে বাবে আঁতৰাবৰ চেষ্টা কৰে এই মহান বৃত্তিধাৰী সকলে, যাৰ পৰিণাম স্বৰূপে অজ্ঞানী ছাত্ৰ সকলেও জ্ঞানৰ পৰম মাৰ্গৰ সন্ধান লাভ কৰে আৰু পিছত জ্ঞান সমৃদ্ধ সূৰ্য মুখী পখিলাটোত বিলীন হৈ সুবাস কঢ়িয়ায়।

প্ৰাচীন ইতিহাস উনুকিয়ালে দেখা যায় যে-প্ৰজ্ঞাৰ সাধক গৌতমবুদ্ধ তথা একাগ্ৰতাৰ প্ৰতীক একলব্য আদি মহান যুগনায়কসকলে জড় মূৰ্তি আৰু বৃক্ষৰ ভিতৰতেই যেন প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰিছিল। নিজৰ কৰ্তব্যনিষ্ঠা আৰু পৰম সাধনাৰ মাজতেই তেওঁলোক কালজয়ী। তেওঁলোকৰ ত্যাগে হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈকে এক এবাৰ নোৱাৰা মানৱীয় যোগসূত্ৰ বান্ধি থৈ গৈছে। তাৰ আলমতেই উদ্ভাৱন হৈছে ন-ন পৰিঘটনা, সংযোজন হৈছে নৱতম সৃষ্টি। এই সুন্দৰ সৃষ্টিকামী জ্যোতিৰ্ময় ছবিখনৰ একাংশ প্ৰস্তুতি হৈছে বটুপাতৰ তলৰ অংশত আৰোপ কৰা কিছু মহান চিত্ৰাংশৰ মাজেৰে। এডাল বৃক্ষৰ শিপাৰ ওৰিয়েই হৈছে বৃক্ষডালৰ মূল অংশ। তলৰ অংশত থকা চিত্ৰ সমূহ হৈছে মানৱ সভ্যতাৰ গাঁথনিৰ মূল আৰু তাৰ ফলস্বৰূপে সভ্যতাই আজি এইখিনিত উপনীত হ'বলৈ সক্ষম হৈছে। বটুপাতটোত প্ৰকাশ লাভ কৰা আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশটি হ'ল দুহাত মেলি থকা সেই বৃক্ষকপী প্ৰতিকৃতি, যাৰ শিপাৰ পৰাই সংস্কৃতি আৰু জ্ঞানৰ মহান সভ্যতাই গা-কৰি উঠিছে। সেই মহীকহকপী শিক্ষাৰ অফুৰন্ত স্তম্ভই জ্ঞানৰ সমুদ্ৰত প্ৰবাহমান ৰূপত ঠন ধৰি উঠিছে যুগ যুগ ধৰি। সেই বৃক্ষই যুগযুগ ধৰি মানৱীয় আত্মা শান্তি আৰু জ্ঞানৰ প্ৰবাহ সঞ্চাৰ কৰি আহিছে। এই বটবৃক্ষৰ দিশাল দুহাতত সমাহিত জ্ঞান আৰু সভ্যতাৰ সঞ্জীৱনীয়ে হেজাৰটা সূৰ্যৰ দৰে দূৰন্ত গতিত প্ৰকাশ লাভ কৰিছে আৰু সেই পৰম সূৰ্যত লীন যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে- বটুপাতৰ প্ৰথম অংশতেই তাক উপস্থাপন কৰা হৈছে।

আধুনিক মনস্তাত্ত্বিক প্ৰভাৱে গা কৰি উঠিলেও সুন্দৰৰ সাধনাই ছাত্ৰসকলৰ মাজত বৰ্তমানেও 'সুগন্ধি' পখিলা'ৰ ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰা দেখা গৈছে যি পখিলাই ফুলৰ মৌ চুহি প্ৰকৃতিত সুগন্ধি আৰু সুন্দৰতাৰ বাৰ্তা কঢ়িয়াই ফুৰে। সেই পখিলাই আধুনিকতাৰ দোদুল্যমান পৰিৱেশতো ছাত্ৰ মনৰ প্ৰকৃত সুন্দৰতাক এতিয়াও যেন মচ খাবলৈ দিয়া নাই। এই সুন্দৰ অনুভৱ খিনিক বটুপাতটোৰ দুয়োকাষে ৰঙা-নীলা আঁক-বাঁকবোৰৰ জ্বলিত আত্মপ্ৰকাশ কৰা হৈছে। ৰঙা-নীলা ৰঙৰ চেকুৰাবোৰে আমাৰ বৰ্তমানৰ ভাল-বেয়া সমাজখনক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে। জ্ঞান আৰু প্ৰকৃত শিক্ষা লাভ কৰি ফিনিক্স পখীৰ দৰে দূৰন্ত গতিত পখিলাৰ দৰে উৰা মাৰিবলৈ সক্ষম হোৱা প্ৰতিজন শিক্ষাৰ্থীয়ে সত্য আৰু সুন্দৰৰ মহান স্থান সেই পখিলাটোত বিলীন হৈ যাব বা গৈছে। যাৰ প্ৰভাৱ সমাজৰ সেই ৰঙা-নীলা স্তম্ভবোৰত পৰিলক্ষিত হৈছে -এইয়াই বটুপাতৰ অন্তৰ্নিহিত ভাৱ।

সূচীপত্র

অসমীয়া বিভাগ

অতিথি শিতান

জল ভৰি যশোদা

"ভাবতন্য গৌৰৱং সংস্কৃতে নিহিতম্"

প্ৰবন্ধ শিতান

উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষা - এটি চমু আলোচনা
ডাইনী হত্যা: এক অন্ধ বিশ্বাস
বৰপেটা জিলাৰ সত্ৰসমূহৰ বিবৰণ
বিচিত্ৰ ব্যক্তিত্ব: 'লিঅ'নাৰ্ড' দা ভিন্সি
মনালিছা: এক চিনাকি
শিৱসাগৰ এক বিহঙ্গম: দৃষ্টিৰে
সত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি আৰু নিৰ্মূলৰ উপায়
আমাৰ চিন্তা
মিচিং সকলৰ খাদ্য আৰু সাজপাৰ
উদ্যোগ নগৰী বঙাইগাওঁ
শিক্ষা জীৱন, শিক্ষাৰ্থী আৰু সমাজ
বঙ্গনগৰী গুৱালকুছি
ড° এ পি জে আপুল কানাম
ভ্ৰমণৰ প্ৰয়োজনীয়তা
শ্ৰদ্ধাঞ্জলি মৰমৰ বান্ধৱী জুৰিৰ স্মৃতিত
ক্ৰমবিকাশ
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক যোগ শিক্ষা প্ৰদানৰ লাভালাভ
ইছলাম ধৰ্মত হজৰ বৈশিষ্ট্য
জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীৰ সন্দৰ্ভত কিছু তথ্য
ড° সবপল্লী বাধাকৃষ্ণণৰ জীৱন আৰু দৰ্শন
আধুনিক পুৰিভালৰ ধাৰণা
অন্তৰংগ আলাপ

কবিতা শিতান

কক বেল

সেউজ প্ৰেম

মোৰ জন্মতেই দিয়া হৈছিল জানো অযোগ্যতাৰ চাৰ্টিফিকেট
বিতৰ্কিকা

বসন্তৰ আগমন

সপোনৰ চক্ৰবেহুত

পোহৰ বিচাৰি

ভাল পোৱাৰ গভীৰতা

বসন্তৰ পৰশ

বন্তি শেনচোৱা

ৰাজকুমাৰ বৰদলৈ

পূজা দাস

প্ৰিয়ংকা সৰকাৰ

পাপৰি পাটগিৰী

কুলদীপ শৰ্মা

মিত্ৰ বৰা

মৃদুস্মিতা দেৱী

বন্দিতা বড়ো

জয়া চৰকাৰ

আমা পেণ্ড

ডিম্পী লহকৰ

ববী ভট্টাচাৰ্য

তুলিকা দাস

পূজা দাস

প্ৰিয়ংকা কোঁৱৰ

কবিশ্ৰী বয় আৰু বিউটি দাস

বিকাশ ভৰালী

পাৰ্থ প্ৰতীম গগৈ

জেবিন আকবৰ

ড° প্ৰবীতা শৰ্মা

ড° মামণি কলিতা

ড° মালিকা ভট্টাচাৰ্য

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী

দেবজিত কলিতা

ববিতা বয়

হীৰামণি নাথ

নিশান্ত তালুকদাৰ

মনিষা কলিতা

দিপুঞ্জিতা দাস

সুভাষ দাস

মানসজ্যোতি হালৈ

বিহু বিহু লাগিছে গাত

অনুভৱৰ ছাঁত

যাত্ৰা

জীৱন

নিষ্ঠুৰ যৌৱন

নিৰ্জন দ্বীপত এবাতি

নিশিতা, তুমি ভালে-কুশলে আছা তো

লিমাৰিক

একলম প্ৰকৃতিলৈ

জীৱনৰ খোজ

চিৰিয়াৰ সেই শিশুটি

গল্প

দধিচী

অশ্ৰু

ল'ৰালিৰ ধেমালি

সেউজ সপোনৰ যাত্ৰা

অনুতাপ

দৰিদ্ৰৰ দুখ

নীলা খামৰ চিঠি

English Section

Article

Philosophical Humanism

The Nature and Scope of History

Jane Austen and her contribution to English Literature

A Brief Outline of Sri Sarvepalli Radhakrishnan

Medieval Romances

Save the Girl-Child

Mahatma Gandhi Means

Indian Currency

Save our Economy

Bell-Metal Industry of Assam

Rural Industries

Lokpal Bill

Wrong Habits Result In Back Pain

Let us not look for others mistake

The E-Life

The Journey of Music through Ages

Amazing Facts About Cricket

21st Century's Women and Entrepreneurship

Kaziranga National Park Of Assam

Importance of Commerce Education in Present Day

Context: A Review

Soft Skill in Corporate World

পংকজ গগৈ

বৰ্ণালী তালুকদাৰ

কৃষ্ণ চন্দ্ৰবৰ্তী

বিনীতা দাস

নাছবিন বেগম

কন্তুৰী বৰ্মণ

ব্ৰজেন শৰ্মা

মৃদুস্মিতা কলিতা আৰু

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী

ববিতা বয়

ড° নমিতা ডেকা

কুলদীপ মেধি

জিৎজ্যোতি শৰ্মা

শংকৰ ৰাজবংশী

জীমণি শৰ্মা

কন্তুৰী বৰ্মণ

ভট্টাৰিকা শৰ্মা

নিহাৰ ভৰালী

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী

Dr. Jyotsna Bhattacharjee - 104

Mr. Arindam Talukdar - 108

Manashi Bhattacharya - 110

Swagata Das - 111

Jabina Jasmin - 112

Twinkle Biswas - 113

Nijara Chetia - 113

Shivam Kumar Das - 114

Rupam Baishya - 114

Dipasri Deka - 115

Mridusmita Phukan - 115

Bhaskarjyoti Sarma - 116

Nomina Yesmine - 117

Nomina Yesmine - 117

Sujata Gautam - 118

Hiru Paban Hira - 119

Shahid Javed - 120

Dr. Bhaswati Barua Das - 121

Dr. Ajoy Mitra - 121

Pankaj Kumar Kathar - 125

Himangshu Kalita - 127

Mrs. Tribeni Barkataky - 130

Report of the special camp
Judicial Activism, RTI and PIL
How to prepare for a competitive Exam ?

Poetry

At Her Mercy
Mysterious Chameleon
William Blake : The Versatile Poet
Midnight's talk
Shakespeare
An Exotic Morning
Potter and the clay
The Long Rat Race
Dispur College Tamaso Ma Jyotirgamaya

Story

Of Angels and Ghosts

Hindi Section

निबन्ध

सांप्रदायिकता मानवता के लिए अभिशाप
आधार योजना की उपयोगिता
विद्यार्थी जीवन में अनुशासन का महत्व
डा० ए. पी. जे. अब्दुल कलाम
बाल-श्रमिक
कबीर के दोहे
हारना/किन्तु हार न मानना ही जिंदगी का दूसरा नाम है

कविता

उड़ान
हमारी राष्ट्रभाषा हिंदी
दूर घर से चले आये हैं
जीवन की कामना
ये किताबें
यादें
राजनीति
वाह ! गुवाहाटी
विद्या का भंडार दिसपुर कॉलेज
दिसपुर महाविद्यालय
वीर बालक

कहानी

क्या यही जिंदगी है ?

Dr. Parag Dutta - 134
Mousumi Devi - 137
John Das - 141

Gunjan Das - 144
Twinkle Biswas - 144
Dikshita Hazarika - 145
Twinkle Biswas - 145
Suparna Sinha - 146
Salman Allam - 146
David Mochahary - 147
Salman Allam - 148
Karishma Barman - 148

Gunjan Das - 149

मातवर सिंह चौहान ... 153
राजेन्द्र कुमार ... 156
नोमीना इयाचमीन ... 157
सम्पूक्ता विश्वास ... 158
सिद्धार्थ सिंह ... 159
सम्पूक्ता विश्वास ... 160
जुरि दास ... 161

विकाश पान्डे ... 162
सम्पूक्ता विश्वास ... 162
ललिता कुमारी साह ... 163
पायल कुमारी राय ... 163
पूजा बर्मन ... 164
ललिता कुमारी साह ... 164
चौदनी गिरि ... 165
ललिता कुमारी साह ... 165
पायल कुमारी राय ... 166
सम्पूक्ता विश्वास ... 166
जुरि दास ... 167

प्रिन्स कुमार ... 168

অসমীয়া বিভাগ

অতিথি শিতান

জল ভৰি যশোদা

(বন্তি শেনচোৱা গুৱাহাটীৰ বাধাগোবিন্দ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ সহযোগী অধ্যাপিকা। অসমীয়া সাহিত্য ক্ষেত্ৰখনত 'নিবাদ গান্ধাৰ', 'সবল আৰু সুন্দৰ', 'দুপৰৰ পাব চৰাই' ইত্যাদি গল্প সংকলনেৰে শেনচোৱাই চুটি গল্পৰ এক অনন্য ধাৰা সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। Anthology of Assamese fiction by women writers পুথিখনো তেখেতে সম্পাদনা কৰিছে। ২০০৬ চনত বন্তি শেনচোৱাই চুটি গল্পৰ ক্ষেত্ৰত জেহিকল হুছেইন সঁৱৰণী বঁটা লাভ কৰে।)

বন্তি শেনচোৱা

অসমীয়া সাহিত্য

পুথিখনো

তেখেতে সম্পাদনা কৰিছে।

২০০৬ চনত বন্তি শেনচোৱাই চুটি গল্পৰ ক্ষেত্ৰত জেহিকল হুছেইন সঁৱৰণী বঁটা লাভ কৰে।

বুকুত পাহাৰ যেন গধুৰ ভাৰ। কিন্তু বৰষুণ নহয় কিয়? দৰালপিটা বৰষুণ। মৰ্মভেদি বৈ আহক এসোঁতা ধাৰা। শৈশৱ আৰু কৈশোৰৰ বিচৰণভূমি চকুৰ পৰা দূৰলৈ গৈ থাকিল। দূৰৰ পৰাই তাই প্ৰণিপাত জনালে নৈখনক-

জল ভৰি যশোদা

পিছলৈ নোচাবা

ঐ বাম

মাগবো আহিব ভাগি, হে

মাগবো ভাগিব

জগবো লাগিব

ঐ, বাম ...

কোনো বৈ থকা নাই। যেনেকৈ বৈ থকা নাই নদী।

পাহিৰ মুখত শাওনৰ ঘন মেঘ। দেউতাক বদলি হৈ যোৱাৰ দিন ধৰি ছোৱালীজনী বেছি মন মৰা হোৱা নাই নে? ঘৰখনত দেউতাক নেথাকিব, সেয়া হজম কৰিবলৈ তাইক এপৰেক লাগিল। আজি স্কুলৰ পৰা আহোঁতে বতৰ ওন্দোলাই আনিছে। হ'ল কি ছোৱালীজনীৰ? ৰূপ সচেতন মাক। অন্ততঃ নিজে তেনেকৈয়ে ভাবে। দেউতাকে লাই দি থৈছে। ৰূপ স্বাভাৱিকতে অলপ কঠোৰ হ'বই লাগিব।

বতৰ আপোনা-আপুনি শাম কটালে বাট চালে ৰূপে। দোমোজাৰ সময়। মোহন শৈশৱে হাত এৰা দিছে অথচ কৈশোৰৰ আলি কেঁকুৰিলৈকে দূৰ এখোন। পেৰেনিয়াই সুধি থকাতকৈ অপেক্ষাই উত্তম হ'ব। নিৰুদ্বেগ যেন দেখুৱাই সময় যাবলৈ দিলে ৰূপে। ৰাতিলৈ মেঘ আঁতৰিল।

পৰিপক্ব হৈ দেখুওৱা পাহিৰ স্বভাৱ। সন্তপ্ৰণে পোনাকণ টোপনি গ'লনে উমান ল'লে। তাৰ পাছত মাকৰ কাষ চাপি আহিল, 'জানানে, বাটত এটা মানুহে মোক অসভ্যালি কৰিছে?'

স্কুললৈ যাওঁতেও আহোঁতেও। কেবাদিনো। মই কিন্তু কেতিয়াবা কিবা কৰিম, তেতিয়া নক'বা। দে'তা...

তাইৰ নাকৰ পাহি বৈ বৈ ফুলি উঠিল। ইয়াৰ পাছত মাত ওলোৱা অসম্ভৱ।

সিৰিকটৈ গাৰ নোম থিয় দিলে ৰূপৰ। বিছা নে ৰাং কুকুৰ? ইমান অসতৰ্ক তাই কেনেকৈ হ'ল। সৌখন স্কুল। ৰাজ্যও পাৰ হ'ব নালাগে। পোনাকণো স্কুল যাব পৰা হৈছে। দুয়োটা একেলগে যায়, আহে। এই ৰূপেহে। তাকে চাই-চিতিহে ঘৰটোত সোমাইছিল তাহাঁত। ল'ৰা-ছোৱালীহালৰ যান-জঁটত পৰি হাবাশাস্তি নহওক। ৰূপেও নিজৰ বুলি অলপ সময় পাওক।

সামন্তৰো সেয়াই চিন্তা আছিল। তাৰ মাজতেই?

তাই নিজৰ অসাৱধানতাক দিচ্কাৰ দিলে। শূল-জৈং ক'ত নাই? বৰণীয়া পখিলাৰ পাখিয়েও কঢ়িয়াই আনে বিয়াক্ত বিছাৰ গুং। জীয়েকৰ ঘুমন্ত মুখখন নিজৰ বুকুত হেঁচি ধৰিলে ৰূপে। এই ৰূপ মানৱৰ মাজত ধীৰে ধীৰে আবণ্ড হ'ব জটিল

প্ৰক্ৰিয়া। আৰু এসময়ত এয়া তাইৰ দৰেই বুকুত আঁকোৱালী ল'ব আকৌ নতুনক। মাক হিচাপে কি তাইৰ কৰণীয়খিনি কৰাত হীন-দেড়ি ঘটিছে নেকি? কোনখিনিতে ছিন্ন বৈ গৈছে? আৰু কিয় বা বিচাৰি আছে ৰূপে নিজে? নিজৰ কাৰণে অলপ সময়? ভাৰ্জিনিয়া উলফৰ সেই একান্ত নিজা খোঁটালিটো? অধীৰতাৰে তাই ৰাতিপুৱালৈ বাট চাই ব'ল।

দুয়োটাকে হাতত ধৰি ৰূপ স্কুললৈ আগবাঢ়িল। পাহিক 'অসভ্যালি' কৰা মানুহটোৰ তাই মুখমুখি হ'ব খোজে। কিন্তু যেতিয়া দেখিলে, মানুহটোক দেখি তাই হাঁহিবইনে কান্দিবই ঠিক কৰিব নোৱাৰিলে। লব্ধ-ফল্গ বৃদ্ধ। দেহ, বিশাল সময়ৰ একোণত আৰু স্মৃতি স-সাগৰ দূৰত্বত। যেন এই মাত্ৰ শীলভদ্ৰৰ গল্পৰ পৃষ্ঠাৰ যৌৱনৰ কোনোবা অসংলগ্ন বালিচৰত। অসহায় এটা অৱস্থা। দেহৰ স'তে স্মৃতিৰ অসহযোগিতা; বৃদ্ধ দেউতাকক চম্ভালি ৰাখিব খুজি পুতেকজন বিতৰ্ত হৈছে। এই ভাব-ভঙ্গী; এই কুৎসিত একোটা হাঁহি। ৰূপে দূৰতে বিদূৰ হোৱাহে যুগুত বুলি ভাবিলে।

ৰাতিলৈ তাইৰ অৱস্থা কাহিল কৰিলে।

"খোলাকৈ কোৱা। মই কিয় নুবুজিম। তুমি কোৱা। কি সানমিহলি হৈছে? এই অঙ্গী-ভঙ্গীৰ কি অৰ্থ? অপমান কৰিলেও নুবুজিব? কিয়? যদি ধৰা পুতেকজনক কৈ দিওঁ যে এয়া -"

এয়া তাইৰ পাহি। বিজ্ঞানৰ 'মেম্যাক' পঢ়াওতে স্যামন্তক ঘুমুৱাই দিয়া পাহি। পলকতে সুদূৰৰ দূৰত্ব অতিক্ৰম কৰিবলৈ ব্যাকুল নতুন প্ৰজন্ম। কিমান খিনিলৈ নিবাৰণ কৰা যুগুত পিয়াহ? এয়া সম্মুখত উদ্ভাস পৃথিৱী। বুজা-নুবুজাৰ হাতচানি। পাহিৰ এটাই দাবী। পৰিচ্ছন্ন উত্তৰ দিবা। স্পষ্ট। ৰূপ আৰু স্যামন্তই পৰস্পৰৰ চকুলৈ চায়। এই যে প্ৰাক্তন ব্ৰহ্মাণ্ড সুন্দৰীয়ে এটা বিজ্ঞাপন দিয়ে, কি ব্যৱহাৰত লাগে সেই নেপকিন? ৰূপে যিমান পিছলৈ থব খোজে বুজাবলৈ, পাহিক সিমানবাৰ লাগে, আগতেই জানিবলৈ। আৱৰ্তত সামৰি ৰখাই কঠিন। খুব জটিল সময়।

ৰূপে হুমুনিয়াহ কাঢ়িলে। বৃদ্ধ মানুহজনক দেখি তাইৰ বুকুৰ পৰা এটা শিল নামি গৈছে। যেন সকাহ। কিন্তু জানো আচলতে আশ্ৰয় হ'ব পৰা যায় এই দোমোজাত? তাইৰ শৈশৱে তাইক অগাদেৱা কৰিলে। চিলমিলিয়া টোপনীৰ সৈতে লুকাভাকু খেলি বেগাই প্ৰবেশ কৰিলে শৈশৱৰ বিচৰণ ভূমিত। পাহি টোপনীত লালকাল। পোনাকণো। এতিয়া অফুৰন্ত সময় তাইৰ হাতত; 'আ কন্ম অভ ৰ্যান্ ওন্'। হাতত তুলি ল'ব নেকি বৌদ্ধ্যজ্ঞান মুকুতা? নিজাকৈ, একান্তকৈ? পাহিৰ মুখত

নিজৰ মুখখন দেখে নেকি জুমি চালে তাই। চাকলতা এই দোমোজাত পৰিছিলনে? এনেকুৱা দূৰন্ত আছিলনে জিজ্ঞাসা?

কিমানজনী আছিল জানো তেতিয়া তাই? বৰপাহঁতে চাৰিটা বাঁহৰ জোড়ৰ মাজত মাটিৰ টিপ আটল কৰিছে। কাষে-পাজৰে কলগছ কেইডালমান। তাইৰ হাতত বঁটাখন।

"আমাব ঠগী মাষ্টৰৰ ছোৱালীটিনে? বৰবৌৱেৰৰ পৰা অকপমান মল্যপাত দি যাবিহি আই।"

খেলি ফুৰোঁতে পাহিৰিয়ে থাকিল মল্যপাতৰ কথা। দেও দি ফুৰোঁতে এবাৰত বঁটা এখনতে উজুটি খালে। মনত পৰি গ'ল। ধঁপাতখিনি দিবলৈ আহি তাই থব লাগিল। আগতে কোনো দিনে কিয় মন কৰা নাই তাই? কি ধুনীয়া বেইখন। বগা কলগছৰ চাৰিখুঁটা। টিপটোও পাতলকৈ বখলিয়াই লোৱা কলপটুৱাৰে খাপ খাপকৈ বন্ধোৱা। টোঁচা আৰু পিছল। মানুহটো থিয় হ'বৰ জোখাৰে উদং। ওপৰছোৱালৈ চাৰি খুঁটিত পাক খাই খাই তৰপে তৰপে পটুৱাৰে বন্ধোৱা; মণিকুট যেনেকৈ জোঙা। ওপৰে-তলে, বাহিৰে-ভিতৰে গোটেইখিনিতে ফটিক যেন পটুৱাৰ কাম; পাতল আৰু চিকুণ। চাৰিসীমাত সী থৈছে চাৰিটা কলপুলি। ছাতিৰ দৰে জোংটোৰ পৰা ওপৰলৈ পোন বাঁহডাল। কোমলকৈ গজা ঘাঁহৰ দৰে ৰঙৰ চাঁচি নিয়া আঁহবোৰৰ একোহাতমানৰ অন্তৰে অন্তৰে থোপা ফুল বহু। টো টোঁকৈ জোঙা আগটোত ওপৰমুৱাকৈ পিং দিছে সৰু কলডিলটো। এপাহ পদুমৰ দৰে আধা পাহি মেলাই ভাঁজ কৰা। টিপটোত লাহেকৈ ভৰি দিলে তাই। সৰু দেহটোৰ ভৰত পটুৱাবোৰ মিতমিতকৈ ফুটি উঠিল। তাই শিহঁবিত হ'ল। ইমান নিমজ বগা। তাইৰ ভৰিৰ ধূলি-মাকতি লাগে যদি? বৰপিতাইহঁতে কাম সামৰি আনিছে।

তাই বেইখনৰ চাৰিওফালে এপাক ঘূৰিলে। এজনে মন কৰিলে - 'কি অ' আইটি? বৰকৈ মনে খাইছে নেকি? তোৰ বেলিকাও সাজিম দে।'

বালিমাৰীৰ দৰে দেও দি তাই উধাও হ'ল। শিমলু তুলা আবেলিৰ স'তে উৰি আহিছে। শীৰ্ণকায় নৈ এতিয়া আকাশৰ দাপোণ। নৈৰ পাৰে পাৰে উজনিমুৱা হৈ আগবাঢ়ে আয়তীসকলে। ভটিয়াই পানী তুলিব মুঠেও নেপায়। চুবী-কটাৰীৰে পানী কাটি আমপাতৰ ঠাৰি ভৰোৱা লোটা ভৰাব। চপলা গাভৰুৰ দৰে শীৰ্ণ দেহী নৈ। আয়তীসকলে সুৰ লগাই গাইছে-

যমুনাৰে টো দেখি

ৰাধাৰ কম্পে হিয়া।

ঘাটে নাও চপাই দিয়া

এবে বিনন্দীয়া।

চহা কল্পনাৰে, সুললিত সুৰেৰে চিনাকি নদীখন তাইৰ কোমল মনত খাদে খাদে সোমাই পৰে; বহুসময়ী হৈ উঠে। অনাদি-অনন্ত সোঁতৰ, বিমল উত্তৰণৰ তায়ো সহচৰী; তায়ো অংশীদাৰ। পানী তোলা সমদলটোৰ আয়তীসকলে পাবত জুম বান্ধি গায়-

ইপাৰে চাকনৈয়া

সিপাৰে টো

তামৰে কলসী বাধা

ভৰিলেনে নৌ।

ঘন ঘন উকলি আৰু চাটি চাউলৰ মাজতে কলহে কলহে পানী ঢালি এখুদমান কইনাজনী নোৱাৰ। আৰু খমখমীয়া কাপোৰেৰে বেড়ি কইনাজনীক কাপোৰ সলোৱাৰ সুবিধা কৰি দিব। চাদৰে আগুৰি ধৰি ঘনেপতি উকলি দিব আৰু চাটি চাটি চাউল সিঁচিব-

আগত দিয়া

পাছত দিয়া

পঞ্চ আয়তীয়ে

দুৰ্বা ঘাটৰ পানী আনি

আইদেউৰ মূৰত দিয়ে।

বভাত বহি কইনাজনীয়ে আঁচল ভৰাই আঁঠে বিলাব। তিবোতাবোৰে 'কনাই' কোলা ল'ব। 'কনাই' ল'বলৈ যোৱা প্ৰতিজনীকে পেলপেলীয়াকৈ পিঠাৰে মুখখন লেপি দিব। হাঁহি, দৌৰাদৌৰি; টনাটনি। কইনাজনীৰ সমান বয়সৰ পুপিপতা হ'বলৈ বাকী থকা কিজনীক, কইনাৰ ফোঁটৰ কাৰণে যুগতোৱা সেন্দূৰ দিবলৈ বিচাৰি ফুৰে।

বং-বহইচ; হাঁহি খিকিন্দালি। বভাৰ আশে-পাশে কণৰ বয়সৰে কোনোবা ল'ৰা মানুহ এটিও দেখা পালেই শিশুপাল খেদা লগাব, "যা যা। ইস্ ইয়াৰ আৰু কোনো দিনেই দাড়ি নগজে।"

ছোৱালী হোৱাৰ গৰ্বত কণৰ অকণমানি বুকুখন ফুলি থাকে। চাহু মোকতো আহিবলৈ দিছে এয়া। সৰু হ'ল, তাতে কি হ'ল, তায়োতো নাবীহু

সেই গৰ্বেৰে মিহি বেঙণি এটা বগুৱা বাহি আহি কণৰ ওঁঠেদি বাগৰি গ'ল। তাই বাগৰ সলালে। এতিয়া তোলনি বিয়াৰ বং-বহইচ আৰু লোকচাৰ নিকৰ্দ্দেশ। নতুনকৈ তাৰ ঠাই দখল কৰি বহিছে তোলনি বিয়াৰ ভোজ-ভাত। কাঠফুলাৰ দৰে বাঢ়ি আহিছে ব্যয় বহুল আপ্যায়ন। চহৰৰ উপকণ্ঠৰ পৰা গাঁৱলৈকো

দূৰন্ত গতিৰে ধাকমান হৈছে ভোগবাদৰ ৰোগ। যৌতুক আমাৰ সমাজত নাই বুলি গৰ্ব কৰি থাকোতেই বোৱাৰী নিৰ্যাতনৰ পৰিসংখ্যাই ডাল-পাত মেলি ছাটি ধৰিছেই।

লাহে লাহে তোলনি বিয়াৰ ভোজ ভাতৰ ব্যয়-বাহুল্যকো কন্যা সন্তানৰ মাক-বাপেকৰ মূৰ কামোৰণি কৰেইগৈ নেকি কোনে জানে। অতৰ্কিত কণৰ মুখৰ পৰা ছমুনিয়াহ সৰি পৰিল। আঙুলিৰ ফাঁকেদি বাৰে বাৰে সৰি পৰে মুকুতা; বাকী ব'ল মাথোন ধূলি আৰু বালি।

বালি? জেকা বালিৰে নৈৰ পাৰত সিহঁতে সজা দৌলবোৰ? নিজৰ ... ল'ৰা-ছোৱালীহাললৈ 'আয়ে বেচেৰাই'ত এটা উজাই আহিল তাইৰ মৰ্মই দি। শ্বাসকদ্ধ ফ্লেট এটাত ৰিমট কণ্ডুলৰ মাধ্যমত নিৰ্দ্ধাৰিত হয় শৈশৱৰ বিনোদন। সৰহ ঠাই অধিকাৰ কৰি বহিছে পাঠ্যপুথিৰ বোজাই। নিগনি দৌৰত তিষ্ঠি থকাৰ প্ৰয়াস। কোনখন পৃথিৱীৰ বাবে গঢ়ি আনিছে আমি নতুন প্ৰজন্মক?

কণৰ আজিকালি বাতৰি কাকতলৈকো ভয় লগা হৈছে। হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণৰ নিয়মীয়া শিতান যুগুত হয় বাতৰি কাকতত। সিদিনাখন প্ৰথম পৃষ্ঠাত কোনোবা দেউতাক এজনে স্বীকাৰোক্তি দিলে যে তেওঁৰ অমুকটো সন্তান অমুকীৰ স'তে হোৱা অৰৈধ সম্পৰ্কৰ ফলশ্ৰুতি; বিয়াৰ নহয়। কণৰ আৰু এটা ভয়ৰ সংযোজন হ'ল। কাকতখন পাহিয়ে নেদেখিলেই বন্ধা। নহ'লে বৈধ, অবৈধ, বিয়া, সন্তান বুজাই তাই সেপ চুকি থাকিব লাগিব। পেপাৰখন সততে নোপোৱা কৰি থ'বলৈ যাওঁতে কণৰ বুকুখন হঠাতে গধুৰ লাগিল। স্বীকাৰোক্তি দিয়া দেউতাকৰ সেই বিশেষ সন্তানে পঢ়িছে নেকি তাৰ জন্ম-বৃত্তান্ত। কোনে আঁতৰাই ৰাখিছে তাৰ সন্মুখৰ পৰা এই ইতিহাস? পঢ়িবও পাৰে। হজমো হ'ব পাৰে। সহজকৈ ল'বও পাৰে। কি ঠিকহু দূৰন্ত গতিবেগ নতুন প্ৰজন্মৰ। আৱৰ্তত সামৰি ৰখা কঠিন।

মুকলিমুৰীয়া তাইৰ শৈশৱৰ আকাশ। একেবাৰে ফৰকাল আছিলনে?

গগন খুড়াৰ বহল ঘৰ। সেইখন ঘৰত কণৰ অবাধ আহ-যাহ। মইনা খুড়ীয়ে মাটিকঁঠাল কাটি দিব। মলমলাই থকা গোন্ধ। খাওঁতে কিলাকুটিৰে বস বাগৰি যায়। তাইক তাতকৈ বেছি সমোহিত কৰে কিতাপ বোজাই কৰা আলমাৰি কেইটাই। চক্ৰকীয়া বন্ধ অহিনাৰ ইফালৰ পৰাই চুই চায়। আত্মীয়তা অনুভৱ কৰে। কণৰ লগবমখাই সেই সময়ত পথাৰত হয় গৰখীয়া ফুল তোলে, নহয় চেচোৰ খান্দে।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/12

তাইৰ কাষলতিৰ তলেৰে হাত দুখন ভৰাই ওপৰলৈ দলি মাৰি দি ওপৰতে ধৰি গগন খুড়াই চাকলতাক কয়, 'বৌদেউ, তুমি চাবা, তোমাৰ ছোৱালী বহুত ওপৰলৈ যাব। কিতাপলৈ বৰ ধাউতি। তাইক আমাৰ তালৈ পঠিয়াবা। মইনাও অকলেই থাকে।"

গগন খুড়াৰ কেঁকোৰাৰ দৰে হাত দুখনৰ পৰা নিজক আঁতৰাবলৈ তাই চটফটাই থাকে। সিমানপৰে লগবমখাই জেকা বালিৰে দুটামান বজাৰ দৌল সাজিবই পায়।

কিতাপৰ লোভত আহি তাই বন্দী হৈ ব'ল গগন খুড়াৰ কোঠাত।

নৈয়ে তাইক দুৰ্বাৰ আকৰ্ষণ কৰে। উপজি পুৱাতে বহল চোতালখন সাৰি চাকলতা নৈৰ ঘাটলৈ যায়। মাকৰ বাঢ়নিয়া সাৰি ফুলাম কৰি যোৱা নিকা চোতালত সোঁ ভৰিৰ গেৰুৱাত ভৰ দি বুঢ়া আঙুলিৰে তাই বৃত্ত আঁকে। নিমৰ দাঁতোন সন্ধিয়াতে পিতাকে যতনাই থয়। তাৰে এডাল মুখত লৈ কণ মাকৰ পিছে পিছে দৌৰে।

মাকে বুকুলৈ পানীত নামি চাদৰৰ আঁচল সোঁতত এৰি দিয়ে। শৰীৰৰ ওপৰভাগ উদং। লাহি হাত দুখনেৰে পানীত বিলাস কৰে। যেন সাবটিহে ধৰিছে নৈক। যেন কিবা কথাহে পাতিব। কুঁৱলীৰ পাতল চাদৰখন ধীৰে ধীৰে কোনোবাই আঁতৰাই নিয়ে- চাকলতা থকাখিনিৰ পৰাই। গাটো আবুৰ কৰিবলৈ চাকলতাক তাই সৰীয়াই থাকে।

"কিনো কৰাহু গাটো ঢাকি লোৱাচোন। তুমি থকাখিনি ঠাইত কুঁৱলী একেবাৰে পাতল হৈ আহিছে।"

"হওক। নৈয়েহে দেখিব। আৰু দেখিব তই। নৈক আৰু কি লাজ কৰে। নাৰী আৰু নৈ একে। আৰু তই? তইচোন বুকুতে সোমোৱাই আছ এতিয়াওহু"

ডুব দি, ওপঙি চাকলতাই বিভোৰ হৈ পানীৰ লগত তেনেহ'লে কথা পাতে? দেওকণৰ নিচিনাকৈ? স্কুলৰ পৰা আহোঁতে দেওকণ সদায়ে জুমটোৰ শেষত। ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে সি থমকি থমকি বয়। গছবোৰলৈ ব' লাগি চায়; জোপোহা গছবোৰক উদ্দেশ্যি মনে মনে কথা হয়। ভালেমান দূৰ আগুৱাই গৈ জুমটোৰ বাকীবোৰে সি অহালৈ বাট চাই থাকে।

"কিনো জানো এইটো। বলিয়াই নে চলিয়াইহু"

চাকলতাই কয়।

"নিজৰ বেলিকা একা -হু"

কণে চাকলতাক নৈৰ কথা সোঁৱৰাই দিয়ে।

আজৰি হ'লেই কণে লব ধৰে গগন খুড়াৰ কিতাপৰ

ঘৰলৈ।

বিভোৰ হৈ অকণমানি হাত দুখনিৰে কিতাপবোৰৰ মাজৰ পৰা তাইৰ চিনাকি নামবোৰ বিচাৰি ফুৰে। পছন্দৰ খন হাতত লৈ কেতিয়াবা তাতেই থিয়ৈ থিয়ৈ পৃষ্ঠ বাগৰাবলৈ আৰম্ভ কৰে। পঢ়ি থকা কণক গগন খুড়াই বাৰে বাৰে ধ্যান ভগ্ন কৰে। তাইৰ কোমল গালত বাৰে পতি নিজৰ খেৰখেৰিয়া গালখন লগাই দিয়ে। কোনোবা দিনা ভূচিত্ৰাৱলীত চিনাকি ঠাইবোৰৰ নাম বিচাৰি আছে; তেনেকুৱাতে খুড়াই চেপা মাৰি ধৰি লৈ কোলাত বহুৱাব। অসহ্যকৰ। কিতাপৰ মায়া তাইৰ ফাটি যায়। আৰু কোনোদিনেই নহাৰ সিদ্ধান্ত লৈ তাই উচাং মাৰি ওচি আহে। কোনো দিন আৰু কিতাপলৈ লোভ নকৰে তাই।

"ধান দিম চাউল দিম, ছটিয়াই ফুল দিম

যাবি নেকি ইন্দ্ৰপুৰী ভাবি লাগে ভাল -"

শাৰী শাৰী কিতাপে বন্ধ দুৱাৰৰ সিপাৰৰ পৰা তাইক ফুচলাই মাতে। ঘৰখন নিমাও-মাও। ভালেই হৈছে। খুড়া চাগে নাই। খুড়ী চাগে আখলত। কোনেও নেদেখাকৈ কোঠাটোত সোমাইহি তাই। চুপ-চাপ। গগন খুড়াদেউ অহাৰ আগতেই তাই আধৰুৱা সাধুটো শেষ কৰি চুপে-চাপে ওলাই গৈ মইনা খুড়ীৰ তাঁতশালৰ কাষত বহিবগৈ।

ঘৰখন যেন বেছিকৈ নিজান আজি। মইনা খুড়ীৰ খিটিক-খটাক মাৰ্কাৰ মাতো শুনা নাই। ডিঙিত এটা গৰম উশাহৰ উমান পাই ঘূৰিব খোজোতেই পিছফালৰ পৰা ডাংকোলাকৈ ল'লে গগন খুড়াই। হাতে-ভৰি আচাৰি প্ৰাণ-পণে নামিব খুজিলে তাই।

"এৰি দিয়া। নল'ৰা। মই ভাল নেপাওঁ।"

কিতাপৰ দুৱাৰ আজি মেল খোৱা নাই। কুটিল মৰমত তাই চকু ডাঙৰকৈ মেলি ধৰিলে। দুয়ো কোণাত বিন্দু বিন্দু নিয়ৰ। মইনা খুড়ী ক'ত? মইনা খুড়ী? গোটেই গাটোত এসোপা শুলে বিক্ষিছে। হাতোৰাৰ দৰে হাত; চিকাৰী কুকুৰৰ দৰে দাঁত।

নিৰ্দয় নিষ্পেষণৰ পৰা উদ্ধাৰ পাবলৈ তায়ো খুড়াৰ নোমাল হাতখনত প্ৰাণটাকি নিজৰ গাখীৰ দাঁত দুটা বহুৱাই দিলে। দুৱাৰডলিৰ চৌকাঠত এৰি আহিল সোঁ ভৰিৰ বুঢ়া আঙুলিৰ নখৰ তলৰ মঙহ।

আগফালৰ চোতালত চৰাই এজাকৰ কাতৰ চিঞৰ। নঙলামুখৰ তামোল কেইজোপাৰ টোকোৰা চৰাইৰ বাহকেইটাত নিশ্চয় চিকাৰী কাউৰী সোমাইছে। এনেকুৱা কিবা বিপদ নহ'লে চৰাইজাকে বাঁহ এৰি আহি ভিতৰ সোমাই কিচিৰ মিচিৰ খন কৰি চাকলতাৰ কণা মাকৰি নসৰায়। সিহঁতজাকৰ পোৱালি ফুটিছে। ৰাতিপুৱাতে কিবা প্ৰকাৰে টুপুৰকৈ এটি পোৱালি বাহৰ

পৰা সৰি পৰা পাইছে চাকলতাই। তেতিয়াও হাহাকাৰ এটা কৰিছিলে গোটেই জাকে।

চাকলতা হাতৰ বন এৰি লবালবিকৈ ওলাই আহিল। চৰাইজাকৰ বিননি দূৰ দূৰলৈ গৈ নোহোৱা হৈ গ'ল।

ক'ত যেন ঢপ্‌ঢপ্‌ কলাপাত এখনহে লবি আছে। তাৰে শব্দই বাকীবোৰ কোঁহাল জিনি থ'লে। ঢপ্‌ঢপ্‌ শব্দৰ বুকুলৈকে বিয়পি গ'ল। তেওঁ নিৰ্বাক হৈ থিয় দিয়ে ব'ল। সমুখত তেওঁ কি অৱশ ডেউকাৰ জৰ্জৰিত এটি কপৌ দেখিছে? নে দস্যু চিকাৰীৰ হাতৰ পৰা প্ৰাণ লৈ পলাই অহা আহত হৰিণী? চাকলতা শিল পৰা কপৌৰ দৰে থব হৈয়ে ব'ল।

মাকৰ শীতলতা দেখি অৰুণমাণি ছোৱালীজনীৰ আতংক আৰু উচুপনি কান্দোন হৈ গ'ল। গোটেই গাটোত বঙা চকলাচকল।

দহীয়া আম বুটলিবলৈ যাওঁতে তহিক এদিন চোৰাতে ডাকিছিল। ঠিক তেনেকুৱা দাগ। সেইদিনা তাইৰ কোমল গাটোত যিমানে দাগ দেখা পাইছিল সিমানেই দেদাউবিৰে চাকলতাই শাহুৱেকক চিঞৰিছিল।

“ছোৱালীজনীৰ গতি চাওকহিচোন। কিবা এটা দিহা দিয়ক আইতাকে।”

কিন্তু আজি? চাকলতা ব্ৰজৰ দৰে শীতল। ভিতৰৰ শেতলীৰ পৰাই নিমতে কিহবাৰ গোন্ধ পাইছে আইতাই।

“হাওঁ, কি হৈছে তইতৰ? মোকচো একোকে নকৰ মৰতীহঁতহু”

আচম্বিতে ঢালৰ অৱস্থান লৈছে চাকলতাই।

“নাইতো, একো হোৱা নাই। বিছাই ডাকিছে। আপুনি শোৱক।”

বিছা?

অৰুণমাণি ছোৱালীজনী জিকাৰ খাই উঠিল। সভয়ে মাকৰ বিছাৰ কোণাত থিয় দি ব'ল। তেনেহ'লে তাইৰ এয়া পূৰ্ণ বাউসী, মসৃণ ডিঙি, নিতোল কৰঙণ, টিপ যেন বুকুৰ চকলা-চকল দাগবোৰত অজস্ৰ বিছাৰ হেজাৰ হেজাৰ গুং সোমাই আছে? তেল পিছল গাল দুখনত কৰ্কশ এসোপা নুতি। নিজৰ গাটোৰ প্ৰতি তীব্ৰ ঘৃণাত তাইৰ মুখখন বিকৃত হৈ গ'ল।

ওৰোটো বাতি টুকুৰা-টুকুৰ সপোন এটাৰ পাছে পাছে দৌৰি থাকিল তাই। এইটো নৈৰ গৰা। সোঁৱা চক্‌চক্‌ কবি জিলিকি আছে কাছ কণীবোৰৰ এফাল। তাই হাতেৰে কাছ কণীটোৰ কাষৰ বালিবোৰ আঁতৰাই দিলেগৈ। ইটোৰ পাছত সিটোকৈ তবপা তবপে কণীবোৰ পাতল বালিত আধা পোত খাই আছে। মিহি আৰু গোল। কণীটোৰ ফালে আগুৱাই তাই

বাৰে বাৰে খোজ দিয়েহে দিয়ে, আগবাঢ়িব হ'লে নোৱাৰে। বেলেগ এফালৰ পৰাও যাবলৈ যত্ন কৰে। কণীবোৰ হাতেৰে ঢুকি নেপাইগৈ। গৰাত ভৰি পিছলি যায়। পানীৰ যুৱলিৰ ফালৰ পৰাও এবাৰ চেষ্টা কৰি চাব তাই। কণীবোৰ আনিবই লাগিব।

ভৰিৰ পতাত বিজুলী পিছলি গ'ল।

সিৰিক্‌ এটাত সাৰ পাই তাই বহি দিলে। কণীবোৰৰ চক্‌চক্‌ বগাখিনিৰে তাইৰ চকু বহুত সময়লৈ চাটুমাৰি থাকিল। মাক তাইৰ কাষত বহি আছে। যোৱা বাতি তেনেহ'লে তাই আইতাকৰ লগত নুঙলৈগৈ।

আজি মাকে চোতালোও নেসাৰিলে। মাকৰ পিছে পিছে তায়ো নৈৰ ঘাটলৈ খোজ ললে। চকুহাল ওখহা যেন লাগি আছে। নৈ লৈ যোৱা বাটটো নিমাও মাও।

পানী বাঢ়ি আহিছে। উজাই কোনোবাই যেন বঙামাটি এসোপা পানীত মিহলাই উটুৱাই দিছে। মাজে মাজে জেং-জাবৰ একোখিনি উটি আহিছে। দূৰত সৌকেখন মাছমৰীয়াৰ নাও স্পষ্টকৈয়ে দেখা পায়। ফেইজালি হৈ থকা নাই। কাপোৰ এচাৰা শিলটোত থিয় হৈ কণ দবক মাৰি ব'ল। তাইৰ আজি একোকে ভাল লগা নাই।

“মা, ব'লা ঘৰতে ধুবাইগৈ। নৈৰ পানী কি লেতেৰা আজি নেদেখিছা।”

চাকলতাই তাইক ঘূৰি চালে। বঙা চকু। মাকে তাৰমানে যোৱাৰাতি নুঙলৈ নেকিহু লাহে লাহে খোপনি চাই চাই তেওঁ দলৈ নামি গ'ল। কণৰ কথা শুনিলে নুশুনিলে ধৰিব নোৱাৰি।

“নৈয়ে লেতেৰা উটুৱাইহে নিয়ে। নিজে লেতেৰা নহয়। নৈক লেতেৰা বুলিব নেপায়। আহচোন মা, তয়ো নামি আহ পানীলৈ। গাটো জুবুৰা মাৰি ল। ফৰকাল লাগিব।”

চাই থাকোঁতেই বাঢ়ি আহিছে পানী। একো একোটা কোবাল সোঁত হঠাতে নিজৰ গাতে পাকঘূৰণি খাই তললৈ গৈছে। আকৌ বৈ গৈছে। কাপোৰ এচাৰা শিলচটা নেদেখা হ'লৈই। চিনাকি বালিচৰটো এতিয়া নৈৰ মাজভাগত। আৰু তাইৰ বজাৰ দৌলকেইটা?

চাই চাই তাইৰ ভালো লাগে, ভয়ো লাগে।

সেই বাবেই প্ৰথম মাকৰ পৰা দূৰলৈ আহিছিল তাই। বমলা পেহীৰ লগত। মাকৰ ছায়াৰ পৰা দূৰত। সাঁতৰৰ দৰে কঠোৰ পেহীৰ তৰপৰ পিছত তৰপ কোমলতা তাইৰ চকুৰ আগত পাহি মেলিছিল। পেহীৰ বিয়া হৈছিল। কি সুন্দৰী কইনা হৈছিল পেহী। আঠমঙলালৈ বুলি আহি আৰু দৰাৰ ঘৰলৈ ঘূৰি নগ'ল। কণৰ কাষৰে এটা অ-সম্পূৰ্ণ হৈছে। দীৰ্ঘ বমলা পেহী

আহে।

বহুতদিনলৈ চাকলতাক এৰি বমলা পেহীৰ লগত ফুৰি ফুৰিছিল সেইবাৰ তাই। পৰিয়ালৰ নহ'লেও বমলা পেহীক চাকলতাই নিজৰ নন্দৰ দৰে মৰম কৰে। আঁতৰলৈ আহিহে কণে বুজিলে, পেহী অতিকৈ নিজৰ। স্নেহময়ী আৰু আপোনো। মহানগৰীত যান-বাহনৰ যি প্ৰকোপত কণৰ বিস্ময়ৰ অন্ত নাই। চুলিৰ ব্যৱধানত অথচ ইমান বেগাই কেনেকৈ চলি থাকে মহানগৰীৰ যান-বাহন। বমলা পেহীয়ে বুজাই দিলে, “যেনেকৈ সুৰ আৰু তাল। তোৰ গান, মোৰ হাবমণিয়াম, তপনৰ তবলা। তোৰ দৰে তই, মোৰ দৰে মই; কিন্তু একেলগে।”

গানতকৈ ধুনীয়া কথাৰ মুকুতামালা লৈ সিহঁত দুয়োজনী ঘৰলৈ ঘূৰি আহিল। চাকলতাই অধীৰ হৈ তাইলৈকে বাট চাই আছিল। তেওঁলৈ মনত পৰিছিলনে তাইৰ? মাকৰ ডিঙিত মাধৱীলতাৰ দৰে মেৰিয়াই ধৰিলে তাই, “খুব মা। তোমালৈয়ো; নৈলৈও।”

পিতাক সদায়ে কম কথাৰ মানুহ। তেওঁ মিচিকিয়ালে কণৰ কথাত। অধীৰ আগ্ৰহেৰে তাই অহালৈ বাট চাই থকা ককাই ভাই দুয়োটাকে তেওঁ ক'লে, “বুজিলি এতিয়া? মা আৰু নৈহে। আমিৰোৰ চাবিসীমাত নায়েই।”

কণ চক্‌চক পখিলা এটাৰ দৰে উৰিল। আইতাকৰ কোলাত বহিল। চকলিওৱা তামোল মুখত ভৰালে। চাই চাই চাকলতাৰ চকুৱেদি পানীয়েই বাগৰিল। নন্দ বমলাৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞ তেওঁ। বাঙালী পখিলাজনীৰ কোমল মনটোৰ পৰা ক'লা এন্ধাৰৰ প্ৰছায়া তেওঁ নোহোৱা কৰি আনিছে। বমলা পেহীয়ে সুন্দৰকৈ মাথোন হাঁহিলে। মাকৰ হাতত কণক গতাই দি পেহী নিজ ঘৰ পাইছেগৈনে নাই, কণ বিজুলী সঞ্চাবে লবি গ'ল নৈৰ ঘাটলৈ।

কিমান দিন দেখা নাই। কিমান দিন শীতল হোৱা নাই পানীত। ক'ব নেকি মনৰ কথা মৰম আকলুৱা নৈখনক? নৈত জোৰোৰা নমৰালৈকে শান্তি নাই।

টুপাই বুৰ মাৰি মাৰি চলাথ কৰি গা ধুলে তাই। যেন বুৰ দি দি কিবা বিচাৰিছেহে। চুলি মেলি চিলনী সাঁতোৰ দি নদীৰ মাজ পালেগৈ, উভতি আহিল। বাঢ়নী পানীৰ দৰে লহপহীয়া তাইৰ চুলিটাৰ সোঁতত এৰি দিলে। গাল ঘঁহাই, ঘঁহাই পানীৰ স'তে আলাপ কৰিলে। নীৰৱে।

নৈখনৰো জানো অলপ মহিমা। কেতিয়াবা আকাশ দেখা ফট্‌ফটীয়া। কেতিয়াবা ওফন্দি গঙ্গাটোপ। নতুন পানীফুটা বাৰিয়াৰ নৈখন ঠিক যেনিবা এজনী পাটগাভৰুৰ গপাল মুখ। এই সময়ৰ নৈৰ পানীলৈ আইতাই সাৱধান কৰি থাকে নাতি

পুতিহঁতক।

“চাবি, নতুন পানী ফুটিছে। এই সময়ত নৈৰ বৰ অহংকাৰ।”

কণৰো এনেকুৱাই ভাব হয়। এনেকুৱা কৰে নৈখনে, যেন চিনিয়েই নেপায়। যেন নেমাতিবই।

“অ'তোন। তোৰ দৰে। ন'বাঢ়নী পানী আৰু ন-গাভৰু। একেই গপলা।” চাকলতাই যোগ দিয়ে।

সেয়া চাকলতা গৰ্বিত। একেজনী ছোৱালী। আৰু চেহেৰা? আইতাকে পৰ্য্যেকত এতিয়াও মুখ লগা ভাঙে। উঠন-পুৰণ ছোৱালী। বেয়া চকু পৰিবলৈ দিব নোৱাৰি। অপায়-অমঙ্গল দূৰতে বিদূৰ হওক। বিছনাখনতে পৰি থাকে যদিও সৰ্বত্ৰে তেওঁৰ নজৰ।

সিবাৰ বানত ডুলি যেন পাণজোপা জঁয় পৰি মৰিল। ককাকে কই থৈ যোৱা গোন্ধ পাণ। আইতাই দকচি নৈখনক শাওপাত দিলে। নিও বুলি নিলে হেনো পাণজোপা আপদীয়া বানে। কোনোবা এটা জনমৰ শতক শালিলে।

চাকলতাই শাহুৱেকৰ শাওপাত শুনি মুখ টিপি হাঁহে। ইস্‌। তেওঁৰহে শাও নৈক। ইফালে নৈ বুলিলে বুলিবৰে নাই।

তেতিয়া চাকলতা এইখন ঘৰলৈ নতুনকৈ আহিছেহে। গাৰ মাহ-হালধিৰ গোন্ধ গৈছেনে নাই। চাকলতাৰ মাক আহিল জীয়েকৰ ঘৰলৈ বুলি। দুয়ো বিয়নীয়েকৰ মেল পাকত উঠে। চাকলতাৰ মাকৰ মনত অপাৰ সন্তোষ। বিয়াৰ পিছতো জীয়েকৰ ফৰকাল হাব-ভাব। ঘৰে সুজিছে। সুজিবৰ কথাই। এইহেন চেনেহী শাহুৱেক, এনেকুৱা পৰক আপোন কবিৰ পৰা মানুহ। আকৌ যিখন দিখৌত সাঁতুৰি-নাদুৰি গাভৰু আহা-পাহ মুকলিকৈ আহিছে, কপালৰ বলত সেইখন দিখৌতে বোৱাৰী তিয়নী সলাবলৈকো পাইছে। মাকৰ ঘৰ এৰি আহিল কি হ'লহু নৈখনে সাৱটিয়ে আছে নহয় জন্মৰে পৰা এতিয়ালৈকে। মাকৰ দৰে সংগ দি আছে। দিখৌৰে গৰকা জীয়াৰী, দিখৌৰে গৰকা বোৱাৰী।

নতুন মতিৰৰ কথাত আইতাৰ কপাল থুপ খালে। কি কয় এই কম বয়সীয়া নতুন মতিৰেহু

“কিনো কথা কোৱাহে, বিয়নী? আমাৰখন নৈহে। দিখৌ যদি দিখৌ তোমালোকৰখনহে। আমাৰখন কিহৰ দুখত দিখৌ হ'বলৈ যাব? তুমি বাক কথাটো অলপ টং কৰিবা। দুবৈছমান যাওক। আমাৰখনৰ পানীও মিঠা। মাছে সোৱাদ। বানপানী আহেও সাউৎকৈ, যায়ে থিতাতে। সাকুৱাহে কৰে; হানি নকৰে। তোমালোকৰ সফলৰখনৰ বতৰা পাওঁ নহয়।

জলাকলাকৈ মাৰে। পানীও গধুৰ। বাওঁদান গেলি সঁচ নমবালৈকে পথাৰৰ পৰা নোলায়।"

সেই নৈৰ পাৰতে সমাহিতকৈ শুই আছে আইতা। লহপহকৈ তেওঁৰে বুকু ভেদি বাঢ়ি আহিছে মজ গছ পুলি। পুলি প্ৰকাণ্ড গছ হৈছে। আইতা নৈত হালিছে, বৈও গৈছে।

মাবল ঘৰৰ একোণত বছৰটোলৈ উদং হৈ পৰি থাকিল আইতাৰ খোঁটালী। ঘূৰি বছৰলৈ সেইটো খোঁটালিতে এৰি পলু পোহা কৰিলে চাকলতাই। পলুবাৰে পাত ভঙাৰ জৰ জৰ শব্দত কাণ জ্বৰ পৰে। কাতিমহীয়া পলুবাৰ পকি সোনকালে আজৰি কৰি দিয়ে চাকলতাক। শাওঁৰেৰ দিনত কুন্দা পলুখিনি পিছ চোতালতহে সিজাব লাগিছিল। সূতাখিনি বাহিৰতে লৈ নেটোপোপাকে বাৰীচুকত পুতি থোবাই নিয়ম আছিল।

আইতাক নোহোৱাৰ পৰাই সেই নিষেধাজ্ঞাত বালি পৰিল। ল'ৰাইতে নেটোৰ জুতি পাইছে। কেতিয়ালৈ পকিব, কেতিয়ালৈ কুন্দিব, খোলা জোকাৰি ঘনাই গম লৈ থাকে। চাকলতাইহে হোহোকা-পিছলা কৰে। মৃতকে দায় ধৰিব পাৰে। ল'ৰাইতে নেৰে। চাকলতাৰ দুই নাৱত দুই ভৰি।

ৰুণে বাট চাই থাকে পলুবাৰে পাত খোৱাৰ সংগীত শুনিবলৈ। উঠন-পূৰণ পলুবাৰৰ পাতখোৱা জিব্ জিব্ কোমল শব্দ। বাতি যিমানেই গভীৰ হ'ব সেই ধ্বনি সিমানেই ছন্দোময় হ'ব। তাইৰ কাণ জ্বৰ পৰি যায়। লগৰ কিমানক যে নকয় সেই কথাকে। শুনি আকৃষ্ট হৈ এবাৰ গীতি আহিল। এখেঁটালি পলু জীৱনত কেতিয়াও দেখা নাই। দুৱাৰ মুখতে গীতি কঁপি উঠিল। ৰুণে টানি আনে; গীতি এখোজ আগুৱালে, দুখোজ পিছুৱায়। পলুবোৰ বগুৰা বাই যোৱা দেখি চাদৰেৰে গাটো মেৰিয়াই ঢাকি লয়। যেন সৰ্পিল গতিত তাইৰ গাতহে বগাই উঠিছে। দুয়োখন হাতেৰে নিজকে সাবটি ধৰে। ৰুণ হাঁহিয়ে অস্থিৰ। কোনো হ'ব? কোনো ভয়? কিমান নিমখিত প্ৰাণী এইবোৰ। এয়া ৰুণে একোটা আলফুলে হাতত তুলি লৈছে। কিলবিলকৈ কোমল স্পৰ্শ এটাৰে হাতৰ তলুৱাৰ পৰা কিলাকুটিলৈ পলুটো বহুৰা বাই গৈছে। কিমান কোমল গাটো; কিমান কপহ তাৰ বৰণটোহু

ৰুণৰ গাত পলু বগোৱা দেখিয়ে জাপ মাৰি কোঠাৰ বাহিৰ ওলাল গীতি। বিবৰ্ণ হৈ গ'ল। চাই থাকিব নোৱাৰি। গাটো সিৰসিৰাই উঠে। কান্দিবই নে চিঞৰিয়ে দিব এনেকুৱা লাগে হেনো।

এই গোটেই কাণ্ডটো চাকলতাই অকণো পছন্দ কৰা নাই। কোনোবাই নেচালেও নেচাওক। ভালহে কথা। আলফুলীয়া জীৱ। তেওঁবিলাকৰ সমুখত ইস্ আস্ কৰা, আঙুলি টোওৱা, হায়ে-বিয়ে কৰিলেহে বেয়া। জগৰ ধৰে। জগৰ ধৰিলে

পাত নোখোৱা হয় আৰু পাত খাবলৈ এৰা মানেই অমঙ্গল। অতজাক জীৱৰ এথানি কোন নব-মনিচে চাই থাকিব পাৰে। কেঁচুৱাৰ দৰে যতন কৰি পালন কৰা জীৱবাহ।

সিবাৰ কথা চাকলতাই নেপাহৰে। কিমহীয়া আছিল জানোহু হয়, বাবিবাৰ সময়তে। নৈৰ গৰাৰ এৰা গছ কেইজোপা বাঢ়নী পানীত বুৰ গ'ল। এনেকুৱা হ'লে ল'ৰাইতৰ হতুৱাই বিলৰ দাঁতিৰ কেচেলুকেইজোপাৰ পাত দুদিন মানৰ জোখাৰে যোগাবকৈ বাখে চাকলতাই। সিবাৰো তাকে কৰিলে। এৰা পাত খাই থকাৰ ঠাইত হঠাতে কেচেলুৰ পাত দিলে পলুবাৰে এবেললৈ ঠেহ ঠমক্ এটা মাৰে। এবেললৈহে। পিছবেলালৈ দবক এৰি ঠন দৰে। পুনৰ আবন্ত কৰে পাত খোৱাৰ জৰ্জৰ আবহ। কেচেলু পাত খোৱা পলুৰ সূতাখিনিও মজবুত হয়। কাটিবলৈও ভাল। নিয়মীয়াকৈ পাত খায়ে আছিল; হঠাতে পাছবেলালৈ কি লেঠাটো জানো লাগিল। পাত ভঙা বজ্জ। বাতিটোও জলকা লগাতে থাকিল। চাকলতাৰ চকুৰ পানী, নাকৰ পানী একাকাৰ হ'ল। কি বিখিনি ঘটিলহু ৰাফিলে বাঢ়িলে; আটাইকে দিলেও; নিজে মুখত একোকে দিব নোৱাৰিলে। পলুবাৰে নেখালে তেওঁনো খায় কোন স'তে? বতিকান্ত দাইটিৰ হতুৱাই পানী অকণ জবাই আনিব নোৱাৰেনে? দেও লগা বজ্জ। ঠগীৰামক তেওঁ খাটনি ধৰিলে। ঠগীৰামে সিমান কাণ সাৰ নিদিলে।

চাকলতাৰ বিশ্বাস, তেওঁৰ তুতি-নাতিয়েহে কাম দিলেগৈ শেষত। ঘূৰি বেলালৈ জলকা ভাগিল। পুনৰ আবন্ত হ'ল জৰ্জৰ শব্দ। প্ৰথমতে সৰু সৰুকৈ; আৰু লাহে লাহে বাঢ়ি আহিল মৃদু মধুৰ জৰ-জৰণি। ঘৰখনলৈকো প্ৰাণ আহিল। ঘৰখনৰ মূল মানুহজনীয়েই যদি শুকানমুৱাই থাকে, খাইছে বৈছে যদিও বাকীবোৰৰ গাত সূত নেলাগে। চাকলতাই আনন্দতে এসোঁতা কান্দিদিলেও। কম শাও দিলেনে চাগে লঘোণীয়া পলুবাৰে তেওঁক।

চাকলতাৰ বুকুৰ ভাৰখনহে দুৰ হ'ল। মনত গুণা-গুণা চলিয়ে থাকিল। বিজুতিটো আচলতে লাগিছিল কোনখিনিত? বিধুতি গাৰে কোনোবাজনীয়ে কোঠাটোত ভুমুকিয়াই গ'লহি নেকি চাকলতাই গম ধৰিব নোৱাৰাকৈ? নে কেচেলুৰ পাততে কিবা লাগি আহিল? আমবলি নহলে বা অন্য কিবা বিষালী পৰবা। বিছাৰ থুঁ নহ'লেবা শুং?

গাটো জিকাৰ খাই উঠিল চাকলতাৰ। সাৱধান হোৱা উচিত। সময়ৰ শিক্ষা। বহুত সন্তপণ হৈ উঠিছেই তেওঁ ইতিমধ্যে। কোনো ৰাগ জাল, কোনো উচ্চ বাচ্য নাই; কিন্তু ভীষণ সতৰ্ক। তেওঁৰ শব্দ ভাঙাবৰ পৰাই গগণ বা মইনাৰ নাম পাহৰিণত জাহ

যোৱা দিলে। সবৰে অলক্ষ্যে। আনকি ঠগীৰামেও সিমান ভূ-ভা নেপালে। আইতাৰ চলন-ফুৰণৰ ক্ষেত্ৰখনৰ পৰা যেনেকৈ নিজে বাদ পৰি থাকিছিল পাছ চোতালৰ নিৰ্দিষ্ট সেই চুৱা পাত ধোৱা ঠাইকণ।

ৰুণ, অনিমা, পূৰ্বী, তুলিহঁত কলেজলৈ বুলি ওলাই যোৱাৰ পাছত চাকলতা শালত বহে। জাক পাতি যোৱা ছোৱালীহঁতক চায়ে তেওঁৰ মনটো ভৰি উঠে। নৈত মথাউৰি হ'ব। জোখ-মাখ চলিছে। নতুন নতুন মুখ দেখিছে প্ৰতিদিনাই। শিমলুতলৰ বাটটোৰে কলেজলৈ যাবলৈ এই কেইদিনত বেছি ভাল হ'ব নেকি, ৰুণে মাকক সুধিলে। সিটো বাটেৰে আজি কালিচোন হৰেক কিচিমৰ আড্ডা। চাকলতাৰো কথাটো মনে খালে। ৰুণ গহীন চানেকীয়া ছোৱালী। আগ পিছ কিবা এটা নিশ্চয় ভাবিছে।

চাকলতাৰ মনৰ চকুৱেদি তাইৰ সমনীয়াহঁতৰ মুখবোৰ পাব হৈ গ'ল। এৰা, পঞ্চমীৰ কথাটো আৰু গাপ খাই থকা নাই। সৌ সিদিনালৈকে সববোৰ ঠিকে ঠাকেই আছিল। হঠাতে এমুৰীয়াকৈ থকা ঘৰখনলৈ মথাউৰি সজা মানুহৰ আহ-যাহ বাঢ়িল। মানুহৰ চকুক আৰু কোনো ৰাফি ৰাখিব। অলপ দিনৰ পৰা লচপটী ছোৱালীজনী ঘৰৰ বাজ নোহোৱা হ'ল। চুবুৰিৰ মানুহৰ চকুত পৰাকৈ হঠাতে অচিনাকী মুখবোৰৰ সোঁতো শুকাল। কাৰ মুখত কোনে সোপা দিব? সবতে কেৱল বু বু বা বা।

মেলমৰা এচামৰ প্ৰতিনিধি হৈ সৰলা মাহী এপাকত পঞ্চমীহঁতৰ ঘৰ ওলালগৈয়ে, কিবা কামৰ অজুহাতত। কোনোবা এদিন এফাৰি এফাৰি পৰত চৰকাৰী হস্পিতেলৰ বয়সস্থ ডাক্তৰটিকো নাৱত উঠি এইফালে অহা যেন কোনোবাই দেখিছিলেই হেনো।

হয়। থেকোৰা পুলীয়া। সৰলা মাহীয়ে ব্যস্ত কৰিলেহি। মুখবোচক বাতৰি কঢ়িয়াই অনা সংবাদ পত্ৰৰ দৰে তাঁতশাল-টেকীশালবোৰত সৰলা মাহীৰ কদৰ বাঢ়িল। ৰুণে আচৰিত হৈ মন কৰিলে যে তাইৰ মাকো এনে মেলৰ লুভীয়া। মাথোন বাকীবোৰতকৈ বেছি সজাগ। ইহঁত ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ কাষে-পাঁজৰে নাইতো।

এখন গোপন ষড়যন্ত্ৰৰ জগত ধৰা দি ধৰা নিদিয়া হৈ থাকিল। পষেক ঘূৰোতে নৌঘূৰোতেই পঞ্চমী বাহিৰ ওলাল। আগৰে পৰা কচকী ছোৱালী। নিমখিত মাক-দেউতাক। শাসনৰ 'শ'টোও নাছিল ঘৰখনত। আকৌ বু বু বা বা। ছোৱালীজনীৰ মুখখনত উগ্ৰ প্ৰসাধন। সৰ্ব শৰীৰতে ধুমুহা পাৰ হৈ যোৱাৰ চিন

স্পষ্ট। বহি যোৱা কান্ধ। শেঁতা পৰা গাৰ বৰণ।

পঞ্চমী ৰুণক দেখি আঙুৰাই আহিল। যথাবীতি ফটুৰ ফটুৰ কথাৰ আঁঠে। কিবা কাম দেখুৱাই ৰুণ লাহেকৈ ফালবি কাটি আহিল। কিষে এক দুৰ্ভেদ্য দেৱাল স্থাপিত হ'ল। কথা-বতৰা হ'বৰ মন নগ'ল।

জবা নবৌৰ ঘৰলৈ বুলি গ'ল তাই। নতুন পুৰতি মাক। খুবকৈ ক্ৰীণাইছে। কেঁচুৱাটোক পিয়াহ দি থকাৰ পৰা ৰুণক চিঞৰি বহিবলৈ ক'লে। কেঁচুৱাটি গুৱাই কাগজ আৰু কেঁচি আনি ৰুণৰ ওচৰ পালেহি। ফ্ৰক কেইটামানৰ 'কাট' শিকিব ৰুণৰ পৰা। প্ৰথমতে কাগজত কাটি চাব; পাছত কাপোৰত। জবা নবৌৰ চিয়া কঁকাল। ভৰণ কলহ যেন বুকু জবা নবৌৰ। দৌৰি দৌৰি কাম কৰি আজৰি হৈ ৰুণৰ কাষত মজিয়াতে বহি ল'লে। হাতত কাগজ আৰু কেঁচি। শেঁতা পৰা মুখ কিন্তু পূৰ্ণ। বাতাবৰণতেই যেন এক অদ্ভুত সুখানুভূতি।

কিয় এনেকুৱা হয়।

এদেও দুদেও কৰি সৰলা মাহীহঁতৰ কাষত বহি ললে ৰুণে। ভগ্ন স্বাস্থ্য অথচ জবা নবৌৰ শান্ত ৰূপে তাইৰ মনোজগত জুৰি বহি আছে।

ভিতৰত নিজান দুপৰৰ এজনী কপৌ।

পঞ্চমীৰ লগত সহজকৈ কথা-বতৰা হ'ব নোৱাৰাৰ স্পষ্ট এটা কাৰণো তাই সজ্ঞানে বিচাৰি পোৱা নাই। কিয় এনেকুৱা হয়হু

সৰলা মাহীৰ কাষত এনেকৈ বহি থকা দেখিলে ৰমলা পেহীয়ে তাইক সুদাই নেবিব। ৰুণে জানে। তথাপি অলিখিত নিষেধাজ্ঞা উলংঘন কৰি ৰুণে কথাটো কিবা প্ৰকাৰে উনুকিয়ালে। তাই আশা কৰিছিল চাকলতাই বুজাই দিব। কিন্তু চাকলতাই যেন একো নুশুনিলেই। পোৰা কঁঠাল গুটি গুচাই থকাৰ পৰা 'নিমখ অকণ আনোগৈ' বুলি তেওঁ উঠি গ'ল।

পোনকৈ সৰলা মাহীলৈ চালে ৰুণে। মাহীয়ে চোতালৰ সোঁ-কোণত থকা বেলজোপালৈ আঙুলিয়াই ক'লে, "পকা বেল একোটা সৰি পৰোঁতে মন কৰিব, গছে গমকে নেপায়; কেঁচুটেই নহয়। বাৰহে লাঘৰ হয়। আকৌ, কেঁচা বেল একোটা পাবিবলৈ ঠঙনিয়াওঁতে চাবি গছজোপাই কিমান দুখ পায়; কিমান জুৰুলা পৰে।"

সেই বাতিলৈ কিতাপৰ পৃষ্ঠাত বেলিমেলিকৈ বেলজোপাকে দেখি থাকিল তাই। বেলজোপা এতিয়া নাই। তাৰ ঠাইত গহৰা গজা পৰামলখি হৈছে। শেষৰবাৰ যাওঁতে ইহঁত হালক লৈ তাইৰ ভাল কাণ হ'ল। হাতেৰে ঢুকি পোৱাকৈ লমালমে লাগিছে পৰামলখি। ভালকৈ পক ধৰাই নাই হাতেৰে

ছিঙি খাবলৈ পোৱাৰ আনন্দতে দুয়োটা দিনটোত পাকে পতি মুঠা মুঠে ছিঙি তাকেহে খায়। এবাৰ কোনোবা এটাই সাবধান কৰিলে; ইমানকৈ কেঁচা পৰামলখি খোৱা ভাল হোৱা নাই। অপকাৰ কৰিব পাৰে। দুয়োটা অবাক হ'ল, "আমিতো পৰা আমলখি খোৱা নাই। এয়াচোন হাতে ঢুকি পোৱাতে আছে। ছিঙি ছিঙি খাইছো।"

এয়া পাহি আৰু পোনাকণৰ শৈশৱ। লাও আৰু কোমোৰা একে বুলি ধৰে। হাগিজৰ পৰা চেনিটেৰী নেপকিনৰ পাৰ্থক্য জানিবলৈ ব্যতিব্যস্ত কৰে। টিভিৰ পৰ্দাত হেলাবঙে অসুৰ নিধন যজ্ঞৰ আনন্দ ল'ব জানে। বিমল আনন্দত বাস্তৱ দেও দি দেও দি অহা ছাগলী পোৱালি দেখি লাহেকৈ আশংকাত ভিতৰ সোমায়। পোনাকণক আইতাকহঁতে চেনেহতে পমি 'কুকৈ' বুলি মাতে। সি আপত্তি কৰি ভাগবি যায়, "কিন্তু মোৰ নাম 'কুকৈ' নহয়, পোনাকণহে।

কণ ব্যথিত হয়। চাকলতাৰ বাধা সত্ত্বেও ঘনেপতি আহি থাকিব খোজে ঘৰলৈ। মাতৰ মউ নো কি, আহে আহে ইহঁতেও বুজিবৰ সুযোগ পাওকচোন। ইহঁতেও বুজি উঠক সহজাত আৰু অনাগাস পূৰ্ণতাৰ বহুখণ।

চাকলতাৰ মতামত কিন্তু বেলেগ। গাঁও এতিয়া দূৰৰ পাহাৰ। নেলাগে আহি থাকিব ঘনাই। দূৰতে থাওক, ভালবে থাওক। সেই গাঁও আৰু এতিয়া নাই। মুনিচুনি পৰত এতিয়া তুলসী তলত চাকলি নজলে। কদা কাচিৎহে গোসাঁই ঘৰত প্ৰাৰ্থনাৰ সুললিত সুৰ শুনিব। মুনিচুনি পৰত চেৰেকীত যোব নোৱোৱা চকৰীজনী বাহিৰলৈ লৈ চকৰা মতা নাম চাকলতাই গায়নে?

"চকৰা এ আইচ আইচ

চকৰী আছেহি মূৰা মেলাই

চকৰা আহিব গা ফেলাই -

আম গছত পৰিব

জাক পাতি উৰিব

তই হ'ব তেলেতীয়া।"

নামৰ লগে লগে অকলে ক'বাব পৰা একোটা চকৰা সন্ধিয়াৰ নিছিন্ন এক্সাৰ ফালি উৰি আহি অকলশৰীয়া চকৰীজনীৰে গঢ় যায় গঢ় যোৱা চাই কণৰ সৰুতে কিমান বিস্ময়, কিমান প্ৰশ্ন। অদ্ভুত এখন বহুসময় জগতৰ পৰা কেনেকৈ গীতৰ আঁত ধৰিয়ে উৰি আহে চকৰাটো। কি টনাটনি সৃষ্টিৰ। সন্ধিয়াটোৱেই যেন অদ্ভুত বহুসময় হৈ পৰে।

কণে তাৰ মানে আজিকালি চকু বন্ধ কৰি থাকে?

কোনো চাকলতাই আৰু চকৰা মতা নাম নেগায়।

কোনো ক'ব চকৰা আহিব? নিঃশব্দে সন্ধিয়া পৰত হাজিৰ

হয়হি পুলিচ-মিলিটেৰিৰ জাক। তচনচ্ কৰি যাব বৰঘৰ মাৰলঘৰ। বাঘিনীৰ দৰে সদা সতৰ্ক হৈ থাকিব লাগে চাকলতা। সৰল কিন্তু নিবনুৱা ডেকা ল'ৰাৰ মাক হোৱাৰ যাতনা চাকলতাক সোধা। হোজা নিমাখিত স্কুল শিক্ষকৰ ঘৰিণী হোৱাৰ অপৰাধ চাকলতাৰ পৰা শিকা। বিনা দোষতো বিনা কাৰণতে বন্দুকৰ নলীৰ আগত প্ৰশ্ন। আতঙ্ক আৰু আতঙ্ক।

এইবোৰৰ মাজলৈ নেলাগে সঘনে আহি থাকিব। তাইৰ সবাতোকৈ ডাঙৰ আকৰ্ষণ নৈখনৰ চিনাকি ঘাটো নাই। দুয়ো পাৰতে মথাউৰি হৈছে। ব'ত ত'ত দলং। যেতিয়াই-তেতিয়াই উটি আহে ওফন্দি উঠা মৰাশ।

ব'হাগ আহিলেই ডেকামথা সাজু হৈ ল'ব ধৰে গুৱাহাটীৰ মঞ্চলৈ বুলি। গাঁওবোৰ উদং হৈ বয়। মাজনিশাৰ 'হেই হেই হেইয়া'ত গৃহস্থ সাৰ পাই হাঁচৰি আদৰিবলৈ খপ্‌জপ্‌ কৰা আচম্ভিত আনন্দ আৰু নাই। হাঁচৰি যদিও আছে, আগতেই খবৰ দি, চিঠিৰে মাননিৰ পৰিমাণ জনাইছে আছে। 'বুকড' হৈ থাকে গোটেই বহাগটো। এনেয়ে আহিব নোৱাৰি।

তাতোকৈ ঘড়ীৰ কাঁটাত চলা কণহঁত থকা ঠাইবোৰেই ভাল। চবাই-চিৰিকতি এটা মাৰিলেও বাতৰি কাকতত হৈ চৈ লাগি যায়। চোঁ মাৰি নামি আহে কেমেৰা। আৰু আমাৰবোৰ ঠাইত? পুতেকক বিচাৰি আহি নেপালে বৃদ্ধ পিতাকক মহুটিয়াই যাব। পথাৰলৈকে খেদি নি গুলীয়াই মাৰে কাৰ্গিলৰ বতৰা শুনি গৰ্জিত হোৱা হালোৱা চহোৱা। নিজানত কাউৰী-শঙনৰ ভোজ হয় কোনোবা মাকৰ বুকুৰ আমঠু। বাতৰি কাকতৰ পৃষ্ঠাত খবৰ পোৱালৈ শ্ৰদ্ধ বিধিও শেষ হয়গৈ।

চাকলতাৰ চিঠি আছে। তেওঁ নিজে আহিব নোৱাৰে। অতদ্ৰু প্ৰহৰী হৈ থাকিব লাগে চাকলতা। যেন এখন্তেক চকু মুদিলেই, ধ্যানচ্যুত হলেই অঘটন ঘটিব। পাহি আৰু পোনাকণৰ জন্মৰ সময়তো আহিব পৰা নাছিল তেওঁ। মাথোন দিহা দি চিঠি লিখিছিল। কণৰ অভিযোগ নাছিল। নিজকে কেতিয়াবা স্বাৰ্থপৰ যেনেহে লাগিছিল। তাইচোন মাকক অকণো সকাহ দিব পৰা নাই কোনো ক্ষেত্ৰতে। মাথোন আকণ চাকলতাৰ ঋণতে পোত গৈ আছে। চাকলতাই সেই বোজা এদিন পাতলাই দিছিল। সন্তান জন্ম দি প্ৰতিজনী মাকেই মুক্ত হয় মাতৃ ঋণৰ পৰা। এনেকৈয়ে বৈ থাকে নৈৰ পাছত নৈ।

সেইবাৰ চিঠি পাই তাই ফেঁকুৰি ফেঁকুৰি কান্দিছিল। কেতিয়াও নকন্দা কান্দোনটো। স্যামন্তৰ লগত গুচি অহাৰ সময়তো সামৰি থোৱা কান্দোনটো।

বুকুলৈকে দ'পানীত নামি বহুত সময় নিজকে প্ৰশ্নাবান কৰিছিল তাই। কোননো তাই। স্যামন্তই বা তাইৰ কোন? এই

অধীৰ অপেক্ষা। স্যামন্তলৈ এই অকাৰণ প্ৰত্যাশাহু কিন্তু কাক ক'ব তাই? কাৰ স'তে ভগাব তাইৰ আকুলতা? নৈ। মাথোন নৈ হ'ব তাইৰ প্ৰেমৰ সাক্ষী। স্যামন্ত আহক। তাইক লৈ যাওক।

স্যামন্ত আহিল। লগত দুজনমান বন্ধু বান্ধৱ। খুব কম সময়তে সিহঁতৰ প্ৰেম বিয়ালৈ কপান্তৰ হ'ল। কোনোধৰণৰ আনুষ্ঠানিকতা নকৰিবলৈ তাইৰ মাক-দেউতাকক সি অনুৰোধ কৰিছিল। পিতাকে থাউকতে পোৱা সকলক খবৰ দিছিল। বিয়া বুলি নহয়, বিদায় বুলি। বয়সস্থসকলক এফালৰ পৰা সেৱা কৰিছিল দুয়ো। একেবাৰে শেষত বৈ গগন খুড়াই তাইৰ মূৰত হাত দিলে।

"যাগৈ আই। শাও-শপনি নিদিবি।"

বুকুত পাবাণ যেন গধুৰ ভাৰ। কিন্তু বৰষুণ নহয় কিয়? দৰালপিটা বৰষুণ। মৰ্মভেদি বৈ আহক এসোঁতা ধাৰা। শৈশৱ আৰু কৈশোৰৰ বিচৰণভূমি চকুৰ পৰা দূৰলৈ গৈ থাকিল। দূৰৰ পৰাই তাই প্ৰণিপাত জনালে নৈখনক-

জল ভৰি যশোদা

পিছলৈ নেচাবা

ঐ বাম

সাগৰো আহিব ভাগি, হে

সাগৰো ভাগিব

জগৰো লাগিব

ঐ, বাম ...

কোনো বৈ থকা নাই। যেনেকৈ বৈ থকা নাই নদী।

শেষৰ ফালে কি হৈছিল মইনা খুড়ীৰ? শালৰ কাপোৰ ভাজে ভাজে পচি গ'ল। খিট্‌ক খিট্‌ক কমি গৈ গৈ শেষত একেবাৰে নোহোৱাই হৈ গ'ল। মইনা খুড়ীটিৰ নিজান ঘৰ ক্ৰমাৎ জয়াল হৈ আহিছিল। দিনৰ দিনটো জপনামুখত বৈ কালৈ যেন বাট চাই থাকে। চাকলতাই চিঠিৰে কণক জনাইছিল। মইনা যেনিবা মাত হেৰোৱা মইনা চবাইহে। বন্দী। নিমাত।

এবাৰ মিলিটেৰি সোমালহি গগণ খুড়াৰ ঘৰত। কিতাপৰ আলমাৰিবোৰত পাত পাতকৈ কিবা বিচাৰিলে। কিতাপৰ জঁকাবোৰহে বাকী। ভিতৰবোৰ বগা পৰুৱাই কুটি কুটি সুৰংগ কৰি থৈছে। পাঠোদ্ধাৰ সম্ভৱ নহয়ই। বমলা পেহীয়ে হেনো চাকলতাক কৈছিল, "খালৰ পানী, নবোঁ। সৰা বাঁহ পাতে খাই অন্ত কৰিলে। কোনো কামতে নেলাগিল।"

বমলা পেহীয়ে জেৰাৰ সন্মুখীন হৈছিল। ইতিমধ্যেই তেওঁ খোলাত সোমাইছিল। পেহীয়েও কি শেষত ইচ্ছা মৃত্যু বৰণ কৰিছিল?

কি সাংগঠনিক ক্ষমতা আছিল মানুহজনীৰ। তেওঁৰ

পিছে পিছে দৌৰি গৈছিল গাঁৱৰ ডেকাবোৰ। পুথিভঁৰাল পাতিব লাগে; বমলা পেহী আগত। বানপানীৰ উদ্ধাৰৰ কামত যাব লাগে; নিজেই ব'ঠা ধৰি কামত লাগি যায় বমলা পেহী। তাকে দেখি ছৰ ছৰাই যায় ডেকামথা। এবাৰ কণহঁতৰ ঘৰতো পানী সোমাল।

তাইৰ তেতিয়া কিতাপৰ জগতত আত্মহাৰা হৈ থকাৰ দিন। কিতাপ বন্ধ কৰি বাস্তৱ জগত দেখুৱাবলৈ হাতত ধৰি লৈ গৈছিল বমলা পেহীয়ে। নিজৰ দুখটোকে খুব সাংঘাতিক বুলি ভাবি থকাই তেতিয়া তাইৰ বয়সৰ নিয়ম। তেনেকুৱা সময়তে বমলা পেহী জকি উঠে। এয়ানো কি? ঘৰৰ চালেৰে পানী কাটে। চৰকাৰী সাহায্য বাটতে ভাগ বাটোৱাৰা নোহোৱা হয়। মাহৰ পিছত মাহ স্কুলঘৰত থুপ খাই থাকে গাঁৱৰ পিছত গাঁও। কেতিয়াবা বানপানীৰ কাৰণে; কেতিয়াবা সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষৰ বাবে। আধাতে স্কুল কলেজ এৰি অন্তৰ্ধান হয় মজবুত ডেকা ল'ৰা। দাবিদ্ৰা আমাৰ সৰহ ভাগৰে বুকুৰ কুটুম। কিন্তু বিপৰ্যয় আৰু আনাহাৰ? মানুহ নাঙঠ আৰু কদৰ্য্য কৰিব পৰাকৈ ভয়াবহ।

কিতাপৰ পাতৰ পৰা বাস্তৱ দেখুৱাবলৈ কণক লৈ গৈছিল বমলা পেহীয়ে। তেনেকুৱা এটা শিবিৰতে তাই স্যামন্তক লগ পাইছিল। কথা আৰু কাম দুয়োটাতে তৎপৰ স্যামন্ত। প্ৰেমত পৰিবলৈ তাইৰ বেছি সময় লগা নাছিল। বিয়া হ'বলৈকো। কণৰ পাতল ওঁঠত হাঁহি বিৰিঙিল। স্যামন্তলৈ এখন চিঠি লিখিব লাগিব। দীঘল। ঠিক বিয়াৰ আগতে লিখাৰ দৰে। সি খুব উৎফুল্লিত হ'ব।

ধীৰে ধীৰে কামৰ পৰা নিজক আঁতৰাই আনিছিল বমলা পেহীয়ে। কি কাৰণত? অনুগতৰ পৰি অহা সংখ্যাত? নে নিজৰ ভিতৰৰ পৰাই তেওঁ হাতচানি নোপোৱা হৈ আহিছিল? বমলা পেহী খোলাৰ ভিতৰ সোমাইছিল। দেয়াৰ ইজ ন ম'ৰ নবল্‌ কজ্‌ টু ডাই। মৰোঁ জীও কৰি কৰিবলৈ কোনো উদ্দেশ্য জীৱনত আৰু বাকী নৰ'লগৈ?

সঁচাই কি কাৰণ আৰু সমুখত নাই? উদ্দেশ্যহীন ভৱিষ্যত? উদ্দেশ্যহীন কাম। উদ্দেশ্যহীন মইনা খুড়ীৰ বাটছোৱা? নিজৰ এধানি পৃথিৱীত আত্মহাৰা হৈ থাকোঁতেই কোন সুকণ্ঠৰে পিছলি পৰিছে সময়ৰ অমূল্য মুকুতা। অপচয়। অপচয়। সময়ক তলুৱাত বন্দী কৰিবলৈ তাই অসমৰ্থ। কিন্তু নিৰবধি বুকুত লৈ অহা নৈখন? আদৰুৱা মেকুৰীটোৰ দৰে কুককি কুককি সোমাই সোমাই মাথোন জাৰ খেদিছে।

ওখ মজবুত কংক্ৰিটৰ বান্ধোনত এটি চাকলৈয়া ঘূৰি আছে। তাক বোৱাই পঠোৱা সময় সমাগত। পূৰ্বতী নিশালৈহে চিলমিলকৈ চকুৰ পতাযোৰ লগ লাগিছিল। এয়া এখন বেলিঙ।

ঠিক বুকুৰ তলখিনিত ভৰ দি আগফালটো সন্মুখলৈ হলাই সেয়া কোন? তাইৰ মেলা চুলিয়ে যেন কোমল বতাহৰ লগত কথা পাতিছে। খুব চিনাকি এই ভঙ্গিমা। খুব কাষৰ এইখন মুখ। মইনা খুড়ী? কমলা পেহী? পঞ্চমী? নে তাই নিজে? এন্ধাৰ আৰু পোহৰৰ টনাটনি; ভালকৈ একোকে নমনি।

“মাত্ৰ মা। উঠা দেবী হ'বগৈ দেখোন।”

তাইৰ দৌৰা দৌৰি লাগি গ'ল। পাহি আৰু পোনাকণ সাতোৰৰ ক্লাছলৈ সাজু হৈয়ে আছে। দুয়োটাকে দুফালে লৈ তাই ফুটপাথেৰে আগুৱাই গ'ল। চহৰখনে এজামুৰি দিছে।

ৰাতিপুৰাত সাতোৰৰ ক্লাছটো হৈ গ'লে, স্কুলৰ পৰা আহি দুয়োটাই নিজৰ কাৰণে সময় পাব।

সপোনৰ ছোৱালীজনীৰ ছবিখন মনতে আঁকিব খুজিলে তাই।

মেলা চুলি। অৰশ দুহাত। দৃষ্টি দিগন্তলৈ। সন্মুখলৈ

আগবাঢ়ি থকা আগশৰীৰ। ক'ত পাব হৈ আহিল? কেতিয়া আহি একাকৰ হ'লহি তাইৰ নাতিদীৰ্ঘ বিচৰণভূমিত? তাই খবকৈ ভৰি চলালে। পাহি-পোনাকণ ভালেখিনি আগত গৈ আছে। তাইৰ ডেউকাত খচিত এখন ছবি। বতাহে উৰুৱাই নিছে তাইৰ আঁচল। সন্মুখলৈ ধাবমান হোৱাৰ অনন্ত প্ৰয়াসত আঁউজি আছে লগন।।

“... Or is it only the breeze, in its listlessness
Travelling across the wet mead to me here,
You being ever dissolved to wan wistlessness,
Heard no more again far or near?”

Thus I; faltering forward
Leaves around me falling,
Wind oozing thin through the thorn from norward
And the women calling.”

অতিথি শিতান

“ভাৰতস্য গৌৰৱং সংস্কৃতে নিহিতম্”

ৰাজ কুমাৰ বৰদলৈ
সংস্কৃত ভাৰতীয় কাৰ্যকৰ্তা
গুৱাহাটী কাৰ্যালয়

আমি সকলোৱে জানো যে সংস্কৃতভাষা ভাৰতীয় ভাষাসমূহৰ জননীস্বৰূপ। এই সংস্কৃতভাষা আদিতে মৌখিক বা ব্যৱহাৰিক ৰূপত প্ৰচলিত আছিল। ক্ৰমান্বয়ে মন্ত্ৰশক্তি কেন্দ্ৰীভূত হয়। পৰৱৰ্তী সময়ত সাহিত্য সৃষ্টিৰ জৰিয়তে লিখিত ৰূপ পায়। সংস্কৃতভাষা কেৱল বৌদ্ধিক বা আধ্যাত্মিক স্বৰূপে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। এই ভাষাৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা জীৱনদৰ্শনৰ মহত্ব বুজিব পাৰি। ভাৰতৰ প্ৰতিষ্ঠাতা সংস্কৃত আৰু সংস্কৃতিৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য। সংস্কৃততে সংস্কৃতি বিৰাজমান। আমি যদি আমাৰ জীৱনত ভাৰতীয় ভাষাক আয়ত্ব নকৰো তেতিয়া আমাৰ সংস্কৃতিবো পৰিৱৰ্তন হ'ব। সংস্কৃত পৰম্পৰা গংগাসদৃশ। গঙ্গোত্ৰীৰ পৰা সমুদ্ৰৰ সঙ্গমলৈকে গঙ্গানদী পৰম পবিত্ৰ। গঙ্গা নিজে পবিত্ৰ হোৱাৰ লগতে স্পৰ্শৰে বা নিজৰ বুকুত স্থান দি আনকো পবিত্ৰ কৰে। গঙ্গাৰ দৰে সংস্কৃতভাষায়ে নিজে সংস্কাৰিত হোৱাৰ লগতে আন ভাষা আৰু ব্যক্তিক সংস্কাৰিত কৰিছে। বেদান্তৰ ভাষা সংস্কৃত। যোগৰ ভাষা সংস্কৃত। আৰ্যুবেদ, ভাৰতীয় গণিতশাস্ত্ৰ, নাট্যশাস্ত্ৰ, শিল্প, কৃষি, ৰসায়ন, ভূগোল, পশুবিজ্ঞান, অৰ্থশাস্ত্ৰ, ৰাজনীতি আদি সকলো শাস্ত্ৰ প্ৰাচীনকালত সংস্কৃতত বিদ্যমান আছিল। সংস্কৃতৰ অবিহনে ভাৰতক বুজিব নোৱাৰি। সংস্কৃতবাক্যৰ অন্য নাম জ্ঞানভাণ্ডাৰ। সংস্কৃত কেৱল ভাষা নহয়, ই হ'ল জীৱনদৰ্শন। যি দৰ্শনে কয় – ‘আ নো ভদ্ৰাঃ ক্ৰতৱো যন্ত বিশ্বতঃ’ ‘স্বদেশো ভূৱনত্ৰয়ম্’ ‘সঙ্গচ্ছধৱং সংবদধৱং সংৱো মনাংসি জানতাম্’ ‘আত্মৱত্ সৰ্বভূতেষু’ ‘ৰসুধৈৰ কুটুম্বকম্’ ইত্যাদি।

সংস্কৃত এটা বিজ্ঞান সন্মত ভাষা। ভাষাবিদ সকলৰ মতে সংস্কৃত ভাষা অধ্যয়নৰ যোগেদি যিকোনো শব্দৰ সঠিক উচ্চাৰণ কৰিব পাৰি। সংস্কৃতৰ বৰ্ণবোৰৰ যি উচ্চাৰণ সেই উচ্চাৰণেই হয়। ইংৰাজীৰ দৰে BUT (বাট) PUT (পুট) নহয়। সংস্কৃতৰ

প্ৰভাৱ আদি যুগৰ পৰা বৰ্তমানলৈ সুস্পষ্ট। জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানৰ কথাই যদি কওঁ আমাৰ প্ৰায় ভাগৰে ভাৰতীয় অৰ্থসম্পন্ন একোটাকৈ নাম আছে, প্ৰত্যেকটো নামৰে গ্ৰহ নক্ষত্ৰৰ লগত সম্পৰ্ক আছে এই কথা আমি জ্যোতিষ শাস্ত্ৰত (সংস্কৃতত) পাব। ৰাম নামটো সকলোৱে গুনিছে নিশ্চয়। এই শব্দটোৰ অৰ্থ আনন্দ। (ৰম্যতে অনেন ইতি ৰাম, ৰম্ ধাতুৰ অৰ্থ আনন্দ)। অৰ্থাৎ আনন্দ যিয়ে প্ৰদান কৰে তেওঁৰে ৰাম। যি নামৰ উচ্চাৰণেৰে পুণ্যত্ব অৰ্জন হয় বুলি লোক বিশ্বাস আছে।

প্ৰকৃতি সংৰক্ষণৰ কথাও সংস্কৃত গ্ৰন্থবোৰত লিপিবদ্ধ আছে। যেনে –

“দশকূপসমা ৰাপী দশৰাপীসমো হৃদঃ।

দশহৃদসমঃ পুত্ৰো দশপুত্ৰসমো দ্ৰুমঃ।”

অৰ্থাৎ দহটা কুঁৱাৰ সমান এটা হৃদ, দহটা হৃদৰ সমান এজন পুত্ৰ আৰু দহজন পুত্ৰৰ সমান এজোপা গছ (উপকাৰী)।

লগতে বৃক্ষৰোপনৰ পদ্ধতি, বৃক্ষৰ ৰোগ প্ৰতিকাৰ ইত্যাদি বিষয়ে বৃক্ষায়ুৰ্বেদত পোৱা যায়।

সংস্কৃত ভাষা কেৱল প্ৰাচীন ভাষা নহয়। ই আধুনিক ভাষাও। সাহিত্য-মনোবজ্ঞান-দৰ্শন-চিকিৎসাবিজ্ঞান শিক্ষা আদিৰে সংস্কৃতৰ ওতঃপ্ৰোত সম্বন্ধ। বৰ্তমান NASA ৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত হৈছে যে ভাষণশীল কম্পিউটাৰযন্ত্ৰৰ লগতে বিভিন্নভাষাৰ পৰস্পৰৰ অনুবাদৰ বাবে সংস্কৃতভাষা অতি উপযোগী ভাষা। সংস্কৃত অধ্যয়নৰ দ্বাৰা কেৱল সংস্কৃতৰ অধ্যাপক, পুৰোহিতই হ'ব পাৰে এনে নহয়, কাৰিকৰী বিদ্যা (ENGINEERING), চিকিৎসাবিদ্যা (MEDICAL SCIENCE), শৰীৰবিদ্যা (PHYSIOLOGY), জীৱবিজ্ঞান (BIOLOGY), ৰসায়নবিজ্ঞান (CHEMISTRY), যুদ্ধবিদ্যা (WARFARE) ইত্যাদিৰ বিষয়েও জ্ঞান অৰ্জন সম্ভৱ

বৰ্তমান সময়ত সৃষ্টি হোৱা সামাজিক উচ্ছৃংখলতা নিবাৰণৰ বাবে সংস্কৃত শিক্ষা অতি প্ৰয়োজন। এই শিক্ষাৰ জৰিয়তে মানৱতাবোধ, কুটুম্বভাৱনা, বিভিন্ন সংস্কাৰ আদি ভাৱধাৰাৰে জীৱনৰ পৰিৱৰ্তন হ'ব পাৰে। সংস্কৃত শিক্ষা প্ৰসাৰ-প্ৰচাৰৰ বাবে বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানে পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি আহিছে। তাৰ ভিতৰত সংস্কৃত ভাৰতী, ৰাষ্ট্ৰীয় সংস্কৃত সংস্থান ইত্যাদিয়ে নিজস্ব পৰিকল্পনা আৰু ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। ৰাষ্ট্ৰীয় সংস্কৃত সংস্থানে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে অনৌপচাৰিক সংস্কৃত শিক্ষণ কেন্দ্ৰৰ জৰিয়তে সংস্কৃতানুবাগী ব্যক্তিসকলৰ সংস্কৃত অধ্যয়নৰ পথ প্ৰস্তুত কৰিছে। লগতে দূৰসংযোগ পাঠ্যক্ৰম (Distance Education) আৰু সেতুপাঠ্যক্ৰম (Bridge Course) ৰ দ্বাৰা সংস্কৃত শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰিছে। সংস্কৃত ভাৰতীয়েও বিভিন্ন

বৰ্গৰ বাবে সংস্কৃত শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰি আহিছে। শিশুসকলৰ বাবে বালকেন্দ্ৰ, জ্যেষ্ঠসকলৰ বাবে গীতা শিক্ষণকেন্দ্ৰ, মাধ্যমিক পৰ্যায়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সবলা কেন্দ্ৰ আৰু সকলো পৰ্যায়ৰ আগ্ৰহীলোকৰ বাবে ঘৰতে বহি পঢ়িব পৰাকৈ পত্ৰাচাৰৰ দ্বাৰা সংস্কৃতম্ আদি যোজনা চলাই আছে। দহদিনত দুঘণ্টাকৈ মাত্ৰ ২০ ঘণ্টাতে সংস্কৃতত কথা ক'ব পৰা বৈজ্ঞানিক পাঠ্যক্ৰমো প্ৰচলিত। গতিকে এনে ধৰণৰ অনুষ্ঠানৰ জড়িয়তে সংস্কৃতৰ জ্ঞান লাভ কৰি নিজৰ জীৱন ধন্য কৰিব পাৰে।

সৰ্বে ভৱন্ত সুখিন :

সৰ্বে সন্ত নিৰাময়াঃ

সৰ্বে ভদ্ৰাণি পশ্যন্ত

মা কশ্চিত্ দুঃখভাগ ভৱেত ॥

প্ৰ ব ন্ধ শি তা ন

“ভাবসমৃদ্ধ, মননশীল, যুক্তিনিষ্ঠ,
নাতিহ্ৰস্ব গদ্য ৰচনাই প্ৰবন্ধ।”

উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষা - এটি চমু আলোচনা

পূজা দাস

ষষ্ঠ যাদ্যাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

অসমীয়া ভাষাটোক প্ৰধানকৈ দুটা ভাগত ভগাব পাৰি - পূব অঞ্চলৰ অসমীয়া বা উজনি অসমৰ ভাষা আৰু পশ্চিম অঞ্চলৰ অসমীয়া বা নামনি অঞ্চলৰ ভাষা। নামনি অসমৰ ভাষাক আৰু দুটা ভাগত ভগাব পৰা যায় - গোৱালপাৰা জিলাত কোৱা গোৱালপৰীয়া উপভাষা আৰু কামৰূপ জিলাত কোৱা কামৰূপী উপভাষা।

কোনো ভৌগোলিক পৰিবেষ্টনৰ কোনো এটা ভাষাৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে সেই পৰিবেষ্টনৰ সকলো ঠাইতে ভাষাটো একেৰূপৰ নহয়। বিশেষকৈ কোনো ভৌগোলিক পৰিবেষ্টন যদি বিস্তৃত হয় তেতিয়া ভৌগোলিক ৰাজনৈতিক অৰ্থনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক কাৰণত সেই ভাষা সম্প্ৰদায়ৰ এটা অঞ্চলৰ লগত আন এটা অঞ্চলৰ সহজ আৰু সঘন মিলা-মিছা হৈ নাথাকিলে সময়ত গৈ একেটা ভাষাৰ মাজত ধ্বনি সংযোগ বা ৰূপ আৰু শব্দমালাৰ নানা পৰিৱৰ্তনে দেখা দিয়ে। এনেদৰে ৰূপ লোৱা ক্ষেত্ৰ ভাষাকে সেই ভাষাটোৰ উপভাষা বোলে।

গ্ৰিগাৰ্ছনে লিখিছে: "অসমীয়া ভাষাৰ মান্য উপভাষাটো হৈছে শিৱসাগৰ আৰু তাৰ আশে-পাশে কোৱা উপভাষাটো। অসম উপত্যকাৰ উজনি অঞ্চলত ভাষাটোৰ সকলো ঠাইত ৰূপ একেটাই। যিমানেই আমি পশ্চিমৰ পিনে গতি কৰো, সিমানেই এটা স্পষ্ট উপভাষা পাওঁ। মই তাক পশ্চিম অঞ্চলৰ অসমীয়া নাম দিছোঁ। এই উপভাষাটো কামৰূপ জিলা আৰু পূব গোৱালপাৰাৰ মানুহবোৰে কয়"।

কামৰূপী উপভাষা:

কামৰূপী উপভাষাৰ খণ্ডকপবোৰৰ বৈশিষ্ট্য অলেখ। পলাশবাৰী বা ছয়গাঁৱৰ ভাষাকপৰ পাৰ্থক্য আছে। নলবাৰীৰ দুটা ৰূপ পূব-নলবাৰী আৰু পশ্চিম নলবাৰীৰ ভাষাৰ মাজত

বিভিন্ন পাৰ্থক্য আছে। বজালীৰ ভাষাৰ সৈতে বৰপেটাৰ ভাষাৰ মিল নাই।

ছয়গাঁও, নলবাৰী, বৰপেটা ভাষাৰ কিছুমান ধ্বনিগত পাৰ্থক্য তলত দিয়া হ'ল-

ক) আদি অক্ষৰৰ প্ৰবল শ্বাসাঘাতৰ বাবে নলবাৰী আৰু বৰপেটাৰ শব্দত পৰৱৰ্তী স্বৰধ্বনি লোপ পোৱা দেখা যায় কিন্তু ছয়গাঁৱত স্বৰধ্বনি লোপ নাপায়। 'অ' থাকিলে - এ বা ও হয়। যেনে-

মান্য অসমীয়া	ছয়গাঁও	নলবাৰী	বৰপেটা
কপনি	কপোনি	কপনি	কপুনি
উৰাল	ভাখোৰি	ভাখৰি	ভাকুৰি

খ) ছয়গাঁৱৰ ভাষাত কিছুমান শব্দত মধ্যস্থানত 'আ' পোৱা যায়, য'ত মান্যত 'অ' আৰু নলবাৰী বা বৰপেটাৰ 'আ' আৰু মান্যত 'অ' লোপ পায়। যেনে-

মান্য অসমীয়া	ছয়গাঁও	নলবাৰী	বৰপেটা
অমবা	আমবা	আম্বা	আম্বা
ভোমোৰা	ভামাৰা	ভম্বা	ভম্বা

গ) মান্য অসমীয়া, নলবাৰীয়া, বৰপেটাৰ ভাষাকপত 'ঙ' থকা ঠাইত ছয়গাঁও, পলাশবাৰীত চন্দ্ৰবিন্দু থাকে। যেনে-

মান্য অসমীয়া	ছয়গাঁও	নলবাৰী	বৰপেটা
বেঙা	বেঁৱা	বেঙা	বেঙা
ৰঙা	বাঁৱা	ৰঙা	ৰঙা

কামৰূপীৰ ৰূপগত পাৰ্থক্য

১) বহুবচনৰ ক্ষেত্ৰত হোৱা পাৰ্থক্যবোৰ হ'ল -

বৰপেটা	নলবাৰী	ছয়গাঁও
গিলা	ওগ্ৰা	গিলা
হা	হা, হানা	হানা
মাখা	মেখা	মাখান

২) শব্দ বিভক্তিৰ পাৰ্থক্য

বৰপেটা	নলবাৰী	ছয়গাঁও
ক'ক জা	কোক জা	কোক জা
কোত জা	কোত জা	কো জা
কোৰ পেৰে	কোৰ পে	কোৰ ফেৰে

৩) পুৰুষ বাচক সৰ্বনাম

মান্য বৰপেটা	নলবাৰী	ছয়গাঁও
মই	মই	মই
তই	তোই	তই
কামৰূপী উপভাষাৰ খণ্ডকপবোৰৰ এই সমূহ পাৰ্থক্য দেখা যায়		

গোৱালপৰীয়া উপভাষা

গোৱালপৰীয়া উপভাষা গোৱালপাৰাৰ সকলো শ্ৰেণীলোকৰ ভাষা। কেৱল ৰাজবংশীসকলে ব্যৱহাৰ নকৰে। দুই একৰ মতে আকৌ দেশী ভাষা আচলতে গৌৰীপুৰ অঞ্চলৰ ভাষা আৰু এই ভাষাৰে বিস্তৃতি ঘটি বৈশিষ্ট্য সমূহ সমগ্ৰ গোৱালপাৰাত বিয়পি পৰিছে। গোৱালপৰীয়া ভাষাৰ আঞ্চলিক ৰূপ দুটা। এই দুটাৰে সৰু সৰু ৰূপ আছে। ইয়াক তলত দেখুওৱা হ'ল-

পূব গোৱালপৰীয়াৰ কামৰূপীৰ পশ্চিম অঞ্চলৰ সৈতে বহু সাদৃশ্য আছে। এনে মিলৰ কাৰণ হৈছে দুয়োটা ভাষা কোৱা অঞ্চল ওচৰা-ওচৰি আৰু অঞ্চলকেইটাৰ মাজত বাণিজ্যিক সম্পৰ্ক আৰু বিয়া-বাৰৰ সম্পৰ্ক ঘটিছে। পূব গোৱালপৰীয়া ভাষাবোৰৰ নামো আছে। যেনে- বাৰহাজাৰী, বাউসীয়া, হাজ্ৰাঘাটীয়া।

পশ্চিম গোৱালপৰীয়াৰ আঞ্চলিক ৰূপ দুটা গৌৰীপুৰ আৰু শালকুছা। স্থায়ীভাবে গৌৰীপুৰীয়া ৰূপটোক যুগ্মীয়া আৰু শালকুছাৰ ৰূপক ঝাকুৰা বুলি কৈছে। তুলনামূলকভাবে শালকুছীয়া ৰূপটো পূবৰ লগত মিলে।

উপভাষা সৃষ্টিৰ কাৰণ

অসমীয়া ভাষাৰ উপভাষাৰ সৃষ্টিত ঘাইকৈ ৰাজনৈতিক

কাৰণে ভূমিকা লৈছে। ত্ৰয়োদশ শতিকাত ঘাইকৈ চাৰিখন ৰাজ্য আছিল সেয়া- কমতাপুৰ, ভূঞা, চুতীয়া আৰু আহোম কোচ ৰজা নৰনাৰায়ণৰ সময়ত কোচবেহাৰৰ পৰা লক্ষীমপুৰলৈ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উত্তৰাঞ্চল কোচৰ আছিল।

উজনি আৰু নামনিৰ ভাষাকপৰ পাৰ্থক্য সৃষ্টিত জনবসতিৰ প্ৰক্ৰিয়াই অধিক সহায় কৰিছে। নামনি অসমত আহোম, চুতীয়া আদি মানুহ প্ৰায় নাছিল। অসমীয়া ভাষাক আহোমসকলে মাতৃভাষাকপে গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত উজনিৰ ভাষাত স্বাভাৱিকতে প্ৰভাৱ পৰিছিল।

ইয়াৰ উপৰিও উপভাষা সৃষ্টিৰ আন কিছুমান কাৰণ হৈছে মানুহৰ মাজত আহ-যাহ বা যাতায়ত আৰু যোগাযোগৰ অভাৱ। কেতিয়াবা কেতিয়াবা প্ৰাকৃতিক বাধাৰো সৃষ্টি হোৱা দেখা যায়। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগতকৈ অৱশ্যে সামাজিক বাধাহে উপভাষা সৃষ্টিৰ প্ৰধান কাৰণ।

উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাৰ ধ্বনিগত পাৰ্থক্য

১) উজনি অসমৰ ভাষাত বলঘাত শব্দৰ শেষৰ আগৰ আখৰত পৰে। কামৰূপী ভাষাত শব্দৰ আদি আখৰত পৰে, তাৰ ফলত কামৰূপী মাজত থকা স্বৰধ্বনিবোৰ উচ্চাৰিত নহয় আৰু ওচৰত থকা ব্যঞ্জনধ্বনি দুটা লগ লাগে। যেনে-

উজনি	নামনি
কুকুৰা	কুকুৰা
কোমোৰা	কুম্বা
অমবা	আম্বা
কটাৰি	কাটুৰি
দমবা	দাম্বা
ভোমোৰা	ভুম্বা

২) কামৰূপীত যতে সম্ভৱ ততে অপিনিহিতি হয়। মান্য ভাষাত অপিনিহিতিৰ সংখ্যা বেছি নহয়। যেনে-

উজনি	নামনি
হালোৰা	হাউইলে, হাউলে
জালোৰা	জাউইলে, জাউলা
বামুণীয়া	বাউইয়া
কেৱলীয়া	কেউইলা, কেউলা
দেউলীয়া	দেউইলা
কলীয়া	কঅইলা
ঢেকুৰা	ঢেউকুৰা

৩) উজনিৰ ভাষাৰ শব্দত থকা নিম্ন স্বৰধ্বনিৰ ঠাইত

সচৰাচৰ কামৰূপীত উচ্চ স্বৰধ্বনি হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
তামোল	তামুল
কাপোৰ	কাপুৰ
এন্দোৰ	ইন্দুৰ
সেন্দুৰ	সিন্দুৰ

৪) মান্য ভাষাত এটা শব্দত দুই 'আ' ধ্বনি উচ্চাৰণ কৰি তাকোতে তাৰে প্ৰথমটো প্ৰায় 'অ' হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
ৰজা	ৰাজা
চকা	চাকা
তৰা	তাৰা
এঙাৰ	আঙাৰ
এন্ধাৰ	আন্ধাৰ

৫) উজনি অসমৰ ভাষাৰ অল্পপ্ৰাণ ধ্বনি সচৰাচৰ কামৰূপীত মহাপ্ৰাণধ্বনিকৰূপে দেখা যায়। যেনে-

উজনি	নামনি
গুদা	গুধা
ভোক	ভুখ, ভুখ
গুদান	গুধান
চাকে	চাখে

৬) উজনিৰ দুটা আখৰযুক্ত শব্দৰ দ্বিতীয় আখৰত থকা 'অ' ধ্বনি কামৰূপীত 'আ' হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
দীঘল	দীঘাল
গৰম	গৰাম
মৰম	মৰাম
শীতল	শীতাল

৭) উজনিৰ ভাষাৰ 'ন' আৰু 'ব' ধ্বনিৰ ঠাইত কোনো কোনো শব্দত 'ল' ধ্বনি হোৱা দেখা যায়। যেনে-

উজনি	নামনি
নোম	নুম
নেজ	লেজ
শৰীৰ	শৰীল
নেমু	লেমু, লেবু

৮) উজনিৰ ভাষাৰ দ্বি আখৰযুক্ত শব্দৰ প্ৰথম অক্ষৰত 'ও' আৰু দ্বিতীয় অক্ষৰত 'আ' ধ্বনি থাকিলে কামৰূপী বা নামনিত

প্ৰথম অক্ষৰটো 'অ' হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
কোলা	কলা
খোপা	খপা
কপা	কপ
সোণ	সোণা, সণা

৯) উজনিৰ পদৰ শেষত থকা দ্বি স্বৰ 'ঐ' আৰু 'ও' কামৰূপীত যথাক্ৰমে 'এ' আৰু 'ও' হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
ঐ-এ - আঁঠে	আঁঠে
জাকৈ	জাকে, জাখে
কৰ্দৈ	কৰদে, কৰ্দে
ঔ-ও - কাবৌ	কাবো
টকৌ	টকো
হলৌ	হলো

উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাৰ আন কিছুমান ধ্বনিগত পাৰ্থক্য আছে। সেইবোৰৰ বিষয়ে তলত আলোচনা কৰা হ'ল-

১) কামৰূপী ভাষাৰ উচ্চাৰণত মহাপ্ৰাণতাৰ ব্যাপকতাৰ মূৰ কাৰণ হ'ল কামৰূপী ভাষাৰ উচ্চাৰণৰ ক্ষিপ্ৰতা। কামৰূপী ভাষাত তদুৰ শব্দত দুই মহাপ্ৰাণধ্বনি ওচৰা-ওচৰিকৈ উচ্চৰিত হয়। কিন্তু মান্য বা উজনিৰ ভাষাত তেনে নহয়। যেনে-

উজনি	নামনি
খক	খখ্
খোকা	খখা
খাঁকক	খাখৰি
খাকি	খাখি
খোকোৰা-দোকোৰা	খখ্ৰা-মখৰা
খোতা	খথা, থথলা
থুকবি	থুথৰি

২) আগতে উল্লেখ কৰা হৈছে যে কামৰূপী ভাষাত উজনিৰ তুলনাত অপিনিহিতৰ সংখ্যা বেছি। উজনিৰ ভাষাত ব্যঞ্জনধ্বনিৰ লগত 'য়' যুক্ত থাকিলে - য় ই ধ্বনিত পৰিণত হৈ পূৰ্ববৰ্তী অক্ষৰৰ স্বৰধ্বনিৰ লগতে যুক্ত হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
অন্য	অইন
ৰাজ্য	ৰাইজ
গদ্য	গইদ

নাট্য

নাইট

জোকডাল > জুকখোৰ

৩) কামৰূপী ভাষাত কেতিয়াবা দুটাতকৈ অধিক আখৰযুক্ত শব্দৰ পৰৱৰ্তী আখৰৰ ই, উ স্বৰধ্বনি পূৰ্ববৰ্তী আখৰত আহি সেই আখৰৰ স্বৰধ্বনিৰ সৈতে লগ-লাগি উচ্চাৰিত হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
শালিকা	শাইলখা, শালিখা
গৰখীয়া	গইখা, গুইখা
নাৰিকল	নাইৰকল
মেৰুখী	মেউখী

উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাৰ কপগত পাৰ্থক্য

১) উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাৰ প্ৰত্যয়বোৰ বেলেগ বেলেগ হোৱা দেখা যায়। উজনিৰ বহুবচনৰ প্ৰত্যয়- বোৰ, বিলাক, হত - ব ঠাইত নামনিত গিলা, গিলান, গিলাক, হাত, হানা, ঠেত, আছন ইত্যাদি হোৱা দেখা যায়। যেনে-

উজনি	নামনি
মানুহবিলাক	মানুহগিলা, মানুহগিলান
মামাইত	মামাহাত, মামাআহোন
আইতাইতৰ	আইতাঠেত, আতাহানা

২) স্থানবাচক আৰু কালবাচক সৰ্বনামবোৰ উজনি আৰু নামনি অসমত বেলেগ বেলেগ হয় যেনে-

উজনি	নামনি
এতিয়া	ইট্টে, ইতা, এথান
তেতিয়া	তিন্তে, তিটা, তেথান
এইফালে	ইফালে, ইফলে
কোনফালে	কহাই, কহে

৩) উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাৰ ব্যক্তিবাচক সৰ্বনামৰ কপবোৰ বেলেগ বেলেগ হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
ইহঁত	এঁওলোক, আহোন
সিহঁত	তাহোন, তাহু
সিহঁতৰ	তাহাৰ, তাহুৰ
ইহঁতৰ	আহাৰ, আহু

৪) উজনিৰ ভাষাৰ নিৰ্দিষ্টতাচক প্ৰত্যয় টো, জনা, জন ইত্যাদিৰ ঠাইত কামৰূপীত কেৱল টো হয়। যেনে- লৰাজন, মানুহজন, ভকতজন > লৰাটো, মানুহটো, ভকতটো।

৫) উজনিৰ ভাষাত ব্যৱহাৰ হোৱা 'ডাল' আৰু 'ফেৰা'ৰ ঠাইত কামৰূপীত 'খোৰ' আৰু 'খেনি' খৰ হয় যেনে-

লোণফেৰা > নুনখেনি

৬) উজনিৰ ভাষাতকৈ কামৰূপী বা নামনিত নাম ধাতুৰ প্ৰয়োগ বেছি হয়। যেনে-

গাঁথি দি > গাইথা
বাকলি ওচা > ছেলা
ভটিয়া যা > ভাইঠা > ভাটি

৭) ক্ৰিয়া বিভক্তিৰ ক্ষেত্ৰতো উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাত পাৰ্থক্য দেখা যায়। যেনে-

উজনি	নামনি
তই খাৰ	তই খা
তুমি খোৱা	তুমি খ
সি খালে	সি খালাক
তই ক	তই কৌ

৮) শব্দ বিভক্তিৰ ক্ষেত্ৰত মান্য ভাষাৰ দ্বিতীয়া আৰু চতুৰ্থীৰ ঠাইত কামৰূপীত কেতিয়াবা সপ্তমী আৰু দ্বিতীয়া বিভক্তি হয়। যেনে-

উজনি	নামনি
কলৈ যোৱা	কত্ যা, কোক যা
তাক সোধা	তাত সোধা

ইয়াৰ উপৰিও অসমীয়া ভাষাত দুয়োটা প্ৰধান উপভাষাৰ মাজত প্ৰয়োগ হোৱা বাক্যত ব্যৱহাৰ হোৱা কপৰ ক্ষেত্ৰতো পাৰ্থক্য দেখা যায়। তাৰে কিছুমান উদাহৰণ তলত দিয়া হ'ল -

কামৰূপী শব্দৰ কপ	উজনিৰ কপ
অলে	ওলাই
আপা	লৰা
আপী	ছোৱালী
আইনজা	আঞ্জা
আক্হাত	এক্হাত
আপাই হেতি	ল'ৰাৰ লগত
ইনাম	ইমান
উভৰি	উভালি

এনেধৰণৰ কপগত পাৰ্থক্যবোৰ উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাত দেখা যায়।

উজনি আৰু নামনি অসমৰ ভাষাৰ শব্দগত পাৰ্থক্য

উজনি বা মান্য আৰু কামৰূপী বা নামনি অসমৰ উপভাষাৰ মাজত শব্দমূলক পাৰ্থক্যও দেখা যায়। নিম্ন-নৈমিত্তিক কাৰ্যত

ব্যৱহাৰ হোৱা বস্তু বুজাবলৈ দুয়োটা অঞ্চলত ভিন্ন শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

উজনিৰ ভাষাত অনাৰ্য ভাষাৰ শব্দৰ প্ৰাচুৰ্য দেখা যায়। আনহাতে কামৰূপীত আৰৱী, পাৰ্চী, উৰ্দু ভাষাৰ প্ৰাচুৰ্য আছে। তলত উজনি আৰু নামনি ভাষাৰ শব্দসমূহৰ পাৰ্থক্য দিয়া হ'ল-
ঘৰুৱা শব্দ

উজনি	নামনি
চোতাল	চতল
বৰুণ	বইবহান
পিৰালি	কাথি
পথাৰ	পাথাৰ, পথৰ
হেতা	কৰচ
বাৰিবা	বাইবহা
কেবাহী	কৰে > কটাহ-ইক, লহৰা > লৌহ-ভাঙ

সম্বন্ধবাচক শব্দ

পটাওটি

উজনি	নামনি
খুড়া	খুৰা, খুতুতা
নবৌ	বৌ
জোঁৱাই	জাউঙে, জাঙে
বোবাৰি	বৰি
লৰা	আপা
ছোৱালী	আপী, মাই

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী

- ১। গোস্বামী, ড° উপেন্দ্ৰনাথ - 'ভাষাবিজ্ঞান', ১৯৭৬, (পৃষ্ঠা নং- ১৭৬)
- ২। গোস্বামী, ড° উপেন্দ্ৰনাথ - 'ভাষাবিজ্ঞান', ১৯৭৬, (পৃষ্ঠা নং- ১৭৬)
- ৩। চক্ৰবৰ্তী, ড° মুকুল - 'লুপ্তপ্ৰায় কামৰূপী শব্দ : উৎস আৰু প্ৰয়োগ', জুন ২০০২, নব-বীণা প্ৰকাশ, চামতা, নলবাৰী, অসম।
- ৪। পাঠক, ড° ৰমেশ - 'অসমীয়া ভাষাৰ ইতিহাস', চেপ্তেম্বৰ ২০০৮, জানুৱাৰী, ২০১৩ (পঞ্চম, ষষ্ঠ), অশোক বুক ষ্টল, পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১
- ৫। গোস্বামী, ড° উপেন্দ্ৰনাথ - 'ভাষাবিজ্ঞান', ১৯৭৬, নিউ বুক ষ্টল, গুৱাহাটী, অসমীয়া ভাষাৰ উদ্ভৱ, সমৃদ্ধি, বিকাশ, ১৯৯১, বৰুৱা এজেন্সি, গুৱাহাটী।

ডাইনী হত্যা: এক অন্ধবিশ্বাস

প্ৰিয়ংকা সৰকাৰ
প্ৰথম বাৰ্মাসিক (ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

সৌ সিদিনাৰ কথা, এখন পিছপৰা অঞ্চলৰ ভিতৰুৱা গাওঁৰ কথা। য'ত গাওঁখনৰ লোকসকল অশিক্ষিত, অজ্ঞানী আৰু হোজা আছিল। গাওঁখনৰ প্ৰায়ভাগেই খেতি কৰিয়েই জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছিল। সেই গাওঁতেই কৃষক ৰজনী আৰু তেওঁৰ পত্নী ৰণু আৰু তেওঁলোকৰ দুই সন্তান পিংকু-প্ৰিয়াহঁতৰ এখন সুখৰ সংসাৰ আছিল।

এদিন হঠাৎ এক মুহূৰ্ততে সিহঁতৰ সুখৰ সংসাৰখন গাওঁবাসীয়ে ঠান-বান কৰি পেলালে। মাক-বাপেক হালক গাওঁবাসীয়ে সামূহিক ভাৱে হত্যা কৰি ল'ৰা-ছোৱালী হালক খন্তেকতে ঘাট-মাউৰা কৰি পেলালে। কিন্তু সিহঁতে গাওঁবাসীৰ নিষ্ঠুৰতাৰ কথা একো তং ধৰিবকে নোৱাৰিলে। দুয়োটাই কেৱল মাক-বাপেকক হেৰুৱাই বলিয়াৰ দৰে হৈ পৰিল আৰু চিঞৰি-চিঞৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। হঠাৎ নিস্তন্ধ হৈ পৰিল সিহঁতৰ সংসাৰখন।

সিহঁতৰ এনেকুৱা অৱস্থা হ'ল কেৱল অন্ধবিশ্বাসৰ বশৱৰ্তী হোৱা লোকসকলৰ বাবে। এদিনাখনৰ কথা। সিহঁতৰ গাৱঁৰে মদন নামৰ ল'ৰা এজন টান নৰিয়াত পৰিল আৰু ঘৰৰ মানুহে তাক বেজৰ ওচৰলৈ জৰা-ফুকা কৰিবলৈ লৈ যাব ওলাল। তেনেতে মদনৰ ঘৰৰ ওচৰৰ মানুহ এজনে প্ৰভাত নামৰ আন এজন ব্যক্তিক মদনৰ বেমাৰৰ কথা কোৱাত প্ৰভাতে মদনক বেজৰ ওচৰলৈ যোৱাত কৈ চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ লৈ যাবলৈ পৰামৰ্শ দিলে। কিন্তু কোনেও প্ৰভাতৰ কথা নুশুনি মদনক বেজৰ ওচৰলৈকে লৈ গ'ল। বেজৰ ওচৰলৈ গৈ মদনৰ বাপেকে মদনৰ বেমাৰৰ কথা কোৱাত বেজজনে অলপ কিবা তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰি ক'লে যে "মদনৰ গাত কিবা বেয়া দেৱতা লগিছে।" সেই বেয়া দেৱতা হ'ল ডাইনী। মদনক ভাল কৰিবলৈ সেইজনীক আনিব লাগিব, তেতিয়াহে মদন সুস্থ হৈ পৰিব।" তেতিয়া মদনৰ বাপেকে সেইজনী কোন বুলি সোধাত গম পালে সেয়া আন কোনো নহয় ৰণু আছিল। এই কথাটো কিছুসময় পিছতে গাওঁবাসী সকলোৰে গম পালে আৰু মুকুন্দ নামৰ মানুহ এজনে

গাওঁবাসীক আৰু ভয় খুৱাই দি ক'লে যে তেওঁৰ চিনাকি ককায়েক এজনৰ ল'ৰাটোৰো মদনৰ দৰে বেমাৰ হৈছিল। তেতিয়া ল'ৰাটোক ভাল কৰিবলৈ গাওঁবাসীয়ে মিলি ডাইনী জনীক মাৰি পেলোৱাত ল'ৰাটোৰ বেমাৰ সম্পূৰ্ণ নাইকীয়া হৈ সুস্থ হৈ পৰিল। মুকুন্দৰ এনে কথা শুনি গাওঁত যাতে তেনেকুৱা আৰু কাৰো নহক তাৰ বাবে ডাইনী অৰ্থাৎ ৰণুক বেজৰ ওচৰ পোৱালেহি আৰু বেজে তাইক গছ এজোপাত বান্ধি থৈ দিলে আৰু সকলোৱে তাইক মাৰিব ধৰিলে। বেজজনে তাইৰ মূৰৰ চুলি কাটি, গাত গৰম পানী ঢালি দিলে আৰু চুণো ঘঁহি দিলে। পুৰুষ-মহিলা সকলোৱে তাইক অকথ্য নিৰ্যাতন দিব ধৰিলে। যেতিয়া ৰজনীয়ে এই কথা গম পালে সি পত্নীক অৰ্থাৎ ৰণুক বচাবলৈ আগবাঢ়ি আহিল। গাওঁবাসীয়ে ৰজনীকো পত্নীৰ লগত মিল আছে বুলি অৰ্থাৎ ডাইনী সন্দেহত ৰণুৰ লগতে তাকো গছত বান্ধি থৈ দুয়োটাকে মাৰিবলৈ ধৰিলে। অৱশেষত গাওঁবাসীৰ অকথ্য নিৰ্যাতনৰ বলী হৈ দুয়োৱে মৃত্যুক সাৱটি ল'লে।

কিছুদিন যোৱাৰ পিছত মদনৰো মৃত্যু হ'ল। আৰু গাওঁবাসীয়ে গম পালে যে ৰণু কোনো ডাইনী নাছিল। তাই মানসিক ৰোগত আক্ৰান্তহে হৈ আছিল বাবে তাই অস্বাভিক আচৰণ কৰি আছিল।

প্ৰভাতে শেষত গৈ পুলিচক সকলো কথা বিৱৰি কোৱাত পুলিচে আহি বিচাৰ-খোচাৰ কৰি গম পালে যে বেজজন ভণ্ড আছিল। পুলিচে বেজক লৈ গ'ল আৰু কেইবছৰ মান জেল হ'ল। ইফালে পিংকু আৰু প্ৰিয়াই নিজ পিতৃ-মাতৃক হেৰুৱাই নিষ্ঠুৰতা হিচাপে থাকিব ল'লে। ল'ৰা-ছোৱালীহালে দিনে-নিশাই মাক-বাপেকলৈ বাট চাই বৈ থাকিল।

যদি মদনৰ ঘৰৰ মানুহে প্ৰথমতেই মদনক বেজৰ ওচৰলৈ নগৈ চিকিৎসকৰ ওচৰলৈ লৈ গ'লহেঁতেন তেতিয়া সিহঁতে মদনৰ লগতে আৰু ৰণুকো হেৰুৱাব লগা নহ'লহেঁতেন।

বৰপেটা জিলাৰ সত্ৰসমূহৰ বিৱৰণ

পাপবি পাটগিৰি
বৰ্ষা যান্মাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

অসমৰ জিলাসমূহৰ ভিতৰত বৰপেটা অন্যতম। “বৰপেটাৰ পুৰণি নাম ‘তাঁতীকুছি’।” পুৰণি বৰপেটা অৰ্থাৎ তাঁতীকুছিত সুদক্ষ তাঁতীসকলৰ বসতি আৰু কৰ্মস্থল বাবেই এই ঠাইখন তাঁতীকুছি নামেৰে পৰিচিত আছিল।

‘চৰিত পুথি’সমূহত বৰপেটা নামটোৱে প্ৰথমে প্ৰাধান্য পায়। বৰপেটা নামটো আদিত ‘বৰপাট’ বা ‘বৰপাটী’ নামেৰে জনাজাত আছিল। বৰপেটা নামৰ উৎপত্তি সম্পৰ্কে কোনো বিশেষ সমল পোৱা নাযায় যদিও দুই-তিনিটা কিংবদন্তী প্ৰচলিত আছে।

শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ আশিস্ লৈ শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱে একশৰণ ধৰ্মৰ ‘পাট’ বা ‘সিংহাসন’ তাঁতীকুছিত স্থাপন কৰিছিল। সেইহেতুকে ঠাইখন ‘মুখা’ বা ‘বৰ’ ঠাইত পৰিণত হৈছিল। সেই ‘বৰ’ আৰু ‘পাট’ শব্দ দুটা মিলি ‘বৰপাট’, ‘বৰপাটী’ বা ‘বৰপেটা’ (বৰপাট > বৰপাটী > বৰপেটা)ৰ উৎপত্তি হয় বুলি কোৱা হয়।

পূৰ্বতে বৰপেটাৰ ভূ-খণ্ড বৰলুইতৰ মাজত আছিল বুলি কোৱা হয়। মাজ ঠাইক বুজাবলৈ ‘পেট’ শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হয়। সেয়ে বৰলুইতৰ ‘বৰ’ আৰু লুইতৰ মাজৰ ঠাই ‘পেট’ৰ পৰা ‘বৰপাট’ বা ‘বৰপেটা’ শব্দৰ উৎপত্তি হয় বুলি বহুতৰে ধাৰণা।

সত্ৰ শব্দটো বৈদিক যুগৰ সমানেই প্ৰাচীন। বৈদিক যুগৰ পাঁচ প্ৰকাৰৰ যজ্ঞৰ ভিতৰত সত্ৰ যজ্ঞও সোমাই আছিল। অসমত সত্ৰৰ যি ইতিহাস আছে সি প্ৰাচীন ভাৰতীয় বায়ু আৰু ভাৰতৰ আন কোনো ঠাইত নাই। ‘যজুৰ্বেদ’, ‘শতপথ ব্ৰাহ্মণ’ আদিত পোৱা সত্ৰৰ অৰ্থ হ’ল ‘যজ্ঞ’ য’ত দিনচেৰেকৰ পৰা আবদ্ধ কৰি বছৰ বছৰ জুৰি যজ্ঞানুষ্ঠান হয়। সংস্কৃত ‘সত্ৰ’ শব্দৰ অৰ্থ যজ্ঞৰ উপৰি আন এক অৰ্থ হৈছে ‘ভিক্ষাগৃহ’। সংস্কৃত ‘সল’ শব্দৰ অপভ্ৰংশ হৈছে ‘সত্ৰ’।

অসমত সত্ৰৰ অৱধাৰণা সম্পূৰ্ণ নতুন আৰু একক। সাধু-সংগতিৰ লগত নৱধা ভক্তিৰ যোগে ভগৱদ চিন্তা-চৰ্চা কৰাৰ ক্ষেত্ৰই হৈছে ‘সত্ৰ’। বৈকুণ্ঠনাথ ভট্টাচাৰ্য্য অৰ্থাৎ ভট্টদেৱে সত্ৰৰ

এটা সুন্দৰ পৰিভাষা তেওঁৰ শৰণ মালিকাত এইদৰে দিছে যে-
যি ঠাই দেৱতা আৰু বৈষ্ণৱৰ দ্বাৰা বন্দিত, য’ত একান্ত ভকতে
হৰি কীৰ্তন কৰে আৰু য’ত সদায় নৱধা ভক্তি বিৰাজমান, সেই
ঠায়ে হৈছে ‘সত্ৰ’।

সত্ৰৰ শ্ৰেণী বিভাগ : অসমত আজিলৈ বিভিন্ন স্থানত থিতাপিত
সত্ৰ স্থাপিত হৈছে তাৰ সংখ্যা নিকাৰণ আৰু সহজ নহয়। এই
সত্ৰবোৰ চাৰিটা ভাগত ভাগ কৰা হৈছে। এই ভাগবোৰ হ’ল -

- ক) মহাপুৰুষীয়া
- খ) দামোদৰী
- গ) হৰিদেৱী
- ঘ) চৈতন্য পন্থী।

মহাপুৰুষীয়া সত্ৰবোৰৰ ভিতৰত বৰপেটা সত্ৰ, সুন্দৰীদিয়া
সত্ৰ, কমলাবাৰী সত্ৰ, বৰদোৱা সত্ৰ আদিয়ে প্ৰধান।

দামোদৰী সত্ৰবোৰৰ ভিতৰত আউনীআটি সত্ৰ, দক্ষিণপাটী
সত্ৰ, গড়মূৰ সত্ৰ, কুৰুৱাহাৰী সত্ৰ, পাটবাউসী আদিয়ে প্ৰধান।

হৰিদেৱী সত্ৰবোৰৰ ভিতৰত বহৰি, জাগাৰা আদি।

চৈতন্যপন্থী সত্ৰবোৰৰ ভিতৰত আল্লিবাৰী আদি।

সত্ৰসমূহক আকৌ চাৰিটা সংহতিত ভাগ কৰা হয় - ব্ৰহ্ম
সংহতি, পুৰুষ সংহতি, নিকা সংহতি আৰু কাল সংহতি।

ব্ৰহ্ম সংহতিৰ অন্তৰ্গত সত্ৰবোৰৰ দামোদৰী আৰু হৰিদেৱী
সত্ৰবোৰ।

পুৰুষ সংহতিৰ অন্তৰ্গত সত্ৰবোৰ পুৰুষোত্তম ঠাকুৰ আৰু
চতুৰ্ভূজ ঠাকুৰৰ সত্ৰবোৰ। যেনে - ফুলবাৰী, পুনীয়াস, বেৰেনী
আটী, কৈচোং আদি সত্ৰ।

ভবানীপুৰীয়া গোপাল আতাৰ সত্ৰবিলাক কাল সংহতিৰ
অন্তৰ্গত। যেনে - কালজাৰ সত্ৰ।

মথুৰাদাস আতাৰ সহযোগীসকলৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা
সংহতিটো নিকা সংহতি। যেনে - বৰপেটা সত্ৰ, কমলাবাৰী
সত্ৰ।

আমাৰ মনত সত্ৰৰ ধাৰণা হোৱাৰ লগে-লগে যদি কোনো

ঠাইৰ কথা মনলৈ আহে, তেন্তে সেইখন হৈছে বৰপেটা জিলা।
এই বৰপেটা জিলাৰ এক সুকীয়া গুৰুত্ব আছে। আন
ঠাইবোৰতকৈ এই জিলাখন সত্ৰ-সংস্কৃতিৰ ফালৰ পৰা আগবঢ়া।
বৃহত্তৰ বৰপেটাৰ সমাজ সত্ৰকেন্দ্ৰিক। বৰপেটাৰ মাত কথাব
পৰা ইয়াৰ ধৰ্ম, আচাৰ-সংস্কৃতি পৰম্পৰালৈকে এক সুকীয়া
বৈশিষ্ট্য আছে।

বৰপেটা জিলাত থকা সত্ৰসমূহৰ নাম হ’ল- বৰপেটা সত্ৰ,
পাটবাউসী সত্ৰ, সুন্দৰী দিয়া সত্ৰ, বাৰাদি সত্ৰ, গণককুছি সত্ৰ,
বামুণা সত্ৰ, ভৱানীপুৰ সত্ৰ, কালজাৰ সত্ৰ, ধূপগুৰি সত্ৰ,
মইনবাড়ী সত্ৰ, ঘিলাজৰী সত্ৰ, জনীয়া সত্ৰ, বহৰি সত্ৰ, কমাৰকুছি
সত্ৰ, ন-সত্ৰ, গজিয়া সত্ৰ, লছিয়া সত্ৰ, কুৰোৱাহা সত্ৰ, ভালুকী
সত্ৰ, হালধিবাৰী সত্ৰ, কৈহাটী সত্ৰ, শুভা সত্ৰ, বেতবাৰী সত্ৰ
ইত্যাদি।

ওপৰত উল্লিখিত সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত কেইখন মান সত্ৰৰ
তলত বৰ্ণনা কৰা হ’ল -
বৰপেটা সত্ৰ :

অসমৰ পুৰণি আৰু ঐতিহ্যপূৰ্ণ ঐতিহাসিক সত্ৰসমূহৰ
ভিতৰত বৰপেটা জিলাৰ বৰপেটা সত্ৰ অন্যতম। বৰপেটা সত্ৰ
মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ মিলনভূমি। এই সত্ৰখন
পঞ্চদশ শতিকাত মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে স্থাপন কৰিছিল। এই
সত্ৰতে গুৰুৱে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম চৰ্চা আৰু সম্প্ৰসাৰণৰ লগতে নৃত্য-
গীত, ভাওনা আদিতো মনোনিবেশ কৰিছিল। এই সত্ৰৰ কীৰ্তন
ঘৰটো অসমৰ বৈষ্ণৱ সত্ৰৰ ভিতৰতেই সুবিশাল। এই কীৰ্তন
ঘৰটো প্ৰায় ১৬,২০০ বৰ্গফুটৰ। নৃত্য-গীত চৰ্চাৰ কাৰণে
মাধৱদেৱে নিৰ্মাণ কৰা ৰঙিয়াল গৃহটো দুৰ্ভাগ্যবশতঃ ভস্মীভূত
হৈ গৈছিল যদিও মাধৱদেৱৰ শিষ্য মথুৰা আতাই নতুনকৈ কীৰ্তন
ঘৰটো নিৰ্মাণ কৰে। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ আৰু
বদুলা আতাৰ তিনিখন গুৰু আসনো আছে। সত্ৰৰ আন এক
আকৰ্ষণ হ’ল সত্ৰৰ ভাঁজঘৰটো। কীৰ্তন ঘৰৰ পূব দিশে থকা
ভাঁজঘৰটোত কোচ ৰজা ৰঘুদেৱে দান কৰা শিলত খোদিত
কলিয়া ঠাকুৰৰ এটি মূৰ্তি আছে। এই কলিয়া ঠাকুৰৰ মূৰ্তিত
নিৰ্তো পূজা অৰ্চনা কৰা হয়। কীৰ্তন ঘৰৰ পশ্চিমে ইটাৰে নিৰ্মিত
মঠত নামঘোষা স্থাপন কৰা আছে। সত্ৰৰ মঠৰ সন্মুখভাগত
এটা পাটনাদ সংৰক্ষিত কৰি ৰখাৰ লগতে মাধৱ গুৰু আৰু
মথুৰা দাস আতাৰ ভেটিত স্মৃতি চিহ্ন হিচাপে সত্ৰত দুটা টিনৰ
ঘৰ আজিও বিদ্যমান। এই সত্ৰৰ প্ৰৱেশদ্বাৰ বৰ ধুনীয়া। সত্ৰখনত
প্ৰতি বছৰে অতি উলহ-মালহেৰে দৌল-উৎসৱ পালন কৰা হয়।

দৌল উৎসৱত হাজাৰ হাজাৰ মানুহৰ সমাগম হয়। প্ৰত্যেক সত্ৰৰে
সত্ৰাধিকাৰ নিৰ্বাচন কৰা প্ৰক্ৰিয়া বেলেগ-বেলেগ। সত্ৰৰ কীৰ্তন
ঘৰত মহিলা প্ৰবেশত বাধা আৰোপ কৰা হয়। এই সত্ৰত নানান
ধৰণৰ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান, কীৰ্তন, পালনাম, মহাপুৰুষৰ জন্মোৎসৱ,
থিয়নাম, সুৱেৰি, মহাপুৰুষৰ তিথি আদি পালন কৰা হয়।

বহৰি সত্ৰ :

বৰপেটা জিলাত থকা সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত বহৰি সত্ৰ এখন।
বহৰি সত্ৰ প্ৰাচীন আৰু ঐতিহাসিক হৰিদেৱী সত্ৰ। বহৰি সত্ৰখন
শ্ৰীহৰিদেৱে ১৩৭৫ শকত স্থাপন কৰিছিল। গুৰুজনাই প্ৰায়
তিনিবছৰ কাল বহৰি সত্ৰত থাকি ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰে। বাৰজন ভকতৰ
হাতত গুৰুজনাই এই সত্ৰৰ ভাৰ অৰ্পণ কৰে। হৰিদেৱৰ জোঁৱাই
জগন্নাথ প্ৰভুৰ বংশধৰসকল সত্ৰৰ অধিকাৰ।

পাটবাউসী সত্ৰ :

“পাটবাউসী সত্ৰ বৰপেটা জিলাৰ সত্ৰসমূহৰ এখন লেখত
ল’বলগীয়া সত্ৰ। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ, দামোদৰ দেৱ,
হৰিদেৱ প্ৰভৃতি ধৰ্ম গুৰুসকলৰ মিলনভূমি ৰূপে পৰিচিত।
পাটবাউসী সত্ৰ শংকৰ গুৰুজনাৰ প্ৰসিদ্ধ আৰু প্ৰধান সত্ৰ।
বৰ্তমানৰ পাটবাউসী অঞ্চল আৰু ইয়াৰ পূব দিশৰ বহুকেইখন
গাঁৱকে সামৰি এই বিস্তৃত অঞ্চলটোকে পূৰ্বতে বাউসী পৰগণা
বা বাউসী বিলায়েং বুলিছিল। ইয়াৰ সঠিক সীমা কোৱা টান
যদিও পাটবাউসীৰ সমীপেৰে প্ৰবাহমান নখান্দা নৈখনকে
বাউসী পৰগণাৰ পশ্চিম সীমা বুলি ক’ব পাৰি।

ষোড়শ শতিকাৰ মাজভাগত যেতিয়া শংকৰদেৱ,
মাধৱদেৱ, দামোদৰদেৱ, প্ৰমুখ্যে গুৰুসকল বাউসী পৰগণাৰ
অন্তৰ্গত বৰলজাৰ আৰু ব্যাসপাৰলৈ আহি বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ শ্ৰীপাট
স্থাপন কৰিছিল, তেতিয়া এই ঠাই ডোখৰ বাউসী অঞ্চলৰ
ভিতৰতে ‘পাট’ অৰ্থাৎ ‘মুখা’ বা ‘শ্ৰেষ্ঠ’ স্থান বুলি পৰিগণিত
হৈছিল। তেতিয়াৰে পৰা এই বাউসী অঞ্চলেই ‘পাটবাউসী’
নামেৰে জনাজাত হ’ল।” ইয়াত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ
দুখন পৃথক সত্ৰ আছে। শংকৰদেৱৰ সত্ৰখনত তিব্বতীৰ প্ৰৱেশ
নিষেধ, কিন্তু মাধৱদেৱৰ খনত তেনে কোনো ধৰণৰ নিষেধাজ্ঞা
নাই। এই সত্ৰখনত থাকিয়েই গুৰুজনাই শাস্ত্ৰ সহ বাৰকুৰি বৰগীত
ৰচনা কৰিছিল। এই সত্ৰত থাকি ৰচনা কৰা ৰচনাৰাজি হ’ল -
‘ভক্তি ৰত্নাকৰ’, ‘ভক্তি প্ৰদীপ’, ‘আদি দশম’, ‘কুৰুক্ষেত্ৰ’, ‘অনাদি
পাতন’, ‘বলিছলন পদ’। এই সত্ৰত প্ৰতি বছৰে মহাপুৰুষৰ
জন্মোৎসৱ, তিব্বতীৰ তিথি, দৌলউৎসৱ আদি ধৰ্মীয় উৎসৱ
পালন কৰা হয়।

ন-সত্ৰ :

অসমৰ প্ৰাচীন আৰু ঐতিহাসিক সত্ৰ সমূহৰ ভিতৰত অন্যতম ন-সত্ৰ বা বাসুদেব থান। এই সত্ৰ বৰপেটা চহৰৰ পৰা প্ৰায় চাৰি কিল'মিটাৰ দক্ষিণ পূবত অৱস্থিত। ন-সত্ৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মীয় সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ। ন-সত্ৰই সেই অঞ্চলৰ ধৰ্মীয় ভাৱানুভূতি আৰু পৰম্পৰা বহন কৰি আহিছে। সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰটো সৰু। কীৰ্তনঘৰৰ গুৰু আসন আৰু ভাঁজঘৰত শিলেৰে খোদিত চতুৰ্ভুজ বাসুদেব মূৰ্তি বিদ্যমান। চকু আৰু নাকত সোণত খটোৱা বৰ্তমান সত্ৰৰ বিগ্ৰহটো অতি বিতোপন। এইখন সত্ৰত নাম প্ৰসঙ্গৰ লগতে বহুতো ধৰ্মীয় উৎসৱ পালন কৰা হয়। সুন্দৰীদিয়া সত্ৰ :

বৰপেটা জিলাৰ সমীপত থকা সুন্দৰীদিয়া গাঁৱত সুন্দৰীদিয়া সত্ৰ অৱস্থিত। এই সত্ৰখন মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে স্থাপন কৰিছিল। সত্ৰত থকা কীৰ্তন ঘৰ, বুলনি ঘৰ, পাটনাদ, পকী মঠ, সাঁচিপতীয়া পুথি আদিয়ে সত্ৰৰ প্ৰাচীনতাৰ সাক্ষ্য বহন কৰি আহিছে। সত্ৰৰ কীৰ্তনঘৰত মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ আৰু বদুলা আতাৰ তিনিখন গুৰু আসন আছে। বৰপেটা সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰটোতকৈ এই সত্ৰৰ কীৰ্তনঘৰটোতকৈ এই সত্ৰৰ ভাঁজঘৰত কোঁচ বজা বধুদেৱে দান কৰা শিলত খোদিত কৃষ্ণমূৰ্তি আৰু তৰুণ দুৱৰা ফুকনে দান কৰা শিলত খোদিত বাধাকৃষ্ণৰ মূৰ্তি আছে। কীৰ্তন ঘৰৰ উত্তৰে থকা কদৈশীৰীয়া পকী মঠটোৰ গাত মৃন্ময় মূৰ্তি খোদিত হৈ আছে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগত বহি যোৱা মঠটো স্বৰ্গদেউ প্ৰমত্ত সিংহই ১৭৭১ শকত নিৰ্মাণ কৰে। সত্ৰখনত মহিলাৰ প্ৰবেশত বাধা আৰোপ হয় যদিও শৰণ দিওঁতে সোমাবলৈ দিয়া হয়। গণককুছি সত্ৰ :

বৰপেটাত থকা গণককুছি সত্ৰ এখন প্ৰাচীন আৰু ঐতিহাসিক সত্ৰ। এই সত্ৰখন মহাপুৰুষ মাধৱদেৱে স্থাপন কৰিছিল। গুৰুজনাই এই সত্ৰখনত ১৮ বছৰ ৬ মাহ আছিল বুলি জনশ্ৰুতি আছে। সত্ৰৰ কীৰ্তনঘৰত শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ প্ৰসঙ্গ পুথি :

- ১। হোছেইন, ইছমাইল (সম্পাদিত) : বৰপেটা জিলাৰ ঐতিহ্য আৰু সংস্কৃতি, আঙ্গিক প্ৰকাশন, গুৱাহাটী, ১ ম প্ৰকাশ ২০০৯।
- ২। দেৱ চৌধুৰী, নৱজ্যোতি : পুণ্যভূমি অসম, চন্দ্ৰ প্ৰকাশন, গুৱাহাটী, ১ ম প্ৰকাশ ২০০৭।
- ৩। ৰায়চৌধুৰী, ড° ভূপেন্দ্ৰ : বৰপেটা জিলাৰ ইতিবৃত্ত, বেখা প্ৰকাশন, গুৱাহাটী, ১ ম প্ৰকাশ ১৯৮৯, পৃঃ ৫২
- ৪। শৰ্মা, ড° নবীনচন্দ্ৰ : অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ আভাৱ, বাণী প্ৰকাশক, ১ ম প্ৰকাশ ১৯৮৯, পৃঃ ৫২
- ৫। ৰায়চৌধুৰী, ড° ভূপেন্দ্ৰ : বৰপেটাৰ ঐতিহ্য, বেখা প্ৰকাশন, গুৱাহাটী, ২০১৩,

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/32

আৰু বদুলা আতাৰ তিনিখন আসন স্থাপন কৰা আছে। কীৰ্তনঘৰৰ উত্তৰত মাধৱ গুৰুজনাই বোপন কৰা এজোপ ৰঙিয়াল ফুল আছে, আৰু তাৰ সন্মুখত টিনৰ চালি আছে, য'ত শংকৰ মাধৱৰ কথোপকথন হৈছিল। এই সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰ পূব দিশত এটি ভাঁজঘৰ আছে। সত্ৰত বৰ্তমান কোনো সত্ৰাধিকাৰ নাই যদিও ভকত বান্ধবেই সমস্ত কাম চোৱা-চিত কৰে। তাত বাস কৰা লোকসকলে কয় যে বজাই হেনো সত্ৰ নামত ১৬ বিঘা ভূমি দান কৰিছিল। সত্ৰৰ কীৰ্তন ঘৰত মহিলা প্ৰবেশ নিষেধ।

লছিমা সত্ৰ :

বৰপেটাত থকা সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত লছিমা সত্ৰ অন্যতম আনুমানিক ষোড়শ শতাব্দীৰ অন্তিম দশকত এই সত্ৰ স্থাপন কৰা হয়। পোন প্ৰথমে এই গাঁৱত কোনো ধৰণৰ গোঁসাই মূৰ্তি নাছিল কিন্তু হৰিদেৱী পহুৰ বহুতো লোক আছিল। সেই হেতুকে তেওঁলোকে হালধিবাৰী সত্ৰৰ প্ৰতিষ্ঠাতা কপিলদেৱৰ নুমলীয়া পুত্ৰ নাৰায়ণদেৱক লছিমা সত্ৰলৈ আনে আৰু এই সত্ৰ স্থাপন কৰা হয়। বহুনাথ দেৱে সেই সময়ত সত্ৰৰ নামত ১৮ বিঘা মাটি প্ৰদান কৰে।

অতীতৰ নামঘৰ আৰু বৰ্তমান নামঘৰৰ স্থান একে নহয়। গোঁসাই সকলৰ পশ্চিম দিশত সত্ৰৰ নামঘৰ আছিল। পূবত মণিকুট ৪৩২ বৰ্গফুটৰ, তাৰ গাতে লগা ১৮,০০০ বৰ্গফুটৰ নামঘৰ। নামঘৰৰ পশ্চিম পিনে টিনৰ চালৰ টুকুৰা। উত্তৰ দিশত নামঘৰৰ কাষতে সাতখলপা যুক্ত মাটিৰে নিৰ্মিত দৌলৰ ভেটি। ১৮৯৭ চনত হোৱা ভূমিকম্পত নামঘৰটো ধ্বংস হোৱাত তাত নতুন নামঘৰ স্থাপন কৰা নহ'ল। পূৰণি নামঘৰটো কোৱামতে সৌমাজত আছিল। গাঁৱৰ হৰিদেৱী ভকতসকলে কোৱামতে উত্তৰ দিশত পূৰ্বৰ সত্ৰৰ মন্দিৰৰ দৰে এটি দামোদৰী পহুৰ নামঘৰ অতীতত থকাৰ কথা জনা যায়, কিন্তু সেই নামঘৰো বৰ্তমানে গাঁৱৰ পূবত স্থাপন কৰা হৈছে। এই সত্ৰৰ পৰাই গোঁসাই স্থানাত হৈ বজালী মৌজাৰ হৰিপুৰত হৰিদেৱী শাখা স্থাপন কৰে।

বিচিত্ৰ ব্যক্তিত্ব : 'লিঅ'নাৰ্ড' দা ভিন্সি

কুলদীপ শৰ্মা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ
(বাণিজ্য শাখা)

যুক্তি সম্পন্ন আছিল আৰু তেওঁ অৱলম্বন কৰা পৰীক্ষা-লব্ধ পদ্ধতিবোৰে সেই সময়ৰ অনুপাতত অসাধাৰণ আছিল।

এজন আইন বিষয়া 'পিয়েৰ দা ভিন্সি' আৰু কৃষক মহিলাৰ 'কেটেৰিগাৰ' বিবাহৰ পূৰ্বেই ইটালীৰ ফ্লোৰেঞ্চত লিঅ'নাৰ্ড' দা ভিন্সিৰ জন্ম হয়। সেই সময়ত ফ্লোৰেঞ্চৰ বিখ্যাত চিত্ৰকৰ 'ডেভাচিঅ'ৰ ষ্টুডিঅ'ত লিঅ'নাৰ্ড'ই চিত্ৰ বিদ্যা আহৰণ কৰিছিল। তেওঁৰ প্ৰাৰম্ভিক কৰ্ম জীৱনৰ বেছিভাগ সময় মিলানৰ 'লুড'ভিক ইলম'ৰ'ৰ সেৱাত পাৰ হৈছিল। জীৱনৰ শেষ সময়ত তেওঁ ফ্ৰান্সত ফ্ৰান্সিছ প্ৰথমে দিয়া ঘৰটোতই সময় অতিবাহিত কৰিছিল।

লিঅ'নাৰ্ড' ঘাইকৈ চিত্ৰ শিল্পীৰূপে প্ৰসিদ্ধ। তেওঁৰ চিত্ৰকৰ্মই সমগ্ৰ বিশ্ববাসীকে আগুত আৰু দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰে। তেওঁৰ চিত্ৰকৰ্মৰ ভিতৰত "ম'নালিছা" হৈছে সকলোতকৈ বিখ্যাত আৰু এই চিত্ৰখনতেই লিঅ'নাৰ্ড'ৰ স্বৰূপ আৰু বহুতো বহস্য অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে বুলি বিশ্বৰ বহুতো চিত্ৰ গৱেষকে মত ব্যক্ত কৰিছে। "দা লাষ্ট চাপাৰ" হৈছে লিঅ'নাৰ্ড' দা ভিন্সিৰ অন্য এখন চিত্ৰ। এই চিত্ৰখন হৈছে সকলোতকৈ বেছি পুনঃ অংকিত ধৰ্মীয় চিত্ৰ। এই চিত্ৰখন বহুতো চিত্ৰশিল্পীয়ে বেলেগ বেলেগ আভাসত চিত্ৰপটত অংকিত কৰিছে। কিন্তু কেৱল প্ৰখ্যাত চিত্ৰশিল্পী 'মাইকেল এঞ্জেল'ৰ ক্ৰিয়েচন অৱ এডাম' এহে সেই যশ স্পৰ্শ কৰিব পাৰিছে। লিঅ'নাৰ্ড'ৰ 'দা ভিটুভিয়ান মেন'ৰ' অংকণটো এক সাংস্কৃতিক প্ৰতীক হিচাপে গণ্য কৰা হয়। ইউৰ'প পাঠ্যপুঠি আৰু টি-শ্বাৰ্টৰ দৰে সামগ্ৰীত ই স্থান পাইছে। লিঅ'নাৰ্ড'ৰ চিত্ৰকৰ্মত তেওঁৰ নিপুন কৌশলতাৰ উমান পাৰ পাৰি। তেওঁৰ চিত্ৰ সমূহৰ বৰ্তমানো গৱেষণা অব্যাহত আছে। তেওঁৰ নক্সা, বৈজ্ঞানিক চিত্ৰ, হৰিসম্পৰ্কে তেওঁৰ ধাৰণা সম্বলিত টোকাবহীবোৰে পিছৰ প্ৰজন্মৰ শিল্পীসকলক বাককৈয়ে প্ৰভাৱিত কৰিছে যাৰ কিছু প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কেৱল তেওঁৰ

কলায়ক প্ৰতিভা আৰু সৃষ্টিশীল প্ৰতিভা সম্পন্ন লিঅ'নাৰ্ড' দি চেৰ পিয়েৰ দা ভিন্সি আছিল ইটালীয়ান নৱজাগৰণ যুগৰ এগৰাকী বহুমুখী প্ৰতিভা সম্পন্ন ব্যক্তি। ১৪৫২ চনৰ ১৫ এপ্ৰিলত ইটালী দেশৰ ফ্লোৰেঞ্চৰ ভিন্সি নামৰ এখন ঠাইত দা ভিন্সিৰ জন্ম হৈছিল। লিঅ'নাৰ্ড' সৰুৰে পৰা এজন অধ্যয়নবত ব্যক্তি আছিল, লগতে তেওঁৰ দৃষ্টিভঙ্গী আছিল আনতকৈ পৃথক। লিঅ'নাৰ্ড' দা ভিন্সি একাধাৰে চিত্ৰশিল্পী ভাস্কৰবিদ, সংগীতজ্ঞ, বিজ্ঞানী, গণিতজ্ঞ অভিযন্তা, উদ্ভাৱক, শৰীৰ বিজ্ঞানী, ভূ-বিজ্ঞানী, উদ্ভিদ বিশেষজ্ঞ আৰু এজন বিজ্ঞ লেখক আছিল। 'জিনিয়াছ' আখ্যা দিয়া এইজন ব্যক্তিয়েই সম্ভৱতঃ সমসাময়িক ব্যক্তি সমাজত নৱজাগৰণৰ মানৱতাবাদী আদৰ্শক অতি ক্ষীপ্ৰ ৰূপত দাঙি ধৰিছিল। লিঅ'নাৰ্ড'ক প্ৰায়েই 'আত্ম অনুসন্ধিৎসু মন' আৰু অসম্ভৱ কল্পনা শক্তি সমৃদ্ধ বহুমুখী দক্ষতাৰ প্ৰতিভূতিকাৰে অভিহিত কৰা হয়। তেওঁৰ নিপুন কাৰ্য আৰু কাৰ্যপ্ৰণালী লগতে দৃষ্টিভঙ্গী তেওঁৰ কৰ্মৰাজীৰ দ্বাৰা স্বতঃস্ফূৰ্ত ভাৱে প্ৰত্যক্ষ কৰিব পৰা যায়। পাশ্চাত্যৰ এই মহান শিল্পী কেন্দ্ৰীক ব্যক্তি গৰাকীক সৰ্বকালৰ এগৰাকী মহান কলাকাৰ, চিত্ৰশিল্পী হিচাপেও বিবেচনা কৰা হয়। চিত্ৰ ইতিহাসবিদ 'হেলেন গাৰ্ডনাৰ'ৰ মতে তেওঁৰ আগ্ৰহৰ পৰিসীমা আছিল অপৰিসীম আৰু তেওঁৰ মন আৰু ব্যক্তিত্ব আমাৰ বাবে অমানবীয় যেন লাগে। 'গাৰ্ডনাৰ'ৰ মতে লিঅ'নাৰ্ড' প্ৰত্যেকটো চিত্ৰ বা আৱিষ্কাৰে তেওঁৰ অপৰিসীম অধ্যয়ন ৰূপী ব্যক্তিত্ব সম্পন্ন এগৰাকী ব্যক্তিৰ পৰিচয় দিয়ে।

'মাৰ্ক বাচিয়ে' আঙুলিয়াই দিছে যে লিঅ'নাৰ্ড'ক লৈ অতি চৰ্চা হলেও তেওঁৰ বিশ্বদৰ্শন বহুসংজনক হোৱাৰ বিপৰীতে

সমসাময়িক চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যশিল্পী মাইকেল এঞ্জেল ইহে কবি পাবিছে।

লিঅ'নাৰ্ড'ৰ অপ্ৰমুক্তিমূলক উদ্ভাৱনবোৰ আছিল অসাধাৰণ। তেওঁ হেলিকপ্তাৰ, টেকে, সৌৰ শক্তি কেলকুলেটৰ আৰু প্লেট টেকনিকছৰ ধাৰণা আগবঢ়াইছিল। তেওঁৰ ৰূপাংকণ সমূহ অতি কম সংখ্যকহে সেই সময়ত সজা হৈছিল। কিন্তু তেওঁৰ শৈশৱ কালৰ কিছুমান উদ্ভাৱন যেনে- স্বয়ংক্ৰিয় বকিন ৰাইণ্ডাৰ আৰু তাৰ শক্তি পৰীক্ষা কৰা সঁজুলী সহজতেই বাণিজ্যিক জগতত প্ৰৱেশ কৰিছিল। এনাটমী, অসাময়িক অভিযান্ত্ৰিক বিদ্যা, আলোক বিদ্যা আৰু হাইড্ৰ'ডাইনামিকছ বিষয়তো তেওঁ কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ আৱিষ্কাৰ কৰিছিল যদিও সেইবোৰ প্ৰকাশ কৰা নাছিল। আৰু সেইবোৰে পিছৰ কালত

কোনো প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা নাছিল।

লিঅ'নাৰ্ড'দা ভিন্সি পাশ্চাত্যৰ এগৰাকী মহান শিল্পী আছিল। আজিও তেওঁৰ আৱিষ্কাৰ বহুসংখ্যক আঁৰত। বহুতো গৱেষকে অহৰ্নিশে এই আৱিষ্কাৰ সমূহৰ বহুসংখ্যক ভেদৰ চেষ্টা কৰি আছে। এই মহান শিল্পীৰ আৱদান অতুলনীয় আৰু ইয়াক এক নিৰ্দিষ্ট কলম কাগজৰ পৰিসীমাৰ ভিতৰত আবদ্ধ ৰখাটো বা লিপিবদ্ধ কৰাটো কঠিন। যদিও তেওঁ মূলতঃ এগৰাকী চিত্ৰশিল্পী কিন্তু অন্য আৱিষ্কাৰ মূলক কাৰ্যতো তেওঁৰ অৱদান শলাগ ল'বলগীয়া। লিঅ'নাৰ্ড'দা চেৰ পিয়েৰ দা ভিন্সিৰ বৃহৎ অৱদানৰ বাবে সমগ্ৰ বিশ্ববাসী কৃতজ্ঞ গতিকৈ এইজন্য মহান প্ৰতিভা সম্পন্ন ব্যক্তিৰ জীৱন দৰ্শন একমাত্ৰ অৱধানৰ জৰিয়তেহে উমান পোৱা যায়।

মনালিছা : এক চিনাকি

সংগ্ৰহ - মিত্ৰ বৰা
চতুৰ্থ বাৰ্ষিক
বাণিজ্য শাখা

মনালিছা ইটালীৰ চিত্ৰশিল্পী লিঅ'নাৰ্ডো ডা-ভিন্সিয়ে আঁকা এক প্ৰসিদ্ধ শিল্পকৃতি। লিঅ'নাৰ্ডোৱে ১৫০৩ চনৰ পৰা ১৫০৭ চনৰ ভিতৰত এই ছবিখন সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। ছবিখনৰ মনালিছাৰ দেহাটো কঁকাললৈকে চিত্ৰিত হৈছে। মুৰটো আছে দৰ্শকৰ ফালে। হাত দুখন ওপৰা-ওপৰিকৈ মুখ কৰি। এক বিশেষ ভংগীত আছে। মনালিছা ছবিখনত তিনিটা বৈশিষ্ট্য পোৱা যায় - প্ৰথমতে ইটালীয়ান আৰ্টৰ আৰ্হিৰে হাতখন অংকিত কৰা হৈছে। বাহু তথা হাতেৰে গঠিত ডিম্বাকৃতিৰ গড়ৰ দ্বাৰা নিম্নভাগৰ ছবিক ওচৰ ছপোৱা হৈছে। দ্বিতীয়তে ছবিখনৰ স্থলভাগ আৰু পাৰ্শ্বচিত্ৰ চমৎকাৰ। তৃতীয় আৰু সবাতোকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বৈশিষ্ট্য হ'ল মনালিছাৰ মুখৰ বহুসংখ্যক হাঁহিটো। এই হাঁহিটোক লৈ মানুহৰ গৱেষণা, জল্পনা-কল্পনাৰ অন্ত নাই। কোনো কোনোৰ মতে মনালিছাৰ এই হাঁহিয়ে চতুৰ মহিলাৰ বহুসংখ্যক ইংগিত কৰিছে, আন এচামৰ মতে মনালিছাৰ গোপন প্ৰেম এই হাঁহিত প্ৰতিফলিত হৈছে। ইটালীৰ এজন চিকিৎসক ফিলিপো ছুবানোৰ মতে মনালিছা অতিশয় উৎকণ্ঠী আৰু মানসিক চাপত ভুগি আছিল। ছবিখন ফ্লোৰেন্সৰ চহকী ব্যক্তি ডেল ভিঅ'কাণ্ডৰ পত্নী মনালিছা ঘেৰাৰ্ডিনিৰ ছবি বুলি বহুতে ক'ব খোজে। ছবিখন আঁকা হ'ল ডিঅ'কাণ্ডই হেনো ছবিখন 'পচন্দ নকৰিলে আৰু শিল্পীজনক ছবিখন আঁকাৰ বাবে পইচাও নিদিলে। ১৫১৭ চনত ফ্লোৰেন্সৰ বজা প্ৰথম ফ্ৰান্সিছে তেওঁ গা-ধোৱা ঘৰৰ বেৰত আঁৰিবলৈ ছবিখন ৪,০০০ সোণৰ কোৰিণ (প্ৰায় চাৰো পোন্ধৰ কিলোগ্ৰাম সোণ) দি কিনি লয়। ছবিখনৰ দৈৰ্ঘ্য ৭৭ ছেণ্টিমিটাৰ আৰু প্ৰস্থ ৫৩ ছেণ্টিমিটাৰ। এই ছবিখনত ডা-ভিন্সিয়ে তেওঁৰ নিজৰে অংকন শৈলী 'চুমেটো' পদ্ধতি ব্যৱহাৰ কৰিছিল। মনালিছাৰ মূল ছবিখন বৰ্তমানে ফ্লোৰেন্স প্ৰেভিছত অৱস্থিত লুভেৰ মিউজিয়ামত সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছে। বৰ্তমান মনালিছা ছবিখন পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ মূল্যবান ছবি বুলি কোৱা হয়। ১৯৬২ চনতে ইয়াৰ মূল্য আছিল প্ৰায় ৭০ কোটি টকা।

শিৱসাগৰ : এক বিহঙ্গম দৃষ্টিৰে

মৃদুস্মিতা দেৱী
ষষ্ঠ বাৰ্ষিক (অসমীয়া বিভাগ)

শিৱসাগৰ এখন ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ জিলা। সুদীৰ্ঘ ছশ বছৰকাল ৰাজত্ব কৰা আহোমৰ গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ পৰশ আছে এই শিৱসাগৰ জিলাৰ প্ৰতিটো এলেকাত। শিৱসাগৰ জিলাৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত সিঁচৰতি হৈ থকা দ'ল, দেৱালয়, উপাসনা-গৃহ, পুখুৰী ইত্যাদিয়ে সকলোকে নিমিষতে লৈ যায় সোণালী ইতিহাসৰ বৰ্ণন সময়েবোৰলৈ। এই শিৱসাগৰ জিলাৰ তাহানিৰ নাম আছিল বংপুৰ, এদিন এই বংপুৰ বঙে বসে ভৰপুৰ আছিল। টাই ভাষাত বংপুৰক 'চে-মুন' বোলা হয়। 'চে' মানে নগৰ আৰু 'মুন'ৰ অৰ্থ বং বা আনন্দ। বংপুৰ নগৰ প্ৰতিষ্ঠা সম্পৰ্কে বুৰঞ্জীত পোৱা যায় এনেদৰে -

"১৬১৬ শকৰ ফাগুনত ৰুদ্ৰসিংহ ৰজা হৈ শিল্পি ঘৰত উঠি সিংহাসনত বহি সাতদিন বং আনন্দ কৰি পাত্ৰমন্ত্ৰী সমস্তকো যোগ্যতানুসাৰে বঁটা বাহন দিলে আৰু পুখুৰীৰ (জয়সাগৰ) উত্তৰে বাহৰ কৰি ৰত্নপুৰ নাম থলে।"

"স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই মেটেকাত নগৰ কৰি বহবি শেনৰ খেল কৰি তাকে চাই বৰ বং পাই নগৰ কৰি নাম থলে বংপুৰ।"

"সেইদিনা তাতে ৰাজা বহু ৰত্ন পাইলা
নগৰ সজায়া ৰত্নপুৰ নাম দিলা।"

স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহৰ মাতৃ আছিল জয়মতী কুঁৱৰী। অত্যাচাৰী ল'ৰাৰজাৰ চাওদাঙৰ হাতত অকথ্য নিৰ্যাতন ভুগি দেশৰ হকে জয়মতী কুঁৱৰীয়ে আত্ম বলিদান দিলে। জয়মতী কুঁৱৰীৰ বৰপুত্ৰ লাইয়ে পিতাক গদাধৰ সিংহৰ মৃত্যুৰ পিছত ১৬১৬ শকৰ ১৪ ফাগুনত আহোমৰ ৰাজসিংহাসনত আৰোহণ কৰে। ৰাজসিংহাসনৰ অধিকাৰী হৈ তেওঁ নাম ল'লে স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহ। স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই মাতৃ জয়মতী কুঁৱৰীৰ নাম চিৰযুগমীয়া কৰিবৰ বাবে ১১৭ পুৰা ১ বিঘা ৯ লেচা মাটি জুৰি এটা সাগৰসদৃশ পুখুৰী খান্দি পাকত দ'ল নিৰ্মাণ কৰিলে। ১৬১৯ শকত পুখুৰী আৰু দ'ল উচৰ্গা কৰি নাম দিলে জয়সাগৰ পুখুৰী আৰু জয়দ'ল। মাতৃ জয়মতীৰ নাম জয়সাগৰ দ'ল পুখুৰী উচৰ্গা কৰাৰ পাছত অঞ্চলটোৰ নামো জয়সাগৰ হ'ল।

ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত অৰ্থাৎ ১৬২১ শকৰ আঘোণ মাহত জয়সাগৰ পুখুৰীৰ উত্তৰ পাৰে মেটেকাত এখন নগৰ নিৰ্মাণৰ কাম আৰম্ভ কৰিলে। ১৬২৯ শকৰ কাতি মাহৰ ১৭ দিন যাওঁতে নগৰ লোৱা হ'ল। নগৰৰ শুভাৰম্ভণিত বিভিন্ন ৰং-ৰহইচ কৰা হ'ল বাবে নগৰখনৰ নাম বংপুৰ দিয়া হ'ল।

বংপুৰ নগৰৰ মাটিকালি আছিল ৪২৩ পুৰা ৩ বিঘা ২ কঠা ৮ লেচা। নগৰৰ সুৰক্ষাৰ বাবে ৰাজগড়, ভিতৰগড় আৰু টোলৰগড় নামৰ তিনিটা গড় আছিল। ইতিহাসবিদ Hamilton-য়ে "Accounts of the Assam" নামৰ গ্ৰন্থত উল্লেখ কৰিছে - "The royal palace was surrounded by a wall of bricks about 3 cubic thick and there and a half high" বংপুৰৰ উত্তৰে আছিল দিখৌ নৈ, দক্ষিণ দিশত নামদাং নৈ, পূৱত ৰাইগড় আৰু পশ্চিম দিশত দিখৌ আৰু নামদাং নৈৰ লগ লগা ঠাই। চাৰিসীমাৰ আটাইকেইটা দিশতে একোখনকৈ দুৱাৰ আছিল। এই দুৱাৰবোৰক সিংহদুৱাৰ বোলা হৈছিল।

পুৰণা বংপুৰ নগৰৰ গাতে লাগি আছে শিৱসাগৰ নগৰ। শিৱসাগৰ দিখৌ নৈৰ উত্তৰ পাৰত। "স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহৰ দ্বিতীয় মহিষী দোপদী ওৰফে অম্বিকা কুঁৱৰীয়ে ১৬৫৫-৫৬ শকত কলম্বুপুৰীয়া বুঢ়াগোহাঞি বাৰীত এটা বৃহৎ নিৰ্মল পানীৰ পুখুৰী খন্দোৱাই তাৰ পাৰতে যথাক্ৰমে শিৱদ'ল, বিষ্ণুদ'ল আৰু দেৱীদ'ল বন্ধোৱাই ঠাইখনৰ নাম থৈছিল শিৱপুৰ। ১৮২৬ চনৰ ইয়াণ্ডাবু সন্ধি মতে সমগ্ৰ অসম বৃটিছৰ অধীন হোৱাৰ লগে-লগে এই প্ৰাচীন সমৃদ্ধিশালী নগৰখনো বৃটিছৰ অধীন হয়। বৃটিছৰ লগত অহা বঙালী আমোলাসকলে ইয়াৰ বৃহৎ পুখুৰীটোক সাগৰ বুলি কৈছিল। সেয়ে পৰৱৰ্তী কালত শিৱপুৰৰ ঠাইত শিৱসাগৰ নামেৰে ঠাইখন সকলোৰে মাজত পৰিচিত হৈ পৰিল" বুলি - প্ৰেম গগৈৰ 'শিৱসাগৰ' নামৰ বুৰঞ্জীৰ টোকাটিত উল্লেখ আছে। ড° মহেশ্বৰ নেওগ দেৱৰ 'পবিত্ৰ অসম' গ্ৰন্থত এইদৰে উল্লেখ আছে - "১৭৩৪ চনত স্বৰ্গদেৱ শিৱসিংহৰ বাণী

অধিকাই এটা পুখুৰী খন্দায়, নাম থয় শিৱসাগৰ। এই শিৱসাগৰ পুখুৰীৰ দক্ষিণপাৰে শিৱদ'ল, বিষ্ণুদ'ল আৰু দেৱীদ'ল নামে তিনিটা দ'ল বন্ধায়, কোনো কোনোৱে কয় যে ৰজা শিৱসিংহৰ নামেৰেই পুখুৰীটোৰ নামো শিৱসাগৰ হয়। আচলতে কিন্তু শিৱ দেৱতাৰ নামে উচৰ্গা কৰাৰ কাৰণেহে শিৱসাগৰ হয়।" স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহৰ ৰাণী অম্বিকাদেৱীয়ে পুখুৰী খন্দোৱাই তাক শিৱসাগৰ নাম দিয়াটো যেন গ্ৰহণযোগ্য নহয়। পুখুৰীক সাগৰ নাম দিয়াটো যেন গ্ৰহণযোগ্য নহয় বুলি মই ভাবো। বৃটিছৰ লগত অহা বঙালী আমোলাসকলে সাগৰসদৃশ পুখুৰী দেখি ইয়াকে সাগৰ বুলি কোৱা কথাতো পৰোক্ষভাৱে গ্ৰহণযোগ্য। তেওঁলোকৰ ৰাজত্বকালতে শিৱসাগৰ নামটোৱে হয়তো স্থায়ী হ'ব পাৰে আৰু পিছলৈ ঠাইখনৰ নামো শিৱসাগৰ হয়।

পুৰণি বংপুৰক বৰ্তমান শিৱসাগৰ বুলি জনা যায়। এই শিৱসাগৰ জিলা ২৬.৪৫-২৭.১৫ ডিগ্ৰী উত্তৰ অক্ষাংশ আৰু ৯৪.২৫-৯৫.২৫ ডিগ্ৰী পূৱ দ্ৰাঘিমাংশত অৱস্থিত। শিৱসাগৰ জিলাৰ উত্তৰে আছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী, পূৱে ডিব্ৰুগড় জিলা, দক্ষিণে নাগালেণ্ড আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু পশ্চিমে যোৰহাট জিলা। শিৱসাগৰক বুকুত ব্যাপ্ত অসম বুৰঞ্জীৰ কীৰ্তিচিহ্নসমূহে আজিও বিত্তিৱাই কয় বুৰঞ্জীৰ সোণসেৱীয়া সাধু।

শিৱসাগৰৰ ঐতিহ্য :

ইতিহাস কেইজোখৰমান ভয় ইটোৱটুকুৰা নহয়। ইতিহাসৰ বুকুত লুকাই থাকে এটা জাতিৰ, এখন দেশৰ শৌৰ্য্য-বীৰ্য্যৰ অমৰ কাহিনী। অসমৰ পুৰণি বংপুৰ বৰ্তমানৰ শিৱসাগৰ জিলাত পূৰ্বতে প্ৰায় হুৰুহুৰুৰ কাল ধৰি আহোমসকলে ৰাজত্ব কৰি বহু মঠ-মন্দিৰ, দ'ল-দেৱালয়, পুখুৰী আদি নিৰ্মাণ কৰোৱাই এই ঠাইখনক ইতিহাসৰ এটি স্বৰ্ণময় বৰ্ণিত অধ্যায়ৰ অংশীদাৰ হিচাপে গঢ়ি তুলিলে। আহোমৰ ৰাজত্বকালত নিৰ্মাণ কৰোৱা প্ৰায়বোৰ চিহ্ন বহন কৰি উজ্বলি আছে। সেইসমূহৰ ভিতৰত বংঘৰ, কাৰেংঘৰ, তলাতল ঘৰ, শিৱদ'ল, বিষ্ণুদ'ল, দেৱীদ'ল, জয়সাগৰ, শিৱসাগৰ, গৌৰীসাগৰ, কদ্ৰসাগৰ, জয়দ'ল, থাওবাদ'ল, নামতি দ'ল, চৰাইদেউ ইত্যাদি উল্লেখযোগ্য। অতি যত্নেৰে সজোৱা এই কীৰ্তিচিহ্নসমূহে অকল আহোমৰ ৰাজত্বকালৰ পৰিচয় বহন কৰাই নহয় তেওঁলোকৰ একতা, বীৰত্ব, বুদ্ধিমত্তা তথা শত্ৰুৰ প্ৰতীক হিচাপে বৰ্তমানে জীয়াই আছে আৰু ভৱিষ্যতেও থাকিব। সেই কীৰ্তিচিহ্নবোৰৰ ভিতৰত বৰ্তমান বহুতো কালৰ বুকুত লয়

পাইছে। একেদৰেই মানৱ জাতিৰ বিধ্বংসী হাত লাগিও বহু কীৰ্তিচিহ্নৰ চিন মোকাম নোহোৱা হৈছে।

শিৱসাগৰৰ বুকুত ব্যাপ্ত কীৰ্তিচিহ্ন সমূহ :

ক) বংঘৰ :

বংপুৰনগৰলৈ বুলি বাট বুলিলে প্ৰথমেই আমাৰ দৃষ্টিগোচৰ হয় ট্ৰাঙ্ক ৰোডৰ কাষত সগৌৰৱে থিয় হৈ থকা ৰঙা ইটাৰ সুন্দৰ ঘৰটো। ঘৰটোৰ কাষতে থকা পথাৰখনৰ নাম কপহী পথাৰ। এই কপহী পথাৰত স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই বহি শেনৰ খেল, বাঘ-ঘোঙৰ খেল, হাতী যুঁজ, ম'হ যুঁজ আদি চাবৰ বাবে শালকাঠৰ এটা চাংঘৰ সাজিছিল। এয়াই - আছিল প্ৰথম বংঘৰ, ইয়াৰ পৰৱৰ্তী কালত ১৭৪৫ শকত স্বৰ্গদেউ প্ৰমত্তসিংহই বৰ্তমান অক্ষত অৱস্থাত থকা পকী বংঘৰটো সজায়। এই বংঘৰটোক এচিয়া মহাদেশৰ 'প্ৰথম পেভেলিয়ন' আখ্যা দিব পাৰি।

বংপুৰ আৰু মেছাগড়ৰ পূৱত নাজিৰা অৱস্থিত। এই নাজিৰাৰ কাষতে আছে ইতিহাসপ্ৰসিদ্ধ আহোম স্বৰ্গদেউ সকলে স্থাপন কৰা ৰাজধানী গড়গাওঁ। আহোম স্বৰ্গদেউ সকলে হুৰুহুৰীয়া ৰাজত্বকালত যি কেইখন ৰাজধানী স্থাপন কৰিছিল তাৰ ভিতৰত গড়গাওঁ অন্যতম। সুদীৰ্ঘ কাল ব্যাপি গড়গাওঁলৈ আহোম ৰজাৰ ৰাজধানী আছিল। বৰ্তমান শিৱসাগৰ নগৰৰ পূৱ দিশত গড়গাওঁ নগৰ অৱস্থিত। শিৱসাগৰৰ পৰা গড়গাওঁলৈ দূৰত্ব প্ৰায় আঠ মাইল বা তেৰ কিল'মিটাৰ। আহোম ৰজাৰ গড়গাওঁ নগৰৰ নাম 'চে-হুং'। 'চে'ৰ অৰ্থ নগৰ আৰু 'হুং' মানে গড়। গড়ৰ নগৰ বা গড়েৰে মেৰাই থোৱা নগৰ। আহোম ৰজাৰ কাৰেংঘৰ এই নগৰতে অৱস্থিত। এই স্থানতেই আহোম ৰজাৰ ৰজা চুফ্ৰেংমুঙে ১৫৪০ খৃষ্টাব্দত সৰ্বপ্ৰথম শিল আৰু কাঠেৰে এটি প্ৰাসাদ নিৰ্মাণ কৰোৱাইছিল। কালক্ৰমত সেই প্ৰাসাদটি বেতিয়া কিষ্ট হয়, পৰৱৰ্তী কালত সেই অৱশেষ স্থানতে স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহই (খৃষ্টাব্দ ১৭৫১-৬৯) বৰ্তমানৰ এই ৰাজপ্ৰাসাদটি নিৰ্মাণ কৰোৱাইছিল। তলৰ মহলাৰ পৰা ওপৰলৈ সৰু হৈ বোৱাটোৱেই এই চাৰিতলীয়া প্ৰাসাদৰ নিৰ্মাণ শৈলীৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য। অতীজত প্ৰাসাদটিৰ চৌদিশৰ চাৰি কোণত থকা চাৰিটা প্ৰহৰী কোঠাৰ চিহ্ন বৰ্তমানেও বৰ্তি আছে। এই প্ৰাসাদটিৰ কোঠাসমূহত গঢ়ি তোলা পোহৰকোষ আৰু অন্যান্য - নিৰ্মাণ শৈলীত সমকালীন মোগল শৈলীৰ প্ৰভাৱ লক্ষ্যণীয়।

তলাতল ঘৰ :

বংপুৰৰ পূৱ দিশত তলাতল ঘৰ অৱস্থিত। এই কাৰেং ঘৰ

ৰজাৰ নগৰৰ ভিতৰত অৰ্থাৎ চাৰিওফালে ওঠৰ হাত ওখ ইটাৰ গড়েৰে আবৃত অঞ্চলত অৱস্থিত। এই তলাতল ঘৰক কাৰেং ঘৰ বুলিও কোৱা হয়। বংপুৰনগৰৰ ভিতৰত থকা ৰজাৰ নগৰত প্ৰৱেশ কৰিবলৈ তিনিখন দুৱাৰ আছিল। ইয়াৰে পূৱৰ খনৰ নাম পানী দুৱাৰ, পশ্চিমৰ খনৰ নাম ন-দুৱাৰ আৰু দক্ষিণখনৰ নাম বৰদুৱাৰ আছিল। নগৰখনৰ মাটিকালি ৪২৩ পুৰা ৩ বিঘা ২ কঠা ৮ লেচা।

ৰজাৰ নগৰত ১৭৬৫ খৃষ্টাব্দত স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহই এটা সাত মহলাীয়া তলাতল ঘৰ বা কাৰেং ঘৰ সজাইছিল। এই ঘৰটোৰ মাটিৰ তলত তিনি মহলা আৰু মাটিৰ ওপৰত চাৰি মহলা আছিল। বৰ্তমান এই কাৰেংঘৰ মাটিৰ তলৰ মহলাবোৰলৈ সোমাব পৰা নাযায়। এই তলাতল ঘৰৰ পৰা মাটিৰ তলেদি দুটা সুৰঙ্গ আছিল। ইয়াৰে এটা দিখৌ নৈলৈ আৰু আনটো গড়গাৱৰ কাৰেংঘৰ পৰ্যন্ত বিস্তৃত আছিল।

সেই ৰজাৰ নগৰৰ ভিতৰত অন্যান্য কিছুমান কীৰ্তিচিহ্ন দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেই কীৰ্তিচিহ্ন সমূহৰ ভিতৰত গোলাঘৰ বা খাৰঘৰটো এটা উল্লেখযোগ্য ইটাৰ ঘৰ। এই গোলাঘৰ বা খাৰঘৰতেই ৰজাঘৰীয়া খাৰ-বাৰুদ, অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, বন্দুক-বৰটোপ আদি মজুত কৰি ৰখা হৈছিল। ১৭০৪ শকত এই গোলাঘৰটো স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই নিৰ্মাণ কৰাইছিল। এই গোলাঘৰ বা খাৰঘৰটো অক্ষত অৱস্থাত বৰ্তমানেও প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ পোৱা যায়। তলাতল ঘৰৰ গাতে এটা পুখুৰী লাগি আছে। এই পুখুৰীটো মিঠা পুখুৰী নামে জনা যায়। প্ৰকৃততে সঠিককৈ প্ৰত্যক্ষ কৰিলে দেখা যায় যে এইটো এটা পানী থোৱা পকী ঘৰহে। এই পানী ঘৰলৈ জয়সাগৰ পুখুৰীৰ পৰা পকী নলীৰে পানী অনা হৈছিল।

শিৱদ'ল, বিষ্ণুদ'ল, দেৱীদ'ল : শিৱপুৰ পুখুৰীৰ দক্ষিণ পাৰে শিৱদ'ল, বিষ্ণুদ'ল আৰু দেৱীদ'ল নামে তিনিটা দ'ল বন্ধায়। কোনো কোনোৱে কয় যে ৰজা শিৱসিংহৰ নামেৰেই পুখুৰীটোৰ নামো শিৱসাগৰ হয়। শিৱ দেৱতাৰ নামেৰে উচ্চৰ্গা কৰাৰ কাৰণেও শিৱসাগৰ হয় বুলি উল্লেখ আছে। আকৌ ইংৰাজৰ লগত অহা বঙালী আমোলাসকলে বৃহৎ পুখুৰীটোক সাগৰ বুলি কোৱাৰ বাবেহে এই পুখুৰীৰ নাম শিৱসাগৰ হয়। দ'ল তিনিটাৰ ভিতৰত শিৱদ'লটোৱেই আটাইতকৈ ওখ। দ'লটোৰ বেৰ ১৩০ হাত। পটিএৰেদি ১৮ হাত, বাজু ১৬ হাত। ওখকে খুৰাপাটাৰ পৰা ওপৰলৈ ৫৭ হাত। শিৱদ'লৰ পশ্চিমে দেৱীদ'ল। দেৱীদ'লটো বেৰে ৮০ হাত। ওখকে খুৰাপাটাৰ পৰা ওপৰ মুঠলৈ ১২ হাত আৰু তাৰে পৰা চুলালৈ ২৮ হাত। শিৱদ'লৰ পূৱে বিষ্ণুদ'ল। বিষ্ণুদ'লটো আকাৰত দেৱীদ'লৰ সমানেই। ১৯৪৭ চনৰ উনত্রিশ (২৯) জুলাইৰ ভূকম্পত সোণৰ কলচী খহি পৰে।

১৯৫০ চনৰ পোন্ধৰ (১৫) আগষ্টৰ ভূকম্পত দ'ল বেয়াকৈ ফাটে আৰু বহে। শিৱসাগৰৰ শিৱদ'ল ভাৰতৰ ভিতৰত ওখ মন্দিৰ। শিৱদ'লৰ গাত অনেক দেৱ-দেৱীৰ ভাস্কৰ্য্য প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ উপৰিও সৌন্দৰ্য্য-বৰ্দ্ধনৰ বাবে লতা-ফুল, জীৱ-জন্তু, মূৰ্তি, প্ৰাকৃতিক দৃশ্য আদি অলংকৰণ কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। আহোম স্বৰ্গদেউ সকলে মঠ-মন্দিৰসমূহ ওৰ, মাটিমাহ, শিলচূণ, শামুক চূণ, চকাচূণ, মাছ, তেল আৰু ধূনা আদিৰে মচলা প্ৰস্তুত কৰি নিৰ্মাণ কৰিছিল।

শিৱদ'লৰ প্ৰাঙ্গন আৰু পুখুৰীটোৰ পাৰত বহুবছৰৰ পৰা শিৱচতুৰ্দশীৰ দিনাখন শিৱপূজা (শিৱৰাত্ৰি) বৰ আড়ম্বৰেৰে পালন কৰা হয়। বৰ্তমানেও শিৱদ'লৰ মহাশিৱৰাত্ৰি মেলালৈ বহু দেশী-বিদেশী ভক্তৰ সমাগম দেখা যায়। দেৱীদ'লত দুৰ্গা পূজা হয়। এই দেৱীদ'লত ৰজাদিনীয়া প্ৰতিমা নাই। দুৰ্গা পূজাৰ সময়ত প্ৰতিমা সজাই লোৱা হয়। বিষ্ণুদ'লৰ ঘাই উৎসৱ ৰথযাত্ৰা। এই ৰথযাত্ৰা জগন্নাথক্ষেত্ৰৰ আৰ্হিৰে পতা হয়।

জয়সাগৰ : সতী জয়মতী কুঁৱৰীৰ সৌৰৰণত তেওঁৰ জ্যেষ্ঠ পুত্ৰ স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই ১৬৯৭ চনত এই পুখুৰীটো খন্দোৱাইছিল। এই জয়সাগৰ পুখুৰী এছিয়াৰ ভিতৰতে সৰ্ববৃহৎ পুখুৰী। জয়সাগৰ পুখুৰী পূৱ-পশ্চিমাকৈ ২৪৭ বেৰ্ড = ২৯৬৪ ফুট (এক বেৰ্ড মানে বাৰ ফুট), উত্তৰ-দক্ষিণাকৈ ১৯৪ বেৰ্ড = ২৬২৪ ফুট। পুখুৰীৰ মাটিকালি ১১৭ পুৰা ১ বিঘা ৯ লেচা। উল্লেখযোগ্য যে এই বৃহৎ পুখুৰী পানীৰ উচ্চতা নগৰৰ উচ্চতাকৈ বেছি। সেয়েহে এই পুখুৰী এক অন্যতম আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰ।

চৰাইদেউ :

আহোমসকলৰ প্ৰথম ৰাজধানী চৰাইদেউ হ'লেও ধৰ্মৰ দিশৰ পৰা চালে ই প্ৰাক্ আহোম যুগতো পৱিত্ৰ অৰু তীৰ্থস্থান আছিল। চুকাফা অসমলৈ অহাৰ সময়ত বৰাহী ৰজাই "আমাৰ দেওধনি থকা ঠাইতে নগৰ কৰিবলৈ ভাল" বুলি নগৰত চুকাফাক আহ্বান জনাইছিল। সেই সময়ত ইয়াত কোন দেৱতাৰ মন্দিৰ আছিল তাক সঠিককৈ জানিব পৰা নগলেও হিন্দু ধৰ্মাৱলম্বী বৰাহীসকলৰ শিৱ কিম্বা শক্তি মন্দিৰ আছিল যেন অনুমান হয়।

ড" মহেশ্বৰ নেওগৰ 'পৱিত্ৰ অসম' গ্ৰন্থত উল্লেখ আছে যে চৰাইদেউ শব্দটোৰ আহোম ভাষাত দুটা অৰ্থ হয়। এটা অৰ্থ মতে 'চে-ৰা-ডেউ', (চে-নগৰ, ৰা-চুতীয়া; ডেউ-দেৱতা) চুতীয়া দেৱতাৰ নগৰ। আহোমসকল অসমলৈ অহাৰ আগতে আৰু বৰাহীসকলেও এই অঞ্চলত বাস কৰাৰ আগতে চুতীয়াসকলৰ এটা মন্দিৰ আছিল। আনটো অৰ্থমতে 'চে-ৰাই-ডয়' (চে-নগৰ,

বাই-জিলিকি থকা; ডয়-পৰ্বত) জিলিকি থকা পৰ্বতীয়া নগৰ।^{১৭} চবাইদেউ শিৱসাগৰ জিলাৰ পূবত অৱস্থিত। প্ৰশাসনিক সুবিধাৰ বাবে বৰ্তমান শিৱসাগৰ জিলাত চবাইদেউ নামেৰে এটা মহকুমাও গঠিত হৈছে। নগা পাহাৰৰ নামনিত থকা এই ঐতিহাসিক চবাইদেউ নগৰ আহোম ৰাজত্বৰ প্ৰথম ৰাজধানী আছিল। ১১৭৪ শকত এই নগৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছিল। এই নগৰৰ পূবে মিনাগড়, পশ্চিমে ৰাজগড়, উত্তৰে নিম্নাগড় আৰু দক্ষিণে লাদৈগড়।

১১৫০ শকত স্বৰ্গদেউ চুকা-ফাই পাটকাই পাহাৰ পাৰ হৈ বিভিন্ন অঞ্চল অনাই-বনাই কুৰি, শেষত এই চবাইদেউ-অঞ্চলতে প্ৰথম আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী স্থাপন কৰিছিল। পূৰ্বতে এই নগৰখন দীঘে-বহলে প্ৰায় দহ-বাৰ মাইল এলেকা জুৰি বিস্তৃত হৈ আছিল। চবাইদেউতে আহোমসকলে প্ৰথম ৰাজধানী স্থাপন কৰাৰ আগতে ইয়াত বৰাহীসকলে ৰাজত্ব কৰিছিল। আহোমসকলে ইয়াতে বুকুৰা চবাই কাটি দেও চৰোৱাৰ বাবেই এই ঠাইৰ নাম চবাইদেউ হয় বুলি আহোম শাস্ত্ৰত উল্লেখ আছে। আনহাতে কোনো কোনোৱে কয়, বৰাহীসকল বিষ্ণু-পত্নী আছিল আৰু এই ঠাইত গড়বাহী বিষ্ণুৰ থান আছিল বাবে ইয়াৰ নাম চবাইদেউ হয়।

এসময়ত চবাইদেউ আহোম ৰাজত্বৰ স্নায়ুতন্ত্ৰ আছিল। ইয়াত থকা মন্দিৰত মূৰ দৌৱাই দেওধাই বাইলুঙৰ আশীৰ্বাদ লৈ স্বৰ্গদেউসকলে ৰাজ্য শাসনৰ পাতনি মেলিছিল। আহোম স্বৰ্গদেউসকলক এই চবাইদেউ পাহাৰতে মৈদাম প্ৰথাৰে সংকাৰো কৰা হৈছিল। বুৰঞ্জী বিটৌত চবাইদেউ পাহাৰতে দুকুৰি দুজনা আহোমৰ স্বৰ্গদেউৰ মৈদাম আৰু অনেক কোঁৱৰ-কুঁৱৰীৰ সৰু-বৰ মৈদাম থকাৰ কথা জনা যায়।

এসময়ত চবাইদেউত যদিও বহুতো মঠ-মন্দিৰ আছিল এতিয়া সেই ঠাইত মাথো দুটা মন্দিৰহে ভগ্নাৱশেষ দেখা যায়। সেই মন্দিৰ দুটাৰ এটা দেওশালৰ মন্দিৰ আৰু আনটো লাংকুৰি দ'ল। আগৰ চুতীয়া কিসা বৰাহীসকলৰ দেৱতা থকা পবিত্ৰ ঠাইতে দেওশাল মন্দিৰটো সজোৱা হৈছিল। ইয়াত আহোম পদ্ধতিৰে পূজা-পাতল আৰু বলি-বিধান হৈছিল। দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে উছৰ্গা কৰা জীৱক বলি দিয়াৰ শালখন আছিল বুলিয়েই ইয়াৰ নাম দেওশালৰ মন্দিৰ হৈছিল। এতিয়া পাৰ্চোটা বুটা আৰু কিছুমান ভগ্নৰ টুকুৰা অবশিষ্ট ৰূপত পোৱা যায়। দেওশালৰ দক্ষিণে থকা টিলাটোত এটা মন্দিৰ আছিল। ইয়াৰ নাম লাংকুৰি সজাইছিল। অলপতে চবাইদেউ বাগিছাৰ মেনোজাবৰ বঙলাৰ সন্মুখত এটা ডাঙৰ শিৱলিঙ্গ পোৱা গৈছে আৰু এই শিৱলিঙ্গটো

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/38

এই দ'লটোৰ পৰাই নিয়া হৈছিল বুলি অনুমান কৰা হৈছে। চবাইদেউ পৰ্বতৰ পৰা পশ্চিমে পথাৰৰ মাজত এখন শিল চালপীৰা আছে। প্ৰকৃততে এইখন চালপীৰা নহয়। ইয়াতো এটা সৰু মন্দিৰ আছিল আৰু এই পীৰাখন দেৱতা থোৱা পাট হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। এই মন্দিৰটোৰ নাম বান্-টুং দেৱালী আছিল।

বৰপাত্ৰ দ'ল :

বৰপাত্ৰ দ'ল দুটা। এই দুটা দ'ল হ'ল কালুগাঁৱৰ বৰপাত্ৰ দ'ল আৰু কেন্দুগুৰিৰ বৰপাত্ৰ দ'ল। নাচনী ছোৱালী ফুলমতীৰ স্বৰ্গদেৱ শিৱসিংহই বাণী আৰু 'বৰবজা' পতাৰ পিছত তেওঁ নিজৰ প্ৰভাৱেৰে বহুতো কাম কৰিছিল। সেই সময়ত বৰবজা ফুলেশ্বৰীয়ে বায়েক হৰিনাথক বৰপাত্ৰ গোহাঁই পাতিলে হৰিনাথে কালুগাঁৱত চিনাতলিৰ পৰা আহি বাণী-পাতি ফৰ সাজিলে আৰু লখিমীসাগৰ নামে বাণীৰ পশ্চিমে এটা পুখুৰী খনাই তাৰ পাৰত দ'ল বান্ধিলে। দ'ল দুটা এতিয়াও আছে। দুটা দ'লৰ এটা জগদ্ধাত্ৰী দ'ল আৰু আনটো শিৱদ'ল। কালুগাঁৱৰ বৰপাত্ৰই দ'লদুটি বন্ধাইছিল বাবে মানুহে বৰপাত্ৰ দ'ল বুলি কয়। দিচাঙৰ পাহাৰ কেন্দুগুৰিত কেন্দুগুৰিয়া বৰপাত্ৰ গোহাঁইৰ পৰিয়ালটো বাস কৰিছিল। এই ফৈদৰ কেইবাজনো বৰপাত্ৰ গোহাঁই বাজমত্ৰী হৈছিল। এওঁলোকৰ মাজৰে কোনোবা এজন কেন্দুগুৰীত পুখুৰী খন্দাই তাৰ উত্তৰ পাৰত এটা দ'ল বন্ধায়। এই দ'লটো কেন্দুগুৰীয়া বৰপাত্ৰ গোহাঁইৰ পৰিয়ালৰ কোনো এজন বৰপাত্ৰ গোহাঁয়ে সজা বাবে এই দ'লটোক বৰপাত্ৰ দ'ল বোলা হয়। এই দ'লটি কোন দেৱতাৰ আছিল তাক সঠিককৈ জনা নাযায়।

গৌৰীসাগৰ :

স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহই ৰাজপাটত উঠাৰ পিছতেই কুম্ভৰাণ ভট্টচাৰ্যত শৰণ লৈ সম্পূৰ্ণ শাস্ত্ৰ হৈ পৰে আৰু তেওঁৰ ৰানী ফুলেশ্বৰী কুঁৱৰীও সেই পন্থাৰে অনুগামিনী হয়। এৰেই নামজনা নৈৰ কাষত ১১৩ পুৰা ১ বিঘা ২ কঠা ১৫ লেচা মাটিৰ এটা পুখুৰী ১৭৩৪ চনত খন্দায়। এই পুখুৰীটো গৌৰী অৰ্থাৎ পুখুৰী নামে উছৰ্গা কৰা হয় বাবে ইয়াৰ নাম গৌৰীসাগৰ। গৌৰীসাগৰ পুখুৰীৰ উত্তৰ পাৰত তিনিটা দ'ল আছে। পূবৰটো দেৱীদ'ল, মাজৰটো শিৱদ'ল আৰু পশ্চিমৰটো বিষ্ণুদ'ল। শিৱদ'লটো তিনিওটাৰে ভিতৰত ডাঙৰ আৰু ওখ। ই মেৰে ১২০ হাত, ওখকৈ খাৰাপাটৰ পৰা ওপৰ মুঠলৈ ২০ হাত আৰু তাৰপৰা চালুলৈ ৪৩ হাত। বিষ্ণুদ'ল আৰু দেৱীদ'ল দুয়োটা সমান ওখ। মেৰে ৮০ হাত আৰু ওখকৈ ৪০ হাত। নামতি দ'ল :

চাৰিঙৰ পূবত নামতি অৱস্থিত। 'নামতি' আহোম ভাষাৰ শব্দ। 'নাম' মানে পানী আৰু 'তি' মানে ঠাই। অৰ্থাৎ দ'লজাতক ঠাই। নামতিয়াল ভাগতী খাৰঘৰীয়া ফুকনক স্বৰ্গদেউ গৌৰীনাথ সিংহই বৰবৰুৱা পাতিছিল। তেওঁ স্বৰ্গদেউ গৌৰীনাথ সিংহৰ বায়েক বৰ আইদেউক বিয়া কৰাইছিল। এইজনা নামতিয়াল ভাগতী বৰবৰাই নামতিত দুটা দ'ল পুখুৰী খান্দে। দ'ল দুটা অক্ষত অৱস্থাত আছে আৰু সংৰক্ষণ কৰা হৈছে।

থাওৰা দ'ল :

শিৱসাগৰৰ পৰা ডিব্ৰুগড়লৈ যাওঁতে বৰবৰুৱা আলিৰ বাওহাতে থাওৰা পুখুৰীৰ পাৰতে এই দ'লটো অৱস্থিত। 'থাওৰা' নামটোৰ আতিওৰি এক হেৰোৱা তথ্য-পাতি বুলিয়ে ধৰিব লাগিব।

নাফুকৰ দ'ল :

শিৱসাগৰৰ পৰা ২৫ মাইলমান পূবৰ নাফুৰা নৈৰ পাৰত এটা দ'ল আছিল। সেই দ'ল থকা ঠাই বৰ্তমান হাবিৰ মাজত। সময়ৰ আৱৰ্তত এই দ'ল উৰলি গ'ল। স্বৰ্গদেউ গৌৰীনাথ সিংহৰ মাহীমাক নাফুকিয়াল সন্দিকৈৰ জীয়ৰী আছিল। এওঁক নাফুকী ৰাজমাও বুলিছিল। এই গৰাকী ৰাজমাওৰেই নাফুক নৈত এখন শিলসাকো বন্ধাইছিল। তাৰ লগতে ওপৰোক্ত দ'লটি বন্ধাইছিল, দ'লটোত কি বিগ্ৰহ আছিল বা তাত কোনে পূজা-পাতল কৰিছিল তাক সঠিককৈ ক'ব নোৱাৰি।

পিয়লি ফুকনৰ দ'ল :

শিৱসাগৰ জিলাৰ নাজিৰাৰ পৰা ৮ মাইলমান দক্ষিণে গেলেকী অৱস্থিত। এই ঠাইতে বঙাচিলা পথাৰ নামে এখন বিখ্যাত পথাৰ আছে। এই পথাৰতে বঙাচিলা দুৱাৰ বংশধৰসকলৰ খাত-পাম আছিল। এই বংশৰ কেইবাজনো লোকে বৰবৰুৱা, বৰফুকন আদি উচ্চপদ ভোগ কৰিছিল। প্ৰায় দুটামান শতিকা বঙাচিলা দুৱাৰ বংশধৰসকলৰ এইভেখৰ ঠায়েই বাসস্থান আছিল। এতিয়া এই ঠাইত দুটা দ'লৰ ভগ্নাৱশেষ দেখা যায়, দ'ল দুটাৰ এটা শিৱদ'ল আৰু আনটো বিষ্ণুদ'ল আছিল। বঙাচিলা দুৱাৰ বংশৰ বিখ্যাত পিয়লি ফুকনেই এই দুটা দ'ল বন্ধাইছিল বুলি কোনো কোনোৱে কোৱা-কুই কৰে যদিও তেওঁৰ আগতেই এই দ'ল বন্ধোৱা হৈছিল যেন অনুমান হয়। এই বংশৰ ক্ষমতাশালী ৰাজপুৰুষ হৰনাথ ভিতৰুৱাল ফুকন বা বদন বৰফুকনৰ দিনটো বন্ধোৱা হ'ব পাৰে।

কদ্ৰসাগৰ দ'ল :

কদ্ৰসাগৰ দ'লটি কদ্ৰসাগৰ বা ন পুখুৰীৰ উত্তৰ পাৰত অৱস্থিত। এই দ'লটি শিৱদ'ল, আগৰ অথাই সাগৰ পুখুৰীৰ বিপৰীতে স্বৰ্গদেউ লক্ষ্মীসিংহই ১৬৯৫ শকত (১৭৭৩ চন)

মথন দাবিকিয়াল হাজৰিকীয়াৰ তত্বাৱধানত এটা পুখুৰী খন্দায়। স্বৰ্গদেউ লক্ষ্মীসিংহই তেওঁৰ পিতৃ স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহৰ নামে পুখুৰীটো উছৰ্গা কৰি নাম থলে কদ্ৰসাগৰ। এই পুখুৰীৰ পাৰতে তেওঁ এটা দ'ল বন্ধায়। ইতিমধ্যে স্বৰ্গদেউ লক্ষ্মীসিংহৰ মৃত্যু হোৱাত পুতেক স্বৰ্গদেউ গৌৰীনাথ সিংহই দ'ল পুখুৰী উছৰ্গা কৰে।

বগী দ'ল :

বংপুৰ নগৰৰ পৰা তিনি মাইলমান পূবত বগীদ'ল অৱস্থিত। ইয়াত এটা ডাঙৰ পুখুৰী আছে। এই পুখুৰীটোৰ উত্তৰ পাৰত এটা দ'ল আছিল। দ'লটো আছিল শিৱদ'ল। ১৯৯৫ শকৰ (১৭৭৪ চন) মাঘৰ ২৭ দিন যাওঁতে পুখুৰী খান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰে। স্বৰ্গদেউ লক্ষ্মীসিংহৰ মাকে এই পুখুৰী খন্দাই দ'ল বন্ধাইছিল। এইগৰাকী ৰাজমাওৰ নাম বগী ৰাজমাও আছিল। গতিকে তেওঁৰ নামেৰেও এই দ'লৰ নাম পিছলৈ বগীদ'ল হয়। বৰ্তমান দ'লটোৰ খহি পৰা ইটাবোৰ আৰু অংশবিশেষ মাথোন দ'ল বান্ধি আছে।

কেঁৰী-ৰাজমাও-দ'ল :

স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহৰ দ্বিতীয়া ভাৰ্য্যা অম্বিকাৰ মৃত্যুৰ পিচত স্বৰ্গদেৱে সলাল গোহাঁইৰ জীয়ৰী অনাদৰী ওৰফে আঁকৰীক বিয়া কৰায়। এৰেই মাঠিয়াছিগাত পুখুৰী খন্দায় দ'ল বন্ধায়। স্বৰ্গদেৱ শিৱ সিংহৰ মাক ৰাজমাওৰ চকু এটা কেঁৰা আছিল গতিকে তেওঁক কেঁৰী ৰাজমাও বোলা হৈছিল। বাণী সৰ্বেশ্বৰীয়ে এইগৰাকী ৰাজমাওৰ নামেৰেই পুখুৰী খন্দাই দ'ল বন্ধোৱা বাবে ইয়াৰ নাম কেঁৰী ৰাজমাও দ'ল নামে জনাজাত হয়। পৰৱৰ্তী সময়ত এই দ'ল খহি পৰিল। বৰ্তমান সময়ত এই দ'লৰ অৱস্থিতিৰ যথাকিঞ্চিৎ ভগ্নাৱশেষ প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ পোৱা যায়। ভগ্নাৱশেষ সমূহৰ পৰা ইয়াত দুটা দ'ল আছিল বুলি ঠাৱৰ কৰিব পাৰি।

ৰামখা পীঠ :

দিখৌমুখত ৰামখা পীঠ অৱস্থিত। ৰামখা পীঠ এখন শক্তিপীঠ। এই শক্তিপীঠ আহোম যুগতে প্ৰতিষ্ঠিত। এইখন শক্তিপীঠ ভূঞাসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল কিন্তু পিছৰ যুগত চুতীয়াসকলেও ইয়াক মানি ল'লে। প্ৰকৃততে ৰামখা পীঠ যি ঠাইত আছিল সেই ঠাই এতিয়া ইপাৰৰ বালি চাপৰিত নতুবা নৈৰ বুকুত। এই শক্তিপীঠৰ মহিমা উপলব্ধি কৰি দুই এজন স্বৰ্গদেউ ৰাজকীয় সহায় আগবঢ়াইছিল। কিন্তু কোনোবা যুগত সেই পীঠৰ মন্দিৰটো দিখৌ নৈয়ে খহায় নিয়ে আৰু তেতিয়াৰে পৰা দিখৌ নৈৰ বুকুত শিৱলিঙ্গ যোনি-মুদ্ৰা আদি পৰি ব'ল। এইখিনি কথিত আছে যে লক্ষ্মী সিংহ নাৱেৰে উজাই আহোঁতে

হঠাতে নাও বৈ যায় আৰু লাগি ধৰে। একো উপায় নেদেখি বজাই বাতিটো তাতে কটায় আৰু স্বপ্নাদিষ্ট হয় যে বামৰ্কা পীঠৰ লিঙ্গ যেনি মুদ্ৰা তাত পৰি আছে আৰু তাক উদ্ধাৰ কৰি পাকত প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগে। বজাই তাকে কৰিলে। পুনৰ এই পীঠ জাগ্ৰত হয়। এতিয়া মন্দিৰটো নাই, কিন্তু পূজা-সেৱা চলি আছে।

খৰ্বা দ'ল : স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহই বাঁহগড়টো মেচাগড়ৰ পৰা আগবঢ়াই পশ্চিমমুৱাকৈ বন্ধাইছিল; কিন্তু কালুগাৰিৰ পৰা আৰু কামত আগবাঢ়িব নোৱাৰিলে। গড়টো খৰ্বা হৈ থাকিল। এই গড়টোৰ মূৰত এটা দ'লো বন্ধাইছিল আৰু সিও খৰ্বা হৈ থাকিল। গতিকে এই গড়টোক খৰ্বা গড় আৰু দ'লটোক খৰ্বা দ'ল বোলে। খৰ্বা গড়টোৰ মূৰত দ'ম বান্ধি মাটি খহাই বিচাৰিলে হয়তো মেই খৰ্বা দ'লৰ ভগ্নাৱশেষ উদ্ধাৰ হ'ব পাৰে।

বৰগাওঁ দেওশাল :

এই দেওশালখন দেউৰীসকলৰ বহু পুৰণি দেওশাল। এই দেওশালখন দিহিংমুখৰ বৰগাওঁত অৱস্থিত। এই দেওশালখন প্ৰাক আহোম যুগৰে দেওশাল হ'ব পাৰে। চুতীয়াসকলৰ মূল ৰীতি-নীতি আৰু বিশ্বাসৰ পৰম্পৰা বন্ধা কৰি পুৰণি ৰীতিমতে ইয়াত বলি-বাহন দিয়া হয়। চুতীয়াসকলৰ পুৰোহিত দেউৰীসকলেই ইয়াত কাম চলায়। ইয়াত পুৰণি কোনো চিহ্ন দেখিবলৈ পোৱা নাযায়।

বেজৰ দ'ল :

আহোম স্বৰ্গদেউ সকলৰ ৰাজত্বকালত বিহনীয়া, বিহ-তোলা, বেজ, চাংবেজ, জৰা-বেজ, বহু বেজ, এই ছকেল বেজ আছিল। এই চকেল বেজৰ ওপৰত এজন বেজবন্ধা আছিল। এই বেজসকলৰ মাজৰে কোনো কোনোৱে চিকিৎসা কাৰ্যত নিপুণতা দেখুৱাবলৈ সক্ষম হৈছিল। সেয়েহে মাজে সময়ে তেওঁলোকে ৰজাৰ পৰা বিশেষ অনুগ্ৰহ লাভ কৰিছিল। তেনেকৈয়ে চাং-বেজ খেলৰ কোনোবা এজন বেজে কোনো এজন ৰজাৰ দিনত ৰজাৰ পৰা বিশেষ অনুগ্ৰহ হিচাপে সবহীয়া মাটিৰে খাট-পাম লাভ কৰিছিল। তাহানিৰ সেই ঠাই বৰ্তমান বেজৰ পতাৰ নামে নাজাত। চা-বেজৰ ঠালৰ কোনোবা এজন লোকে এই বেজৰ পথাৰতো দ'ল সজাইছিল; ইয়াকে বেজৰ দ'ল বোলে। দ'লটো বৰ্তমানেও অক্ষত অৱস্থাত আছে।

ৰঙাগৰা দেওশাল :

লাকুৱাৰ ওচৰত এই দেওশালখন অৱস্থিত। এই দেওশালত আহোম বিশ্বাস মতে আৰু আহোম পূজা বিধি মানি ওম-ফা পূজা কৰা হয়। আহোম পুৰোহিতৰ এই দেওশাল স্থাপনৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট চন-তাৰিখ পোৱা নাযায় যদিও এই দেওশালখন

কেইবাশ বছৰ পুৰণি বুলি জনা যায়। আহোম ৰাজত্বকালত এই দেওশালখনত বিশেষ সমাৰোহেৰে পূজা পাতল, বলি বিধান দিয়া হৈছিল। বৰ্তমানেও এই দেওশাল জাগ্ৰত বুলি ওচৰৰ মানুহে বিশ্বাস কৰে।

মাইবেলাৰ দ'ল :

বৰ্তমান মথুৰাপুৰ বাগিছাৰ ভিতৰত অতীতৰ মাইবেলা নামৰ ঠাইডোখৰ অৱস্থিত। এই মাইবেলাত স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহই এটা দ'ল সজাইছিল। এই দ'লটো এটা শিৱদ'ল আছিল। এই দ'লটো অৱহেলাত পৰি ধ্বংসপ্ৰাপ্ত হয়। কোনোৱে কোৱা গুনা যায় যে দ'লটো ভূমিকম্পত ছিঙি নিচেই কাষতে থকা পুখুৰীটোত এতিয়াও পৰি আছে।

অভয়পুৰ দ'ল :

বৰ্তমানৰ সংৰক্ষিত অভয়পুৰ বনাঞ্চল পুৰণি তাওকাক নগৰৰে অংশ-বিশেষ আছিল। এই বনাঞ্চলৰ ভিতৰত বৰ্তমানেও এটা দ'ল দেখিবলৈ পোৱা যায়। এই দ'লটো কোনে, কেতিয়া সজাইছিল তাৰ বিষয়ে কোনো তথ্য পোৱা নাযায়। এই দ'লটোৰ গঠন প্ৰণালী প্ৰত্যক্ষ কৰি এই দ'লটো এটা শিৱদ'ল বুলি জানিব পৰা গৈছে।

বশিষ্ঠৰ আশ্ৰম :

দিখৌ নৈৰ আগাৰিত এহেজাৰ শাল-গ্ৰাম পুতি কুশ, তুলসী, আমলাখি, আইত ৰুই আশ্ৰম পাতিছিল বুলি বুৰঞ্জীত উল্লেখ আছে। বৰ্তমানৰ চন্টক চাহবাগিচাৰ অলপ দক্ষিণে নগাপৰ্বতৰ এটা টিলাৰ নামনিত এটা সৰু জলপ্ৰপাত আছে। এই জলপ্ৰপাতটোৰ নাম হটহটী। এই জলপ্ৰপাতটোৰ প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ মনোৰম আৰু গাভীৰ্যপূৰ্ণ। সেয়েহে এই ঠাইখনকেই জলপ্ৰপাতৰ উপৰিও তাত আৰু দুটা সৰু জলপ্ৰপাত আছে। বিভিন্ন ঠাইৰ বহুতো মানুহে এই ঠাইত পৱিত্ৰতা আৰোপ কৰে আৰু চাবলৈ যায়। পৰৱৰ্তী কালত কোনোবা এজন আহোম ৰজাই বশিষ্ঠই লক্ষ্মীনাৰায়ণ শালগ্ৰাম পোতা ঠাইতে এটা মন্দিৰ সজাইছিল আৰু এই মন্দিৰটোৱেই গোবিন্দ দেৱালয় নামে নতুবা নিশ্চিহ্ন হৈ পৰে। সেয়ে এতিয়াও খাটাতকৈ কোন ঠাইত আশ্ৰম আৰু মন্দিৰ আছিল তাক ঠাৱৰ কৰাটো টান। কিন্তু লোকবিশ্বাস অনুযায়ী আশ্ৰম আছিল বুলি ঠাৱৰ কৰিবৰ থল আছে।

মাই দ'ল :

ৰাজপাটত উঠাৰ আগতে স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপসিংহ শৈৱ-ধৰ্মী আছিল। তেওঁ এটি শিৱলিঙ্গক পূজা কৰিছিল। তেওঁ ৰজা

হোৱাৰ পিছত সেই শিৱলিঙ্গ তাৰ পৰা আঁতৰাই গড়গাওঁ নগৰৰ বিপৰীত দিশত দিখৌ নৈৰ-পাৰত এটি মন্দিৰ সজাই তাতে থ'লে আৰু সময় অনুযায়ী তাত পূজা-অৰ্চনা আগবঢ়াইছিল। এই সৰু মন্দিৰটি এতিয়াও জীয়াই আছে। আহোমৰ ছশবছৰ ৰাজত্বকালত সজোৱা দ'ল-দেৱালয় সমূহৰ ভিতৰত ইও এটা পুৰণি দ'ল। এই দ'লটিক বুৰঞ্জীৰ পাতত 'মহেশ্বৰ-ঘৰ' বুলি উল্লেখ কৰিছে। এই দ'লটিক পূজাশিল বা মাই দ'ল বুলিও কোৱা হয়।

দেও ঘৰ :

শিৱসাগৰ নগৰৰ পৰা তিনি মাইলমান উত্তৰে ঘাই আলিৰ কাষত শিৱ-পাৰ্বতীৰ যুটীয়া শিলৰ মূৰ্তি এটা ভঙা-চিঙা ঘৰত থাপিত কৰি ৰাখিছে। এই ঘৰটোকে দেওঘৰ বোলে। প্ৰাক আহোম যুগত এই ঠাইত শান্ত ভূঞা কিস্বা চুতীয়াসকলৰ এটা মন্দিৰ আছিল। মূৰ্তিটোৰ ভাৰ্ষৱ প্ৰত্যক্ষ কৰিলে ১০ ম - ১১ শ শতিকাৰ যেন অনুমান হয়। ইয়াৰ ওচৰত এখন বিল আছে। ইয়াক দেওঘৰ বিল বুলি জনা যায়। বুৰঞ্জীৰ পাতত দিহিঙীয়া ৰজাৰ দিনত দেওঘৰ বিলৰ কথা উল্লেখ আছে। আহোমসকল অসমলৈ অহাৰ পূৰ্বেই হয়তো এই মন্দিৰটো ভাঙি পৰে। কেইবাশ বছৰকাল এই মন্দিৰটোৰ কোনো চিন-মোকাম নাছিল। পৰৱৰ্তী কালত সেই অঞ্চলৰে এজন লোকে স্বপ্নাদিষ্ট হৈ দেওঘৰ বিলৰ বোকাৰ পৰা মূৰ্তিটো উদ্ধাৰ কৰে আৰু ওচৰতে সৰু ঘৰ এটা সাজি থাপিত কৰে। পুৰণি দেওঘৰটো কোনখিনি ঠাইত আছিল তাক সঠিককৈ কোৱা টান। খননকাৰ্য চলালে হয়তো ইয়াৰ ভগ্নাৱশেষ উদ্ধাৰ হ'ব পাৰে।

কালীবাৰী থান :

শিৱসাগৰ নগৰৰ পূৱ অঞ্চলত এটি কালী মন্দিৰ আছে। এই কালী মন্দিৰটিক মানুহে কালীবাৰী বুলি কয়। স্বপ্নাদিষ্ট হৈ কোনো এজন লোকে মাটিৰ তলৰ পৰা এই পুৰণিকালীয়া কালী-মূৰ্তিটো উদ্ধাৰ কৰে। এই মন্দিৰটোত কালী পূজাৰ সময়ৰ উপৰিও নিয়মিয়াকৈ পূজা-অৰ্চনা চলি থাকে। এই মন্দিৰটোত মনৰ বহুদিনীয়া বাসনা পূৰণৰ অৰ্থে শৰাই তথা চাকি-বস্তি দিয়া হয়।

টেঙাপনীয়া দেওশাল :

টেঙাপনীয়া নামৰ দেউৰী চুতীয়াসকলৰ এটা ঠাল আছে। এই ঠালটোৱে মূলতে শদিয়াৰ টেঙাপানী নৈৰ পাৰত বাস কৰিছিল বাবে এই ঠালটোক টেঙাপনীয়া দেউৰী বোলে। দিহিংমুখৰ টেঙাপনীয়া দেউৰী গাঁৱত এখন দেওশাল বৰ্তমানেও বৰ্তি আছে। তাকে টেঙাপনীয়া দেওশাল বোলে। এই দেওশালত দেউৰী-চুতীয়াসকলৰ পৰম্পৰা তথা লোকবিশ্বাস অনুযায়ী

পূজা-অৰ্চনা চলি আছে।

গদাধৰৰ খোজ : শিৱসাগৰৰ পৰা ১৪ মাইলমান পূবে লখিমীজান বাগিচাৰ কাষত দিখৌ নৈৰ আগাৰিত এটা পৰ্বতীয়া বৃহৎ শিল আছে। এই বৃহৎ শিলটোত বেছশকত-আৱত মানুহৰ ভবিৰ খোজৰ চিন দেখিবলৈ পোৱা যায়। মানুহে ইয়াকেই গদাধৰ সিংহৰ ভবিৰ খোজ বুলি কয়। বুৰঞ্জীত আছে - ১৬১৭ শকৰ মাঘত ৰজাদেৱে দিখৌৰ আগাৰিৰ বৰডুবিৰ কাষৰত পহু মাৰিবলৈ গৈ বৰশিলতে উঠি ৰং চাইছিল। তেতিয়াই গদাধৰ সিংহৰ গাৰ ভবিৰ খোজ সেই বৃহৎ শিলটোত বহিছিল বুলি মানুহে বিশ্বাস কৰে। বৰ্তমানেও বহুতো লোকে ইয়াত পৱিত্ৰতা আৰোপ কৰা দেখা যায়।

ম'হখুটি থান :

বকতা মৌজাৰ ম'হখুটি চাহ-বাগিছাৰ সীমাৰ নঙলামৰা ম'হখুটি গড়কাপ্তানী আলিৰ কাষত ম'হখুটি থান অৱস্থিত। জেঠ-আহাৰ মাহত এই থানত চাহ বনুৱাসকলে মনসা পূজা উলহ-মালহেৰে পালন কৰে। এই ম'হখুটি থান ১৮৪০ চনৰ পাছত অসম চাহ কোম্পানীৰ ৰোকাং শাখা বাগিছা খোলাৰ লগে-লগে সৰবৰাহ কৰা বনুৱাসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰা বুলি বয়োজ্যেষ্ঠ বনুৱাসকলে কয়।

দেউৰীটিং :

অতীজতে দেউৰীসকলৰ এজন বৈবাগী আছিল বুলি টেঙাপনীয়া দেউৰী বয়োবৃদ্ধলোকসকলে মতপোষণ কৰে। ঐদেহে-বৈদেহে ঘূৰি ফুৰি অৱশেষত বৈবাগীজনে এটা ওখ হাফলুটিঙৰ এজোপা শিমলুগছৰ তলতে নিগাজিকৈ থাকিবলৈ লয়। এনেকৈ থাকোতে হঠাৎ এদিন বৈবাগীজনৰ দেহাৱসান ঘটে। তেওঁৰ বংশৰ লোকসকলে তেওঁৰ শৱ-সংকাৰ কাৰ্যাদি আদি সেইঠাইতে কৰে। মৃতকৰ বছৰেকীয়া শ্রাদ্ধ প্ৰতিবছৰে নিজ নীতি বৈবাগীৰ বংশৰ লোকসকলে কৰি আছিল। কালক্ৰমত তাৰ পৰাই দেউৰীসকলৰ এই পৱিত্ৰ ঠাইৰ নাম দেউৰীটিং বুলি কোৱাৰ থল আছে। বৰ্তমান বকতা মৌজাৰ অন্তৰ্গত ৰজাবাৰী চাহ বাগিছা শাখাত দেউৰীটিং অৱস্থিত। দিচাং নৈৰ উপনৈ দিৰৈ এই ঠাইৰ কাষেদি বৈ গৈছে।

বৰাহী চোমনি থান :

দেউৰীটিং চাহ বাগিছাৰ কাষত বৰাহী চোমনি থান অৱস্থিত। বৰাহী ৰজাৰ দিনত এই থানখিনি প্ৰতিষ্ঠিত বুলি অনুমান হয়। মুগা-চুতীয়ালোকসকলে মুগা-সূতাৰ উৎপন্ন বৃদ্ধিৰ বাবে এই থানত চোমনিৰ থল দেৱতাক পূজা কৰিছিল। এজোপা প্ৰকাণ্ড জৰীগছ আৰু এটা পুখুৰীৰ চিন বৰ্তমানেও এই ঠাইত দেখা যায়। কেতিয়াবা ভৰ দুপৰীয়া নিজন সময়ত ৰূপৰ চকাৰ

জনজননি শূনা যায় বুলি কোনো কোনো লোকে ক'ব খোজে। কেতিয়াবা বহুজন ভকত লগ হৈ হৰিনাম গোৱা শব্দও অহা শূনা যায়।

তিকাথান :

চৰাইদেউৰ দক্ষিণে তিকাথান অৱস্থিত। এই তিকাথানক পাছিখাট, পেৰাখাট আৰু লোহাখাট নামে তিনিটা ভাগত বিভক্ত কৰা হৈছিল। আহোম ৰাজত্বকালত এই তিকাথানতে লো পোৱা হৈছিল। তিকাথানৰ লোৰে সেই সময়ৰ হিলৈ, বৰটোপ আদিৰ উপৰিও যাৱতীয় সা-সঁজুলি নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। তিকাথানলৈ লোৰ পুণ্ডৰ পৰা লো মাটি উলিয়াই আৰু সেই গোৰেকুৱা মাটি ধুই তাৰে পৰা লোৰ গুৰি নিষ্কাষণ কৰিছিল। এনেকুৱা নিষ্কাষিত লোৰ গুৰি ইকৰা খৰিৰ জুইৰে পগাই ডুখৰীয়া লো তৈয়াৰ কৰিছিল। স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপ সিংহই তিকাথানত এখন নগৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ কথাও বুৰঞ্জীত পোৱা যায়। এই তিকাথানৰ মাজেদি লাদৈগড়টো পাৰ হৈছে।

সহায়ক গ্ৰন্থ :

- ১। ড° মহেশ্বৰ নেওগ, পৱিত্ৰ অসম, চতুৰ্থ সংস্কৰণ, ২০০৮ চন, অসম সাহিত্য সভা
- ২। কৃষ্ণ শইকীয়া, অসম বুৰঞ্জীৰ কেইটামান বৰ্ণনাম অধ্যায়, প্ৰথম প্ৰকাশ ২০১৩ চন, টুডেচি ইন্টাৰন্যাশ্যনাল
- ৩। প্ৰেম গগৈ, শিৱসাগৰ, প্ৰথম প্ৰকাশ

“মানুহে মানুহৰ বাবে
যদিহে অকণো নাভাবে
অকণি সহানুভূতিৰে
ভাবিব কোনো কোনো কোৱা.....”

- ড° ভূপেন হাজৰিকা

সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি আৰু নিৰ্মূলৰ উপায়

ৰম্ভিতা বড়ো

পঞ্চম মান্বাসিক (দৰ্শন বিভাগ)

বৰ্তমান বিশ্বৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ চৰ্চিত বিষয় তথা সমস্যা হৈছে ‘সন্ত্ৰাসবাদ’। সাম্প্ৰতিক বিশ্বত সমাজ জীৱনৰ আৰম্ভণিৰ পৰা বৰ্তমান কাললৈ সন্ত্ৰাসবাদে মানৱ সভ্যতাৰ প্ৰতি সৰ্বাতোকৈ ভয়াবহ ভাবুকি স্বৰূপে থিয় হৈছে, আৰু ইয়াৰ কাৰ্য-কলাপে সমগ্ৰ বিশ্বত এক ভয়াবহ অস্থিৰতাৰূপে ভৱিষ্যতৰ সৃষ্টি কৰিছে। সন্ত্ৰাসবাদে ভয় আৰু আতংকৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ মানুহক বাধ্য কৰাই আহিছে। বৰ্তমান ই একোখন ৰাষ্ট্ৰ বা অঞ্চলতে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই; ই সমগ্ৰ বিশ্বতে বিয়পি পৰিছে।

দৰাচলতে, সন্ত্ৰাসবাদ ধাৰণাটো নতুন নহয়। সন্ত্ৰাসবাদৰ (Terrorism) প্ৰতিশব্দটো ‘সন্ত্ৰাস’ (Terror) শব্দৰ পৰা উদ্ভূত হৈছে। বিশেষজ্ঞ সকলৰ মতে Terror শব্দটো লেটিন মূলৰ শব্দ। লেটিন ভাষাৰ ‘Terrere’ শব্দটোৰ পৰা Terror শব্দটোৰ উৎপত্তি হৈছে; আৰু ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে to frighten অৰ্থাৎ ভয় দেখুওৱা বা ভয় খুওৱা। সন্ত্ৰাসৰ বুনিয়াদী কৌশল বা পদ্ধতি প্ৰথমে এটা প্ৰাচীন চীনা প্ৰবাদ বাক্যত ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল আৰু এই প্ৰবাদটোৰ ইংৰাজী ৰূপ হৈছে ‘kill one, frighten ten thousand’।

সন্ত্ৰাসবাদৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে সন্ত্ৰাসৰ সৃষ্টি কৰা। সন্ত্ৰাসবাদৰ সৰলতম সংজ্ঞা হৈছে ভীতি প্ৰদৰ্শনৰ দ্বাৰা ৰাজনৈতিক উদ্দেশ্য লাভৰ প্ৰচেষ্টা সজীৱ কৰি ৰখা।

সন্ত্ৰাসবাদীয়ে কেৱল ভয় দেখুওৱা কাৰ্যকেই বাস্তৱায়িত নকৰে; তেওঁলোকৰ কাৰ্য আঁচনিৰ ভিতৰতে হত্যা আৰু ধ্বংসমূলক কাৰ্য-কলাপো অন্তৰ্ভুক্ত হৈ থাকে। সন্ত্ৰাস মূলক কাৰ্যতেই সন্ত্ৰাসবাদৰ পৰিচয় নিহিত থাকে। প্ৰত্যেকটো ঘটনাৰ বা কাৰ্যৰ অন্তৰালত একোটা সুনিৰ্দিষ্টকৈ কাৰণ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ থাকে। ঠিক সেইদৰে সমগ্ৰ বিশ্বত সন্ত্ৰাসবাদ সৃষ্টি হোৱাৰ আঁৰতো বহুতো কাৰণ লুকাই আছে। যেনে- ৰাজনৈতিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ধৰ্মীয়, ব্যক্তিগত তথা অন্যান্য কাৰণ।

বেছিভাগ সন্ত্ৰাসবাদী ৰাজনৈতিক কাৰণত সৃষ্টি হয়। এখন

ৰাষ্ট্ৰৰ কোনো এক অংগৰাজ্যই সেই ৰাষ্ট্ৰৰ পৰা নিজকে বিচ্ছিন্ন কৰি স্বাধীনভাৱে বসবাস কৰাৰ উদ্দেশ্যে সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি কৰে। তেওঁলোকৰ মতে, সাৰ্বভৌমত্ব লাভ কৰিবলৈ হ’লে সন্ত্ৰাসবাদেই হ’ল উপযুক্ত পন্থা। উদাহৰণ স্বৰূপে আলফাকে (ULFA : United Liberation Front of Assam) ধৰি উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বহুতো সন্ত্ৰাসবাদী সংগঠন। ইয়াৰ উপৰিও দীৰ্ঘকাল চলি থকা গণতান্ত্ৰিক আন্দোলনৰ প্ৰতি চৰকাৰে গুৰুত্ব নিদিলেও সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি হ’ব পাৰে। যেনে - KLO (Kamtapur Liberation Organization)।

তাৰোপৰি, এখন ৰাষ্ট্ৰই আন এখন ৰাষ্ট্ৰৰ শান্তি, শৃংখলা ব্যাহত কৰি নিজৰ ৰাজনৈতিক উদ্দেশ্য চৰিতাৰ্থ কৰাৰ উদ্দেশ্যে সন্ত্ৰাসবাদ সৃষ্টি কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে, পাকিস্তানত গঠিত অধিকাংশ সন্ত্ৰাসবাদী সংগঠন ভাৰতৰ আভ্যন্তৰীণ অঞ্চলত হিংসাত্মক কাৰ্য সংঘটিত কৰা।

সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি অৰ্থনৈতিক কাৰণতো হ’ব পাৰে। কাৰণ, এখন দেশৰ ভাৰসাম্য নিৰ্ভৰ কৰে দেশখনৰ অৰ্থনৈতিক ব্যৱস্থাৰ ওপৰত। যদি দেশখন অৰ্থনৈতিকভাৱে স্বাৱলম্বী নহয় তেনেহ’লে দেশত অশান্তি, দৰিদ্ৰতা, বিশৃংখলতা আদিয়ে দেখা দিয়ে। ইয়াৰ ফলত সৃষ্টি হয় নিবনুৱা সমস্যাৰ, কৰ্ম সংস্থাপনৰ অভাৱ। কৰ্ম সংস্থানৰ অভাৱত জীৱিকা নিৰ্বাহৰ বাবে বহুতো বুজন সংখ্যক যুৱ-যুৱতী সন্ত্ৰাসবাদত যোগদান কৰিবলৈ কুঠাৰোধ নকৰে। সন্ত্ৰাসবাদী সংগঠন সমূহেও নিবনুৱা সকলক নানা প্ৰলোভন দি আকৃষ্ট কৰা দেখা যায়। উদাহৰণ স্বৰূপে - আফ্ৰিকা মহাদেশ।

সমাজত চলি থকা বৰ্ণ বৈষম্য, জাতিগত ভেদাভেদ আদিৰ বাবেও সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি হয়। তাৰোপৰি, সমাজত প্ৰচলিত অত্যাধিক শোষণ, দমন, লুণ্ঠন আদিৰ বাবেও সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি হ’ব পাৰে, যাতে তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰাপ্য অধিকাৰ যিনি পায়।

বৰ্তমান সময়ত বিশ্বত যিবিলাক সন্ত্ৰাসবাদী সংগঠন লক্ষ্য

কৰা যায় সেইবোৰৰ অধিকাংশই ধৰ্মীয় মৌলবাদৰ ভিত্তিত গঠিত। ধৰ্মৰ প্ৰতি থকা উগ্ৰ মানসিকতা বা ধৰ্মীয় গোড়ামীয়ে সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি কৰে। উদাহাৰণ স্বৰূপে, লাভেনৰ (মৃত) অলকায়াডা।

কিন্তু, ধৰ্মই কেতিয়াও মানুহক সন্ত্ৰাসবাদ নিশিকায়। ধৰ্মৰ প্ৰতি থকা গোড়া মনোভাৱেই ধৰ্মীয় সন্ত্ৰাসবাদৰ মূল কাৰণ।

তাবোপৰি, সন্ত্ৰাসবাদ সৃষ্টিৰ আঁৰত ব্যক্তিগত কাৰণো থাকিব পাৰে। যেনে- যেতিয়া এগৰাকী ব্যক্তি নিৰ্দোষী হৈও যদি ব্যক্তিগতকৈ দোষী সাব্যস্ত কৰা হয় আৰু শাস্তি দিয়া হয় তেতিয়া ব্যক্তিগতকৈ প্ৰতিশোধ ল'বৰ বাবে সন্ত্ৰাসবাদৰ সহায় ল'ব পাৰে। ইয়াৰ উপৰিও অন্যান্য বহুতো কাৰণ আছে যাৰ বাবে সন্ত্ৰাসবাদৰ সৃষ্টি হয়।

সন্ত্ৰাসবাদ হৈছে মানৱ বিৰোধী, মানৱ সমাজৰ শান্তি-শৃংখলা আৰু প্ৰগতিৰ বিৰুদ্ধে সন্ত্ৰাসবাদ। সন্ত্ৰাসবাদ আজি সমগ্ৰ মানৱ সমাজ আৰু সমগ্ৰ বিশ্বৰ শত্ৰু। গতিকে, বিকোনো উপায়েৰে সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰিব লাগিব।

সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰিবলৈ হ'লে বিশ্ব সমাজ একগোট হৈ সন্ত্ৰাসবাদৰ বিৰুদ্ধে মোকাবিলা কৰিব লাগিব; কিয়নো সন্ত্ৰাসবাদ হৈছে বিশ্বৰ সমস্যা। ৰাষ্ট্ৰ সংঘই বিশ্ব সমাজৰ সমস্যা সমূহক প্ৰথমেই নিবাৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব, কাৰণ ৰাষ্ট্ৰ সংঘ হ'ল বিশ্ব সমাজৰেই এটা অনুষ্ঠান। ই প্ৰথমতে জন্ম লয় কোনো এখন দেশত বা ৰাষ্ট্ৰৰ বিশেষ কাৰণত। চৰকাৰে এই কাৰণ সমূহক অনুধাৱন কৰি অংকুৰতে সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰিব লাগিব। তাবোপৰি, সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰাৰ ক্ষেত্ৰত ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মাজত পাৰস্পৰিক বুজাপৰা থকা একান্ত প্ৰয়োজন।

সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰাৰ ক্ষেত্ৰত অটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ উপায় হৈছে- আমাৰ নৱ প্ৰজন্মক এই বিষয়ে সচেতন কৰা। কাৰণ, সন্ত্ৰাসবাদৰ মূল শক্তিয়েই হ'ল যুৱক-যুৱতীসকল। কাৰণ উপায়েৰে যুৱক-যুৱতী সকলক প্ৰলোভন দি সন্ত্ৰাসবাদী কাৰ্য

কলাপত নিয়োগ কৰে। সন্ত্ৰাসবাদ যে সমগ্ৰ মানৱ সমাজৰেই যে শত্ৰু এই সম্পৰ্কে তথ্য কু-ফলবোৰৰ বিৰুদ্ধে সচেতনতা বৃদ্ধি কৰিব লাগিব যুৱক-যুৱতী সকলৰ মাজত। বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় সকলোতে সন্ত্ৰাসবাদৰ কু-ফল সমূহৰ প্ৰচাৰ কৰিব লাগিব।

তাবোপৰি, য'ত সন্ত্ৰাসবাদৰ অত্যাচাৰ অধিক তাৰ পৰা সন্ত্ৰাসবাদ আঁতৰ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব, সেই অঞ্চল বা ঠাইক উন্নতকৰণ কৰি, তাৰ পৰা নিবনুৱা সমস্যা, কৰ্ম-সংস্থানৰ অভাৱ দূৰ কৰিব লাগিব যাতে তাৰ মানুহবোৰ অৰ্থনৈতিক ভাৱে সন্ত্ৰাসবাদত যোগদান নকৰে সেই লক্ষ্য কৰি সকলো অভাৱ পৰিপূৰ্ণ কৰিব লাগিব।

সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূলকৰণৰ ক্ষেত্ৰত বৌদ্ধিক মহলৰো কিছু কৰণীয় আছে। বিভিন্ন লেখা-মেলা, সভা সমিতি আদিৰ মাধ্যমত বুদ্ধিজীৱী সকলে সমাজৰ জনসাধাৰণক সন্ত্ৰাসবাদৰ বিৰুদ্ধে সচেতন কৰিব লাগিব।

মুঠতে, সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰিবলৈ হ'লে সমাজ তথা দেশৰ প্ৰতিটো স্তৰতে সজাগতাৰ প্ৰয়োজন আৰু চৰকাৰ তথা দেশৰ প্ৰতিজন নাগৰিকৰ ইয়াৰ প্ৰতি দায়িত্ব আছে। কেৱল চৰকাৰৰ বা মানুহৰ একক প্ৰচেষ্টাৰ দ্বাৰা এয়া সম্ভৱ নহয়; ইয়াৰ বাবে সকলোৱে একগোট হোৱা উচিত। সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰাৰ বাবে কেৱল কঠোৰ হ'লেই নহ'ব, ইয়াৰ বাবে আদৰ্শৰো প্ৰয়োজন আছে। বন্দুক বা হিংসাত সন্ত্ৰাসবাদ নিৰ্মূল কৰিব নোৱাৰি; আদৰ্শৰেহে পাৰি। গতিকে আমি সকলোৱে একগোট হৈ এই সন্ত্ৰাসবাদৰ বিৰুদ্ধে মাৰবান্ধি ওলাই অহা উচিত।

বিদৰে, অসমীয়াত এযাব কথা আছে যে, “বাইজে নখ জোকাবিলে নৈ বয়”, ঠিক সেইদৰে সকলোৱে যদি একগোট হৈ ওলাই আহি এই সন্ত্ৰাসবাদৰ প্ৰতিবাদ কৰে বা এই সমস্যাৰ সমাধান বিচাৰে তেন্তে এদিনা এই সমস্যাৰ সমাধান হ'ব।

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী :

- ১। সমাজ দৰ্শন : ড° দিপালী শৰ্মা আৰু হেমন্ত কুমাৰ বয়
- ২। সমাজ আৰু ৰাষ্ট্ৰ দৰ্শন : হেমন্ত কুমাৰ বয়

“জগতত ভাল বা বেয়া বোলা কোনো কথা নাই, মানুহৰ মনেহে মাথোন ভাল বেয়াৰ সৃষ্টি কৰে।”

- মহাকবি ছেক্সপীয়েৰ (হেমলেট)

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/44

আমাৰ চিন্তা

জয়া চৰকাৰ

পঞ্চম বাণ্যাসিক, কলা

মানুহে যেনেকুৱা চিন্তা কৰে, যেনেকুৱা হ'বলৈ ইচ্ছা কৰে ঠিক তেনেকুৱা হৈ পৰে। মস্তিষ্কৰ দ্বাৰা আমি চিন্তা কৰোঁ। প্ৰকৃততে আমাৰ মস্তিষ্কটোৱেই হৈছে আমাৰ জীৱনৰ দুৱাৰ। আমি যি চিন্তা কৰোঁ মূৰত সেইবোৰেই সোমাই পৰে আৰু স্থায়ী হৈ থাকে।

সেয়েহে আমি নিজৰ চিন্তা-ধাৰণাৰ লাহে-লাহে পৰিৱৰ্তন সাধন কৰি তাক ভালৰ দিশত অৰ্থাৎ যোগাত্মক ভাৱ-ধাৰালৈ পৰিৱৰ্তন কৰি ল'ব লাগে। এনে যোগাত্মক চিন্তাধাৰাৰ ব্যক্তি নিশ্চিত ভাৱে নিস্বার্থ, নিৰ্ভয়, পৰোপকাৰী আৰু আনৰ মঙ্গলৰ কাৰণে নিজকে উৎসৰ্গ কৰাৰ মনোভাৱৰ হয়। ইয়াৰ বিপৰীতে বেয়া ভাৱ চিন্তা অৰ্থাৎ ঋণাত্মক ভাৱ-ধাৰাৰ ব্যক্তি স্বার্থপৰ, ভয়াতুৰ আৰু অনবৰত সঙ্কুচিত হৈ জীয়াই থকাৰ দৰে হয়। যোগাত্মক চিন্তাধাৰাৰে মনটো পৰিপূৰ্ণ কৰি ৰাখিলে আমাৰ মন শান্তি, পবিত্ৰতা, প্ৰেমভাৱেৰে পৰিপূৰ্ণ আৰু আনন্দময় হৈ পৰে। জীৱনত উন্নতি কৰিবৰ কাৰণে নিজৰ মনৰ বিচাৰ ধাৰা

ওপৰত তীক্ষ্ণ দৃষ্টি বখাটো অতি প্ৰয়োজনীয় কথা।

প্ৰকৃততে আমাৰ সকলো আলৈ-আহুকাল, বিপদ-আপদৰ উৎস আমাৰ মনৰ ভিতৰতে আছে। সুখ-দুখ, আনন্দ-বিষাদ, উন্নতি-অৱনতি, সফলতা-বিফলতা আদি সকলো ভাৱধাৰণা আমাৰ মাজতে বাস কৰিছে। আমি যদি আমাৰ মনৰ পৰা দুখ, বিষাদ, বিফলতা আৰু আধোগতিৰ ভাৱ দলিয়াই পেলাও তেনেহ'লে আমাৰ জীৱনত উন্নতিৰ পথ শীঘ্ৰে সুগম হৈ পৰিব।

আমি মানসিক ভাৱে কেতিয়াও দুৰ্বল বা দৰিদ্ৰ হ'ব নালাগে। মানসিকভাৱে দৰিদ্ৰ হ'লে সেইজন বাহ্যিকভাৱে দৰিদ্ৰজনতকৈও অধিক দুখীয়া হয়। সেয়েহে কয় - “ধনেৰে দুখীয়া হ'লেও মনেৰে দুখীয়া নহবা।” বাস্তৱিকতে সেইজনহে প্ৰকৃত সুখী মানুহ যি ধন-সম্পত্তিৰ দ্বাৰা নহয় মানসিক চিন্তাভাৱনাৰ দ্বাৰা সম্পদশালী, তাৰ বিপৰীতে সেইজন অতি নিঃকিন যি জন পাৰ্থিৱ সম্পদশালী হৈয়ো মানসিক চিন্তা ভাৱনাত দৰিদ্ৰ, তেওঁৰ সমান দুঃখীয়া আৰু এই সংসৰত নাই।

মিচিং সকলৰ খাদ্য আৰু সাজপাৰ

আৱা পেও

উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা)

মিচিং সকল প্ৰধানকৈ কৃষিজীৱী। ভাতেই তেওঁলোকৰ প্ৰধান আহাৰ। চাউলত পুষ্টিৰ খাদ্যপ্ৰাণ বেছিকৈ পোৱা যায়। তদুপৰি খাদ্য হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা শাক-পাচলিৰ ভিতৰত নিজে উৎপাদন কৰি লোৱা মাটিমাহ, আলু, বেঙেনা, ৰঙা লাউ, জাতি লাউ, লাইশাক, সৰিয়হৰ পুলি, কলডিল, পচলা, ঠুটেঙা, বাঁহৰ গাজ আদি উল্লেখযোগ্য। বনৰীয়া শাকৰ ভিতৰত নেকুং (নলটেঙা), তাক্কুক্, তাক্‌পিয়াং (ডিমক জাতীয় শাক), অম্বে (মেচাকী), চম্পা (ঠুটেঙা), পাং তাং অইং (মাটিকাডুৰী), অকাং (ঢেকীয়া), পুৰাং আপিন্ (তৰাপাতত দিয়া ভাত) নামচিং (শুকান মাছৰ গুৰি), আমৌন অয়িং (খুদ চাউলৰ পৰা বনোৱা আঞ্জা)।

পানীয় আহাৰৰ ভিতৰত ‘আগং’ (সিজোৱা চাউলৰ কেঁচা মদ) মিচিংসকলৰ অতি প্ৰিয় খাদ্য। ব্যক্তিগত দৈনন্দিন অৰ্থাৎ ঘৰুৱা জীৱনত পানীয় হিচাপে ব্যৱহাৰ হোৱাৰ উপৰিও ৰাজহুৱা

উৎসৱ অনুষ্ঠান তথা ধৰ্মীয় লোকাচাৰত আপঙৰ ব্যৱহাৰ হয়। মিচিং জীৱী-বোৱাৰীয়ে পৰিধান কৰা ‘এগে গাচৰ’ (মেখেলা-চাদৰ) চালে চকুৰোৱা। তিবোতাৰ সাজপাৰত তোলা নানাবৰ্ণী ফুলৰ চানেকি তেওঁলোকৰ সৌন্দৰ্যবোধৰ পৰিচায়ক। মহিলাসকলে পৰিধান কৰা পোছাকৰ ভিতৰত ‘এগে’ (মেখেলা), ‘গাচৰ’ (চাদৰ), কেগ্ বৌগ্ বা চেগ্‌বৌগ (বুকুত পিন্ধা বিহা), বিংবি (স্থালৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰা কাপোৰ ‘গেৰ’ (পথালিকৈ পিন্ধা কাপোৰ) আদি।

পুৰুষে পৰিধান কৰা সাজপাৰৰ ভিতৰত - ‘উগন’ (ধুতি), ‘গন্বৰ’ (চুৰিয়া), ‘গন্ব উগন’ (বৰচুৰিয়া), ‘গনটুং উগন’ (চুটি চুৰিয়া), ‘গালুক’ (চোলা), ‘গাদু গালুক’ (জিমকেট), মিবু গালোক’ (মিবু বা দেওধায়ে পিন্ধা চোলা), ‘দুমৌৰ’ (গামোচা) ইত্যাদি।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/45

উদ্যোগ নগৰী বঙাইগাওঁ

ডিম্পী লহকৰ
প্রথম বান্ধাসিক, (অসমীয়া বিভাগ)

উদ্যোগ নগৰী বঙাইগাওঁ চমুকৈ বি. জি. আৰ বুলি জনা যায়। বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰ ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰত আটাইতকৈ ডাঙৰ শোধনাগাৰ আৰু নামনি অসমৰ একমাত্ৰ লাভদায়ক তৈল উদ্যোগ। পূৰ্বতে এই তৈল উদ্যোগটো BRPL (Bongaigaon Refinery & Petrochemical Limited) অৰ্থাৎ বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰ আৰু পেট্ৰ'ৰাসায়নিক প্ৰকল্প হিচাপে নামাংকিত আছিল। কিন্তু ২০০৯ চনৰ ২৫ মাৰ্চৰ দিনা উদ্যোগটো IOCL ৰ লগত চামিল কৰা হয়। তেতিয়াৰ পৰাই বি. জি. আৰ হিচাপে নামাংকিত হয়। উদ্যোগটো বঙাইগাওঁ আৰু চিৰাং জিলাৰ ঢালিগাঁৱত অৱস্থিত। এই শোধনাগাৰ তথা কিছুমান অন্যান্য সম্পৰ্কীয় অনুষ্ঠান প্ৰতিষ্ঠানত কৰ্মৰত শ্ৰমিক কৰ্মচাৰীৰ আবাসিক এলেকা হ'ল বি. জি. আৰ. উপনগৰী। এই শোধনাগাৰটো প্ৰায়ত শৰৎ চন্দ্ৰ সিংহৰ উদ্যোগত স্থাপিত হৈছিল ১৯৭৪ চনৰ ২০ ফেব্ৰুৱাৰীত।

বৰ্তমান বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰৰ পৰা বৃহৎ পৰিমাণৰ পেট্ৰলিয়াম প্ৰডাক্ট উৎপাদন কৰে। বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে ইয়াৰ লগতে পৰিৱেশ পৰিষ্কাৰ, সুৰক্ষা আৰু স্বাস্থ্যকৰ কৰি বখাত বিশেষ পদক্ষেপ হাতত লয়। উদাহৰণ স্বৰূপে বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে LPG, নেফ্থা ইত্যাদি উৎপাদন কৰে। বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে এখন Ecological Park আৰু এটা পুখুৰী নিৰ্মাণ কৰিছে। যাব সহায়ত শোধনাগাৰৰ পৰা ওলাই অহা অদৰকাৰী আৰু পেলনীয়া পদাৰ্থ সম্পূৰ্ণভাৱে নাইকিয়া কৰি পেলায়। যাতে এই পদাৰ্থসমূহৰ পৰা শোধনাগাৰৰ ওচৰৰ পৰিৱেশ সমূহ প্ৰদূষিত নহয় আৰু জনসাধাৰণৰ একো অনিষ্ট সাধন নকৰে। ইয়াৰ লগতে বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে বৰষুণৰ পানী সংৰক্ষণ কৰি বিভিন্ন কামত ব্যৱহাৰ কৰাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিছে।

অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ লগতে অসমৰ বাহিৰৰ অৰ্থাৎ ভাৰতৰ

বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা বহু নতুন নতুন কৰ্মচাৰী আহি যোগ দিলেহি। কিন্তু সকলোৱে কৰা ভাল কামৰ সুবাসিনি আজিও বিদ্যমান। সেয়েহে সকলোৰে প্ৰচেষ্টাত গঢ় লৈ উঠা বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰ এটি সজীৱ অনুষ্ঠান হিচাপে আৰু এটি ভাল কৰ্ম সংস্কৃতি থকা অনুষ্ঠান হিচাপে আজিও গৌৰৱৰ স্থল। ১৯৮৯-৯০ চনৰ পৰা এই শোধনাগাৰৰ শোধন ক্ষমতা এক মিলিয়ন মেট্ৰিক টন। সম্প্ৰসাৰণ কৰাৰ বাবে চলোৱা প্ৰচেষ্টা বিষয়া সস্থা, কৰ্মচাৰী সংঘ বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান আদিৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাত বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰৰ শোধন ক্ষমতা ১.৩৫ মিলিয়ন মেট্ৰিক টন কাৰ্য্যকৰী কৰা সম্ভৱপৰ হ'ল চৰকাৰৰ পৰা পোৱা আৱণ্টিত ধনৰ সহায়।

বজাৰ অৰ্থনীতি, ব্যয় অৰ্থনীতি আদি চাই কান্দলা বন্দৰৰ পৰা থাকৰা তেল আৰু পানীপথত শোধন কৰি উত্তৰ আৰু মধ্য ভাৰতৰ বজাৰত দিয়াটো সম্ভৱ হোৱালৈ চাই এনে লাগে যেন বাবাউনী হৈ ঢালিগাঁৱলৈ থাকৰাতেল আৰু শোধন কৰি পূব ভাৰত মধ্য ভাৰতৰ বজাৰত শোধিত তেল ব্যৱসায়িক ভাৱে উৎপাদন কৰা এদিন সম্ভৱপৰ হ'ব।

বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে গুচৰ পৰিৱেশ সংৰক্ষণ আৰু সুৰক্ষাৰ ব্যৱস্থাৰ বাবে যিবোৰ পদক্ষেপ হাতত লৈছে তাৰ বাবে বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে The National Award for "Prevention of Pollution" পাবলৈ সক্ষম হৈছে। যোৱা বছৰ বঙাইগাওঁ শোধনাগাৰে "The Indira Gandhi Paryavaran Puraskar আৰু Greentech Environment Excellence Gold Award পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

সেয়েহে ময়ো এই বঙাইগাওঁ জিলাৰ আবাসিক অঞ্চলৰ (বি. জি. আৰ উপনগৰী) বাসিন্দা হৈ গৌৰৱবোধ কৰো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/46

শিক্ষা জীৱন, শিক্ষাৰ্থী আৰু সমাজ

ববী ভট্টাচাৰ্য
পঞ্চম বান্ধাসিক (শিক্ষা বিভাগ)

মানুহে জন্মৰ পৰা মৃত্যুৰ দিনলৈকে শিক্ষা আহৰণ কৰিব পাৰে। শিশুৰে স্কুললৈ যোৱাৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ পাতনি মেলে আৰু তেওঁলোকক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বা শিক্ষাৰ্থী ৰূপে আখ্যা দিয়া হয়। কিন্তু শিক্ষাৰ্থী বুলি আখ্যা দিয়াৰ লগে-লগে এজন প্ৰকৃততে শিক্ষাৰ্থী হৈ নপৰে। প্ৰকৃততে শিক্ষাৰ্থী হ'বলৈ হ'লে বহুতো গুণৰ অধিকাৰী হোৱাতো উচিত।

বৰ্তমান যুৱ প্ৰজন্ম অথবা শিক্ষাৰ্থী সকলে যদি সং পথত থাকিব নোৱাৰে তেন্তে আমাৰ দেশৰ উন্নতি সাধন যে নহয় সেইটো নিৰ্ঘাত। সেইবাবে শিক্ষাৰ্থীসকলে এই ক্ষেত্ৰত বিশেষ পদক্ষেপ লোৱা উচিত। এজনে স্কুল বা কলেজলৈ ভাল ইউনিফৰ্ম পৰিধান কৰি গ'লেই প্ৰকৃততে শিক্ষাৰ্থী নহয়। ভাল শিক্ষাৰ্থী হ'বলৈ হ'লে পঢ়াৰ লগতে তেওঁলোকৰ নিয়মানুৱৰ্তিতা, সং ব্যৱহাৰ, সং মনোবৃত্তি ইত্যাদি অধিক প্ৰয়োজন। বিশেষকৈ গুৰু আৰু পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা প্ৰদৰ্শন কৰিব লাগে আৰু তেওঁলোকক অমান্য কৰিব নালাগে। তেওঁলোকে শিক্ষাৰ্থীৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰ সংশোধন কৰি জীৱনত বিশেষভাৱে অবিহণা যোগায়। শিক্ষকসকলে শিক্ষাৰ্থীক শীৰ্ষ স্থানলৈ লৈ যায়। নিজে যেন এডাল মমৰ দৰে গলি আনক পোহৰ দিয়ে অৰ্থাৎ তেওঁলোকে শিক্ষাৰ্থী সকলৰ কাৰণে নিজৰ জীৱনটো উছৰ্গা কৰি দি প্ৰকৃত জ্ঞানৰ পোহৰ বিলায়। সেই জ্ঞানৰ পোহৰে

নিজকে উদ্ভাসিত কৰিলে শিক্ষাৰ্থীৰ জীৱন সফল হয়। পিছে বৰ্তমান প্ৰজন্মৰ বহুতেই যেন তাৰ বিপৰীতে হৈ গৈছে। যুৱ প্ৰজন্মৰ বহুতেই আধুনিকতাত বেছি গুৰুত্ব দিবলৈ ধৰিছে। যেনে উপযুক্ত বয়স নহওঁতেই মোবাইলফোন, মটৰ বাইক, কাৰ আদি লৈ নতুন প্ৰজন্মৰ বহুতে অধঃপতনে গৈছে বা যাবলৈ ধৰিছে। তাৰ উপৰি দূৰদৰ্শন, কম্পিউটাৰ, মোবাইলৰ অপব্যৱহাৰ কৰিব লৈছে। অশ্লীল চিনেমা ইত্যাদি চাই এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে আকৌ জাস্তৰ মানসিকতা গঢ়ি তুলি সমাজখনক বিপদাপন্ন কৰি তুলিছে। যি সময়ত শিক্ষাৰ্থীসকলে অধ্যয়নত মনোনিবেশ কৰিব লাগিছিল, সেই সময়ত এচামে ড্ৰাগছ, মদ, ভাং, চিগাৰেট আদিৰ দৰে বাগিয়াল বস্তু সেৱন কৰি নিজৰ জীৱন ধ্বংস কৰিবলৈ লৈছে। এই ক্ষেত্ৰত সকলোৰে সচেতন হোৱা উচিত আৰু এই কু-পথ পৰিত্যাগ কৰি নিজৰ লক্ষ্যস্থানত উপনীত হোৱা উচিত। তেতিয়াহে এই শিক্ষাৰ্থীকলক সাৰ্থক শিক্ষাৰ্থী বুলি ক'ব পাৰ যাব।

শিক্ষা জীৱনত উন্নতি লাভ কৰি কেৱল নিজৰ কথা ভাবি থাকিলেই নহ'ব। নিজৰ লগতে সমাজখনকো অবিহণা যোগোৱা উচিত। কাৰণ যি শিক্ষাই সমাজৰ একো সং কামত অবিহণা যোগাব নোৱাৰে, তেনে শিক্ষাৰ কোনো মূল্য নাই। প্ৰকৃত শিক্ষাৰ মূল্যাংকন নিৰ্ণয় কৰে মানৱ কল্যাণ সাধনৰ যোগেদিহে।

"যদি তুমি এবছৰৰ কাৰণে চিন্তা কৰা তেন্তে গছৰ গুটিটো সিঁচা, যদি তুমি দহ বছৰৰ কাৰণে চিন্তা কৰা তেন্তে গছ বোৱা আৰু যদি এশ বছৰৰ কাৰণে চিন্তা কৰিছা তেন্তে ছাত্ৰক পঢ়োৱা।"

- কনফুচিয়াচ

বস্ত্ৰ নগৰী শূৱালকুছি

তুলিকা দাস
প্রথম বাণ্যাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

নামনি অসমৰ কামৰূপ জিলাত অৱস্থিত শূৱালকুছি সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে 'বস্ত্ৰ নগৰী' হিচাপে খ্যাত, কিয়নো এই ঠাইখন পাট-মুগা উদ্যোগৰ বাবে বিখ্যাত। এই ঠাইত বসবাস কৰা সৰহ সংখ্যক লোকৰে, প্ৰধানকৈ মহিলা সকলৰ জীৱিকা হ'ল কাপোৰ বোৱা। এই ঠাইৰ প্ৰত্যেক ঘৰে-ঘৰে তাঁতশাল দেখিবলৈ পোৱা যায়। তাৰোপৰি এই ঠাইত তাঁতশালৰ ডাঙৰ-ডাঙৰ কাৰখানা সমূহো আছে। সাধাৰণতে আমি দেখা পোৱা তাঁতশালতকৈ এই ঠাইৰ তাঁতশালসমূহ পাট-মুগাৰ কাপোৰ বোৱা হয় বাবে কিছু পৃথক। ভিন-ভিন ঠাইলৈ ভাল ভাল পাট-মুগাৰ কাপোৰসমূহ ইয়াৰে পৰাই বণ্টনি কৰা হয়।

শূৱালকুছি অঞ্চলটিৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যও অতি মনোমোহা। গছ-গছনিৰে ভৰপূৰ এই ঠাইৰ স্থানীয় মানুহবোৰে ইজনে-সিজনে লগত বৰ মিলা-প্ৰীতিৰে, ভেদ-ভাব নোহোৱাকৈ বাস কৰে বাবে এই ঠাইত শান্তি বিৰাজমান। কাপোৰ বোৱাৰ উপৰিও শূৱালকুছিৰ কিছু কিছু মানুহে নিজৰ ঘৰত বা পথাৰসমূহত নাৰ্জী, জবা, গোলাপ আদিৰ দৰে দৰে ভিন ভিন ফুলৰ খেতি, ফুলৰ ব্যৱসায়ও কৰা দেখা যায়।

ধৰ্মৰ ফালৰ পৰা শূৱালকুছিৰ সৰহভাগ মানুহেই শংকৰী ধৰ্মাৱলম্বী। ইয়াৰে আশে-পাশে তথা ভিতৰৰ বহুতো ঠাইত বিভিন্ন ন-পুৰণি সত্ৰ-নামঘৰ আদি আছে, য'ত স্থানীয় লোকসমূহে নিজে নামঘৰত নাম-প্ৰসংগ আদি কৰে তথা প্ৰত্যেক বছৰে তেওঁলোকে বৰ ডাঙৰকৈ শংকৰ উৎসৱ পালন

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/48

কৰে। লগতে ইয়াত পুৰণি মঠ-মন্দিৰ সমূহো আছে যেনে - শূৱালকুছিৰ সিদ্ধেশ্বৰ মন্দিৰ, য'ত ১৫৪ টা চিৰি বগাই যাব লাগে, শূৱালকুছিৰ চুবুৰীয়া অঞ্চল আজাঠুৰিৰ গণেশ মন্দিৰ ইত্যাদি।

শিক্ষা-দীক্ষা, চিকিৎসা আদিৰ ফালৰ পৰাও এই ঠাই চহকী। এই ঠাইত বহুতো ভাল ভাল স্কুল-কলেজ আদি প্ৰতিষ্ঠিত, যাৰ বাবে এই অঞ্চলত অশিক্ষিত লোক খুবেই কম পৰিমাণে দেখিবলৈ পোৱা যায় আৰু যাৰ সহায়ত এই অঞ্চলটিয়ে বৰ দ্ৰুতগতিৰে উন্নতি সাধন কৰিছে। লগতে ভাল ভাল চিকিৎসালয় সমূহৰ বাবে স্থানীয় লোকসকল কম খৰছতে আৰু ভাল চিকিৎসাৰে সু-স্বাস্থ্যৰ অধিকাৰী হৈ আছে।

তাৰোপৰি দেখা যায় যে এই শূৱালকুছি অঞ্চলটিৰ বাস্তা-ঘাট আদিও ভাল লগতে ইয়াৰ স্থানীয় লোকসকলে বাস্তা-ঘাট সমূহ ওচৰৰ আশে-পাশে থকা অঞ্চল আদিও বৰ পৰিষ্কাৰকৈ ৰাখে। যাতায়ত ব্যৱস্থাৰ ফালৰ পৰাও এই ঠাইয়ে অন্য কিছু অঞ্চলসমূহতকৈ উন্নতি সাধন কৰিছে।

শূৱালকুছি ঠাইখন বস্ত্ৰ নগৰী হিচাপে পাট-মুগা উদ্যোগৰ বাবে বিখ্যাত যদিও অন্য দিশতো যেনে - শিক্ষা-দীক্ষা, পৰিবহন, চিকিৎসা, সংস্কৃতিক আদিৰ ফালৰ পৰাও দ্ৰুত গতিৰে উন্নতি সাধন কৰা 'বস্ত্ৰ নগৰী শূৱালকুছি' নামনি অসমৰ এখন অতি চহকী ঠাই।

ড° এ পি জে আব্দুল কালাম

পূজা দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ, কলা

ড° এ পি জে আব্দুল কালামৰ জন্ম ১৯৩১ চনৰ ১৫ অক্টোবৰত তামিলনাডুৰ ৰামেশ্বৰমত হয়। ড° আব্দুল কালামৰ পিতৃৰ নাম জয়নুলাবুদ্দিন কালাম আছিল। তেখেতৰ পিতৃ এজন মাছমৰীয়া ব্যৱসায়ী আছিল। ড° আব্দুল কালামৰ মাতৃ এগৰাকী গৃহিনী আছিল। ড° আব্দুল কালামৰ পৰিয়ালত সদস্যৰ সংখ্যা দহজন আছিল।

ড° এ পি জে আব্দুল কালামে স্কুলীয়া জীৱন সমাপ্ত কৰি তেওঁ বাতৰি কাকত বিলোৱা 'হকাৰ' হিচাপে কাম কৰিছিল। তেওঁৰ পৰিশ্ৰম কৰিব পৰা আব্দুল কালামে ৰামেশ্বৰমৰ ৰামনাথপুৰমৰ Schwartz Matriculation School পৰা শিক্ষা সমাপ্ত কৰি তিৰুচিপাল্লিৰ ছেইণ্ট যোছেফ কলেজৰ পৰা ১৯৫৪ চনত পদাৰ্থ বিজ্ঞানত স্নাতক পাঠ্যক্ৰম সমাপ্ত কৰে। তেওঁ ১৯৫৩ চনত এৰ'স্পেচ ইঞ্জিনিয়াৰিংৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে। ১৯৬০ চনত মাদ্ৰাছ ইনষ্টিটিউট অৱ টেকন'লজীৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হৈ তেওঁ প্ৰতিৰক্ষা গৱেষণা আৰু উন্নয়ন সংস্থাৰ (ডি, আৰ, ডি,অ) বিমান

উন্নয়ন প্ৰতিষ্ঠানত বিজ্ঞানী হিচাপে যোগদান কৰে। তেওঁ প্ৰথম অৱস্থাত ভাৰতীয় সেনা বাহিনীৰ সকলো সৰু হেলিকপাটাৰৰ আৰ্হি প্ৰস্তুত কৰিছিল। ১৯৭০ পৰা ১৯৯০ চনৰ ভিতৰত তেওঁৰ নেতৃত্বত পি, এছ, এল ডি আৰু এছ, এল ডি-৪ প্ৰকল্পৰ কাম সফলতাৰে সম্পন্ন হৈছিল। ড° আব্দুল কালামে ২০০২ চনত তেতিয়াৰ ভাৰতৰ এন, ডি, এ চৰকাৰৰ ইচ্ছাত দেশৰ ১১ সংখ্যক ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰে। উল্লেখযোগ্য যে তেওঁ অভিলেখ সংখ্যক মানে ৯,২২,৮৮৪ টা ভোটত জয়লাভ কৰে। ২০০৭ চনৰ ২৫ জুলাইলৈ তেওঁ ভাৰতবৰ্ষৰ ৰাষ্ট্ৰপতিৰ কাৰ্যকাল সুচাৰু ৰূপে সম্পন্ন কৰে।

শিশু প্ৰিয় বিজ্ঞানীজনৰ ২০১৫ চনৰ ২৭ জুলাইত শ্বিলঙৰ আই, আই, এমৰ প্ৰেক্ষাগৃহত মৃত্যু হয়। বাসোপযোগী গ্ৰন্থ সম্পৰ্কে বহুতা আৰম্ভ কৰি বাক্যৰ ক'ব লওঁতে তেওঁ হঠাৎ ঢলি পৰে আৰু লগে লগে হৃদযন্ত্ৰৰ ক্ৰিয়া বন্ধ হৈ মৃত্যুমুখত পৰে।

ভ্রমণৰ প্ৰয়োজনীয়তা

প্ৰিয়ংকা কোঁৱৰ
প্ৰথম বাণ্যাসিক (অৰ্থনীতি বিভাগ)

মানুহ স্থবিৰ বা জড় নহয়। মানুহ গতিশীল। মানুহৰ মনৰ গতিশীলতাক হাত-ভৰি আদি অংগ-প্ৰত্যঙ্গই বাস্তৱায়িত কৰে। সকলো মানুহৰে ভ্ৰমণৰ আকাংক্ষা থাকে। মানুহৰ তেজত ভ্ৰমণৰ তীব্ৰ অনুভূতি সময়ত জাগ্ৰত হয়। মানুহ স্বভাৱতঃ ভ্ৰমণবিলাসী। এই বিশাল পৃথিৱীত কত বিচিত্ৰ দেশ-দেশান্তৰ, ক'ত নদ-নিজৰা, জান-জুৰি, পৰ্বত-পাহাৰ, সেউজী অৰণ্য আৰু বিশাল সমুদ্ৰ ৰাশিয়ে মানুহক হাত বাউল দি অহৰ্নিশে আহ্বান কৰি আছে। এই বিশাল বিপুল ধৰিত্ৰীক জানিবলৈ সকলোৰে আগ্ৰহ হয়, উৎকণ্ঠা জাগে। এই নিসৰ্গ জগতখনৰ লগত মানৱ অন্তৰৰ এটা নিগূঢ় যোগসূত্ৰৰ বাবেই কবি ৰৱ্জৰ্থে নিজকে "A worshipper of Nature" বুলি অভিহিত কৰিছে। কবি বায়ৰণেও প্ৰকৃতিক ভাল পাই কৈছিল "I have not man the less, but Nature more" গতিকে মানুহৰ অন্তৰাঙ্গৰ মৰ্মবাণী হৈছে চৰৈৱতি চৰৈৱতি - চলা চলা, গৈ থাকা, গৈ থাকা। এই পৃথিৱীৰ সকলো দেশ, সকলো মানুহ, সকলো ঠাই দেখাটো মানৱ জীৱনত সম্ভৱপৰ নহয়। আমাৰ অজ্ঞাতে কত দেশ, কত ঠাই, কত বিচিত্ৰ মানৱ সমাজ আৰু কেনে তেওঁলোকৰ জীৱন-ধাৰা আদি অদৃশ্যভাৱেই বৈ যায়। সেইবাবেই ভ্ৰমণৰ প্ৰবল ইচ্ছা মানুহৰ অন্তৰত জাগ্ৰত হয়।

শৈক্ষিক ভ্ৰমণো সামগ্ৰিক ভ্ৰমণৰে এটি অংগ। ইংৰাজীত শৈক্ষিক ভ্ৰমণক Educational Tour বোলে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষাজীৱনত সাহিত্য, বুৰঞ্জী, ভূগোল, বিজ্ঞান আদি বিষয় সম্বন্ধে অধ্যয়ন কৰি স্কুল-কলেজৰ শিক্ষাত পুথিগত শিক্ষাইহে প্ৰাধান্য লাভ কৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষা-দীক্ষা লৈ যেতিয়া সংসাৰ যাত্ৰাত প্ৰৱেশ কৰে, তেতিয়া তেওঁলোকে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত হয়। কেৱল পুথিগত শিক্ষাই শিক্ষাক পৰিপূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰে। শিক্ষাৰ পৰিপূৰ্ণতাৰ বাবে শৈক্ষিক ভ্ৰমণ অপৰিহাৰ্য। ভ্ৰমণ শিক্ষাই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বিভিন্ন দেশৰ লোক-জীৱন, লোক-সংস্কৃতি, বেপাৰ-বাণিজ্য, শিল্প-উদ্যোগ, অৰ্থনীতি, খেতি-বাতিৰ লগতে নানা দেশৰ ভূ-প্ৰকৃতিৰ বিষয়েও জ্ঞান দিব পাৰে। বৰ্তমান যুগত সেইবাবে স্কুল-কলেজৰ শিক্ষাৰ

লগে লগে শিক্ষাৰ পৰিপূৰ্ণতা লাভৰ বাবে শৈক্ষিক ভ্ৰমণৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিয়া হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ছাত্ৰজীৱনত সাহিত্য, বিজ্ঞান, সমাজ অধ্যয়ন, বুৰঞ্জী, ভূগোল, নীতিশাস্ত্ৰ, অৰ্থনীতি, দৰ্শন আদি বিবিধ বিষয়ৰ জ্ঞান লাভ কৰে। এই জ্ঞান পাঠ্য পুথিৰ পৰা পোৱা পুথিগত জ্ঞানহে। ইয়াৰ পৰা বাস্তৱ জ্ঞান লাভ কৰা সহজ নহয়। কিছুমান বিষয়ৰ ওপৰত বাস্তৱ জ্ঞান লাভত ভ্ৰমণে বিশেষভাৱে সহায় কৰে। আমাৰ চকুৰ আগত উন্মুক্ত আকাশৰ তলত জীৱন্ত পৃথিৱীখন, নানা দেশ, নানা ৰঙৰ প্ৰকৃতি পৰি আছে। এই জীৱন্ত পৃথিৱীখনৰ অধিবাসীসকলৰ সংগ লাভ কৰি তেওঁলোকৰ জীৱনধাৰা সম্পৰ্কে যি জ্ঞান লাভ কৰা হয় সিহে প্ৰকৃত জ্ঞান।

মানুহে নিজৰ দৈনন্দিন কৰ্মময় জীৱনৰ পৰা মুক্তি পাবলৈ কেতিয়াবা বিচাৰে। দেশ ভ্ৰমণৰ দ্বাৰা এই মুক্তি পাবলৈ কেতিয়াবা বিচাৰে। দেশ ভ্ৰমণৰ দ্বাৰা এই মুক্তি পাবলৈ প্ৰত্যেক মানুহে বৃত্তৰ মাজত নিজকে চাবলৈ বিচাৰে। মানুহৰ মনত আন বহুতৰ মাজত নিজকে মিলাই দিয়াৰ অনন্ত আকৃতি জন্মে। সেইবাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যাতে দেশ, ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ আৰু ভৌগোলিক বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ স্থান সমূহ ভ্ৰমণ কৰি বাস্তৱৰ লগত মুখামুখি হৈ পৰিচিত হ'ব পাৰে তাৰ বাবে শৈক্ষিক ভ্ৰমণৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে। দেশৰ মহান কবি, সাহিত্যিক, মনীষীসকলৰ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ বাসগৃহ, জন্মভূমি, ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ স্থান আৰু সাংস্কৃতিক ভৌগোলিক বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ স্থানসমূহ যাতে ছাত্ৰসকলে কম খৰছতে গ্ৰীষ্ম বা পূজা বন্ধৰ সময়ত চাব পাৰে তাৰ বাবে স্কুল-কলেজ কৰ্তৃপক্ষই ব্যৱস্থা কৰে। এই শৈক্ষিক ভ্ৰমণৰ বাবে চৰকাৰৰ পৰা অৰ্থ সাহায্যও দিয়া হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ এই ভ্ৰমণৰ সাৰথি হয় বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক বা কলেজৰ কোনো কেনো অধ্যাপক। এই ভ্ৰমণৰ ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নানা স্থান দেখি, লাভ কৰে সিয়ে নৱজীৱন দান কৰে। ভ্ৰমণৰ এয়ে ৰহস্য-এয়ে তাৎপৰ্য।

শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ বিশেষ তাৎপৰ্য আছে। ইয়াৰ ফলত

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনৰ বিকাশ ঘটে, সাহস বাঢ়ে তথা বাকপটুতাও বাঢ়ে। দেশৰ হৃদয়ৰ লগত এই ভ্ৰমণে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সংযোগ কৰায়। দেশৰ অৰ্থনৈতিক, সাংস্কৃতিক, সামাজিক, ভৌগোলিক পৰিস্থিতিৰ লগত পৰিচয় ঘটাব ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চিন্তা শক্তি বৃদ্ধি পায় আৰু মনত কিবা কৰাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে। এনেদৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিদ্যালয়ৰ পাঠ্যপুথি অধ্যয়ন কৰি যি জ্ঞান লাভ কৰে, ভ্ৰমণৰ পৰা পোৱা বাস্তৱ জ্ঞানক মিলাই যি মিল আৰু অমিল দেখে, সিয়ে তেওঁলোকক দেশৰ পৰিবৰ্তনশীল অৱস্থাকে বিশেষভাৱে প্ৰত্যক্ষ কৰায়। এই শিক্ষা ভ্ৰমণৰ জ্ঞানে অধীত জ্ঞানক সম্প্ৰসাৰিত কৰে আৰু পূৰ্ণতা দান কৰে। তদুপৰি ইয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মনৰ সংকীৰ্ণতা দূৰ কৰে। ভ্ৰমণ কালত পোৱা মানুহৰ লগত হোৱা আলাপ-আলোচনাই তেওঁলোকৰ মনুষ্যত্বৰ বিকাশ ঘটাই তাক এটা বৃহত্তৰ পৰিস্থিতিলৈ আগবঢ়াই নিয়ে। ভ্ৰমণে ভিন ভিন ঠাইৰ মানুহৰ আচাৰ, ব্যৱহাৰ, ৰীতি-নীতি, ধৰ্ম-কৰ্ম, সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ লগত পৰিচিত হোৱাৰ ফলত বৃহত্তৰ মানৱীয় জীৱনকো উপলব্ধি কৰায়। শিক্ষা ভ্ৰমণৰ ফলত মানৱ সংস্কৃতি বিকাশৰ পথো সুগম হয়।

বিশ্বৰ কেইগৰাকীমান বিশিষ্ট পৰিব্ৰাজক গোটেই বিশ্ববাসীৰ অমূল্য সম্পদ স্বৰূপ। তেওঁলোক হৈছে - হিউৱেন চাং, ফা হিয়ান, আলবেৰ্ণী, ই বন বটুতা আদি। এই প্ৰখ্যাত পৰ্যটকসকলে বিশ্বৰ দেশ-দেশান্তৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ সম্যক পৰিচয় লাভৰ বাবে নানা ঘাত-প্ৰতিঘাত সহ্য কৰি, জীৱনকো তুচ্ছ জ্ঞান কৰি দুৰ্গম ঠাইলৈও গৈছে। এওঁলোকৰ উপৰি পৃথিৱীৰ আৰু কেইগৰাকীমান পৰ্যটকৰ নাম বিশ্ব ইতিহাসত পোৱা যায়। তেওঁলোক হৈছে - ভাস্কো-ডা গামা, কলম্বাছ, লিভিংষ্টোন, কেপ্তেইন কুক আৰু মাৰ্কো পলো প্ৰভৃতি। এওঁলোকৰ দুৰ্বাৰ অথচ দুঃ সাহসিক পৰ্যটনৰ ফলত আজি পৃথিৱীৰ দুৰ্গম দেশ-দেশান্তৰ মানুহৰ জ্ঞান হাতৰ মুঠিলৈ আহিছে। তেওঁলোকৰ দুৰ্বাৰ কষ্টসাধ্য পৰ্যটনৰ ফলত পৃথিৱীৰ অনেক অজ্ঞাত স্থান, গিৰি-গুহা, পৰ্বত-নদী, সাগৰ-মহাসাগৰ, দেশ-দেশান্তৰ আৱিষ্কাৰ হোৱাৰ ফলত আজি মানুহৰ জ্ঞান ভাণ্ডাৰ যথেষ্ট সমৃদ্ধ হৈ উঠিছে।

অতি প্ৰাচীন কালত পৰ্যটন ব্যৱস্থা কষ্টসাধ্য আছিল। কিন্তু বৰ্তমান বৈজ্ঞানিক পৰিবহন ব্যৱস্থা আৰু উন্নত মানৱ বাস্তৱ-ঘাটৰ সা-সুবিধাৰ বাবে দেশ ভ্ৰমণ যথেষ্ট সহজসাধ্য হৈ উঠিছে। দেশে-দেশে বেল পথৰ বিস্তৃতি ঘটিছে। ডাঙৰ ডাঙৰ নদীৰ

ওপৰত বিশালকায় দলং তৈয়াৰ হৈছে। বেল-মটৰ, এৰোপ্লেন আদি যান-বাহন প্ৰচলন হোৱাৰ ফলত বাট-পথৰ বাধা-বিঘিনি প্ৰায় উপশম হৈছে। তদুপৰি পৰ্যটন ব্যৱস্থাত সাহায্য কৰাৰ বাবে চৰকাৰীভাৱে দেশে দেশে 'টুৰিষ্ট ব্যুৰো' স্থাপন কৰা হৈছে। এই 'টুৰিষ্ট ব্যুৰো' বা পৰ্যটন দপ্তৰৰ দ্বাৰা ভ্ৰমণকাৰীৰ সুবিধাৰ বাবে দ্ৰষ্টব্য স্থান সম্বন্ধে বিশদ বিৱৰণ, পথৰ বৰ্ণনা, মানচিত্ৰ আদি যোগান ধৰি পৰ্যটকসকলক নানা ভাৱে সহায় কৰে।

বৰ্তমান কালত দেশ ভ্ৰমণ শিক্ষাৰ এটা অপৰিহাৰ্য বিষয় হিচাপে স্বীকৃত হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে দেশ ভ্ৰমণৰ ফলত দেশ-বিদেশৰ প্ৰাকৃতিক, সাংস্কৃতিক, সামাজিক, ভৌগোলিক পৰিস্থিতিৰ আৰু মানুহৰ জীৱন ধাৰণৰ প্ৰত্যক্ষ জ্ঞান লাভ কৰি সেইবোৰৰ বিষয়ে জাগ্ৰত হোৱা অনুভূতি ৰাশি প্ৰকাশ কৰাৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰে। নিজৰ দেশৰ তুলনাত আন দেশৰ উন্নতি দেখি নিজৰ দেশৰ উন্নতিৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন উদ্ধুদ্ধ হয়। এনে ভ্ৰমণৰ ফলত স্বদেশ-প্ৰেমৰ লগে-লগে ছাত্ৰ-সমাজৰ মনত মনুষ্যত্ববো বিকাশ সাধিত হয়। তদুপৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে মনৰ প্ৰসাৰতা, হৃদয়ৰ ব্যাপ্তি আৰু তাৰ লগে লগে পাৰস্পৰিক বুজা-পৰাৰ মাজেৰে অৰুণ সংহতি স্থাপনো দেশ ভ্ৰমণৰ এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ ফল।

স্কুল কলেজে শৈক্ষিক ভ্ৰমণৰ বাবে চৰকাৰী আৰ্থিক অনুদান লাভ কৰাৰো ব্যৱস্থা আছে। শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উৎসাহী হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষক অধ্যাপক সকলৰো দায়িত্ব নোহোৱা নহয়।

আজি গোটেই পৃথিৱীতেই দেশ ভ্ৰমণৰ জনপ্ৰিয়তা ছাত্ৰ সমাজৰ মনতো বাঢ়িছে। ৰাষ্ট্ৰ সংঘইও সামগ্ৰিকভাৱে দেশ ভ্ৰমণক বিশ্বশান্তিৰ অন্যতম উপায় বুলি অভিহিত কৰিছে। সেইবাবে আজি পৃথিৱীত নানা দেশৰ লাখ-লাখ ভ্ৰমণ বিলাসী মানুহৰ দল গোটেই পৃথিৱীতে পিয়াপি দিব ধৰিছে। তথাপিহে আজি উপলব্ধি হয়, শিক্ষা যেন মনুষ্যত্বৰ আদৰ্শ বিবৰ্জিত এটা বিলাসৰ বিষয়হে। আজি শিক্ষাৰ লগত জীৱনৰ সংযোগ সংগতি নাই। সমগ্ৰ পৃথিৱী আজি মনুষ্যত্বৰ সংকটত অস্থিৰ। মানুহৰ লগত নিবিড় সম্পৰ্ক স্থাপন হ'লে, মানুহে মানুহক মৰম-চেনেহ আৰু প্ৰীতিৰ এনাজৰীডালেৰে বান্ধিব পাৰিলে মানৱ জাতিৰ কল্যাণ হ'ব। বিশ্বত শান্তিয়ে বিৰাজ কৰিব।

মৰমৰ বান্ধৱী জুৰিৰ স্মৃতিত

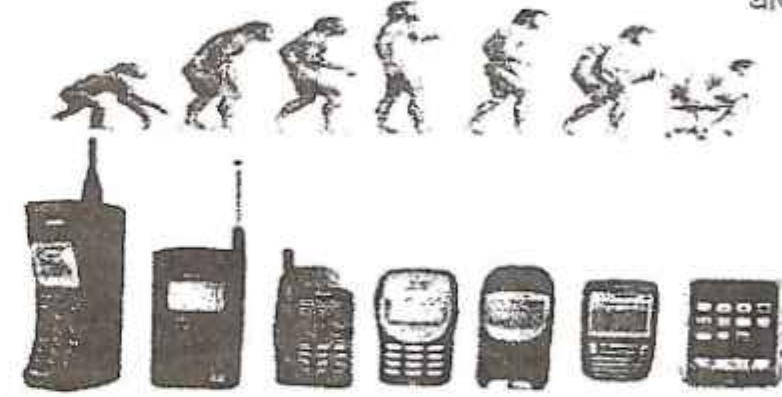

কৰিণা বৰ
বিউটি দাস
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, দ্বিতীয় বৰ্ষ

জুৰি বড়োৰ জন্ম ১৯৯৭ চনৰ ১১ জুলাইত গুৱাহাটীত। তাইৰ মাকৰ নাম শেৱালি বড়ো আৰু দেউতাকৰ নাম জয়ন্ত বড়ো। তাইৰ আচল ঘৰ মঙ্গলদৈৰ টংলাত। গুৱাহাটীত তাই মাক-দেউতাক আৰু ভনীয়েকৰ সৈতে বাস কৰিছিল। তাই কৰ্মিণী গাঁও বালিকা বিদ্যালয়ৰ পৰা শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্ত্তি কৰে। সহপাঠী হিচাপে ভেতিয়াৰে পৰা আমি তাইক লগ পাইছিলো। আমি সকলোৰে লগত হাঁহি-ধেমালিৰে আছিলো। তাইৰ লগত থকা দিনকেইটা আমাৰ চিৰদিন মনত থাকিব। পঢ়া-শুনাৰ লগতে নাচ-গানতো তাইৰ কচি আছিল। তাইৰ মনত বহুতো আশা আছিল যে ভৱিষ্যতে তাই এজনী ভাল শিক্ষয়িত্ৰী হ'ব। এনেতে আমাৰ প্ৰথম বৰ্ষৰ পৰীক্ষাৰ সময়ত তাই জড়িছ বোগত আক্ৰান্ত হয় এই বোগতে তাই আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে ওচি যায়। এই দুখ আমাৰ মনত চিৰদিন থাকিব। তাইৰ অকাল মৃত্যুৱে আমাৰ হৃদয় শোকস্তম্ভ কৰিছে। তাইৰ মৃত্যু ২০১৫ চনৰ ৩ জুনৰ সন্ধিয়া ৮-৪৫ বজাত হৈছিল। আমি সকলো বান্ধৱীয়ে এইয়ে আশা কৰোঁ যাতে তাইৰ আত্মাই চিৰ শান্তি পায়। আমি কল্পনাও কৰা নাছিলো যে তাইৰ এনেদৰে অকাল মৃত্যু ঘটিব। এই ক্ষুদ্ৰ লেখনিৰে আমি তাইৰ আত্মাই চিৰ শান্তি কামনা কৰিলোঁ।

ক্ৰমবিবৰ্তন

বিকাশ ভবালী
চতুৰ্থ শাস্ত্ৰাসিক (অসমীয়া বিভাগ)
গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ (অসমীয়া বিভাগ)

আমিবোৰ আকৌ কুঁজা হৈ গৈ আছে। কালৰ চকৰিত ঘূৰি ঘূৰি আমিবোৰে নিজক শিক্ষিত মানৱ বুলি ক'বলৈ গৌৰৱবোধ কৰো। নিজেই নাজানো আমি কিমান জানো, কিমান শিকিলো। সাম্প্ৰতিক যুগত আমাৰ একমাত্ৰ লগৰী, আমাৰ অতিকৈ আপোন Smart Phone টো। এক কথাত ই আমাৰ বিপদৰো বন্ধু। পুৰাৰ শেতেলী এবাৰ পৰা বাতি চকুহাল জাপ নোখোৱালৈ আমাৰ ছাঁ হৈ থাকে এইবিধ বিশেষ যন্ত্ৰ। অতি কম দিনৰ ভিতৰত অত্যাধুনিক বৈশিষ্ট্যৰ দ্বাৰা সমৃদ্ধ এইবিধ যন্ত্ৰই যেন নৱপ্ৰজন্মৰ দ্বিতীয়খন হৃদয়। অৱশ্যে বিশ্বায়নৰ যুগত এইবোৰ তেনেই সাধাৰণ কথা। বিশ্বৰ গতিৰ লগত আমি সমানেই খোজ পেলাব লাগিলে, নিজকে উন্নীত কৰি চলিবলৈ হ'লে এনেকুৱা এবিধ যন্ত্ৰৰ খুবেই প্ৰয়োজন যিবিধ বৰ্তমান অতি কম মূল্যত বজাৰত উপলব্ধ। কিন্তু আমিবোৰে কেতিয়াবা ভাবি চাইছোনে যে এইবিধ যন্ত্ৰ অত্যাধিক ব্যৱহাৰৰ ফলত আমি কোন দিশে গতি কৰি আছে? চকু থাকিও যেন আমিবোৰ অন্ধ।

অতীতলৈ উভতি গ'লে দেখিম সেইচাম মানুহ যিসকলে নিজকে উন্নীত কৰি তুলিব পাৰিছিল এটা Smart Phone ৰ অবিহনেই, এজন কিশোৰেও স্বাধীনভাবে মুকলি

আকাশৰ তলত সমনীয়ৰ সৈতে খেলি নতুবা সুস্থাস্থ্য গঢ়ি তুলিবৰ বাবে আজৰি সময়ত প্ৰকৃতিৰ সতেজ বতাহ লৈও পাঠ নিয়াৰিকৈ পঢ়ি আগুৱাই যাব পাৰিছিল। কিন্তু একবিংশ শতিকাৰ নৱজাতক সকলে এতিয়া ভাল পায় Smart Phone টোৰ সতে গমলিবলৈ, গতিকে তেনে স্থলত আমি ডেকাসকলনো কি? দুদিনমান আগৰ কথা, মই WhatsApp ত এখন ফটো পাই এই বিষয়টিৰ ওপৰত চমুকৈ হলেও কিছু কথা লিখিম বুলিয়ে ঠিবাং কৰিলো। সেই বিশেষ ফটোখন তলত দিয়া ধৰণৰ :

Mobile Aya
Camera Khatam

Mobile Aya
Wrist Watch Khatam

Mobile Aya
Torch Khatam

Mobile Aya
Radio Khatam

Mobile Aya
's Letters Khatam

Mobile Aya
Calculator Khatam

Mobile Aya
Computer Khatam

Mobile Aya
MP3 Khatam

নিশ্চয় ওপৰৰ চিত্ৰখন দেখি এটা Smart Phone ৰ কিছু প্ৰভাৱ থুলমূল ভাবে আমাৰ বোধগম্য হয়। কিবা যদি পাইছে আনপিনে কিবা হেৰুৱাইছে। আমি জানো যে সকলো বস্তুৰেই দুটা দিশ থাকে- ইতিবাচক আৰু নেতিবাচক। তদুপৰি আমি Smart Phone কো সাঙুৰিব পাৰো। ইতিবাচক দিশটো আমাৰ প্ৰত্যেকৰেই অৱগত। কিন্তু নেতিবাচক দিশসমূহ আমি কিছু সংখ্যক জানিও গুৰুত্ব সহকাৰে বুজি নলওঁ যাৰ ফলত আমিবাৰ ধ্বংসৰ গৰাহলৈ গৈ আছে ক্ৰমশঃ। সুখ-দুখৰ সাৰথি এই Smart Phone, ভিন্নজনৰ লগত যোগাযোগৰ মাধ্যম। Social Media ক লৈ আমিবাৰ এতিয়া ইমানেই ব্যস্ত হৈ পৰিছে যে বাতি দোভাগলৈ উজাগৰে কটোৱাটো এটা অভ্যাসত পৰিণত হৈ পৰিছে। ইয়াৰ ফলত যে আমাৰ দিনে দিনে কিমান অনিষ্ট হৈ আছে আমি সেয়া জানিবলৈ ইচ্ছুক নহয়। কিয়নো আমিবাৰ বাধ্য। আগৰ মুকলি মনৰ মানুহবোৰ এতিয়া বাহ্যিক জগতখনৰ লগত সম্পৰ্ক নাৰাখি ব্যস্ত থাকে নিজক লৈ, নিজৰ Phone টোক লৈ। ধনৰ বিনিময়ত কিনিবলৈ পোৱা এই সুবিধাই মানুহক এলেছা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। মানুহে পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ এবিলে। 'Mobile Mania' এই বিশেষ বেমাৰটি যুৱপ্ৰজন্মৰ মাজত সৌচৰ্য্য বোগৰ দৰে হৈ পৰিছে। ইয়াৰ প্ৰতিষেধক একমাত্ৰ আমি নিজেই।

একবিংশ শতিকাৰ এই সকল ভুক্তভোগীৰ বাবে আচলতে দায়ী কোন? কালৈ আঙুলিয়াই ক'ব পাৰিম যে

প্ৰকৃততে এওঁহে দায়ী বুলি। নাই ইয়াৰ সঠিক উত্তৰ আমাৰ হাতত নাই। সমাজৰ আন মানুহৰ পৰা লাহে লাহে বিচ্ছিন্ন হৈ পৰা 'Mobile Mania' বোগাক্ৰান্ত এগৰাকীয়ে মানৱতা কি সেই কথা সমূলি পাহৰি পেলাইছে। নিৰীহ প্ৰাণীৰ দৰে অইন এজনৰ বিপদৰ সময়ত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ পৰিৱৰ্তে হাতত Smart Phone টো লৈ সেই দৃশ্য কেমেৰাত বন্দী কৰিবলৈহে সাজু হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। থিক তেনেদৰে শিশু সকলো এই ক্ষেত্ৰত পিছ পৰি বোৱা নাই, আইতাৰ সাধু শুনি আজিকালি টোপনি নহা হ'ল যদিহে ওচৰত থকা Phone / Mp3 player টোত গান নাবাজে অথবা খেলিবলৈ দিয়া নহয় শিশুটোৰ প্ৰিয় খেলখন। আনকি পঢ়াৰ অজুহাত লৈও প্ৰকৃততে আমিবাৰ মগ্ন হওঁ Mobile Phone টোক লৈহে। EBook ৰ উদ্ভাৱনে ছপা পাঠ্যপুথিৰ গুৰুত্ব যিদৰে হ্ৰাস কৰিছে সেইদৰে Smart Phone ৰ উদ্ভাৱনেও মানুহৰ প্ৰতি থকা মানুহৰ গুৰুত্ব ক্ৰমাৎ হ্ৰাস কৰিছে।

নৈৰ সোঁতত জাঁজি উঠি যোৱাৰ দৰে সময়ৰ সোঁতত কিছুমান বস্তু আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে। অথচ আঁবাৰ নিকপায়। ক্ৰমবিকাশৰ ফলস্বৰূপে মানৱ সভ্যতা যিদৰে আদিম অৱস্থাৰ পৰা বৰ্তমানৰ পৰ্যায় পাইছে ঠিক তেনেদৰে এই আলোচ্য বিষয়টোক কেন্দ্ৰ কৰি ইয়াৰ পৰিণতিত মানুহবোৰ কোন দিশে গতি কৰিব সেয়াহে লক্ষ্যণীয়।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক যোগ শিক্ষা প্ৰদানৰ লাভালাভ

পাৰ্থ প্ৰতীম গগৈ
(যোগ শিক্ষক, কেন্দ্ৰীয় বিদ্যালয়, যোৰহাট)
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

Yoga in School and college's mission is to empower students and teachers with yoga inspired exercises to promote lifetime wellness...

Yoga is School college's vision is to make yoga available in all schools and colleges so that students and teachers develop-mind body awareness and the ability to nurture their own well being...

যোগকপী এটম বোমাটো খুব সম্ভৱ এই বছৰৰ ২১ জুন (২০১৫) তাৰিখেই ফুটিছিল যেতিয়া সমগ্ৰ বিশ্বই যোগৰ চিৰ কৰুণাময়ী তথা তেজাল-তেজস্বী ৰথখনেৰে সমগ্ৰ পৃথিৱীকেই প্ৰেম তথা আৰোগ্যৰে জন্ম কৰি পেলালে। উল্লেখনীয় যে ৰাষ্ট্ৰসংঘই প্ৰতিবছৰেই এই ২১ জুনৰ দিনটো সমগ্ৰ পৃথিৱীতেই 'আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিৱস' হিচাপে পালন কৰি যাব, যিটো সকলোৰে বাবে শুভ লক্ষণ। ৰাষ্ট্ৰসংঘই ইয়াৰ অনুমোদন জনালে, যিটো নিশ্চয়কৈ সকলোৰে বাবে এক গ্ৰহণযোগ্য বিষয়। গতিকে যোগ বৰ্তমানে অকল ভাৰতবৰ্ষতেই সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই, বিশ্বৰ চুকে-কোণে এতিয়া 'যোগ' সমাদৃত। ই আমাৰ বাবে সঁচাকৈয়ে গৌৰৱৰ বিষয়।

পূৰ্বৰ তুলনাত বৰ্তমান আমাৰ সমাজখনত বোগৰ প্ৰকোপ বাঢ়ি যোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। ইয়াৰ ভালেকেইটা কাৰণ আছে, যেনে- পৰিৱেশ প্ৰদূষণ, খাদ্যত ভেজালকৰণ, জেনেটিক মিউটেচন, গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি, মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনশৈলী তথা খাদ্যাভ্যাসৰ পৰিৱৰ্তন, ঋণাত্মক চিন্তাধাৰা ইত্যাদি। গতিকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সকলোৰেই এনেস্থলত যোগ কৰাটো অতি জৰুৰী হৈ পৰিছে। কাৰণ বাহ্যিক শৰীৰটো দেখাত ধুনীয়া হ'লেও তথা বড়ী-বিল্ডাৰ লেখীয়া সূচাম শৰীৰৰ গৰাকী হ'লেও আপুনি

উপবিউক্ত কাৰণবোৰৰ বাবে হঠাৎ বেমাৰী হৈ পৰিব পাৰে। লিভাৰ, কিডনী, অগ্ন্যাশয়, মগজু আদি দেহৰ ভিতৰত থকা অংগবোৰত জিমজাতীয় ব্যায়ামে একো প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰে আৰু যদিওবা কৰে, তেন্তে সি তেনেই নগণ্য। গতিকে কোনো এজন ব্যক্তি বাহিৰৰ পৰা দেখাত দেখনীয়াৰ হ'লেও তেওঁৰ কৰ্কট, মধুমেহ, উচ্চ ৰক্তচাপ, জেনেটিক সম্পৰ্কীয় বেমাৰ হোৱাটো একো অস্বাভাৱিক নহয়।

ইয়াতেই 'যোগ'ৰ গুৰুত্বটো আহি পৰিছে। যোগেহে আমাক বেমাৰ-আজাৰৰ পৰা সম্পূৰ্ণ মুক্তি প্ৰদান কৰিব পাৰে। গতিকে প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে, জাতি-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে যদি সৰুকালৰে পৰাই যোগ শিক্ষা প্ৰদান কৰিব পৰা যায়, তেতিয়াহ'লে যোগকপী সঞ্জীৱনীৰ পৰশ পাই প্ৰতিজন ছাত্ৰই নৈতিকতা, দয়া, ক্ষমা, কৰ্তব্যপৰায়ণতা, সততা তথা নিৰৱচ্ছিন্নতাৰে কৰ্ম কৰাৰ শাৰীৰিক মানসিক শক্তি লাভ কৰিব, লগতে কৰ্মত নিপুণতা বাঢ়িব আৰু সময়-সুযোগৰ সঠিক জ্ঞান লাভ কৰিব। সৰু অৱস্থাৰ পৰাই তেওঁলোকে এই গুণবোৰ আয়ত্ত কৰিব পাৰিলে, ডেকাকালত তেওঁলোক কেতিয়াও সমাজখনৰ শত্ৰু হৈ নুঠিব।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দৈহিক স্বাস্থ্য অটুট ৰখাত, মেধা সম্পন্ন তথা স্মৃতিশক্তিৰ উত্তৰণ ঘটাবলৈ তথা তেওঁলোকে সূচাৰূপে কৰ্ম কৰাৰ শাৰীৰিক মানসিক শক্তি লাভ কৰিবলৈ হ'লে দৈনিক যোগাসনৰ প্ৰয়োজন আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ কৰ্মদক্ষতা বাঢ়ি যোৱাৰ ফলস্বৰূপে গুণগতমানৰ ফল লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক যোগৰ জ্ঞান প্ৰদান কৰিলে তেওঁলোকৰ জীৱনৰ পৰা বোগ, শোক, সুদ্রতা, চিন্তা, চাপ, অৱসাদ, মোহ আদি দুৰ্বলতা সমাপ্ত হৈ যায়। যোগ একমাত্ৰ এনে দৰ্শন হয়,

যাৰ সৈদ্ধান্তিক পক্ষৰেই নহয়, বৰং তাক বোধ কৰোৱা ক্ৰিয়াত্মক সাধনবোৰ স্বাভিসকলে প্ৰতিপাদিত কৰি থৈ গৈছে আমাৰ যোগশাস্ত্ৰত, যাক আচৰণত আনি প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে (তথা সকলোৱেই) নিজৰ কল্যাণ নিজৰ হাতেৰে কৰাৰ যোগ্যতা আৰু ক্ষমতা প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। “স্বাস্থ্যই সম্পদ”। অৰ্থাৎ স্বাস্থ্য সম্পদৰ ওপৰতে ধন-সম্পত্তি, সুখ আৰু শান্তি সকলো লাভ হয়। আনকি মুক্তি লাভৰ উপায়ো এই স্বাস্থ্য সম্পদৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। সেয়ে স্বাস্থ্য বন্ধাৰ ওপৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অধিক গুৰুত্ব দিয়া উচিত। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নিয়মিত যোগাভ্যাসে তেওঁলোকক নিৰোগী কৰি ৰাখিব। তেওঁলোকক তেতিয়াহে সুস্থ বুলি ভবা যাৰ যেতিয়া তেওঁলোক শাৰীৰিক, মানসিক, আধ্যাত্মিক আৰু সামাজিকভাৱে সুস্থ হ’ব। হঠ যোগৰ মৰ্গদৰ্শক যোগ গুৰুসকলে সেয়ে প্ৰথমে এটা সুস্থ শৰীৰ গঠনতহে গুৰুত্ব দিছিল। তেওঁলোকৰ মতে - “শৰীৰ” মধ্যম খলু ধৰ্ম সাধনম্” অৰ্থাৎ শৰীৰটোহে ধৰ্মৰ মূল ভেটি। এটা সুস্থ দেহত সুস্থ চিন্তা থাকে।

বৰ্তমানৰ পৰিবেশ পৰিস্থিতিত যোগৰ জ্ঞান লাভ কৰিব খোজাটো একো কঠিন কাম নহয়। ইণ্টাৰনেটৰ মাধ্যমেৰেই হওক নতুবা আপোনাৰ ওচৰৰ কোনো যোগ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান বা যোগ শিক্ষকৰ দ্বাৰাই অতি সহজে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক যোগৰ জ্ঞান দিয়াৰ পাৰি। চেণ্ট্ৰেল স্কুলবিলাকত যোগ শিক্ষাটো ইতিমধ্যে অন্তৰ্ভুক্ত হৈয়েই গৈছে। বাকী অন্য স্কুল-কলেজবোৰতো যোগ বিবয়টো অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাৰ খুবেই আশাবাদী। কিছুসংখ্যক অন্য স্কুল-কলেজতো যোগৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰা হৈছে।

অসংখ্যক যৌগিক আসন, মুদ্ৰা (১২ বছৰৰ পৰা) আৰু প্ৰাণায়ামৰ ভিতৰত নিৰ্বাচিত কিছু সংখ্যক আসন, মুদ্ৰা আৰু প্ৰাণায়ামৰ জ্ঞান দিয়া উচিত যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোক লাভাৰ্হিত হ’ব। আসনৰ ভিতৰত প্ৰথমে সূৰ্য নমস্কাৰ, কতি-চক্ৰাসন, পদহস্তাসন, সৰ্বাস্থাসন, পদ্মাসন, মৎস্যাসন, হৃণাসন, উষ্ট্ৰাসন, চক্ৰাসন, ধনুৰাসন, ভুজাস্থাসন, বজ্ৰাসন, পৰনমুস্তাসন, শলভাসন, টাডাসন, অৰ্ধ-মৎস্যাস্থাসন, গৰুড়াসন, পশ্চিমোস্তান আসন আৰু ১২ বছৰৰ পৰা শীৰ্ষাসন উপযোগী। তথা বচবছৰৰ পৰা শক্তিশালী মুদ্ৰা, উজ্জীয়ানবন্ধ মুদ্ৰা আৰু বন্ধত্ৰয় (ত্ৰিবন্ধ মুদ্ৰা) মুদ্ৰাকেইটা মহা উপকাৰী। প্ৰাণায়ামৰ ভিতৰত - ডিত্ৰিকা, কপালভাতি, অনুলম-বিলম, শ্ৰামৰী, উজ্জাৰী আৰু অউম প্ৰাণায়াম উপকাৰী। ইয়াৰ লগতে যোগনিদ্ৰা, নেতি, সাধাৰণ বস্তিক্ৰিয়া আৰু ধ্যানৰ জ্ঞানো তেওঁলোকক দিয়া উচিত।

যোগাসনৰ বাধা নিষেধ তথা লাগতিয়াল পৰামৰ্শ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক প্ৰদান কৰা উচিত। প্ৰতিজন ব্যক্তিয়ে আহাৰে-বিহাৰে যদি সংযত থাকে, তেন্তে তেওঁলোকে অকল প্ৰাণায়াম কৰিয়েই সুস্থ-সবলভাৱে জীয়াই থাকিব পাৰে। উল্লেখ্য যে স্বামী ৰামদেৱে প্ৰাণায়ামক মহৌষধি বুলি বাৰে বাৰে অভিহিত কৰিছে। প্ৰাণায়ামে আমাৰ শৰীৰৰ প্ৰাণশক্তিৰ অধিক শক্তিশালী কৰি তোলে। প্ৰাণায়ামে শৰীৰক প্ৰাণবন্ত কৰে, দেহস্থ সকলো অংগ-প্ৰত্যঙ্গৰ জীৱনীশক্তি বৃদ্ধি কৰে। ইয়াৰ উপৰি আমাৰ প্ৰাণকোষবোৰে অক্সিজেন ভালদৰে পায়। আমি এই বায়ু গ্ৰহণ কৰিয়েই জীয়াই আছো। গতিকে ভাবক এই বায়ুৰ কিমান শক্তি থাকিব পাৰে। ইয়েই আমাক আৰোগ্য প্ৰদান কৰিব পাৰে। আমি জানো - তেজত দুবিধ জীৱাণু আছে : বঙা বক্তাণু আৰু বগা বক্তাণু। বক্তাণুহী নাড়ীবোৰৰ সূক্ষ্মাতিসূক্ষ্ম শাখা-প্ৰশাখা ফুচফুচৰ লগত সংযুক্ত থাকে। ইবোৰৰ অভ্যন্তৰত থকা বঙা বক্তাণুবোৰে ফুচফুচলৈ অহা বায়ুৰ পৰা অক্সিজেন সমস্ত প্ৰাণকোষলৈ পৰিবেশন কৰি প্ৰাণকোষবোৰক সুস্থ-সবল কৰি ৰাখে। এই প্ৰাণকোষবোৰৰ স্বাস্থ্যৰ ওপৰতে গোটেই শৰীৰৰ স্বাস্থ্য আৰু সবলতা নিৰ্ভৰ কৰে। বক্তাণুবোৰ দুৰ্বল হৈ পৰিলে অথবা ইহঁতৰ সংখ্যা কমি গ’লে প্ৰাণকোষবোৰে অক্সিজেন নাপায়; ফলত স্বাস্থ্য ভাগি পৰে আৰু দুৰ্বলতা, মূৰ ঘূৰোৱা, বুকু ধপধপ কৰা, কাহ-চৰ্দি-জ্বৰ, এনিমিয়া বা বক্তহীনতাই দেখা দিয়ে। বগা বক্তাণু হ’ল দেহ সাম্ৰাজ্য বন্ধাৰ বিপ্লৱ সৈনিক। ইহঁতৰ কাম হ’ল বহিৰাক্ৰমণকাৰী ৰোগৰ জীৱাণুবোৰৰ লগত যুদ্ধ কৰি সিহঁতক ধ্বংস কৰাটো। বগা বক্তাণুৰ লগত ৰোগ বীজাণুৰ সংঘৰ্ষৰ ফলস্বৰূপেই জ্বৰৰ সময়ত শৰীৰ গৰম হয়। ঘা-ফোঁহাৰ পৰা ওলোৱা বগা পুঁজ হ’ল এটি বিশ্বস্ত দেহৰক্ষী সৈনিকসকলৰ মৃতদেহৰ স্তুপ; যুদ্ধত প্ৰাণ হেৰুওৱা বগা বক্তাণু আৰু ৰোগ জীৱাণুৰ গলিত শবদেহ ই পুঁজৰ আকাৰত দেহৰ পৰা নিৰ্গত হৈ যায়।

যোগশাস্ত্ৰত আসন-মুদ্ৰাৰ বিমানেই উচ্চ প্ৰশংসা নাথাকক কিয়, আসন-মুদ্ৰাতকৈ প্ৰাণায়াম অধিক উপকাৰী। প্ৰাণায়ামহীন প্ৰাণায়ামৰ দ্বাৰা আমাৰ দেহত প্ৰাণশক্তি বৃদ্ধিপ্ৰাপ্ত হয়, আৰু ইয়াৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা জবা, ব্যাধি আৰু অকালমৃত্যু জয় কৰিব পাৰি।

প্ৰাণায়ামৰ উপৰি আসন অভ্যাস কৰিলে ই আমাৰ শৰীৰটোক বজ্ৰতুল্য কৰি শৰীৰটোক কষ্টসহিষ্ণু কৰি তুলি

ফ্ৰেঞ্জিবল কৰে। ইপিনে মুদ্ৰাই আমাৰ দেহৰ অন্তঃস্ৰাৱী আৰু বহিঃস্ৰাৱী গ্ৰহিবোৰ সজিয় আৰু সুস্থ-সবল কৰি ৰাখে। শাৰীৰিক সুস্থতা প্ৰদানৰ লেখীয়াই যোগ অভ্যাসে মানসিক সুস্থতাও প্ৰদান কৰে। নিয়মিতভাৱে শুদ্ধ অন্তৰেৰে যোগ কৰিলে ই আমাৰ মানসিক জগতখনৰ উত্তৰণ ঘটায়। পৃথিৱীৰ সকলো মানুহ তথা জীৱই এই ঈশ্বৰৰ সন্তান বুলি তেওঁলোকে মানি লয় তথা সম্যক দৃষ্টিৰে সকলোকে আপোন ভাবি ল’ব পাৰে। যোগৰ প্ৰাণায়াম, যোগনিদ্ৰাৰ দ্বাৰা আমাৰ চিন্তাশক্তি, স্মৰণ শক্তিৰ বিকাশ ঘটে তথা মগজু শীতল হৈ থকাৰ বাবে ঋণ-ৰাগ কমে। অত্যাধিক কাম প্ৰৱণতাক তথা উশৃংখলতাক প্ৰশমিত কৰি ৰাখে। এওঁলোকৰ ব্যৱহাৰ কেতিয়াও কৰ্কশ হ’ব নোৱাৰে। সমাজৰ অন্যায়া-অবিচাৰ আদিৰ বিৰুদ্ধে থিয় দিয়াৰ সাহস জন্মে। ইপিনে আত্মহত্যা, পৰচৰ্চা আদিৰ দৰে মানসিক ব্যাধিও বাঢ়ি যোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। বিভিন্ন মাদক দ্ৰব্য সেৱনৰ দ্বাৰা বান-বাহনৰ দৈনিক দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হৈ হেজাৰ-হেজাৰ লোকৰ মৃত্যু হোৱাৰ উপৰি বহু লোক পংগু হৈ পৰিছে। গতিকে ইয়াৰ পৰিত্ৰাণৰ বাবে আমি মানসিক দিশটোৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি একমাত্ৰ যোগত শৰণ লৈ সম্পূৰ্ণ শাৰীৰিক মানসিক আধ্যাত্মিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰা উচিত।

যোগৰ অভ্যাসে যিদৰে ৰোগ আৰোগ্য কৰিব পাৰে, সেইদৰে ভাৰী ৰোগৰ আক্ৰমণ প্ৰতিৰোধ কৰাৰ ক্ষমতাও তাৰ অসাধাৰণ। যৌগিক আসন, মুদ্ৰা আৰু প্ৰাণায়াম অভ্যাসৰ দ্বাৰা

স্নায়ু, পেশী, ধমনী, গ্ৰন্থি, হৃদপিণ্ড, ফুচফুচ প্ৰভৃতি দেহ পৰিচালক যন্ত্ৰবোৰ ইমানেই সৱল আৰু প্ৰাণবন্ত হৈ উঠে যে কোনো ৰোগবিষ বা ৰোগ বীজাণুৰে দেহত প্ৰৱেশ কৰি বৃদ্ধি পোৱাৰ সুযোগ নাপায়। এই কাৰণে যৌগিক চিকিৎসা সমগ্ৰ চিকিৎসা প্ৰণালীৰ শীৰ্ষস্থানত অধিষ্ঠিত হোৱাৰ যোগ্য।

ইমানবোৰ গুণ ‘যোগ’ৰ মাজত থকা কথাটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে হৃদয়ঙ্গম কৰা উচিত। যোগে তেওঁলোকৰ জীৱনলৈ ৰূপান্তৰ আনিব। তেওঁলোকৰ স্মৃতিশক্তি, ধৈৰ্য শক্তি, ৰোগ প্ৰতিৰোধ ক্ষমতাৰ বিকাশ ঘটিব। আমাৰ দেশৰ মানৱ সম্পদ তথা মহা মূল্যবান সম্পদস্বৰূপ এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুস্থ শৰীৰ-মনে দেশখনক প্ৰগতিৰ শীৰ্ষবিন্দুত উপনীত কৰিব বুলি আমি নিশ্চয় আশাবাদী।

জীৱনত তথা সমাজত চিন্তা তথা প্ৰত্যাশ্বান থাকিবই। তাৰ মাজেৰেই আমি নিজক, পৰিয়ালটোক তথা সমাজখনক আগুৱাই নিব লাগিব। দৈনিক কিছু সময় উলিয়াই যোগ চৰ্চাৰ দ্বাৰা শৰীৰ, মন, আত্মাক শক্তিশালী কৰক। পৰমেশ্বৰে দিয়া পৰমায়ুখিনি ভালদৰে উপভোগ কৰক। যোগ কৰাৰ বাবে সময় নহয়, সংকল্পৰহে প্ৰয়োজন।

"An evening of a well spent life, bring
its lamp with it ..."
ওঁম শান্তি

“জ্ঞানক দুটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি : কিবা এটা বিষয়ে আমি নিজেই জানো, অথবা আমি নজনা কথাবোৰ ক’ত জানিবলৈ পাম সেই কথা আমি জানো।”

- ছেমুৱেল জনছন

ইছলাম ধৰ্মত হজৰ বৈশিষ্ট্য

জেবিন আকবৰ
সহযোগী অধ্যাপিকা
ইংৰাজী বিভাগ

হজ হৈছে ইছলাম ধৰ্মাৱলম্বী লোক সকলৰ বাবে আৰু দেশৰ মক্কা চহৰত অনুষ্ঠিত হোৱা এক তীৰ্থ যাত্ৰা। ইছলাম ধৰ্মৰ মূল পাঁচটা ভেটিৰ এটা হৈছে পবিত্ৰ হজ। পৃথিৱীৰ ভিতৰত সবাতোকৈ বেছি মানুহৰ একলগে একে সময়তে অনুষ্ঠিত হোৱা ই এক বাৰ্ষিক ধৰ্মীয় ৰীতি। ইশ্বৰৰ প্ৰতি একান্ত আনুগত্য প্ৰকাশ কৰাই ইয়াৰ মূল উদ্দেশ্য। হজৰ অৰ্থ হৈছে যাত্ৰা কৰাৰ ইচ্ছা "to intend a journey" আন অৰ্থত শাৰীৰিক যাত্ৰাৰ উপৰিও আত্ম উপলব্ধি অথবা আধ্যাত্মিক যাত্ৰাও সূচায়। হজ কৰিবলৈ বাধ্য কৰা লোকসকলৰ বাবে কিছুমান গুৰুত্বপূৰ্ণ নিয়মাবলী আছে যি পালন কৰি নগ'লে এই তীৰ্থযাত্ৰাৰ উদ্দেশ্য সম্পূৰ্ণ নহ'ব বুলি গণ্য কৰা হয়। এই নিয়মাবলী বিলাকৰ বিশেষ গুৰুত্বপূৰ্ণ নিয়ম বিলাকৰ ভিতৰত লোকজন প্ৰাপ্ত বয়স্ক আৰু সুস্থ মানসিক অৱস্থাত হ'ব লাগিব। তীৰ্থ যাত্ৰাৰ বাবে যি ধন ব্যয় কৰা হ'ব সেয়া সম্পূৰ্ণৰূপে ন্যায়সঙ্গত ভাবে উপৰ্জিত হ'ব লাগিব। ইয়াৰ উপৰিও চাব লাগিব যে তীৰ্থ যাত্ৰা কৰাতকৈ তেওঁৰ নিজৰ ঘৰত বা পৰিয়ালত অধিক গুৰুত্বপূৰ্ণ আন কিবা কৰণীয় কাম আছে নেকি। তদুপৰি যাত্ৰাৰ বাবে তেওঁৰ যাবতীয় খৰচ বহন কৰাৰ ক্ষমতা আছে নে নাই আৰু তেওঁৰ অৱৰ্তমানত পৰিয়ালটো পোহপাল দিব পৰাকৈ পৰ্যাপ্ত অৰ্থ আছে নে নাই। এইটোও বিচাৰ কৰা দৰকাৰ যাতে তেওঁ ঘূৰি আহি আকৌ পোহপাল দিব পাৰিব নে নাই। যিহেতু মক্কাৰ দেশ সুদূৰ মক্কা চহৰত হোৱা ই এক অনুষ্ঠান গতিকে যাত্ৰী সকল সুস্থাস্থ্যৰ হোৱাটো দৰকাৰ। আজিকালি উন্নত মানদণ্ডৰ আধুনিক ব্যৱস্থাবে সকলো সুগম কৰি তোলা হৈছে। কেতিয়াবা কেবা মাইলো খোজ কাঢ়িব লগা হ'ব পাৰে। মক্কাত থকা সময়ছোৱাত কোনো ধৰণৰ বাহ্যিকতা, চতুৰালি, কপটতা, অশ্লীলতা আদিৰ পৰা বিৰত থকাটো বাধ্যতামূলক। কাৰণ এই দোষ বিলাকৰ পৰা প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে বাচি থাকিব লাগে বুলি পবিত্ৰ কোৰাণত বহু বাৰ উল্লেখ আছে। ইয়াৰ উপৰিও তীৰ্থলৈ যোৱাৰ আগেয়ে কাৰোবাৰ ওচৰত ধাৰ-ঋণ আছে যদি সেয়া পৰিশোধ কৰি যাব লাগিব। পৰিয়ালৰ

সকলো সদস্যৰ লগতে ওচৰচুবুৰীয়াৰ পৰাও অনুমতি আৰু বিদায় লৈ যাব লাগে। কাৰোবাৰ লগত যদি মনোমালিন্য আছে বা কাৰোবাৰ লগত জ্ঞাতে অথবা অজ্ঞানিতে মনত আঘাত দি থৈছে তাৰ বাবে তেওঁ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি ক্ষমা লৈহে যাব লাগে। তীৰ্থলৈ যোৱাৰ আগেয়ে এটা সম্পূৰ্ণ নিষ্পাপ মন লৈ যোৱাটো উচিত।

হজ আবন্ত হয় ইছলামিক কেলেণ্ডাৰৰ বাৰ মাহৰ শেষ মাহ যিটোক জিলহজ বুলি কোৱা হয়। সেই মাহৰ আঠ তাৰিখৰ পৰা তেৰ তাৰিখৰ ভিতৰত হজ সম্পন্ন কৰা হয়। যিহেতু ইছলামিক কেলেণ্ডাৰ চান্দ মাহৰ ভিত্তিত চলে সেইবাবে হজৰ সময়ো সলনি হৈ থাকে। ই ইংৰাজী কেলেণ্ডাৰতকৈ প্ৰায় ১১ দিন পিচপৰা। হজৰ প্ৰথা ধৰ্মগুৰু হজৰত মহম্মদৰ (দঃ) দিনৰ পৰা প্ৰচলিত কিন্তু ই হাজাৰ হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে আব্ৰাহামৰ দিনৰ পৰা প্ৰচলিত হৈ থকা বুলিও বহুতে বিশ্বাস কৰে। বৰ্তমানৰ মক্কা চহৰত থকা কাবা গৃহৰ আকৃতি হজৰত মহম্মদৰ (দঃ) দিনত ঠাৱৰ কৰা হৈছিল কিন্তু আব্ৰাহামৰ দিনত প্ৰায় খৃষ্ট পূৰ্ব ২০০০ কয়। কোৰাণৰ মতে আব্ৰাহামক ঈশ্বৰে আদেশ দিছিল যে তেওঁৰ পত্নী হাজেৰা আৰু পুত্ৰ ইছমাইলক মক্কাৰ মক্কাৰ এডাখৰ ঠাইত আজি কালিৰ মক্কাত এৰি থৈ যাব লাগে। ইছমাইলৰ পানী পিয়াহ লগাত মাতৃয়ে পানীৰ বাবে চাফা আৰু মাৰৱা নামৰ দুটা পাহাৰৰ ধৰিলে, সাত বাৰকৈ দৌবাৰ পিছতো কতো এটুপি পানী নাপালে, অবশেষত নিৰাশ হৈ ঘূৰি আহি দেখিলে যে পুত্ৰ সেই স্থানৰ পৰা পানীৰ এটা স্ৰোত স্বতঃস্ফূৰ্ত্ত ভাবে ওলাই আহিছে, ইয়াকে জমজম কুঁৱা বুলি জনা যায়। আব্ৰাহামে স্বৰ্গীয় প্ৰাৰ্থনাৰ গৃহটো স্থাপন কৰিব লাগে। আব্ৰাহামে পুতেক ইছমাইলৰ সৈতে কাবা গৃহ নিৰ্মাণ কৰে আৰু সেই ঠাইত প্ৰদক্ষিণ কৰি

প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ সকলোকে আহ্বান জনায়। এই কাবা গৃহতে প্ৰধান দেৱদূত সকলৰ এগৰাকী যাক খৃষ্টান ধৰ্মাৱলম্বী লোক সকলে গেব্ৰিয়েল বুলি কয়, তেওঁ স্বৰ্গৰ পৰা এডোখৰ পাথৰ আনি কাবা গৃহত সংলগ্ন কৰিবলৈ নিৰ্দেশ পায় যাক 'আচ্চাদ' পাথৰ বুলি কোৱা হয়। উল্লেখযোগ্য এতিয়ালৈ সেই পাথৰ কাবা গৃহত সংলগ্ন অৱস্থাত আছে।

মধ্যযুগত চিৰিয়া, ইজিপ্ত আৰু ইৰাকৰ পৰা মক্কালৈ হাজাৰ হাজাৰ তীৰ্থযাত্ৰী একে লগ হৈ জুম বাদি কাৰাভানত চৰকাৰী তত্ত্বাবধানত যাত্ৰা কৰিছিল। অটোমান সাম্ৰাজ্যৰ সময়ত তীৰ্থযাত্ৰী সকলক সামৰিক বাহিনীৰ দেখৰেখত পঠোৱা হৈছিল। স্বাস্থ্য সেৱা আগবঢ়াবৰ বাবে একোজন চিকিৎসককো পঠোৱা হৈছিল যাক "আমিৰ অল হক" বুলি কোৱা হয়। ইবনে জুবাইৰ আৰু উৱনে বটুটাৰ ভ্ৰমণ সূচীত মধ্যযুগৰ হজ যাত্ৰাৰ বিবৰণী পোৱা যায়। যি প্ৰথা আজিও কোনো সালসলনি নোহোৱাকৈ প্ৰচলিত হৈ আছে।

কাবা গৃহৰ চাৰিও দিশে কিছুমান নিৰ্দ্ধাৰিত এলেকা আছে যিটো স্থানৰ পৰা বিশ্বৰ প্ৰত্যেক কোণৰ পৰা অহা মানুহে নিজৰ নিজৰ দিশটো চাই সেই স্থানত প্ৰৱেশ কৰাৰ আগেয়ে বিশেষ বস্ত্ৰ পিন্ধি লব লাগে। পুৰুষ সকলৰ বাবে দুখন নিচিলোৱা কাপোৰ এখন ককালত পিন্ধাকৈ আৰু এখন বাওঁহাতৰ কান্ধৰ

উপৰেদি ঢাকি লব লাগে। তিবোতা সকলৰ বাবে তেনে কোনো বিশেষ বস্ত্ৰ নাই মাথো শৰীৰ আৰু চুলি সম্পূৰ্ণৰূপে ঢাকিব লাগে কিন্তু মুখ মণ্ডল ঢাকিব নালাগে। এই বস্ত্ৰক 'এহৰাম' বুলি কোৱা হয়। এহৰাম পিন্ধি থকা অৱস্থাত নখ কটা, কঁট পতঙ্গ মাৰা, জীৱ হত্যা কৰা, দাড়ি-চুলি কটা, সুগন্ধি বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰা, অস্ত্ৰ লোৱা, গছ পাত ছিঙা, বিবাহ কৰোৱা ইত্যাদিৰ পৰা সম্পূৰ্ণ বিৰত থাকিব লাগে। হজৰ প্ৰত্যেকটো দিনৰ বিশেষ নিয়মাবলী আছে সেইমতে তীৰ্থযাত্ৰী সকলে পালন কৰে। কাবা গৃহৰ চাৰিও কাষে ৭ বাৰকৈ ঘড়ীৰ কাটাৰ বিপৰীতে প্ৰদক্ষিণ কৰিব লাগে, চাফা আৰু মাৰৱা নামৰ দুটা পাহাৰৰ মাজেৰে ৭ বাৰকৈ খোজ কঢ়া, মক্কাৰ পৰা প্ৰায় ৮ কি. মি. দূৰত থকা মীনা নামৰ ঠাইত তম্বুৰ তলত থকা, মুজদালিফা নামৰ ঠাইত সম্পূৰ্ণ মুকলি আকাশৰ তলত এটা ৰাতি কটোৱা আৰু আৰাফত নামৰ ঠাইত সমস্ত জীৱনত জ্ঞাতে-অজ্ঞাতে কৰা পাপৰ বাবে ক্ষমা বিচৰা, জামাৰাত নামৰ ঠাইত চয়তানক শিলগুটি নিক্ষেপ কৰা ইত্যাদি হৈছে মুখ্য কাম। এই যাত্ৰাই ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতি পালন কৰাৰ মাজেৰে বিভিন্ন দেশৰ, ভিন্ন ভাষা-ভাষী, ৰং বৰ্ণ, ধনী-দুখীয়া নিৰ্বিশেষে সকলো লোক যে পৰম পিতাৰ ওচৰত সমান তাকেই প্ৰতিপন্ন কৰে। ২০১৪ চনত অনুষ্ঠিত হোৱা হজত মোৰো অংশ লোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটিছিল।

জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীৰ সন্দৰ্ভত কিছু তথ্য

ড° প্ৰণীতা শৰ্মা

মুৰব্বী আৰু সহযোগী অধ্যাপিকা, দৰ্শন বিভাগ

প্ৰশ্ন : মহাত্মা গান্ধী দক্ষিণ আফ্ৰিকাত কিমান বছৰ আছিল ?
উত্তৰ : ২২ বছৰ কাল।

প্ৰশ্ন : গান্ধীজীয়ে বাস্তৱ পুলিচ বাহিনীৰ গুৰুত্বৰ ওপৰত কি মতামত আগবঢ়াইছিল ?

উত্তৰ : গান্ধীৰ মতে যিবিলাক লোক অহিংস নীতিত বিশ্বাসী তেনে লোকক লৈহে বাস্তৱ পুলিচ বাহিনী গঠন কৰিব লাগে। তাৰোপৰি পুলিচ বাহিনীয়ে নিজকে গৰাকী বুলি দাবী নকৰি তেওঁলোকে জনসাধাৰণৰ সেৱক হিচাপেহে দায়িত্ব পালন কৰিব লাগে। পুলিচ বাহিনীৰ হাতত আগৰ নিচিনাকৈ অস্ত্ৰ থাকিলে তেওঁলোকে কাচিহে তেনে অস্ত্ৰ প্ৰয়োগ কৰিব লাগে। তেওঁলোকে আইন-শৃংখলা বন্ধাৰ ক্ষেত্ৰত সংস্কাৰকৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে।

প্ৰশ্ন : দেশৰ ন্যায়-প্ৰশাসনৰ ওপৰত গান্ধীৰ মতামত কি ?

উত্তৰ : গান্ধীৰ মতে সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ লোকে যাতে কম খৰচ কৰি প্ৰকৃত ন্যায় বিচাৰ পাব পাৰে তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখিব লাগে। গান্ধীজীয়ে পঞ্চায়তকো ন্যায় প্ৰশাসনৰ দায়িত্ব দিয়াৰ পোষকতা কৰিছিল। কিন্তু আইনৰ অপপ্ৰয়োগ নাইবা দুৰ্নীতি সম্পৰ্কীয় গোচৰ বিলাকৰ ক্ষেত্ৰত পঞ্চায়তৰ বিচাৰৰ ক্ষমতা থাকিব নালাগে। গান্ধীয়ে ন্যায় প্ৰশাসনৰ মধ্যম স্তৰত অধিক সংখ্যক আদালত প্ৰতিষ্ঠা কৰাতো বিৰোধিতা কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও গান্ধীয়ে কৈছিল যে গোচৰৰ বিচাৰৰ সময় দীঘলীয়া হ'ব নালাগে আৰু উকীলকো গোচৰ বিচাৰ কৰাৰ কাৰণে ফিজ দিয়া ব্যৱস্থা থাকিলেও সেই ফিজ অধিক হ'ব নালাগে।

প্ৰশ্ন : অপৰাধ সংস্কাৰৰ ওপৰত গান্ধীৰ মতামত কি ?

উত্তৰ : গান্ধীয়ে জেলবিলাকক সংস্কাৰমূলক অনুষ্ঠান বুলি বিবেচনা কৰিছিল। মহাত্মা গান্ধীয়ে ১৯২২ চনত এখন

আঁচনি প্ৰস্তুত কৰিছিল। তেওঁ সকলো জেলকে সূতা কটা আৰু তাঁত বোৱা অনুষ্ঠানলৈ ৰূপান্তৰিত কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। তাৰোপৰি জেলৰ বৰীয়াবিলাকে বন্দীবিলাকক বন্ধু আৰু পথ প্ৰদৰ্শক হিচাপেহে দায়িত্ব পালন কৰাটো বিচাৰিছিল।

প্ৰশ্ন : কৰ ব্যৱস্থাৰ ওপৰত গান্ধীৰ মতামত কি ?

উত্তৰ : মুদ্ৰাৰ বিনিময়ে কৰ পৰিশোধ কৰাৰ পৰিবৰ্তে শাৰীৰিক শ্ৰম দানেৰে কৰ পৰিশোধ কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিছিল। গান্ধীৰ মতে যি অঞ্চলত কৰ সংগ্ৰহ কৰিব লাগে সেই অঞ্চলৰ লোকে তাত শাৰীৰিক পৰিশ্ৰম কৰিলে তাৰ পৰা তেওঁলোকে প্ৰত্যক্ষ ভাবে উপকৃত হ'ব।

প্ৰশ্ন : গান্ধীৰ ন্যাস সম্পৰ্কীয় ধাৰণাৰ ওপৰত মতামত কি ?

উত্তৰ : উৎপাদনশীল সমাজ ব্যৱস্থাত কিছুমান লোক ধনী হয় আৰু আন কিছুমান লোক দুখীয়া হয়। কিন্তু গান্ধীয়ে সমাজত সকলো শ্ৰেণী সমান হোৱাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছিল। গান্ধীৰ মতে পুৰ্জি পতি সকলে অতিৰিক্ত পুৰ্জি ন্যাস গঠন কৰি জনসাধাৰণৰ কল্যাণৰ কাৰণে ধন প্ৰয়োগ কৰিব। তেওঁৰ মতে সকলো বস্তুই ঈশ্বৰৰ সৃষ্টি। গতিকে ঈশ্বৰৰ সৃষ্টি কোনো বস্তু ব্যক্তি বিশেষে অকলে ভোগ কৰিব নালাগে। গান্ধীৰ ন্যাস গঠনৰ ধাৰণাই ত্যাগৰ আদৰ্শকে প্ৰতিফলিত কৰে। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে চৰকাৰে আইন প্ৰণয়ন কৰি ব্যক্তিগত সম্পত্তি নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব লাগে। গান্ধীয়ে শক্তি প্ৰয়োগ কৰি পুৰ্জিপতি আৰু জমিদাৰৰ পৰা সম্পত্তি আহৰণ কৰাটো বিচৰা নাছিল। তেওঁ পুৰ্জিপতি আৰু জমিদাৰ সকলৰ মানসিকতা শান্তিপূৰ্ণ উপায়েৰে পৰিবৰ্তন কৰাৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। তেওঁলোকক

পাবম্পৰিক বুজাবুজিৰে শ্ৰমিক আৰু কৃষক সকলৰ কাৰণে ন্যাস গঠন কৰাটো বিচাৰিছিল।

প্ৰশ্ন : গান্ধীৰ ন্যাস ধাৰণা কি কি নীতিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত ?

- উত্তৰ : ক) সৰ্বোদয়ৰ ধাৰণা
খ) শ্ৰমৰ বিনিময়ত খাদ্য
গ) ব্যক্তিৰ ওপৰত আত্মভাজন
ঘ) অহিংস সমাজবাদ
ঙ) সুস্থ জীৱন যাপন নীতি

প্ৰশ্ন : গান্ধীয়ে কোন চনত গিৰমিট দিয়া শ্ৰমিকৰ পোছাক পিন্ধিছিল ?

উত্তৰ : ১৯১৩ চনত

প্ৰশ্ন : অসমলৈ কেতিয়া আগমন কৰিছিল ?

উত্তৰ : ১৯২১ চনত

প্ৰশ্ন : ইয়াৰবাদ জেললৈ গান্ধীক কেতিয়া প্ৰেৰণ কৰিছিল ?

উত্তৰ : ১৯৩২ চনৰ ৪ জানুৱাৰী

প্ৰশ্ন : কি আন্দোলনৰ সহায়ত মহাত্মা গান্ধীয়ে হিন্দু আৰু

মুছলমানসকলৰ মাজত ঐক্য আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল ?

উত্তৰ : মুছলমানৰ বৃটিছৰ বিৰুদ্ধে গঢ়ি উঠা ভাৰতীয় খিলাফত আন্দোলন।

প্ৰশ্ন : গান্ধীৰ প্ৰাকৃতিক চিকিৎসা বুলিলে কি বুজা ?

উত্তৰ : মহাত্মা গান্ধীৰ ভগৱানৰ ওপৰত আগাধ বিশ্বাস আছিল। তেওঁৰ মতে মাটি, পানী, বায়ু আকাশ আনকি সূৰ্যকো ভগৱানৰ সৃষ্টিৰ উপাদান বুলি গ্ৰহণ কৰিছিল। প্ৰকৃতিৰ বিপৰীতে যোৱা মানে জীৱৰ বিপদ আহি পৰে বুলি ভাবিছিল। গান্ধীৰ মতে ভগৱানৰ ওচৰত বিশ্বাস ৰাখি প্ৰকৃতিৰ অৱদানেৰে মানৱদেহৰ যিকোনো বেমাৰেই নিৰাময় হ'ব মাথোন ধৈৰ্য আৰু বিশ্বাস ৰাখি কাম কৰি যাব লাগিব।

প্ৰশ্ন : ভাৰত স্বাধীন হোৱাত মহাত্মা গান্ধীয়ে কি মন্তব্য দিছিল ?

উত্তৰ : গান্ধীৰ মতে পূৰ্ণ স্বাধীনতা গান্ধীয়ে বিচৰা মতে নহ'ল। তেওঁ আক্ষেপ কৰি কৈছিল - "মই এতিয়া নচলা পইছ। মই ১৫ আগষ্টত কোনোমতে যোগদান কৰিব নোৱাৰো।"

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ জীৱন আৰু দৰ্শন

ড° মামণি কলিতা

সহকাৰী অধ্যাপিকা, দৰ্শন বিভাগ

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ একেবাহে এগৰাকী বিশ্ববিখ্যাত দাৰ্শনিক, শিক্ষাবিদ, ৰাজনীতিবিদ আছিল। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল তামিলনাডুৰ তিৰুতানি নামৰ সৰু গাঁও এখনত ১৮৮৮ চনৰ ৫ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে। তেওঁ প্ৰাথমিক শিক্ষা লাভ কৰিছিল ব্ৰীটিয়ান মিশ্যনেৰী স্কুলত আৰু কলেজীয়া শিক্ষা লাভ কৰিছিল চেমাইব ব্ৰীটিয়ান কলেজত। তেওঁ মাদ্ৰাজ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা এণ্টেনছ (১৯০৩), এফ এ (১৯০৫), বি.এ (১৯০৭) আৰু এম এ (১৯০৯) পৰীক্ষা দি উত্তীৰ্ণ হৈছিল।

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ এজন হাড়ে হিমজুৰে শিক্ষক আছিল। তেওঁ শিক্ষক জীৱনৰ প্ৰথম আৰম্ভণি কৰে মাদ্ৰাজ প্ৰেছিডেন্সী কলেজত (১৯০৯-১৯১৭)। ইয়াৰ পিছত তেওঁ ১৯১৮ চনত মহীশূৰ বিশ্ববিদ্যালয়ত দৰ্শনৰ অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্ত হয়। তেওঁ কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় 'জৰ্জ দ্যা ফিফথ চেয়াৰ' বা পঞ্চম জৰ্জৰ আসনত দৰ্শনৰ অধ্যাপক পদ অলংকৃত কৰে ১৯২১ চনত। তেওঁ এই পদতে ১৯২১ চনৰ পৰা ১৯৩১ চনলৈ ১০ বছৰ ধৰি কাম কৰিছিল। সেই সময়তে তেওঁ ১৯২৬ চনত 'জীৱন সম্পৰ্কে হিন্দু মতবাদ' (Hindu view of life) সম্পৰ্কে ভাষণ দিবলৈ ইংলণ্ডৰ অক্সফোৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যায়। তেওঁ সেই সময়তে ভাৰতীয় দৰ্শন কংগ্ৰেছ (Indian philosophical Congress) নামৰ সংস্থাটো গঠন কৰে।

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে প্ৰাচ্যৰ জ্ঞানৰ লগত পাশ্চাত্যৰ বৈজ্ঞানিক জ্ঞান ৰাজিৰ সমন্বয় সাধন কৰি প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্যৰ মাজত সুন্দৰ সাকো নিৰ্মাণ কৰিছিল। অক্সফোৰ্ড, কেমব্ৰিজ, হাৰ্ভাৰ্ড, প্ৰিংসটন, চিকাগো আদি বিশ্বৰ কেইবাখনো বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক সন্মানীয় ডক্টৰেট ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰিলে। ১৯২৬ চনত চিকাগো বিশ্ববিদ্যালয়ত 'তুলনামূলক ধৰ্ম' (comparative religion) সম্পৰ্কে ৰাধাকৃষ্ণণে এলানি বক্তৃতা প্ৰদান কৰি ধৰ্ম আৰু দৰ্শনৰ ওপৰত অগাধ পাণ্ডিত্যৰ পৰিচয় দিছিল। তেওঁ মানচেষ্টাৰ কলেজত বৌদ্ধ সংযোগ সংঘৰ আঠ বছৰ ধৰি সদস্য আছিল।

ড° ৰাধাকৃষ্ণণে ১৯৩১ চনৰ পৰা ১৯৩৬ চনলৈ অক্স বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্য হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰিছিল। তাৰ পিছত ১৯৩৬ চনৰ পৰা ১৯৩৯ চনলৈ তেওঁ ইংলণ্ডৰ অক্সফোৰ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ত প্ৰাচ্যৰ ধৰ্মতত্ত্ব আৰু নৈতিকতা বিষয়ৰ অধ্যাপক হয়। তেওঁ ১৯৩৯ চনৰ পৰা ১৯৪৮ চনলৈ প্ৰায় দহ বছৰ ধৰি বেনাৰস হিন্দু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্যৰ পদত অধিষ্ঠিত হয়। ১৯৪৭ চনত তেওঁ 'UNESCO'ৰ ভাৰতীয় প্ৰতিনিধি হিচাপে পেন্থি অধিবেশনত যোগদান কৰে। তাৰ পিছত মেক্সিকো আৰু বৈকুণ্ঠত অনুষ্ঠিত UNESCO ৰ অধিবেশনত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিল। ড° ৰাধাকৃষ্ণণে ১৯৪৮ চনত ভাৰতৰ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষা আয়োগৰ চেয়াৰমেন পদত অধিষ্ঠিত হয়। ১৯৪৯ চনৰ পৰা ১৯৫২ চনলৈকে তেওঁ ছোভিয়েট ৰাছিয়াত ভাৰতৰ 'ৰাষ্ট্ৰদূত' হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰিছিল। ছোভিয়েট দেশৰ পৰা আহিয়ে তেওঁ ভাৰতৰ উপ-ৰাষ্ট্ৰপতি পদত অধিষ্ঠিত হয় আৰু ১৯৬২ চনলৈকে এই পদতে তেওঁ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ১৯৫৪ চনত ড° ৰাধাকৃষ্ণণে ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি পদ অলংকৃত কৰে। ১৯৬৮ চনৰ পৰা মাদ্ৰাজত থকা তেওঁলোকৰ "গিৰিজা" ভৱনত তেওঁ জীৱন যাপন কৰিবলৈ লয়। ভাৰতৰ "ব্ৰহ্ম বিদ্যা ভৱন"ৰ পৰা ১৯৬৯ চনত তেওঁক "ব্ৰহ্ম বিদ্যা ভাষ্কৰ" উপাধিৰে বিভূষিত কৰে। ১৯৭৫ চনৰ ১৭ এপ্ৰিলত এইজনা মহান পণ্ডিতৰ মৃত্যু হয়।

ড° ৰাধাকৃষ্ণণৰ বাবে শিক্ষকতা আৰ্থিক ব্যবসায় নাছিল, শিক্ষাদান আছিল তেওঁৰ বাবে এক মহান প্ৰেৰণা। তেওঁৰ শিক্ষকতাৰ স্পৰ্শই বহু ভাৰতীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মজিয়া পৰিৱৰ্তিত কৰি তুলিছিল। সেয়েহে ভাৰত বাসীয়ে তেওঁৰ জন্ম দিনটোত অৰ্থাৎ ৫ (পাঁচ) ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে অতি সন্মানীয় 'শিক্ষক দিৱস' হিচাপে পালন কৰে। এই দিৱস বিগত ১৯৬২ চনৰ পৰা পালন কৰি অহা হৈছে।

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে ড° ৰাধাকৃষ্ণণৰ দৰে এজন মহান দাৰ্শনিক, শিক্ষাবিদ আৰু মানৱতাবাদী ব্যক্তি লাভ কৰাটো ভাৰতবাসীৰ বাবে অতি সৌভাগ্য আৰু গৌৰৱৰ কথা। এই

ক্ষেত্ৰত ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী জৱাহৰলাল নেহেৰুৱে কৈছিল, "It is India's peculiar privilege to have a great philosopher, a great educationist and great humanist as the president, that in itself shows the kind of man we honour and respect."

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰপতি হোৱাৰ খবৰ পাই এগৰাকী প্ৰখ্যাত দাৰ্শনিক বাৰ্ট্ৰাণ্ড ৰাছেলে (Bertrand Russell) কৈছিল, "It is an honour to philosophy that Dr. Radhakrishnan should be president of a great country such as Republic of India and I, as a philosopher take special pleasure in this. Plato aspired for philosophers to become kings and it is tribute to India, that it should make a philosopher her president."

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণক ভাৰতৰ কেইবাখনো বিশ্ববিদ্যালয়ে সন্মানীয় ডি. লিট., ডক্টৰেট আদি উপাধিৰে বিভূষিত কৰিছিল। তেওঁ আমেৰিকা আৰু ইংলণ্ডৰ কেইবাখনো প্ৰখ্যাত বিশ্ববিদ্যালয়ে তেওঁক বক্তৃতা দিবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰিছিল। তেওঁ ইংৰাজী, সংস্কৃত, পালি, ফৰাচী, স্পেনিচ, চীনা, হিন্দী, উৰ্দু, আৰবী, পাৰ্চী আদি কেইবাটাও ভাষা ভালদৰে জানিছিল।

ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে তেওঁৰ বহুল জীৱনত প্ৰায় এশ পঞ্চাশখন মান গ্ৰন্থ লিখিছিল। ইয়াৰে প্ৰধান গ্ৰন্থকেইখন মান হ'ল - Ethics of Vedanta (1908), Philosophy of Rabindra Nath Tagore (1918), Reign of Religion in contemporary philosophy (1918), Indian Philosophy Vol - I (1926), Indian philosophy Vol - II (1927), The Hindu's view of life (1926), The Religion we need (1928), Kalki or the Future of civilization (1929), An Idealist view life (1932), East and west in religion (1933), Eastern Religion and western thought (1939), Religion and Society (1947), Madvagawat Gita (1948), Dharmapada (1948), Great Indians (1949) ইত্যাদি।

দাৰ্শনিক হিচাপে ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ মূলতঃ এজন আধ্যাত্মিকবাদী তথা ভাববাদী দাৰ্শনিক আছিল। তেওঁৰ দৰ্শনক অদ্বৈত ভাববাদ (monistic idealism) বুলি ক'ব পাৰি। তেওঁৰ দাৰ্শনিক মতবাদসমূহ অদ্বৈত বেদান্ত দৰ্শনৰ দ্বাৰা অধিকভাৱে প্ৰভাৱিত। ভাববাদী দাৰ্শনিক হিচাপে তেওঁ বিশ্ব সৃষ্টিৰ এক মহৎ

উদ্দেশ্য থকা বুলিয়ে ভাবে। এই জগতৰ মূল সত্যই হৈছে আধ্যাত্মিক (spiritual)। বৈজ্ঞানিক আৰু প্ৰযুক্তি বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতি আৰু বস্তুগত মনোবৃত্তিৰ বাবেই মানুহৰ আধ্যাত্মিকতা সুপ্ত অৱস্থাত আছে।

ৰাধাকৃষ্ণণৰ দৰ্শনত শঙ্কাৰাচাৰ্য্যৰ অদ্বৈতবাদ পৰিপুষ্ট হৈ আছে। পৰমাত্মাই যে জীৱাত্মাৰ ভিতৰতে আছে - এই ৰবীন্দ্ৰ দৰ্শনক তেওঁ অতি আন্তৰিকতাৰে গ্ৰহণ কৰিছিল। ভাৰতীয় অদ্বৈতবাদৰ লগত আধুনিক বিজ্ঞানৰ সমন্বয় ঘটোৱাটো আছিল তেওঁৰ দৰ্শনৰ মুখ্য উদ্দেশ্য। উদাৰতাই আছিল তেওঁৰ দাৰ্শনিক ভিত্তি। মানৱতাবাদ আৰু আধ্যাত্মিকতাবাদক বিশ্ব বাসীৰ মাজত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ তেওঁৰ প্ৰথম প্ৰচেষ্টা আছিল উপনিষদীয় অমৃত বাণীৰ বিশ্লেষণ কৰি ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰৰ মানৱতাবাদ বিশ্লেষণ কৰা। তেওঁৰ দৰ্শনত আধ্যাত্মিকতা, প্ৰজ্ঞা আৰু পৰম সত্যৰ স্থান একেটা স্তৰতে আছে। হিন্দু ধৰ্মৰ সহিষ্ণুতা, উদাৰতা, সাধুতা, অখণ্ডতা, পূৰ্ণতা, ন্যায়পৰাগতা আৰু ত্যাগৰ প্ৰতি তেওঁ আছিল শ্ৰদ্ধাশীল অনুৰাগী। অবশ্যেই তেওঁ হিন্দু ধৰ্মৰ দোষ নাইবা দুৰ্বলতাসমূহো প্ৰকাশ্যে স্বীকাৰ কৰিছিল। স্বামী বিবেকানন্দ আছিল তেওঁৰ ধৰ্মীয় গুৰু। কাৰণ স্বামী আছিল বিশ্বপ্ৰেম, কৰুণা আৰু বিশ্ব ভাতৃত্ব বোধৰ প্ৰতীক। তেওঁ ধৰ্মৰ নামত বৈচিত্ৰ্যময় জাকজমক আনুষ্ঠানিকতা পছন্দ কৰা নাছিল। ইয়াৰ পৰিবৰ্তে মানৱ মনক মন্দিৰ কৰি লোৱাৰ পক্ষপাত আছিল। ৰাধাকৃষ্ণণৰ মতে ঈশ্বৰ ব্যক্তি নহয়, ঈশ্বৰ এক সম্ভাৱনীয়তাৰ শৃংখলহে। এই শৃংখলে ভক্তৰ অন্তৰত ধৃতি আৰু আলোকৰ যোগান ধৰে, যি আলোকত পৰমাত্মাক দেখিবলৈ পোৱা যায়, সত্যৰে মুখামুখি হ'ব পৰা যায়। ধৰ্মই ঈশ্বৰক অস্বীকাৰ নকৰে, কিন্তু আনুষ্ঠানিকতাক বিদ্ৰূপ কৰে। তেওঁৰ মতে, ধৰ্মৰ নামত সংঘৰ্ষৰ মূল কাৰণ হ'ল - মানৱ সমাজে ধৰ্মৰ মূল অৰ্থক বাদ দি কেৱল বাহ্যিকতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে। ৰাধাকৃষ্ণণৰ দৰ্শনৰ আধ্যাত্মিকতা বিজ্ঞানৰ বিৰোধী নাছিল। আধ্যাত্মিকতাই হ'ল তেওঁৰ দৰ্শনৰ পাণ্ডপাত অস্ত্ৰ। এইপাত অস্ত্ৰ মহাত্মাগান্ধীও ব্যৱহাৰ কৰিছিল বৃটিছৰ হাতৰ পৰা ভাৰতক স্বাধীন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত। ৰাধাকৃষ্ণণৰ মতে আধ্যাত্মিকতাই শিক্ষকৰ মনত এক বিশেষ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। আধ্যাত্মিক প্ৰভাৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত এক অমূল্য সম্পদ প্ৰদান কৰে যিবোৰ আন বিষয়ে আমাক দিব নোৱাৰে। মানুহৰ মনত এই আধ্যাত্মিকতাৰ ভাৱ আনে হৰণ কৰি নিবও নোৱাৰে। ই প্ৰত্যেকৰে একান্ত ব্যক্তিগত। সেয়েহে আধ্যাত্মিক দৃষ্টিৰে দাৰ্শনিক গৰাকীয়ে শিক্ষাৰ সমগ্ৰতাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিছিল।

অন্তৰংগ আলাপত অংশগ্ৰহণকাৰী-

ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী
ড° বীণা চৌধুৰী

পুথিভঁৰালে ব্যক্তিৰ বোধশক্তিৰ উন্নতি সাধন কৰিবলৈ সুযোগ
প্ৰদান কৰিছে।

আধুনিক পুথিভঁৰাল কেৱল জ্ঞানৰ পৃষ্ঠপোষক নহয়; ই
গ্ৰন্থ আৰু অন্যান্য জ্ঞানবৰ্ধক সামগ্ৰী যোগান ধৰাৰ উপৰিও
উপদেশ সেৱাও আগবঢ়ায়। অত্যাধুনিক আহিলা-পাতি ব্যৱহাৰ
কৰি আধুনিক পুথিভঁৰালে এই ধৰণৰ সেৱা আগবঢ়াই আহিছে।
১৯৩০ চনৰ পৰাই পুথিভঁৰালে প্ৰযুক্তিগত অত্যাধুনিক আহিলা
ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। এই অত্যাধুনিক আহিলা ব্যৱহাৰ কৰি
বৰ্তমান সময়ত পুথিভঁৰালে বিভিন্ন তথ্য সংগ্ৰহ কৰি
পদ্ধতিগতভাৱে সেইবোৰ বখাৰ ব্যৱস্থা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।
পৰম্পৰাগত পুথিভঁৰালৰ তুলনাত আধুনিক পুথিভঁৰালে
ক্ষিপ্ৰগতিত কিতাপৰ সূচী আৰু নিৰ্দিষ্ট স্থানত সঞ্চিত নিৰ্দিষ্ট
বিষয়ৰ কিতাপৰ তালিকা প্ৰতিজন পঢ়ুৱৈৰ সমুখত দাঙি ধৰিব
পাৰিছে। কম্পিউটাৰ নেটৱৰ্কৰ ঘৰতে বহি বিশ্বৰ যিকোনো স্থানৰ
বিখ্যাত আৰু বৃহৎ পুথিভঁৰাল সমূহ উপলব্ধ হোৱাত সহায়
কৰি ইণ্টাৰনেটৰ সহায়ত বিশ্বৰ যিকোনো স্থানত উপলব্ধ কৰাত
আধুনিক পুথিভঁৰাল সক্ষম হৈছে।

বৰ্তমান সময়ত ছপা তথ্য অভূতপূৰ্ব হাৰত বৃদ্ধি হোৱা
পৰিলক্ষিত হৈছে। ভিন্ন দেশৰ ভিন্ন ভাষাৰ তথ্য, সাহিত্য ছপা-
মাধ্যমৰ জৰিয়তে একে সময়তে পৃথিৱীৰ সৰ্বত্ৰ বিয়পি যোৱা
সম্ভৱ নহয়। সেয়েহে বিশ্বৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দেশসমূহে আধুনিক
পুথিভঁৰালৰ সহযোগ আৰু সহমৰ্মিতাৰ যোগেদি সংঘবদ্ধ হৈ
'তথ্যৰ যুটীয়া পুথিভঁৰাল' স্থাপন কৰিছে। এই পুথিভঁৰালৰ
যোগেদি বৰ্তমান বিশ্বৰ পঢ়ুৱৈসকলে পুথিভঁৰাল-সেৱা লাভ
কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

সৰ্বজন সমাদৃত আধুনিক পুথিভঁৰালে উদ্দেশ্যধৰ্মী প্ৰচাৰৰ
জৰিয়তে জ্ঞান বিতৰণৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰি
সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। পঢ়ুৱৈৰ বাবে বিজ্ঞানসন্মত
আধুনিক পুথিভঁৰালে বিশেষ সেৱা আগবঢ়াই সমাজক উন্নত
কৰাত সহায়ক হৈছে।

আলোড়ন তুলিবলৈ সক্ষম হৈছে। নিতেই ন ন চিন্তা আৰু
আৱিষ্কাৰেৰে বিজ্ঞানে সমাজ-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰক বিশেষ ধৰণে
প্ৰভাৱিত কৰি আহিছে। তথ্যৰ জগতখনেও বিজ্ঞানৰ দ্বাৰা
প্ৰভাৱিত হৈ নতুন দিশেৰে আগুৱাই গৈ উন্নতিৰ শিখৰত
আৰোহন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বৰ্তমান সময়ত তথ্য পণ্য
সামগ্ৰীত পৰিণত হৈছে। সেয়েহে তথ্য সহজলভ্য হৈছে। কিন্তু
যিবোৰ তথ্যই সমাজ তথ্য ব্যক্তিৰ জ্ঞানৰ পৰিসীমা বৃদ্ধিত
অবিহণা যোগায় তেনে তথ্য পদ্ধতিগতভাৱে আহৰণ কৰা সহজ
নহয়। বিভিন্ন উৎসৰ পৰা তথ্য সংগ্ৰহ কৰা সহজ যদিও সেৱা
নিৰ্দিষ্ট সূচীত পদ্ধতিগতভাৱে সজাই-পৰাই সকলোৰে প্ৰয়োজন
পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব নে নহয় তাত সন্দেহ থাকে। পুথিভঁৰাল
হ'ল এনে এটি মাধ্যম যাৰ জৰিয়তে আমি উল্লিখিত সকলো
দিশ সামৰি তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰো।

পুথিভঁৰাল বুলি ক'লে আমাৰ মনলৈ এনে এটি ধাৰণা
আহে যে য'ত বিভিন্ন বিষয়ৰ আৰু ভিন্ন ভিন্ন ভাষাৰ কিতাপ-
পত্ৰ, বাতৰি-কাকত, আলোচনী আদি পদ্ধতিগতভাৱে সজাই
সংৰক্ষণ কৰা হয় আৰু পুথিভঁৰালৰ অন্তৰ্ভুক্ত সদস্যক সেইবোৰ
নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ বাবে ধাৰ কৰি আনি জ্ঞানৰ পৰিধি বঢ়োৱাৰ সুযোগ
দিয়া হয়। এয়া হ'ল আমি সাধাৰণতে প্ৰত্যক্ষ কৰি থকা
পৰম্পৰাগত পুথিভঁৰালৰ এটি ধাৰণা। এই ধৰণৰ পৰম্পৰাগত
পুথিভঁৰাল এজন ব্যক্তি বা এটি প্ৰতিষ্ঠানৰ দায়িত্বত থাকে, যিয়ে
নিয়মমাফিক তাক পৰিচালনা কৰে। কিন্তু আধুনিক পুথিভঁৰাল
মানে কেৱল কিতাপ পত্ৰৰে ভৰি থকা সুপৰিচালিত এটি ঘৰ
নহয়; আধুনিক পুথিভঁৰালত পাণ্ডুলিপি, পুস্তিকা, প্ৰাচীৰ পত্ৰ,
আলোকচিত্ৰ, চলচিত্ৰ, দৃশ্য-শব্দ চিত্ৰ আৰু কম্পিউটাৰত সঞ্চিত
তথ্য সংগ্ৰহ ভিন্ন গঠনশৈলীত পদ্ধতিগতভাৱে সঞ্চিত কৰি বখা
হয়। আধুনিক পুথিভঁৰালে কেৱল জ্ঞানৰ ন ন দিশ উন্মোচন
কৰিয়ে ক্ষান্ত নাথাকে জ্ঞানক বিভিন্ন পথেৰে ব্যৱহাৰ কৰি নিজৰ
লগতে সমাজৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰলৈ অবিহনা যোগাৰ পৰা পত্ৰ
তৈয়াৰ কৰি দিয়ে। সেয়েহে বৰ্তমান সময়ত পুথিভঁৰাল হৈ পৰিছে
জ্ঞানৰ ন ন দিশৰ সন্ধান দিওঁতা। বিশেষ বিশেষ ক্ষেত্ৰৰ বাবে

কলেজ পৰ্যায়ৰ : জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়, যোৰহাট
স্নাতকোত্তৰ পৰ্যায়ৰ : গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
শিক্ষানুষ্ঠানৰ চাকৰিত মকৰল :

- (১) আই, এ (প্ৰাক্ স্নাতক) পৰীক্ষা দি উঠি যোৰহাট গাৰ্লচ হাই স্কুলত ডেবমহীয়া খালি পদ এটাত ১৯৫৮ চনৰ ১০ মে' - ২৩ জুন পৰ্যন্ত
(২) বি, এ পাছ কৰি ১৯৬০ চনৰ অক্টোবৰ মাহৰ পৰা ১৯৬১ চনৰ ১৫ নবেম্বৰলৈ আৰু ১৯৬৩ চনৰ অক্টোবৰৰ পৰা ১৯৬৪ চনৰ ৬ ডিচেম্বৰলৈ সৰোজিনী দেৱী বালিকা বিদ্যালয়ত।
(৩) এম, এ, পাছ কৰি ১৯৬৪ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰৰ পৰা ২০০০ চনৰ ৩১ আগষ্ট পৰ্যন্ত।
অৱসৰ গ্ৰহণ : ২০০০ চনৰ ৩১ অগষ্টত।
বাসস্থান : চিত্ৰকূট বন, গোহাঁইটেকেলা গাওঁ, যোৰহাট-৭৮৫০০১-২২

আমাৰ প্ৰশ্ন : আপোনাৰ শৈশৱ আৰু কৈশোৰ কালৰ বিষয়ে
আমাক অলপ আভাস দিব নেকি ?

বাইদেউৰ উত্তৰ : থোবতে ক'বলৈ হ'লে মোৰ শৈশৱ আৰু কৈশোৰৰ ব্যক্তিত্ব নিৰ্ণায়ক মূল সূত্ৰডালি হৈছে, মোৰ জন্ম আৰু লালিত-পালিত হোৱা সত্ৰ এখনৰ পৰিবেশ আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক অৱস্থান। যোৰহাট নগৰৰ পৰা ৯ কিলোমিটাৰ দক্ষিণে গড়আলিৰ কাষতে অৱস্থিত সৰু হ'লেও এখন ঐতিহাসিক (তেলপানী) সত্ৰত মোৰ জন্ম। এটা সত্ৰীয়া যৌথ পৰিয়ালৰ উপৰিও সত্ৰৰ লগত জড়িত বিষয়ববীয়া মুনিহ-তিবোতা আৰু লগতে সত্ৰতে থাকি সত্ৰীয়া বিদ্যা তথা স্কুলীয়া বিদ্যাও অৰ্জন কৰিবৰ কাৰণে থাকিবলৈ অহা কেইবাটিও কৈশোৰ সহ আমাৰ সত্ৰীয়া গৃহস্থালিখন আছিল এখন আশ্ৰম সদৃশ সামাজিক অনুষ্ঠান। সেই সত্ৰখনৰ নিবাসী আবাল-বৃদ্ধ-বনিতা স্বাধীনতা আন্দোলনৰো প্ৰত্যক্ষ-পৰোক্ষ অংশীদাৰ হৈ পৰিছিল। আমাৰ ককা

(১৮৭৫-১৯৪৭ চন) সেই "আকালো নাই, ভঁৰালো নাই" অৱস্থাৰ সত্ৰখনৰ অধিকাৰ পদত থাকিও নিজৰ তিনিজনকৈ পুত্ৰক সত্ৰীয়া বিদ্যাবে সমৃদ্ধ কৰাৰ লগতে আধুনিক বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষাবেও উচ্চ শিক্ষিত কৰি তুলিছিল। পেহীহঁতৰ সময়ত ঘৰৰ বাহিৰত শিক্ষা লাভৰ ব্যৱস্থা কৰিব পৰা পৰিবেশ নাছিল যদিও নাতিনীহঁতৰ ভিতৰত জ্যেষ্ঠ, মোক তেখেতে নতুন যুগৰ শিক্ষালাভৰ সপোন এটা ৮ বছৰ বয়সতে মনত অংকুৰিত কৰি থৈ গৈছিল। আনহাতেদি (আমি জনাত) কোনো সত্ৰীয়া কন্যাকালপ্ৰাপ্ত ছোৱালীয়ে স্কুলত শিক্ষা অৰ্জন কৰাৰ নজিৰ নথকা কালতে যোৱা-শতিকাৰ কুৰিৰ দশকত মধ্য অসমীয়া ছাত্ৰবৃত্তি পৰীক্ষা পাছ কৰি কংগ্ৰেছৰ ভলণ্টিয়াৰ হোৱা, তাৰ উপৰিও ছাত্ৰসভাত মঞ্চত উঠি হাতত হেংদাং লৈ মূলাগাভৰুৰ ভাও দিয়া ('অসমীয়া' কাকতত বাতৰি প্ৰকাশ হৈছিল) কন্যা এটি মোৰ ককাই তেখেতৰ উকীল, মুক্তিযোদ্ধা, সাংবাদিক বৰ

আগবঢ়াই যোৱা ককায়েক বৰ পুতেক প্ৰয়াত নৰনাথ গোস্বামী খুড়াদেৱলৈয়ো হাতত কলম লৈ সাহিত্য চৰ্চা কৰি যোৱা এটি শিক্ষিতা কন্যা (স্বৰ্গীয়া) হেমপ্ৰভা গোস্বামীক বিয়া কৰাই আনিছিল। আৰু এটা কথাও উল্লেখ কৰিবলগীয়া যে আমাৰ মাতৃ তথা বংশৰ এইগৰাকী খুড়ীৰ প্ৰেৰণা লাভ কৰাৰ উপৰিও সেই একেখন শোণিতপুৰ জিলাৰে জীয়ৰী (অবিবাহিত) প্ৰয়াত স্বৰ্ণ প্ৰভা মহন্ত (শৰৎচন্দ্ৰ সিংহ মন্ত্ৰীসভাৰ 'সমাজ-কল্যাণ বিভাগৰ মন্ত্ৰী' হৈছিল (জন্ম ১৯২৪, মৃত্যু ২০১১ চন) অসমৰ সত্ৰীয়া গৃহস্থালিৰ পৰা সৰ্বপ্ৰথম স্নাতকোত্তৰ উপাধি লাভ কৰা এইগৰাকী মহিলা আছিল আমাৰ মাতৃগৰাকীৰ হাতত ধৰি ডাঙৰ হোৱা, পিতৃহীন ভাগিনীয়েক (বায়েকৰ কন্যা)। মোৰ একান্ত নিকট সম্বন্ধীয়া এই তিনিগৰাকী মহিলাই আছিল মোৰ উচ্চ শিক্ষা অৰ্জনৰ ক্ষেত্ৰত অদম্য উৎসাহৰ উৎস।

আমাৰ প্ৰশ্ন : আপোনাৰ শিক্ষাগ্ৰহণৰ সময়ত কিবা অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিল নে? তদুপৰি ছাত্ৰী হিচাপে আন বিশেষ বিষয় অধ্যয়ন কৰাটো বাধ্যতামূলক আছিল নেকি ?

বাইদেউৰ উত্তৰ : নাই হোৱা। ছাত্ৰ হিচাবে বিশেষ অধ্যয়নো বাধ্যতামূলক নাছিল; কেৱল মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ্থী ছাত্ৰীৰ বাবে সংস্কৃত বিষয়ৰ ঠাইত স্বাস্থ্যবিজ্ঞান (Hyien) আৰু অংকশাস্ত্ৰৰ (Mathematics) ঠাইত গাৰ্হস্থবিজ্ঞান (Domestic Science) বিকল্প বিষয় আছিল। মই সংস্কৃত আৰু অংকশাস্ত্ৰকে বাচি লৈছিলোঁ।

আমাৰ প্ৰশ্ন : আপুনি লগ পোৱা অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ কি ওপে আপোনাক আকৰ্ষণ কৰিছিল ?

বাইদেউৰ উত্তৰ : আমাৰ শিক্ষাগুৰু অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলে

আছিল। ফলত আমাৰ মাতৃগৰাকীৰো প্ৰাৰম্ভিক সংস্কৃতৰ জ্ঞান আৰু ভাষাটোৰ প্ৰতি প্ৰীতি থকাৰ ফলত, মধ্য ইংৰাজী স্কুলৰ চতুৰ্থ-পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়াৰ পৰা ৩পৰ শ্ৰেণীত পঢ়া দাদা এজনৰ লগে লগে মই সংস্কৃত পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। এজন বৈষ্ণৱ বুদ্ধিজীৱী মোৰ পিতৃ মোহনচন্দ্ৰ মহন্ত বি.এলদেৱে, মই অষ্টম শ্ৰেণীৰ বছেৰেকীয়া পৰীক্ষাত ৯৩ শতাংশ মূল্যাংক লাভ কৰাত, মোক পুৰণি অসমীয়া, বিশেষকৈ বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ মূলৰ লগত তুলনাত্মক অধ্যয়ন কৰাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখি একান্ত মনোযোগেৰে ভাষাটো অধ্যয়ন কৰাত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰে। মোৰ খুড়া কুমদচন্দ্ৰ মহন্ত বি.এ., বি.টি দেৱ সংস্কৃতত অৰ্নাচ লৈ বি.এ. পাছ কৰা এজন সংস্কৃত শিক্ষক আছিল; তেখেতৰ পৰাও মই এই বিষয়ত সৰ্বাত্মক সহায় লাভ কৰিছিলোঁ। গতিকে সংস্কৃতৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ মোৰ পৰিয়ালটোৰ পৰাই জন্মিছিল; সেই আকৰ্ষণেই মোৰ কেৱল অসমৰে নহয়, ভাৰতীয় বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ অধ্যয়নৰো মূল কাৰক হৈছিলগৈ।

আমাৰ প্ৰশ্ন : এগৰাকী মেধাৱী ছাত্ৰী, কৃতি শিক্ষয়িত্ৰী আৰু সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ চৰ্চাৰ লগতে এগৰাকী মহিলা অধ্যাপক হিচাপে আপোনাৰ অনুভৱ কেনে ?

বাইদেউৰ উত্তৰ : পঢ়া-শুনাত ভাল আছিলোঁ যদিও মই এজনী অতি দুৰ্দান্ত ছোৱালী আছিলোঁ। যৌথ পৰিয়াল এটাত ঘৰখনৰ প্ৰথম কন্যাসন্তান হোৱাৰ বাবে আৰু প্ৰাইমেৰী স্কুলৰ পৰা ষষ্ঠ শ্ৰেণীলৈকে সহ-শিক্ষা অনুষ্ঠানত পঢ়াৰ বাবে মোৰ স্বভাৱটোও হৈ পৰিছিল অ-বালিকাসুলভ। পেটত মৰম ৰাখিয়ো মোৰ পূজনীয় শিক্ষাগুৰুসকলে 'আপুনি বয়স হৈলে বুদ্ধি হৈব ভাল' বুলি ভবসা ৰাখিয়ে হয়তো প্ৰত্যক্ষ কাঢ়া-শাসন নকৰিছিল।

যেতিয়া নগৰত আহি ছোৱালীৰ স্কুলত সপ্তমমানত নাম ভৰ্তি কৰিলোঁ; তেতিয়া মই বালিকাসকলৰ বাবে যথোচিত শাসন-ব্যৱস্থানতশিৰে মানি লৈ, 'চোকা ছোৱালী' ৰূপে বিশেষ প্ৰতিষ্ঠা আদায় কৰাত মনোনিবেশ কৰিলোঁ আৰু সেই ধৰণে জীৱনব্যাপী সুফলবোৰ অধিকাৰী হ'লোঁ। যোৰহাট ছোৱালী হাইস্কুলৰ, জীৱনে-মৰণে মোৰ চিৰপূজনীয়া শিক্ষাণ্ডক বাইদেউসকলে মেহপূৰ্ণ পদ্ধতিৰেই এই অভাজনক যিদৰে 'মানুহ' কৰি তুলিলে, সেয়া মোৰ পিতৃ-মাতৃতকৈ কোনোওগে কম নহয় বুলি অনুভৱ কৰি আজিও মোৰ শ্ৰদ্ধাত চকুলো বাগৰে।

এটি মৃত সন্তান জন্ম দি 'বাধিনীপ্ৰসূতা' (a kind of puerperal disease) ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ অৰ্ধচেতন অৱস্থাত মই শয্যাশায়ী হৈ পৰি থকা অৱস্থাতে, যোৰহাট কেন্দ্ৰত একমাত্ৰ প্ৰথম বিভাগ (দুটা বিয়ত লেটাৰ সহ)ত মই মেট্ৰিক পাছ কৰাৰ টেলিগ্ৰামখন পোৱাৰ সময়ত আমাৰ ঘৰখনত কান্দোনাৰ ৰোলহে উঠিছিল। পলমকৈ হ'লেও অতি উৎসাহেৰে ৰোগ-ক্লান্তি তল পেলাই জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ত যেতিয়া মই শ্ৰেণীত যোগদান দিছিলোঁ, মোৰ চিৰপূজ্য শিক্ষাণ্ডক ছাবসকল আৰু তেতিয়াৰ তিনি গৰাকী অধ্যাপিকাই যি উলহ-মালহেৰে মোক মানসিক প্ৰশান্তিসূচক ব্যৱহাৰেৰে উৎসাহিত কৰিছিল, সেয়া মই যেন জীৱনে-মৰণে পাহৰিব নোৱাৰা সঞ্জীৱনী তুল্য অনুভৱ।

কলেজত পঢ়ি থকা কালৰে পৰা, (প্ৰাক্-মাত্ৰক প্ৰথম বৰ্ষত ৩ মাহ মান আমাৰ কলেজত শিক্ষকতা কৰি যোৱা) ডঃ মুকুন্দমাধৱ শৰ্মাদেৱে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত প্ৰবক্তা আৰু মুৰব্বী শিক্ষক ৰূপে (আমি পঢ়াৰ সময়ত সংস্কৃত বিয়ত এজনো প্ৰফেচ্যৰ পদত নাছিল) যোগদান কৰাৰ পিছতো মোক ভৱিষ্যত সাৰস্বত যাত্ৰাৰ বাবে সোণালী পথ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল, জীৱনৰ অন্তিম কাললৈকে সেইজনা অনন্য নিষ্ঠাবান মহান শিক্ষকে মোৰ দৰে বহুজন ছাত্ৰকে এইধৰণে বাট দেখুৱাই ধন্য কৰি যোৱাৰ যি দৈৱিক অনুভৱ, সেয়া অনন্য।

'আজীৱন শিক্ষাত্ৰতী' বুলি সমাজত স্বীকৃতিলাভ কৰা সৌভাগ্যৰ অধিকাৰিনী এই অভাজন শিক্ষয়িত্ৰীক, মোৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষক জীৱনৰ পৰা বিদায় লোৱাৰ পৰত, মোৰ আজীৱন সাৰস্বত-সাধনাৰ পুণ্যধাম, জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকগোট লিখিতভাৱে কোৱা এইবাৰ কথাই

- "সংস্কৃত আৰু অসমীয়া সাহিত্যৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সন্মুখীন হোৱা বিভিন্ন সমস্যাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি যোৱা তিনিটা দশকত আপুনি ৰচনা কৰা আলোচনামূলক গ্ৰন্থৰাজিয়ে আপোনাক এগৰাকী সচেতন শিক্ষাবিদ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে" এই অভাজন শিক্ষয়িত্ৰীক কৃত-কৃত্য হোৱাৰ অনিৰ্ভৰণীয় অনুভৱ দান কৰিছে।

সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ চৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰত মই ব্যৱহাৰিক পৰ্যায়তকৈ তাত্ত্বিক পৰ্যায়তহে, অৰ্থাৎ তাত্ত্বিক অনুসন্ধান তথা সিদ্ধান্তৰ ক্ষেত্ৰতহে অধিক ব্যাপৃত আছিলোঁ। ব্যৱহাৰিকভাৱে মই কৰা এটা কামৰ উল্লেখ মাত্ৰ কৰিব খুজিছোঁ, অসম সত্ৰ মহাসভাৰ 'সত্ৰীয়া-সংস্কৃতি চৰ্চাকেন্দ্ৰ'ৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক প্ৰয়াত নিৰ্মলচন্দ্ৰ গোস্বামীয়ে, 'সত্ৰমঞ্জৰী' কাকতত লিখা (২০০৭, পৃঃ ১৭) "১৯৯৪ চনত শ্ৰীযতীন গোস্বামীৰ নেতৃত্বত ডঃ কেশৱানন্দ গোস্বামী, ডঃ জগন্নাথ মহন্ত, শ্ৰীনাৰায়ণ গোস্বামী, 'বসেন্দ্ৰ' শইকীয়া বৰ বাৱন ... আদি শিল্পী, সাহিত্যিক, গৱেষকসকলৰ তত্ত্বাৱধানত সত্ৰীয়া নৃত্যৰ পদচালনা আৰু হস্তমুদ্ৰাৰ চাৰিদিনীয়া কৰ্মশালা আৰু মাটিআখৰা সমূহৰ নামসমূহৰ লগত ভৰতৰ 'নাট্যশাস্ত্ৰ'কৈ ধৰি প্ৰাচীন সংস্কৃত গ্ৰন্থত থকা নামসমূহৰ তুলনামূলক অধ্যয়ন (বিয়ত) ...; যোৰহাটৰ জে.বি. কলেজৰ প্ৰাক্তন সংস্কৃতৰ অধ্যাপিকা আৰু প্ৰখ্যাত লেখিকা শ্ৰীমতী কেশদা মহন্তই মাটি আখৰাৰ অসমীয়া নাম আৰু সৰ্বভাৰতীয় সংস্কৃত নামৰ সামঞ্জস্য উদ্ধাৰ কৰা কাৰ্যই ইয়াত বিশেষ বৰঙণি যোগাইছিল। চৌবৰ্গীখন মাটি আখৰাৰ শুদ্ধৰূপ আৰু নামৰ তালিকা শুদ্ধৰূপে নিৰ্ণয় কৰা এই কাৰ্যসূচীয়ে সত্ৰীয়া নৃত্যৰ শাস্ত্ৰীয় স্বীকৃতিৰ ক্ষেত্ৰত মহৎভূমিকা গ্ৰহণ কৰিলে বুলি শ্ৰীযতীন গোস্বামী ডাঙৰীয়াই মত প্ৰকাশ কৰিছিল" - এইখিনি কথাই মই জনাই-নজনাই সত্ৰীয়া নৃত্য-গীতৰ পৰম্পৰাগত চৰ্চা কৰা আৰু নানাজন বিজ্ঞ, শিল্পী সত্ৰীয়া যুৱক আৰু বয়সস্থ ব্যক্তিৰ উদাৰ সহযোগিতাবে শিশু আৰু কিশোৰ সমাজত যোৱা শক্তিকাৰ সম্ভৱ / আশীৰ দশকত মোৰ পুস্তকলব্ধ জ্ঞানৰ ব্যৱহাৰিক প্ৰয়োগ কৰাৰ সামান্য হ'লেও আভাস দিব। মোৰ 'সত্ৰ সংস্কৃতিৰ আশিস' ধন্য অভাজনৰ তনু-মন-জীৱন" তথা "অনুনাটকপঞ্চকম্" নামৰ পুথি দুখনত এনেবিলাক কামৰ উৱাদিহ পোৱা যাব।

এগৰাকী মহিলা অধ্যাপিকা ৰূপে, এজন পুৰুষ অধ্যাপকৰ অনুভৱতকৈ মই কোনো ক্ষেত্ৰতে জ্ঞাতসাৰে ভিন্ন অনুভৱ কৰা নাই বুলি মোৰ বিশ্বাস।

আমাৰ প্ৰশ্ন : যি সময়ত নাবী শিক্ষা সূচল নাছিল সেই সময়ত উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ আপুনি সাহস পাইছিল। এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ ঘৰ তথা সামাজিক পৰিবেশে কেনেদৰে অবিহণা যোগাইছিল ?

বাইদেউৰ উত্তৰ : 'শিক্ষালাভ কৰিবলৈ সাহস' পোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মোৰ ঘৰ আৰু সামাজিক পৰিবেশৰ পৰা লাভ কৰা প্ৰেৰণাৰ কথা-প্ৰথম প্ৰশ্নৰ উত্তৰত কৈ আহিছোঁ। মোৰ শিক্ষালাভৰ সময়ত নাবীশিক্ষা সূচল নাছিল যে সি সত্য। একেৰাহে চাৰিটাকৈ শ্ৰেণীত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি (দ্বিতীয় স্থানৰ জনতকৈ ২৬ পৰ্যন্ত বেছি নম্বৰৰ ব্যৱধানত) প্ৰমোশ্যন পোৱা ছোৱালী এজনীক মহানুভৱ মাতৃতুল্য শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ স্কুলৰ সুখ্যাতিৰ আশাত চেচাপানী ঢালি অভিভাৱকসকলে দশম শ্ৰেণীলৈ প্ৰমোশ্যন পোৱাৰ পিছতে খদ্দম-দমকৈ বিয়া দিবলগা হোৱাতকৈ আৰু অসুচলৰ নমুনা বৰ কম হ'ব নিশ্চয়। সেইকালৰ গোড়া সত্ৰীয়া পৰিয়াল এটাৰ পৰা বিবাহ দিবলগীয়া ছজনীকৈ ছোৱালীৰ ক্ষেত্ৰত সৰু ডাঙৰজনীৰ জেঙা মাৰি আজিবি হোৱাটোও কম ওকত্বৰ কথা নাছিল বাবে মই নিজে, বিশেষকৈ মোৰ প্ৰয়াত দাদা' ত্ৰিগুণ মহন্ত (যি মোৰ কাৰণে আছিল সকলো বিয়তে দিগ্‌দৰ্শী)ৰ পৰামৰ্শমতে মই 'অকাল-বোধন'ত সহাবি জনলোঁ। যদিও পাৰিবাৰিক দুৰ্যোগত মই মেট্ৰিক পৰীক্ষাত ৪০ টা মান মুঠ নম্বৰ হেৰুৱালোঁ; মোৰ পিতৃ-মাতৃয়েও স্বীকাৰ কৰি গৈছে যে মোৰ পিতৃগৃহতকৈ অধিক (আৰ্থিক ক্ষেত্ৰত নহয়) সুবিধা দিয়াৰ প্ৰচেষ্টাৰে স্বামীগৃহৰ সমাজজনে, এম. এ পৰীক্ষাত সংস্কৃত বিয়ত প্ৰথমশ্ৰেণী (আৰু অন্য দুজনেও পাইছিল) প্ৰথম স্থান লাভ কৰি পোৱা স্বৰ্ণপদকটি শাহু আইৰ হাতত অৰ্পণ কৰি সেৱা জনোৱাৰ বেলিকা সকলোৰে চকুত আনন্দাশ্ৰুৰ ধাৰা নমাই অভিনন্দিত কৰিলে, এই অভাজনক। অধিক আৰু কি কম? আমাৰ প্ৰশ্ন : বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়া সময়ৰ আপোনাৰ কিবা 'স্বৰণীয়' কথাৰ ভাগ আমাক দিবনে?

বাইদেউৰ উত্তৰ : ১৯৬১ চনৰ ১৬ নৱেম্বৰ তাৰিখত, ইতিমধ্যে স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম বৰ্ষটোৰ শ্ৰেণী আৰম্ভ হোৱাৰ পৰা ১৬ দিন

পলমকৈ গৈ মই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীত যোগদান কৰিছিলোঁ। সেই শিক্ষাবৰ্ষটো মই গুৱাহাটী মহানগৰীৰ টকৌবাৰী সত্ৰৰ নিবাসী প্ৰয়াত অধিবক্তা মহেন্দ্ৰ নাথ মহন্তদেৱৰ পৰিয়ালৰ লগত হোটেলতকৈ বহু সুবিধা লাভ কৰি কটাবলৈ পাই আৰ্থিকভাৱে উপকৃত হৈছিলোঁ; তদুপৰি 'মহেন্দ্ৰ বৰদেউতা' এজন সংস্কৃতজ্ঞ আৰু সাহিত্যপ্ৰেমী তথা যুক্তিপ্ৰবল অভিভাৱক হোৱাৰ সুবাদত মই বৌদ্ধিকভাৱেও উপকৃত হৈছিলোঁ। সেইসময়তে প্ৰয়াত ইন্দিৰা (মামণি ৰয়ছম) গোস্বামীৰ লগত আজীৱন বন্ধুত্ব লাভ কৰাৰো এটা সুযোগ পাইছিলোঁ। তেওঁ বিহাৰীৰ পৰা আৰু মই টকৌবাৰীৰ পৰা, দুয়ো প্ৰায়েই চিটিবাচত একেলগে জালুকবাৰীলৈ অহা-যোৱাৰ ফলতে এই সৌভাগ্য লাভ হৈছিল। পিছৰ বছৰত মই তেতিয়াৰ একমাত্ৰ দুমহলীয়া ছাত্ৰী-নিবাসটোতে থাকিবলৈ লওঁ। সেই বছৰটোতে ঘটিছিল জীৱনৰ এক 'স্বৰণীয়' ঘটনা, চীনৰ ভাৰত আক্ৰমণ। যিদিনা চীনা সৈন্যই তেজপুৰ দখল কৰিছিলহি, হোটেলবাসী সেই অঞ্চলৰ বিশেষকৈ ছাত্ৰীসকলৰ মাজত হোৱা ভ্ৰতমান বিৰত অৱস্থা, লগতে দক্ষিণপাৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰো নিজগৃহলৈ ঘূৰি যোৱাৰ উপায় বিচাৰি হোৱা হাহাকাৰ অৱস্থাৰ সৌৱৰণীয়ে আজিও বুকু কঁপায়।

জীৱনৰ আটাইতকৈ 'স্বৰণীয়' কাল হৈ 'ব'ৰ "প্ৰাগজ্যোতিষত একাৰৰ ভেটা ভাঙি জেউতি-নিজৰাৰ ধাৰ" ব'বলৈ লোৱাৰ প্ৰাৰম্ভিক পৰ্বটোতে "ব'দ পুৱাবৰ কাৰণে" ওলাই যোৱা "বহুদৈ, সেউতী, ডালিমীৰে জাক"টোত সোমাই উকলি এজোলোকা দিবলৈ পোৱাৰ সৌভাগ্যখিনিৰ বাবে।

আমাৰ প্ৰশ্ন : অধ্যাপনাৰ কালছোৱাৰ কোনো বিশেষ ঘটনা এতিয়াও 'স্বৰণীয়' হৈ আছেনে?

বাইদেউৰ উত্তৰ : এই ক্ষেত্ৰত অধ্যাপনাৰ বিয়ত কোনো বিশেষ 'স্বৰণীয়' কথা মোৰ নাই; মহাবিদ্যালয়খনৰ সোণালী জয়ন্তী উৎসৱ ১৯৮১-৮২ চনত উদ্‌যাপিত হওঁতে প্ৰাক্তন কৃতী ছাত্ৰী আৰু তদানীন্তন কৰ্মবিত শিক্ষয়িত্ৰী ৰূপে দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পোৱা আনন্দখিনি মোৰ চাকৰিকালৰ 'স্বৰণীয়' বিষয় বুলি ভাবো। আমাৰ প্ৰশ্ন : আপোনাৰ দ্বাৰা ৰচিত গ্ৰন্থৰ বিৱৰণ এটি বিচাৰিছোঁ।

বাইদেউৰ উত্তৰ : (ক) আলোচনামূলক গ্ৰন্থসমূহ
১) কালিদাসৰ সাহিত্য ১৯৭৪, ১৯৯২, ২০০০, ২০১৫।

- ২) অসমীয়া বামায়ণী সাহিত্য কথা বস্তব আঁতিগুৰি, ১ম খণ্ড ১৯৮৪।
- ৩) অসমীয়া বামায়ণী সাহিত্য কথা বস্তব আঁতিগুৰি ২য় খণ্ড, ১৯৯০।
- (জগদ্ধাত্ৰী-হৰমোহন দাস সাহিত্য বঁটাপ্রাপ্ত ১৯৮৯-৯০)
- ৪) বিচিত্র বামায়ণী কথা ১৯৮৬
- ৫) মহাপুৰুষীয়া সাহিত্য : কেইটিমান দিশ, ১৯৮৭ (অসম সাহিত্য সভাৰ ১৯৯০ চনৰ 'বাসন্তী বৰদলৈ সৌৰবণী বঁটা' প্রাপ্ত)
- ৬) কৃষ্ণকথা-মূলধাৰা, ১৯৯০।
- ৭) চিন্তা উপচাৰ ১৯৯৫।
- ৮) ভবভূতি : ব্যক্তিত্ব আৰু সাহিত্য ১৯৯৫।
- ৯) কাব্যতত্ত্বৰ দৃষ্টিৰে শঙ্কৰদেৱৰ কাব্য, ২০০০ (অসম সাহিত্য সভাৰ দুৰ্গাধৰ বৰকটকী বঁটাপ্রাপ্ত, ২০০২ চন)
- ১০) গোস্বামী তুলসীদাস আৰু বামচৰিত মানস (বাপচন্দ্ৰ মহন্তৰ সৈতে যুটীয়াকৈ ৰচিত ১৯৭০)
- ১১) ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ ঐতিহ্যধাৰা : তোলোঁ কোনঘাটে পানী, ২০১০
- ১২) বিচাৰিলোঁ অনেক প্ৰবন্ধে, ২০১১।
- ১৩) সত্ৰ সংস্কৃতিৰ আশিস্ৰুত : অভাজনৰ অনু-মন-জীৱন ২০১৫ (আত্মজীৱনী ভিত্তিক)
- (খ) অনুবাদ গ্ৰন্থসমূহ
- ১৪) সম্পূৰ্ণ বামচৰিত মানস (বাপচন্দ্ৰ মহন্তৰ সৈতে যুটীয়াকৈ) ১৯৮১
- ১৫) কখন (এছ. মহাবাজনৰ ইংৰাজী গ্ৰন্থৰ পৰা) ১৯৯৯ চন।
- ১৬) উত্তৰ-বামচৰিত আৰু মেঘদূত কাব্য ২০০০ চন
- ১৭) শ্ৰীমদ্ভগবদ্গীতা ২০০৩, ২০০৪
- ১৬) অথৰ্ববেদ ২০০৪
- ১৯) ৰঘুবংশ ২০০৪
- ২০) অধ্যাত্ম বামায়ণ ২০০৬
- ২১) অসমীয়া বামায়ণী সাহিত্য : কথাবস্তব আঁতিগুৰি (পৰিশোধিত পৰিৱৰ্তিত সং ২০০৮, ২০১১। ২০১০ চনৰ 'সাহিত্য একাডেমি বঁটাপ্রাপ্ত) আৰু ২০০৮ চনৰ প্ৰবীণা শইকীয়া সাহিত্য বঁটা প্রাপ্ত)
- (গ) শিশু সাহিত্য
- ২৭) মহাভাৰতৰ সাধু দুটামান কণ্ঠ ১৯৭০
- ২৮) ৰঘুবংশৰ কথা ১৯৭১
- ২৭) বামায়ণৰ সাধু দুটামান কণ্ঠ ১৯৮৮
- ২৫) নিৰ্মলা নদীৰ পানী ১৯৯১
- ২৬) মৌকৌহৰ কৰ্মী প্ৰজা ১৯৯৫, (নকুলচন্দ্ৰ সভাপণ্ডিত বঁটাপ্রাপ্ত, অসম সাহিত্য সভা)
- ২৭) সেউজী ধবণী ধুনীয়া ১৯৯৭
- ২৮) ঐতিহ্যপ্ৰাণ নাতিলৈ আইতাৰ চিঠি ১৯৯৭
- ২৯) সোণালীসূতাৰে বন্ধা : ককা-আইতা আৰু বিদিশাইত ২০০৪
- ৩০) বাওঁ আমি মৌ বিচাৰি ২০১০
- ৩১) অনুনাটপঞ্চকম্ (শিশুৰ বাবে অংকীয়া নাট, নৃত্যনাটিকা আৰু বাট ভাওনাৰ বাবে বাটৰ নাট) ২০১৫ চন
- (ঘ) সম্পাদিত গ্ৰন্থ :
- ৩২) বৈষ্ণৱানন্দ লহৰি, মূল সংস্কৃত আৰু উদিতবামদেৱৰ ঘোৰানুবাদ, ১৯৭০
- ৩৩) বামচৰিত-মানসৰ উত্তৰাকাণ্ড (শ্ৰীকান্ত সূৰ্যবিপ্ৰৰ পদ্যানুবাদ) ২০০০ চন
- (ঙ) সংকলিত আৰু সম্পাদিত গ্ৰন্থ :
- ৩৪) নীৰৱ সাধক বাপচন্দ্ৰ মহন্তৰ ব্যক্তিত্বৰ কিছু খবৰ, ২০১২ চন।
- ৩৫) তদ্বানুসন্ধানী বাপচন্দ্ৰ মহন্তৰ বিবিধ প্ৰবন্ধ ২০১৫ চন।
- আমাৰ প্ৰশ্ন : সেই সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিক্ষক তথা সমাজৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাভাৱা দায়বদ্ধতা আছিল নে? এইক্ষেত্ৰত বৰ্তমান চামৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি আপোনাৰ ক'বলগীয়া কি?
- বাইদেউৰ উত্তৰ : যোৱা শতিকাৰ সত্তৰৰ দশকৰ সামৰণিত 'বিশেষী নাগৰিক বহিষ্কাৰ' বিষয়ত হোৱা জাতীয় আন্দোলনত যেতিয়া ছাত্ৰশক্তিয়ে মুখ্য নেতৃত্ব গ্ৰহণ কৰিলে, মোৰ নিজা অনুভৱ মতে তাৰ পিছৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শ্ৰদ্ধাভাৱা দায়বদ্ধতা আমাৰ নিচিনা প্ৰাচীনপন্থী শিক্ষকসকলে কিছু পৰিমাণে হ'লেও হেৰুৱালে। এটা কথা নিশ্চিত যে সমাজৰ

প্ৰতি সেই অমূল্য নৈবেদ্য আগবঢ়োৱাৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰসমাজ এক ধনিষ্ঠাও পশ্চাৎপদ হোৱা নাই বুলি মোৰ অনুভৱ। শিক্ষকতাৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ অহা আজি পোন্ধৰ বছৰৰ পাছৰ ছাত্ৰ সমাজলৈ মোৰ ক'ব লগাকৈ উপযুক্ত কোনো কথা নাই।

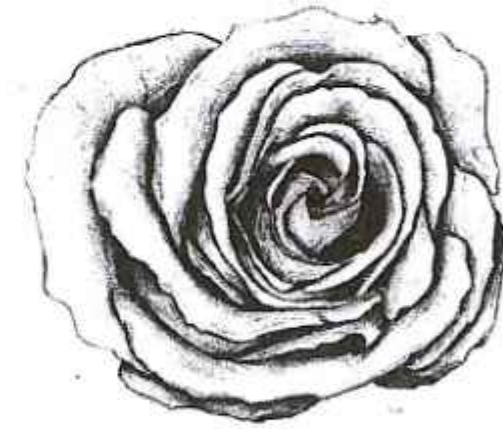
আমাৰ প্ৰশ্ন : আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা কি?

বাইদেউৰ উত্তৰ : নান ৰোগ-ব্যাদিগ্ৰস্ত হৈ অকাল বাৰ্ধক্যক আদৰি ল'বলগীয়া এই অভাজনৰ ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা আকাশ-কুসুম মাত্ৰ বুলি উপলব্ধি কৰিবলৈ বাধ্য হৈছোঁ। তথাপি সদ্যহঁতে এটা কামৰ মানস পৰিকল্পনা কৰি আছোঁ, কিতাপ এখন লিখিবলৈ মোৰ এই অসমৰে পৰা 'মোৰ এই ভাৰতলৈ' বাপচন্দ্ৰ মহন্তৰ

সাৰস্বত যাত্ৰা' শিতানত, শিৰোনামৰ লেখজনৰ ভাৰতীয় ক্ষেত্ৰত সম্পন্ন কৰা সাহিত্য কৰ্মৰাজিৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিবৰ উদ্দেশ্যে।

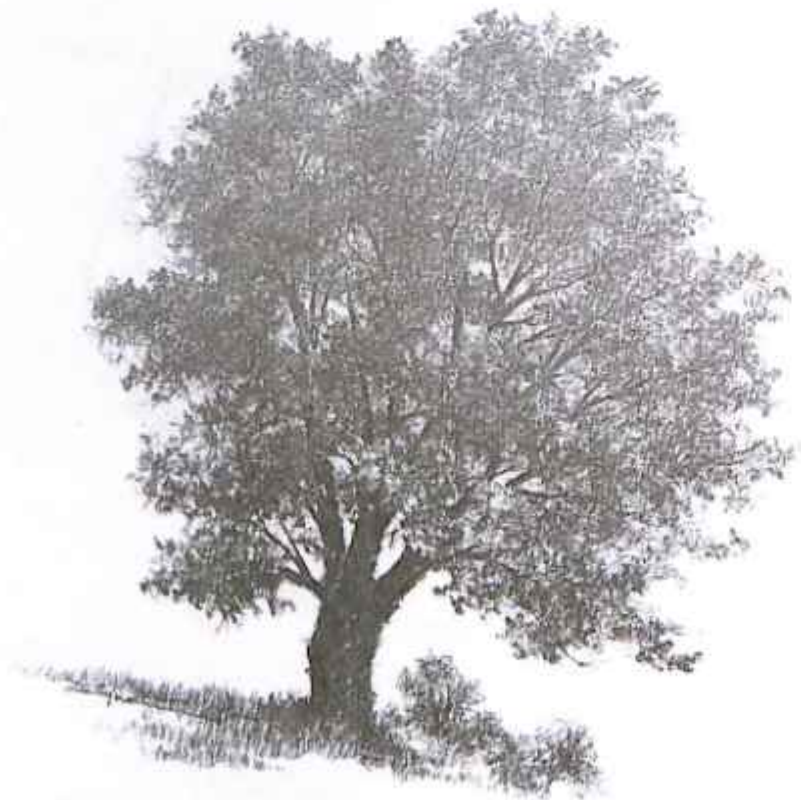
সামৰণিত : ডঃ জয়জ্যোতি গোস্বামী আৰু ডঃ বীণা চৌধুৰী, আপোনালোকৰ লগত এইখিনি অন্তৰংগ আলাপত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ পাই অতি সুখী হ'লোঁ। উচ্চশিক্ষাৰ জগতখনত সম্পৃক্ত হৈ উঠি অহা চামক কেৱল স্বদেশৰে নাগৰিক নহয়, বিশ্ব নাগৰিক হ'ব পৰা দৃষ্টিভংগীৰে আপোনালোকে জ্ঞানৰ, মনুষ্যত্বৰ পথ দেখুৱাই নিয়া কাৰ্যত ব্ৰতী হ'ব বুলি আশা ৰাখিলোঁ আৰু মোৰ আন্তৰিক সন্নিধ্য জ্ঞাপন কৰি বিদায় লৈছোঁ। ধন্যবাদ।

আপোনালৈও অশেষ ধন্যবাদ বাইদেউ।

“পৃথিবীৰ আদিম অৱস্থাত যেনেকৈ কেৱল
পানী আছিল, তেনেকৈ সকলো ঠাইতে
সাহিত্যৰ আদিম অৱস্থাত ছন্দ-তবঙ্গিতা প্ৰবাহ-
শালিনী কবিতা আছিল।”

- বৰীন্দ্রনাথ ঠাকুৰ

খাক বেদ

পাৰ্থপ্ৰতীম চৌধুৰী
যষ্ঠ বাৰ্ণাসিক (ইংৰাজী বিভাগ)

মই তোমাক উপহাৰ হিচাপে নদী এখন দিম
তুমি মোক মাটি দিবা
এভৰি
নহয় নহয় ...
বামনৰ চাৰি খোজৰ সমান

প্ৰাচীন পৃথিবী গঢ়াৰ নামত
মৈদাম খান্দিলো
গমেই নাপালো
মৈদাম কাৰ?

কামৰূপ সভ্যতা

খেতি কৰিবলৈ যোৱা গাৰো মানুহজনীক লৈ
লিখিলো
যোগিনীতন্ত্ৰ

তাই খেদি গৈছিল বনৰীয়া ম'হ এটাক
নাম দিলো শান্ত গুণ সম্পন্ন।

সেউজ প্ৰেম

দেবজিত কলিতা
প্ৰথম বাৰ্ণাসিক (বাণিজ্য শাখা)

প্ৰেম কৰি পাইছানে কেতিয়াবা
সেউজীয়াক প্ৰেম,
তৰু-লতাক প্ৰেম,
পানী-প্ৰাণী-নদী
আৰু বৰষুণক প্ৰেম?
পোৱা নাই যদি চাবাচোন এবাৰ
সেউজীয়াক মৰম কৰি
কি যে সুন্দৰ অভিনৱ অনুভৱ
যেন সবগৰ পৰী
চাবা, নোখোজে একো প্ৰকৃতিয়ে স্বাৰ্থত
তোমাৰ পৰা একোকে,
বৰঞ্চ দি যাব নিজৰ সকলো
এই ধৰাৰ সকলোকে
সেয়েহে কান্দিছো, কৈছো তোমালোকক
এবা সেউজ ধ্বংস কৰিবলৈ,
এবা জন্তুৰ দাঁত, খৰ্গ আৰু শিং কাটিবলৈ
শিকা তুমি এইবোৰক প্ৰেম কৰিবলৈ
প্ৰেম কৰিবলৈ।

মোৰ জন্মতেই দিয়া হৈছিল জানো অযোগ্যতাৰ চাৰ্টিফিকেট

বৰিতা বয়
পঞ্চম শাস্তাসিক
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

বিভীষিকা

হীৰামণি নাথ
চতুৰ্থ শাস্তাসিক (শিক্ষা বিভাগ)

মই সকলো সময়তে হাঁহি থাকো
(দিনৰ ভাগত)
সুখত হাঁহো
দুখত হাঁহো আৰু
হাঁহো খঙত।
নাজানো কোনোবাই বুজে নেকিহু
মোৰ এই অংশকালীন অভিনয়।
কিন্তু আজিলৈকে কাকো দেখুওৱা নাই,
মোৰ চকু পানীৰ বং
মই পাহৰিব খুজিছোঁ
(সেয়ে বাতিৰ অন্ধকাৰত চকুত জাগ দিওঁ)
কেতিয়াবা মোৰ অভিধান মেলা
বিচাৰোঁ এই পৃথিবীত জীয়াই (মই)
থকাৰ অৰ্থ কি (উত্তৰ : একো নাই)

খোজেপতি পোৱা চকুলোৰ ঘাটত
নাও মেলিবলৈ মোৰ যোগ্যতা 0%
অথচ : ব'ঠা বাবলৈ পাহৰা নাই মই
অবশ্যে ... ৰাজনীতিবিদো নহ'লো
সেয়ে প্ৰশ্ন মোৰ
শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰিত
গ্ৰাছৰ কোঠাত বহা সকললৈ ...হু
“মোৰ জন্মতেই দিয়া হৈছিল জানো
অযোগ্যতাৰ চাৰ্টিফিকেট?”

পৃথিবীখন আজি উদাস হৈছে।
সূৰ্যও আজি থমকি বৈছে।
জোনৰ পোহৰো যেন সেমেকি গৈছে।
গছৰ পাতবোৰেও যেন কিবা বুজিছে।
নীলা আকাশৰ বুকুত নিবাসাই হাঁহিছে।
সূৰ্য উঠা দেশত এতিয়া আন্ধাৰ নামিছে।
ক'লা ক'লা শওণে চুকে চুকে বাহ সাজি,
প্ৰতিবাদী নিৰীহ জনতাৰ মঙহ খুটি খুটি খাইছে।
ভাতৃহাৰা ভনী, পুত্ৰ হাৰা আইয়ে,
কিমান যে চকুপানী টুকিছে...।
নিৰীহ জনৰ মৃত শৰীৰ লৈ,
বৰ লুইতো যেন ভাগৰি পৰিছে।
হয়, এইয়া বিভীষিকা নামিছে।
জ্যোতি-ৰাভাৰ সোণৰ অসমত
আজি কেৱল জুই জ্বলিছে।
বিভীষিকা চৌপাশে নামিছে।
ক'লা ধোৱা চৌপাশে বিয়পিছে
বিভীষিকা নামিছে, কেৱল বিভীষিকা নামিছে ...।

বসন্তৰ আগমন

নিশান্ত তালুকদাৰ
প্ৰথম শাস্তাসিক (ইংৰাজী বিভাগ)

জিয়া জুব্বিৰ ঘাটত
সন্ধিয়া নামিলে
তুমি অহাৰ
কণ্ঠজন ধ্বনি
চৰাইবোৰ বাহলৈ
উভতিলেই
আঁতৰি যায়
এখন এখন কৈ
আশা ভৰা কল্পনাৰ
মেটমৰা নাও।
বহুদিন গ'ল
এবাহু কিজানি বহু
বছৰেই হ'ল
টুপটুপকৈ
সৰি পৰা নাই
হেঁপাহৰ ফুলনিৰ
প্ৰিয় খৰিকাজাইৰ গোন্ধ
গুণ গুণ কৈ
উৰা নাই
চেনেহী পখীৰ কন্মোল।
উভতি অহাৰ বাটত
প্ৰায়ে মই ব' লাগি চাওঁ
চাৰি চ'কৰ ৰঙীনতা

কেকুৰীত লগ পাওঁ
হেৰাই যোৱা বিষাদ
সেমেকা শীতৰ কোলাত
আলফুলকৈ
গুৰাই দিওঁ
বৰ্ণময় ধূসৰিত পৃষ্ঠা।
হেঁপাহৰ কাৰেং আৰু
সপোনৰ বহুঘৰা সাজি
হালিজালি ওমলে
সোণৰ সোলেং
বিষাদৰ বীণত
সৃষ্টিৰ বাগিণী তুলি
পথহাৰা পথিকে
গাই এক
অনামি গীত।
সেয়েহে তুমি অহাৰ
বাতৰি পালে
মতলীয়া হওঁ
আবেগৰ বাগীত
এটি এটিকে বুটলি আনো
বামধেনুৰ সাতোৰঙী সুবাস।

সপোনৰ চক্ৰবেহুত

মনিষা কলিতা
পঞ্চম বান্ধাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

নিবিবিলি সন্ধিয়াৰ সেমেকা শীতত
চকুলৈ নামি আহে সপোন জোনাকৰ পোহৰত
নিজান বাটত অহৰ্নিশে
জোনাকী পৰাবোৰৰ ধেমালি।
দুপৰ নিশাৰ সেমেকা বলুকাত
ছটফট কৰে মোৰ হেঁপাহৰ স্বপ্নই
সপোনৰ মায়াচক্ৰত লুটিয়াই ফুৰা
ইতিহাসৰ সোণালী পাতবোৰৰ খেলা
মস্তিষ্ক বিহীন বলিয়াৰ দৰে
নিশাৰ অশান্ত লহৰত
দেখো সপোনবোৰ হেনো পিছলি পৰে।
আকাশৰ কাজল স্না মেঘে
ধূলিসাৎ কৰি যোৱা
মোৰ হেঁপাহৰ তবালি
তথাপি সপোনবোৰ লওঁ আলফুলকৈ তুলি
কিজানি সেয়েই ইতিহাস মোৰ সপোনৰ
কিজানি হেৰুওৱা সপোন ...
সেয়ে নতুন দিগন্তৰ অপেক্ষাত
মই এতিয়াও আকুল ...।

পোহৰ বিচাৰি

দিপুঞ্জিতা দাস
তৃতীয় বান্ধাসিক (বাণিজ্য শাখা)

অন্তহীন বিবাদেৰে
ভৰা জীৱনত
ভাবাক্ৰান্ত হৈ
পৰো যেতিয়া,
তেতিয়াই দুৰ্বল
মনটোৱে মোৰ
কৰি উঠে হাঁহাকাৰ।
চৌদিশে মাথো
দেখো হাঁহাকাৰ,
হতাশাৰ ক'লা ডাৱবোৰে
মন মোৰ ধৰে আৱৰি,
পোহৰ বিচাৰি বিচাৰি
পোহৰৰ লেশমানো
নাপাও বিচাৰি ক'তো।
জীৱনৰ অন্তহীন বাসনা
হ'বনে কেতিয়াবা পূৰ?

ভাল পোৱাৰ গভীৰতা

সুভাষ দাস
তৃতীয় বান্ধাসিক (দৰ্শন বিভাগ)

দুচকুৰে সৰা নিয়ৰৰ কথা
কেতিয়াবা শুনিছানে?
নাই শুনাহু
যদি নাই শুনা নালাগে শুনিব
(কিন্তু) যদি অনুভৱ কৰাৰ ইচ্ছা আছে
তেন্তে এবাৰলৈ মাথো
কাৰোবাক আপোন কবি চোৱা ...হু
ইমান আপোন যাতে
গৰজি উঠা আকাশ খনেও
তেওঁক তোমাৰ পৰা
আঁতৰ কৰিব নোৱাৰে
যাতে বিচ্ছেদৰ নদীয়েও
দুয়োৰে মিলনৰ সোঁত
ভাঙিব নোৱাৰে ...
কিন্তু যেতিয়াই, আন এজনৰ আগমনত
আপোনজনে, তোমাৰ আপোন ঘাতকে
অচিনাকি কৰি থৈ যাব
তেতিয়াই, ঠিক তেতিয়াই
অনুভৱ কৰিবা দুচকুৰে সৰা
নিয়ৰৰ মিঠা যন্ত্ৰণাৰ
... কিমান গভীৰতা।

বসন্তৰ পৰশ

মানসজ্যোতি হালৈ
প্রথম বান্ধাসিক (বাণিজ্য শাখা)

শীতৰ শুভ্র কুঁৱলী আঁতৰাই
পলাশ মদাৰৰ সুবাস ছতিয়াই,
মায়াবী ফাগুণৰ সৌন্দৰ্য বিলাই
এনাজৰীত বান্ধ খায় বসন্তৰ বতৰাই।।
প্রকৃতিৰ মৃদু মলয়া জাকে
বৰদৈচিলা ধুমুহা বতাহে
ফাগুণে দুটালি হাঁহি মাৰি
সোঁৱৰাই অতীতৰ ঋতুৰ বাতৰি।
জুব মলয়াই সুৰভি ছতিয়াই
কুলি, কেতেকীৰ সুললিত কঠই
নাহৰ, গোলাপ, খৰিকাজাইয়ে
অপকৃপা ধৰণীৰ জেউতী চৰাই।
ফাগুণৰ পচোৱাই হিয়া নচুৱাই
হিয়াৰ আমঠু বিহুৰ মাদকতাই,
তোল-পেঁপা,গগণাৰ অমিয়া সুৰে
মন উতলা কৰে বসন্তৰ বতৰাই।

বিহু বিহু লাগিছে গাত

সংগ্ৰাহক : পংকজ গগৈ
পঞ্চম বান্ধাসিক (বাণিজ্য শাখা)

আজিবে উৰুকা কালিলৈ ভুৰুকা
ততে নাইকীয়া গাত,
গাভৰু ছোৱালী নাচে জুমে জুমে
বিহু বিহু লাগিছে গাত,
বিহুৰে বিৰিণা পাতে সমনীয়া
বিহুৰে বিৰিণা পাত,
গাঁৱৰ ডেকা ল'ৰাই কড়ি খেল পাতিলে
বিহু বিহু লাগিছে গাত,
বিহুলৈ কেইদিন আছে ঐ বিহুৰা
বিহুলৈ কেইদিন আছে,
উজনি-নামনি মাৰে কেউভূমি
বিহুলৈ বাৰ দিন আছে।
ন-পানী বাঢ়িলে নাহৰ ফুল ফুলিলে
বিহু বিহু লাগিছে গাত।
গাঁৱৰ ডেকা ল'ৰাই কড়ি খেল পাতিলে
গোন্ধতেল ঘঁহিলে গাত
চৰায়ে খাবৰে ধান সমনীয়া
চৰায়ে খাবৰে ধান
জীয়াৰী বোৱাৰী ওলাই জাকি মাৰি
বহাগৰ বিহুৰে বান
বিহুটি এডোখৰ বিহুটি দুডোখৰ
বিহু তিনিডোখৰ হ'ল
তাৰে এডোখৰ বিচাৰি নেপালো
ফুলপানী চিগালৈ গ'ল।।
কোন ক'ত আছা হাত মেলি নাচা
বিহুটি পালেহি আহি
গাঁৱৰ ডেকা জীয়াৰী ভিন পৰ পাহৰি
জীয়াৰী বোৱাৰী মাৰা মন খুলি হাঁহি
জীয়াৰী বোৱাৰী আহা জাকি মাৰি
কোনে কতে আছা বৈ

বিহুঃ ইয়াতে টিপাটি
গড়গাঁৱত শিপাটি

এই বাক্যাংশ- "ইয়াতে মাৰিলো টিপা গড়গাঁৱত পালেগৈ শিপা "খুলি তহানিৰে পৰা চলি অহা প্ৰচলিত বচনটোৰ পৰা উদ্ধৃত কৰা হৈছে
সেই সময়ত FACE BOOK, WHATSPP, MOBILE, TWITER.. অথবা E-mail আদিবোৰ মানুহৰ কল্পনাবো অগোচৰ আছিল
যদিয়ো অসমীয়াৰ উদ্ভাৱনী শক্তিয়ে নিশ্চয় উবাদিহ পাইছিল, যিটো সঁচাকৈয়ে আমাৰ জাতিটোৰ বাবেই যথেষ্ট গৌৰৱৰ বিষয়।
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/78

বিহুৰে ধেমালি আহা সৰে মিলি
কৰো বিহু তলিতে গৈ।
ইয়াতে টিপাটি গড়গাঁৱত শিপাটি
কোনো কতো নজনা নাই
আহা সৰে মিলি কৰোঁগৈ ধেমালি
বহাগৰ বিহুটি পাই।
জাকি মাৰি উজালে মোৰা দৰিকণা
জাকি মাৰি উবিলে পক্ষী।
জাকি মাৰি ওলালে আমাৰে বিহুৰা
গাঁৱৰ বুঢ়া-মেঠা সাক্ষী
জাকি মাৰি ওলালো বিললৈ পোনালো
লগৰ সমনীয়াৰ লগত
ভেটা দি ৰখালো পুঠি-দৰিকণা
চোঙলি পৰিলে ফান্দত
মুকলি পথাৰত হাফলুৰ ওপৰত
কোনো বিহুগীত গায়
বতাহত আহিলে কাণতে পৰিলে
উপমা দিবলৈ নাই
লাই হালে জালে গধূলি বেলাতে
পালেং হালে জালে পুৱা
দিন দুপৰতে বিহুলৈ ওলালো
একোটি নহলে খোৱা
নাহিবি নাহিবি কঙালী বিহুটি
দিবলৈ নাইকীয়া একো।
ৰঙালী বিহুটি আদৰি আনিছে
নুসুখি কেনেকৈ থাকো।।
বিহুটি বিহুটি আমাৰে বিহুটি
মৰম চেনেহৰে ভৰা
অতিকৈ চেনেহৰে বহাগৰ বিহুটি
নাপাতি কেনেকৈ থাকো।।

অনুভৱৰ ছাঁত

বৰ্ণালী তালুকদাৰ
পঞ্চম বান্ধাসিক (বাণিজ্য শাখা)

বহল আকাশৰ বুকুত
নিজানত গছৰ তলত
মোৰ আশাভৰা চকুৰে বিচাৰি ফুৰিছে
তোমাৰ আগমনৰ দৃশ্য
এটি সুগন্ধি কঢ়িয়াই অনা
চ'তৰ খঙাল বতাহ জাকে
কোবাইছে তোমালৈ লিখা শব্দবোৰক।
গছডালে আৱৰি ধৰিছে মোক তোমাৰ স্মৃতিবোৰৰ দৰে।
আজি বেলি ওলাইছে ন-কইনাৰ সাজত
লাজুকী হাঁহিৰে সকলোলৈ বিলাইছে ৰ'দ
এই এছেৰেঙা ৰ'দে তোমাৰ খোজৰ শব্দ কঢ়িয়াই আনি
আলসুৱাকৈ সজাইছে হৃদয়
তোমাৰ অনুপস্থিতিত উপস্থিতি কিয়?
প্ৰশ্নটোৰ উত্তৰ বিচাৰো ক'ত?

যাত্ৰা

কৃষ্ণা চক্ৰৱৰ্তী
তৃতীয় বান্ধাসিক (কলা শাখা)

মই গৈ আছো
জীৱনৰ গতি পথেদি
যাত্ৰাৰ শেষ নাই,
জীৱনত বহুতো ঘাত প্ৰতিঘাত
অতিক্ৰম কৰি মাথো গৈ আছো
কিবা এটা কৰাৰ মানসেৰে
কিবা এটা পোৱাৰ আশাবে।
মই নাজানো,
মোৰ এই গতি পথৰ অন্ত ক'ত?
তথাপি ওলালো যেতিয়া
যাবই লাগিব
হে সৃষ্টিকৰ্তা
তুমি দয়া কৰা
মোৰ এই যাত্ৰা যেন সফল হয়।

জীৱন

বিনীতা দাস
প্রথম বাণ্যাসিক (কলা শাখা)

ইমান অসহায় কিয়
এই জীৱন
তোমাৰ অবিহনে
থাকিব নোৱাৰে আমাৰ প্ৰাণ
তুমিয়েই হৈছা আমাৰ
দৰিদ্ৰ জীৱন।
তুমিয়েই আমাক কৰোৱা
কিয় ইমান অভিমান
এজনে আনজনক দুখ দি
ওচি যায়
কিয়? তোমাৰ কাৰণে
তুমি নহ'লে মানুহজনে
হৈ পৰে মৃতদেহ
কিয়? তোমাৰ কাৰণে
তুমিয়েই হৈছা অসহায় জীৱন,
এই দৰিদ্ৰ মানৱতাৰ।
তুমিয়েই কৰোৱা কিয় ইমান অভিমান
এই দৰিদ্ৰ মানৱক
কিয়? এনেকুৱা দুঃসহায়
এই দৰিদ্ৰ মানৱতাক।

নিষ্ঠুৰ যৌৱন

নাছবিন বেগম
কলা বিভাগ

যৌৱন মোৰ দুই নয়নত
সপোন মোৰ আকাশৰ মাজত
প্ৰেম মোৰ হৃদয়ৰ সাগৰত
স্মৃতি মোৰ তোমাৰ লগত

জীৱনৰ বাটত আগবাঢ়ি গলোঁ
সময়ৰ লগত খোজ মিলালোঁ
যৌৱন যে স্বত্তেকতে নোহোৱা হ'ল
নয়নেই কেৱল সাক্ষী হ'ল, প্ৰেমৰ

সংগী তোমালৈ বাট চাইছে
যৌৱন যে মোলৈ বোৱা নাই
নীৰ বেদনাত চকুৰ বাৰিষা
কিনো স্মৃতি দিম তোমাক মই

জীৱন মোৰ জীৱন যোৱা এনেকৈ
নাহিবা ফিৰাই, নাচাবা ঘূৰাই
সেই সময় আছে যদি স্মৃতিত
তাকে লৈ যাবা হাঁহি হাঁহি

নিদিবা কাকো মিছা আশা-আকাংক্ষা
নহবা কোনো বেদনাৰ ধাৰপাত তুমি।

নিৰ্জন দ্বীপত এৰাতি

কল্পবী বৰ্মণ
প্ৰথম বাণ্যাসিক (বাণিজ্য শাখা)

সেউজীয়া গোপন ছাঁত
আছে বহি মই অকলশৰে,
চিৰসংগী মোৰ কিতাপখনো
গোপনে পৰি আছে একাষে।
সম্মুখত বিশাল নীলা সমুদ্ৰ জলবাশি
নীৰবতাত উটি ভাহি যায় ...
... সমগ্ৰ ৰাতি।
ডুব যোৱা সুকলস সাৰথি কৰি
এখোজ দুখোজকৈ আগুৱাই যাওঁ
নিসংগতাৰ আন্ধাৰ পথেৰে ...
সংগীবিহীন এই নিৰব যাত্ৰাত
গোপনীয়তাৰ মুখা পিন্ধি হ'ম...
নিৰ্জন দ্বীপৰ নিসংগ সহযাত্ৰী।

নিশিতা, তুমি ভালে-কুশলে আছা তো

ব্ৰজেন শৰ্মা
কৰ্মচাৰী
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

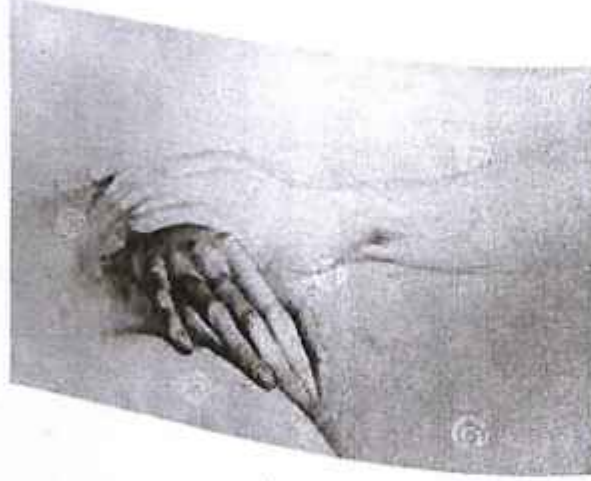
চোৱা নিশিতাহু এবাৰ মোৰ ফালে চোৱা
আৰু কোৱা ...
তোমাৰ মনৰ খবৰ
তুমি ভালে কুশলে আছাতো
মোৰাইলত কঁপি কঁপি উঠা জ্বৰটো
তোমাৰ কোমল থামমিটাৰৰ স্পৰ্শত
স্তব্ধ হৈ ৰয় কিছু সময়
শেতেলিৰ তলত লুকাই থোৱা তোমাৰ ছবিখনে
দিনে-নিশাই চিকুটি থাকে চকু দুহালত
লাজুকী নয়নৰ ওৰণি
সুলকি পৰে যেতিয়া মোৰ বুকুত
এন্ধাৰবোৰে জুমি চকু থয় ভেটিলেটৰৰ ওপৰত
তুমি বুজিও নুবুজাৰ দৰে থাকা কিয় নিশিতাহু
প্ৰেম-ভালপোৱাৰ সতে মুক্ত বন্ধুত্ব
কি যে অসহ্য এই জ্বলন্ত অনুভূতি
বহুদিন দেখা নাই তোমাৰ ফুলাম হাঁহিটি
এতিয়াও আছে আকাশত উমলি
সেই মুকুতা সৰা স্নিগ্ধ জোনটি
কোৱা নিশিতা, তুমি ভালে-কুশলে আছা তো হু

লিমাৰিক বিষয় : ৰাজনীতি

মৃদুস্মিতা কলিতা
ষষ্ঠ শাণ্মাসিক (বুৰঞ্জী বিভাগ)

(১)

অসমৰ চি.এম চাৰ গগৈ তৰুণ
কংগ্ৰেছৰ দিন এতিয়া তেনেই কৰুণ
ভোটৰ অংকত হাবি যায়
বিসম্বাদীয়ে সাহ পায়
ইলেকচনত ধৰিব লাগিব ছাতি বৰুণ।

(২)

জনপ্ৰিয় হ'ল মোড়ীৰ চাহ
খাই লৈ সবে ক'লে বাহ বাহ
ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী হ'ল
বুৰঞ্জীত নাম লিখা ব'ল
শাসন কৰিব হেনো ষাঠি মাহ।

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী
ষষ্ঠ শাণ্মাসিক (ইংৰাজী বিভাগ)

গগৈৰ নতুন মতি-গতি
কৰিছে সলনি ৰাজনীতি
যিয়েই নহওক
যিয়েই নকৰক
ওপৰৰ পৰা তললৈ একেই দুৰ্নীতি।

কথা কবিতা

একলম প্ৰকৃতি

বৰিতা বয়
পঞ্চম শাণ্মাসিক
(ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ)

(কালজয়ী কবিতা 'মমতাৰ চিঠি'ৰ বৃত্তৰ ভিতৰত)

মৰমৰ প্ৰকৃতি

বহুদিনৰ পৰা মোৰ মনৰ কোণত তোমালৈ বুলি সাঁচি বখা মৰমবোৰ যাঁচিলো। গুনিবোচোন,
তোমালৈ বুলি বহু পৰৰ বেলিত একলম লিখাৰ মানস কৰিছে। তুমি বাক ইমান পৰিৱৰ্তন
হৈ থাকা কিয়? বছৰে বছৰে তোমাৰহে যেন যৌৱন ঘূৰি আহে। মোৰ হ'লে তোমালৈ
হিংসাই লাগে জানাহু প্ৰকৃতি, কথা এটা সুধো : তুমি আকৌ অভিযোগ বুলি নাভাবিবা। তুমি
বাক তোমাৰ পঞ্চ পাণ্ডৱৰ মাজত বৰ্ষাক শ্ৰৌপদী কৰি কিয় ৰাখিলা? গ্ৰীষ্ম, শৰৎ, হেমন্ত,
শীত আৰু বসন্তক কিয় বাক বান্ধি দিলা বৰ্ষাজনীৰ সৈতে? তাই বৰ নিষ্ঠুৰ অ' প্ৰকৃতি। তাইব
বাবে মোৰ আৰু সিহঁতৰ কিমান কষ্ট হয় জানা? তুমিচোন জানাই পানীলৈ মোৰ কিমান ভয়
লাগে। তাতে মই এই সময়তে গৰ্ভৱতী হৈ থাকো। বৰ্ষাই লৈ আনে বানপানীহু মোৰে নহয়
প্ৰকৃতি, গ্ৰীষ্মহঁতৰো বৰ কষ্ট হয়। তোমাৰ পঞ্চ পাণ্ডৱে মোৰ বুকুত তোলে মানিকী, মধুৰী বোল,
কিন্তু তাই গোটেইখন চেলেকা-চুবুৰাকৈ দাগ পেলায়। অ' অৱশ্যে খকুৱা ৰূপত তাই মোৰ ওচৰলৈ
আহে আম, জাম, কঁঠাল বিচাৰি; পিছে তাই বৰ অত্যাচাৰ কৰে মোৰ ওপৰত। একেবাৰে বহাগতে
আহি ভাদলৈকে যাবকে নোখোজে। মই ককবকাই থাকো যজ্ঞগাত; তাইক তুমি বুজাবোচোন।
মাহীয়েকৰ ওচৰলৈ আহিলে ইমান যজ্ঞগা লৈ নাহিবলৈ। শৰতৰ ৰূপালী স্পৰ্শতহে মই পুনৰ চঞ্চল
হওঁ জানা, নহ'লে যে সংজ্ঞাহীন হোৱা মানুহৰ দৰে মই পৰি থাকিব লাগিলেহেঁতেন। তুমি বেয়া
নাপাবা প্ৰকৃতি, জানাই মই ব'দত থাকো; সেয়ে ফৰকাল কথা। খোলাখুলিকৈ ক'লো। তুমিও
লিখিবোচোন প্ৰকৃতি- অহাবাবলৈ আহোঁতে অলপ সেউজীয়া হৃদয় লৈ আহিবলৈ নাপাহৰা যেন।
পুনৰ তোমাৰ সুবাস বিচাৰি।

তোমাৰ বান্ধবী
'ধৰিত্ৰী'

জীৱনৰ খোজ

(অসমীয়া বিভাগৰ মেজত বিদায়ৰ মুহূৰ্ত্ত মোৰ শেষবটো সৃষ্টি)
৩০/১১/২০১৫

ড° নমিতা ডেকা
প্রাক্তন মুৰব্বী তথা সহযোগী অধ্যাপিকা
অসমীয়া বিভাগ

লেকেচি বাঁহৰ আগত
কাঁচি জোনটো হৈ
লাগি আছে মোৰ
সোণালী শৈশৱ।
কৈশোৰে মোৰ নাচি আছে
কজলা মেঘৰ মাজত
কাপোৱালী বিজুলী হৈ।
জীৱন নদীৰ গতি
নিৰৱধি;
নিৰৱধি মোৰ হেঁপাহৰ নৈ।
বৌৱন মোৰ মৌৱন।
সেই বনতে মই
বিচাৰি পালো
জীয়াই থকাৰ সাঁথৰ।
শিল ভঙাতকৈও
কঠিন, সাঁথৰ ভঙা;
জীৱনৰ জটিল সাঁথৰ।
সাঁথৰ ভাঙি কিন্তু

ভাগবি নপৰিলোঁ কাহানিও।
সাঁথৰ ভঙা খেলত বিজয়ী
আজি মই বামধেনুৰ
সাতোৰঙেৰে জীৱন বোলালোঁ।
খেলৰ শেষত
হাতৰ মুঠিত থাকি গ'ল
এমুঠি হালধীয়া ৰং।
এতিয়া মই হালধীয়াৰ স'তে
ডালিমৰ বঙচুৱা
বৰণ মিলাই
উদ্যমৰ পাথৰেৰে সাজিবলৈ
লৈছোঁ এটি নতুন পথ।
মই এতিয়া এক
নৱপথৰ নতুন যাত্ৰী।
ঠিক যেন খোজ কাঢ়িবলৈ
আবস্ত কৰা
শিশুটোৰ দৰে।

চিৰিয়াৰ সেই শিশুটি

কুলদীপ মেধি
কম্পিউটাৰ কেন্দ্ৰ

আৰু তেতিয়াৰ পৰাই মই হৃদয়হীন

হয়তো সি জনা নাছিল
মানুহৰ ৰং ক'লা নে বগা
আৰু তেজৰ-
পৃথিৱীৰ ঈশ্বৰবোৰৰ লগত পৰিচয় নোহোৱা বাবে
সি পিঠি দি আছিল নেকি আকাশলৈ
আকাশত হেনো ঈশ্বৰ থাকে
কোনেও বাক এবাৰলৈ কোৱা নাছিল নে তাক

সি কেৱল দেখিছিল মানুহৰ চকুৰে চকুৰে
ক্ষমতাৰ লেলিহান শিখা, গুনিছিল
চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ ঘৰবোৰৰ বিকট চিঞৰ
নাৰ্ছাৰী ৰাইমছত পাইছিল বাকদৰ গোন্ধ
কণ কণ আঙুলিকেইটাৰে আঁকিছিলনে
মমৰ ৰঙেৰে তাৰ অকণি পৃথিৱীখন

পেটতো তাৰ উখহিছিল কিয়
সি ভোকাভূৰ আছিল
যে সাগৰীয় ফেনবোৰকে গিলিছিল
গঙা চিলনিৰ পাখিত উৰি যায় বুলি
পুতলা সপোন
টানকৈ বান্ধিছিল তাৰ মুঠি হাতৰ

এতিয়া সাগৰখনে হাঁহিছে
তাৰ তেজেৰে ৰাঙলী সাগৰৰ দাঁত
আকাশখনো ৰঙা আজি বেলিটোও

বালিত মুখখন গুজি তাৰ চকু দুটাই
এতিয়াও কান্দি আছে নেকি
মোৰ চকুত...

“চুটি গল্পৰ ৰূপ আৰু প্ৰকৃতি লেখকৰ ইচ্ছাধীন।”
* * * *

যিকোনো বস্তু এটা ঘোঁৰাৰ মৃত্যুৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এগৰাকী
গাভৰুৰ প্ৰথম প্ৰেমলৈকে, এটা ফুলৰ পাপৰি মেল খোৱাৰ
পৰা আৰম্ভ কৰি এটা প্ৰবল ভূমিকম্পলৈকে- প্ৰতিটো
বস্তুৱেই গল্পৰ বিষয় হ'ব পাৰে।

- এইচ. ই. বেইট্‌ছ

দধিচী

জিৎজ্যোতি শৰ্মা
প্ৰথম বাদ্যাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

জুহালত চৌকা জ্বলি আছে, জুইকুৰা ভালকৈ উঠা নাই - আধাজুলা জুইকুৰাৰ অনুজ্জল
পোহৰ কাষৰ শোৱা কোঠাটোলৈ বাঁহৰ বেৰখনৰ ফাঁকেৰে সবকি আহিছে। সেই পোহৰত শোৱা
কোঠাৰ বিচনাত ঠাক-ঠাককৈ গাৰু নে লেপ জাপি থোৱা আছে তাক খাটাকৈ ক'ব নোৱাৰি।
কিন্তু স্পষ্টকৈ ধৰিব পাৰি - দুটা সৰু সৰু, অত্যাঁজল চকুৱে কোঠাটোত পিতপিতাই ফুৰিছে,
ইটো কোণৰ পৰা সিটো চুকলৈ গৈছে, কি বস্তু ধৰিব নোৱাৰি আপুনি লেম্পটো হাতত লৈ
ভালদৰে চাইছে, আৰু দেখিছে - সেয়া এন্ধাৰতকৈও ক'লা এটা মন্ত মেকুৰীৰ চকুহাল - ভাজিবলৈ
থোৱা কেঁচামাছ খাবলৈ চেগ চাই ফুৰিছে। বগীৰামৰ গাৰ বৰণ সেই মেকুৰীটোৰ দৰে কিচকিচিয়া
ক'লা নহয়, চিমেন্টেৰে মচা মজিয়াখনৰ দৰে ঈষৎ বগাও নহয়, বৰং বগীৰামৰ গাৰ বৰণ সেই
চৌকাৰ ধোঁৱাই থকা জুইকুৰাৰ পৰা জলঙাৰে সোমাই অহা সেমেকা পোহৰখিনিৰ দৰেহে -
গম পোৱা যায় কিবা এটা আছে, কিন্তু কি আছে খাটাকৈ ক'ব নোৱাৰি। গাৰুও হ'ব পাৰে,
লেপো হ'ব পাৰে। বা কিবা কাৰণত ট্ৰাকটোও বিচনাত তুলি থোৱা থাকিব পাৰে।

আপুনি দেখিলে বগীৰামক ক'লা বুলিয়েই ক'ব। হয়ো। বগীৰামৰ গাৰ বৰণ ক'লাই হয়।
জন্মান্ত ছোৱালী এজনীৰ মীনাক্ষী নামটো, চেপিলেও বস নোলোৱাৰ নিশ্চিত থকা তিবোতা
এগৰাকীৰ কমলা নামটো, বাওনা মানুহ এজনৰ উচ্চজিৎ নামটো - এইবোৰ নাম আচলতে
সিমান অৰ্থৰহ নহয়। কিন্তু কৃষ্ণকায় বগীৰামৰ নামটো অৰ্থৰহ নহয় বুলি ক'লেও ভুল কোৱা
হ'ব। বগীৰামৰ ককাদেউতাকৰ গাৰ বং এন্ধাৰতকৈও ক'লা, দেউতাকৰ গাৰ বং এন্ধাৰৰ সমান
ক'লা। এই দুই পুৰুষৰ তুলনাত বগীৰামৰ গাৰ বংটো অকনমান কম ক'লা, অকনমান বগা।
সেয়ে জন্মৰ পিচতে মাক পুতুলী আৰু দেউতাক ঘনশ্যামে তাক এই নামটো দিলে - বগী,
বগীৰাম বৰ্মন।

এই বগীৰাম বৰ্মনেই আজি সুবৰ্ণপুৰলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। সুবৰ্ণপুৰৰ ইতিহাসত
প্ৰথম গৰাকী ভাগ্যৱান হিচাপে বগীয়ে আজি চৰকাৰী চাকৰি এটাত নিযুক্তি লাভ কৰিছে।
সুবৰ্ণপুৰৰ প্ৰায় পঞ্চাশ শতাংশ মানুহে এতিয়ালৈ টাউনেই দেখা নাই। নাৱেৰে নৈ পাৰ হৈ
আধাঘণ্টা খোজ কাঢ়ি পুৱা পাঁচ বজাতে হাটখোলাৰ পৰা যোৱা একমাত্ৰ বাহুখন ধৰি আঁঠে
ঘণ্টাৰ কঁকাল ভঙা ঠেকেচাৰে টাউনত যাবলৈ বেজিভাগেই ইচ্ছা নকৰে। কিছুমানে ইচ্ছা কৰিলেও
অহা-যোৱাৰ পইচাকেইটা যোগাৰ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে সুবৰ্ণপুৰৰ বেজিভাগৰ বাবে টাউনৰ
খবৰবোৰ বগীয়েই আনে।

সপ্তাহৰ দুদিন বগীয়ে টাউনলৈ অহা-যোৱা কৰে। সোমবাৰে বগীয়ে দেউতাকৰ কমাৰশালত তৈয়াৰ কৰা দা, কটাৰী, কোৰ, খন্তি আদি লৈ গৈ টাউনৰ কোনোবাখন ডাঙৰ দোকানত দিয়ে, বাটতে পোষ্ট অফিচত খবৰ কৰি গাবৰ কাৰোবাৰ চিঠি-পত্ৰ থাকিলে লৈ আহে। যোগাযোগৰ অসুবিধাৰ দোহাই দি পিয়নেও সুবৰ্ণপুৰলৈ আহিবলৈ হেলা কৰে। শনিবাৰে বগীয়ে পুনৰ টাউনলৈ যায়। কোনোবাই চিঠিৰ উত্তৰ দিলে যাওঁতে সেয়া পোষ্ট অফিচত নামি চুবুৰীয়াৰ জেওৰাৰ সিপাৰৰ পকা নেমুডাললৈ অশেষ লোভেৰে চাই কোনোবা টেঙাৰ যথ বুঢ়ীৰ দৰে মুখখন মেলি বৈ থকা পোষ্টবক্সটোত চিঠিখন ভৰাই দিয়ে। তাৰ পিছত সোমবাৰে বন্ধুবোৰ দি অহা দোকানত সোমাই পিচৰ সপ্তাহৰ বাবে বন্ধৰ অৰ্ডাৰ আৰু আগধন লয়। আৰু গধূলি ৮ বজাত হাটখোলা আহি পোৱা 'মা মনসা' বাছখনেৰে ঘৰ পায়হি। এয়া বগীৰ সাপ্তাহিক কাম। যোৱা পাঁচটা বছৰে বগীয়ে এই কামখিনি প্ৰতি সপ্তাহে কৰি আহিছে।

এইখিনি কামৰ মাজতে দুয়োটা দিনতে বগীয়ে কিছু সময় উলিয়াই কাছাৰীৰ সন্মুখৰ ফুটপাথত লাহে লাহে ঘূৰি ফুৰে। বগা, হালধীয়া বিভিন্ন ৰঙৰ বিভিন্ন জোখৰ, বিভিন্ন আকৃতিৰ কাগজত নানাবৰ্ণী খবৰ। চাকৰিৰ বিজ্ঞাপন। অহা এক তাৰিখৰ পৰা অমুকৰ ফৰ্ম দিয়া হ'ব, অহা সাত তাৰিখে তমুক বিভাগৰ আবেদন পত্ৰ জমা দিয়া শেষ দিন, অমুকৰ অৰ্হতা মেট্ৰিক পাছ, তমুকৰ অৰ্হতা পি, ইউ। শতজনৰ শত আশা। বগীয়ে লক্ষ্য কৰে - চাকৰিৰ সেই বজাৰখনৰ বেছিভাগ ক্ৰেতায়েই বগীৰ সমবয়সীয়া। জীয়াই থাকিবলৈ সকলোকে অকল অন্নজানেই নহয়, চাকৰি একোটাৰো বৰ প্ৰয়োজন।

বগীহঁতে বাকী থোৱা কুণ্ডলতোলাৰ ৰতি মহাজনৰ দোকানত মাহৰ মূৰত পইচা কেইটা দিব নোৱাৰিলে পিচৰ মাহৰ কেইটামান দিন পুতুলীয়ে মহাজনৰ ঘৰত বিনাপইচাই কাম কৰি দিব লগা হয়। কেতিয়াবা পইচাৰ অভাৱত পৰি ঘনশ্যামে মহাজনৰ ওচৰত নিজৰ একমাত্ৰ সোণৰ আঙঠিটো বন্ধকত থৈ চাউল আনিব লগা হয়। এনেকুৱা দিন, বগীয়ে বহুবাৰ দেখিছে। বগীকো সেইকাৰণে চৰকাৰী চাকৰি এটা লাগে। মাহৰ মূৰত টকা কেইটামান লাগে। দেউতাকে তিনিফুৰিৰ দেউনা পাব কৰিছে। মাকৰ বাতৰিব। বিয়া দিয়াৰ বয়স কেতিয়াবাই পাব হৈ যোৱা দুগৰাকীকৈ বাৱেক আৰু বেকাৰ বগী - এখন কমাৰশালে কিমান টানিব?

বগী মেট্ৰিক পাছ। গাওঁখনৰ ভিতৰত বগীয়েই মেট্ৰিক

পাছ কৰা প্ৰথম ল'ৰা। বগীৰ আৰু পঢ়াৰ মন আছিল। বগীৰ মেট্ৰিকৰ বিজাল্ট ওলাবৰ পিচদিনা তাৰ দূৰ সম্পৰ্কীয় মোমায়েক এজন আহিছিল। লোহা-লোহা গোন্ধায় বুলি ঘৰৰ ভিতৰত নবহি তেওঁ চোতালৰ কৰবী জোপাৰ তলতে বহি ঘনশ্যামক প্ৰস্তাৱ এটা দিছিল - "চোৱা ঘন, বগীৰ এটা উজ্জ্বল ভৱিষ্যত আছে। তাৰ গঢ়-গতিত হাকিম-বাবু হোৱাৰ লক্ষণ আছে, তাক মোক দিয়া। মোৰ ঘৰত থাকিব, মামীয়েকক ঘৰখন চলোৱাত অলপ সহায় কৰিব, পঢ়িবও।" ঘনশ্যামে নিদিলে। ঘৰখনত ডেকা ল'ৰা এটা নাথাকিলে দিগদাৰ। সি ঘৰতে থাকক। আৰু পঢ়িব নালাগে। বৰং ঘনশ্যামক কমাৰশালতে যি পাৰে সহায় কৰক।

তেতিয়াৰ পৰা বগীয়ে আনুষ্ঠানিক শিক্ষা বাদ দি দেউতাকৰ ব্যৱসায়ত সহায় কৰিবলৈ ধৰিলে। জন্মৰ সময়ত অকণমান বগা বগীৰ গাৰ বৰণটো লাহে-লাহে দেউতাকৰ দৰে ক'লা হ'বলৈ ধৰিলে।

বগী পঢ়াত চোকা আছিল। তাৰ হাতৰ আখৰো মীনা কৰা বাখৰৰ দৰে। একেবাৰে পৰিপাটি। স্কুলত পঢ়া দিনত বগীয়ে নাটকো কৰিছিল। দশমমানত, তাৰ শেষৰটো বিদ্যালয় সপ্তাহত, নাটক কৰি মঞ্চৰ পৰা নামি আহিবৰ পৰত সিহঁতক অসমীয়া পঢ়োৱা, মঞ্চৰ আৰু কাপোৰৰ বটীডাল ধৰি থকা চক্ৰবৰ্তী ছাৰে বগীৰ মূৰত হাত বুলাই কৈছিল, "বগী, আমাৰ জীৱনটো এই আৰু কাপোৰৰ বটী টানি থাকোতেই গ'ল। আৰু কাপোৰখনৰ সিপাৰেও যে এখন জগত আছে, আমি তাৰ খবৰবোৰ নাজানো। তই ভালদৰে পঢ়িবি। বংশৰ নাম উজ্জলাবি। মাৰ-দেউতাৰ সপোনবোৰ পূৰাবি। আমাক নাপাহৰিবি। যেতিয়া এদিন তই বহুত ডাঙৰ মানুহ হ'বি - আৰু কাপোৰৰ সিপাৰৰ জগতখনৰ খবৰবোৰ আনি আমাকো দিবি।"

বগীয়ে মাক-দেউতাকৰ এটা সপোন পূৰালে। সি মেট্ৰিক পাছ কৰিলে। তাৰ পিছত "মোৰ ল'ৰাৰ, চাবি, মোতকৈও দহোঙাৰে ডাঙৰ এখন কমাৰশাল থাকিব, তাৰ তলত কেইবাজনেও কাম কৰিব" বুলি পুতুলীৰ আগত প্ৰায়ে কৈ থকা ঘনশ্যামৰ দ্বিতীয়টো সপোন পূৰাবলৈ বগীয়ে নিজৰ পঢ়া বাদ দিলে। কিন্তু আৰু কাপোৰৰ সিপাৰৰ জগতখনৰ খবৰবোৰ?

পোষ্টবক্সটোৰ কাষতে 'ৰেৱতী বুক ভাণ্ডাৰ'। চহৰখনৰ পৰা প্ৰকাশ পোৱা একমাত্ৰ কাকতখনৰ লগতে দুই-তিনিখন আলোচনী বটী এডালত ক্ৰিপ মাৰি ওলোমাই থোৱা থাকে। বিগত পাঁচটা বছৰে পোষ্ট অফিচত বাছত উঠা-নমা কৰোঁতে কৰোঁতে বগীৰ বুক ভাণ্ডাৰৰ মালিক, ৰেৱতীৰ দেউতাক, অমল

বাবুৰ লগত ভাল চিনাকী এটা গঢ়ি উঠিছে। অমল বাবুৰ বাৰীত লগাবলৈ বাৰিষা লগা ৰঙালাউৰ সঁচ, জবা ফুলৰ কলম, সেয়া ৰবলৈ বুলি মজবুত খন্তি এখন - বগীয়ে দেউতাকৰ পৰা আনি দিছে। তাৰ বিনিময়ত অমল বাবুৱেই বগীক সিপাৰৰ জগতখনৰ খবৰবোৰ দিছে। সাত সাগৰৰ সিপাৰৰ কেৱল ওখ ওখ অট্টালিকা থকা এখন আধুনিক চহৰত মানুহৰ দৰে দেখাত ৰবট নামৰ এটা মেচিন আছে - চুইচ টিপিলেই হ'ল - ভাত ৰন্ধা, ঘৰ মচা কামবোৰ এই ৰবটেই কৰে। আমাৰ দেশৰে চহৰ এখনত কোম্পানী এটাৰ পৰা বিযাক্ত গেছ লিক্ হৈ অজস্ৰ মানুহৰ মৃত্যু হৈছে। বগীহঁতে গাঁৱত খেলা 'হাঠা-বাটা'ৰ দৰে প্ৰায় একে ক্ৰিকেট নামৰ খেল এটাত ভাৰতে বিশ্ব জয় কৰিছে - আৰু ক'ত যে খবৰ!

এইবোৰ খবৰত বগীয়ে সিমান মন নিদিয়ে। যুদ্ধলৈ অজস্ৰ সেনানী গৈছে, কোনোবাজন আহত-কোনোবাজন নিহত হৈছে। কোনোবাজন আকৌ সৌশৰীৰে উভতি আহিছে। এইবোৰ খবৰ পোৱাৰ পিচতো নিজৰ মানুহজনৰ খবৰ এটা নোপোৱালৈকে অশেষ ভাৱনা-দুৰ্ভাৱনাৰে পদূলিলৈ ঘনেপতি চাই থকা মানুহজনীৰ দৰে, - টেবুলৰ তলেৰে চাকৰি কিনা-বেচা হোৱা, সংৰক্ষণৰ হেতু সাধাৰণ শ্ৰেণীৰ প্ৰাৰ্থীয়ে পৰীক্ষাত বেছিনম্বৰ পায়ো চাকৰি নোপোৱা আদি নিজৰ জীৱনৰ লগত জড়িত খবৰবোৰহে বগীক চিন্তাৰ সাগৰত বুৰাই পেলায়। দিও বুলিলে দেউতাকৰ ব্যৱসায়ত বগীয়ে ভালদৰে হাত দিব পাৰে, এইটো সিহঁতৰ পুৰুষানুক্ৰমিক বৃত্তি। কিন্তু অমল বাবুৱে কোৱা মেচিনবোৰ যদি খুব সোনকালে আহি আমাৰ দেশ পায়হি, তেতিয়া বগী নিগমে মৰিব লাগিব। মেচিনেই সকলো কৰিব। ইকুল-সিকুল নাপাই লক্ষৰ পেলাব নোৱাৰি মাজপানীত ডুবো-ডুবো হৈ বৈ থকা জাহাজখনৰ দৰে বগীয়ে নিজৰ জীৱনটো বিপদত পেলাব নোখোজে। চৰকাৰী চাকৰি এটা কিনিব পৰাহেঁতেন একো চিন্তা নাছিল। অৱসৰৰ পিচতো, নমৰালৈকে, চৰকাৰে পেঞ্চন দি থাকিব, মৰাৰ পিচতো মাহে-মাহে নিৰ্দিষ্ট টকা- কেইটা বিন্দুৰে - বিন্দু?

পেঞ্চনৰ অতি জোঙা আগেৰে কাগজত দিয়া ফুটটোকে বিন্দু বোলে। বিন্দুৰ দীঘ নাই, প্ৰস্থ নাই। বগীৰ বিন্দু কিন্তু সেই জ্যামিতিক বিন্দু নহয়। বগীৰ বিন্দুজনীৰ দেহৰ এক সুঠাম গঢ় আছে, হাঁহিলেই পোটোকা পৰা দুখনি নিপোটল গাল আছে, কঁকাললৈ বৈ পৰা এটাৰী মেঘালী চুলি আছে আৰু কলিজাৰ চাৰিওটা কোঠাৰ কোঁহে-কোঁহে বগীৰ প্ৰতি অযুত মৰম-

ভালপোৱা ঠাহ খাই আছে। এই বিন্দুৱেই এতিয়ালৈ বগীৰ জীৱনটো সবলৰেখাৰ দৰে পোন ৰশ্মিৰ দৰে এটা নিৰ্দিষ্ট লক্ষ্য অভিমুখী কৰি ৰাখিছে।

বগীয়ে বিন্দুৰ লগত প্ৰথমবাৰ ভালদৰে কথা পাতিছিল অষ্টম শ্ৰেণীত থাকোঁতে। চক্ৰবৰ্তী ছাৰে লিখা 'পোহৰ সন্ধানী যাত্ৰা' নামৰ নাটকখনৰ চৰিত্ৰ এটা ৰূপায়ণ কৰাৰ বাবে বগীহঁতৰ দলটোক সিহঁততকৈ দুশ্ৰেণীমান তলত পঢ়া ছোৱালী এজনীৰ প্ৰয়োজন হৈছিল। বুঢ়া জমিদাৰ এজনে জোৰ কৰি সৰু ছোৱালী এজনী বিয়া কৰাবলৈ মন মেলিব, তাৰ বাবে জমিদাৰে নিজৰ সমস্ত কুটনীতি প্ৰয়োগ কৰিব, ধনবল-জনবল দেখুৱাই ফুলকুমলীয়া ছোৱালীজনীক পখিলা খেদা বয়সতে ওৰণিৰ আঁৰত বন্দী কৰাৰ চেষ্টা চলাব। উপায়বিহীন হৈ অসহায় ছোৱালীজনীয়ে চিঠি এখনত সকলো কথা লিখি গাঁৱৰ বৰপুখুৰীৰ পাৰত পেলাই থৈ আহিব। আবেলি বৰশী বাবলৈ যাওঁতে এদল সহদয় ল'ৰাই চিঠিখন পাব আৰু সিহঁতে একগোট হৈ গাঁৱৰ ৰাইজৰ লগত মিলি জমিদাৰৰ ষ্টম মানসিকতাৰ বিৰুদ্ধে এক আন্দোলন গঢ়ি তুলিব।

নাটকখন শেষৰটো দৃশ্যত প্ৰতিবাদী সেই সমদলটোৱে সমাজৰ পৰা বাল্য বিবাহ সমূল্যে নিশ্চিহ্ন কৰিবলৈ পোহৰ সন্ধানী এক যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। যাত্ৰাটোৰ নেতৃত্ব দিছিল অৰুণৰ ভাও লোৱা বগী আৰু আভাৰ ভাও লোৱা বিন্দুৱে। সেই যে দুয়ো যাত্ৰাটো আৰম্ভ কৰিলে, তেতিয়াৰ পৰা দুয়ো সদায় একেলগে খোজ কাঢ়িলে, কঠিয়া তলীত একেলগে জলপান খালে, বাসুদেৱৰ সভাত একেলগে আঠ ল'লে আৰু গোটেই জীৱন বগী আৰু বিন্দুৱে একে দিশত, একে গতিত, সমান্তৰালভাৱে চলি থাকিব বুলি পণ ল'লে।

ঘনশ্যাম আৰু পুতুলীয়ে কথাটোত সিমান আপত্তি নকৰিলে। দুয়োৰে মন মিলিছে যেতিয়া হওক - ভগৱানে যি কৰে ভালৰ বাবেই কৰে। কিন্তু হওক বুলিলেই বিয়াখন হ'ব পৰাকৈ তেতিয়া বগীৰ সম্বল আৰু মনোবল দুয়োটাৰে অভাৱ। ঘৰখনত পাঁচটাকৈ আধাপেটী পেট আছেই, আৰু এটা বগীয়ে যোগাৰ কৰি ল'লেই যেনিবা - খুৱাব কি! নতুন কইনা এজনীৰ লাজ ঢাকিবলৈ প্ৰয়োজনীয় সাজঘোৰ দিব পৰা সামগ্ৰ্যও বগীৰ নাই। ইফালে বিন্দুৰ লগৰ ছোৱালীৰ ছোৱালীৰো মাত ফুটিল। বিন্দুৰ ঘৰখনে এই বছৰটোৰ ভিতৰত বগীয়ে কিবা এটা কৰিব নোৱাৰিলে বেলেগ ব্যৱস্থা কৰাৰ কথা শুনাই থৈছে।

বগীয়ে এতিয়া কৰে কি! দুমাহ আগতে মেডিকেলত

অশ্রু

শংকৰ ৰাজবংশী
প্ৰথম বাৰ্মাসিক
অসমীয়া বিভাগ

ডিচেম্বৰৰ মাহ যোৱাৰ পিছতে জানুৱাৰী মাহ পালেহি। মাঘ বিহু লৈ আৰু তিনিদিন বাকী। আকাশ নিৰ্মল হোৱা বাবে ৰাতিপুৱাই বেলিটো ওলাইছে। বেৰৰ জলঙাৰে ব'দৰ ৰশ্মি সোমাই বেৰত এটা বৃত্তৰ সৃষ্টি কৰিছে। নিহালিখন ডিঙিলৈ টানি লৈ অম্লানে ব'দৰ বৃত্তটোলৈ লক্ষ্য কৰি আছে। বেলিটোৰ পোহৰ বৃত্তটোৰ ওচৰ পায়গৈ মানে সি নিজে এডাল ৰেখাৰ সৃষ্টি কৰি লৈছে। কিছুমান ধূলিকণাই ইফালৰ পৰা সিফাললৈ লৰচৰ কৰি আছে। কিছুমান ওলাই গৈছে আৰু আন কিছুমান তালৈ সোমাই আহিছে। বতাহৰ বাবেই যে কণিকাবোৰ ইফাল - সিফাল কৰিছে, সি সেই কথা জানে। কিন্তু তাৰ মনত এনেকুৱা এটি ভাব হৈছে, যেন কিছুমান কণিকাই পোহৰ বেয়া পাই তাৰ পৰা আঁতৰি আহিছে আৰু আন কিছুমানে পোহৰত বাট বুলিবলৈ তালৈ ধাবিত হৈছে। তাৰ মনত প্ৰশ্ন হৈছে সি বাক পোহৰৰ পৰা আঁতৰি আহিবলৈ বিচাৰিছে নে পোহৰলৈ গতি কৰিছে? তাৰ মনৰ মাজত এক উত্তল-খুত্তল অৱস্থা।

অভাৱ - অনাটনৰ মাজত তুমুল যুদ্ধ কৰি হাৰ নমনা নীলাম্বৰ লাহনৰ ডাঙৰ ল'ৰা অম্লান। তাৰ তলত এজনী ভনীয়েক আৰু এজন ভায়েক আছে। নিজৰ বুলিবলৈ সিহঁতৰ খেতি-মাটি প্ৰায়ে নাই বুলি ক'ব পাৰি। দুবিঘা মাথোন আনৰ মাটি আধি লৈ খেতি-বাতি কৰি কোনোমতে পেটৰ ভাত কেইটা উলিয়ায়। পিতাকৰ ইচ্ছা ডাঙৰ পুতেকক খেতিৰ কামত লগাই দি নিজে আজৰি সময়ত বাঁহ-বেতৰ কাম কৰি ঘৰখন অলপ টনকিয়াল কৰিব। কিন্তু সৰুৰে পৰা অম্লানৰ পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি প্ৰবল ধাউতি আছিল। 'হাউচে বিদ্যা' বোলা অসমীয়া ফঁকৰা যোজনাটো অম্লানৰ ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণ প্ৰতিফলিত হৈছে। তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ নহয় যদিও তাৰ পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি থকা একাগ্ৰতা দেখি মোমায়েকে তাৰ পঢ়া-শুনাৰ দায়িত্ব বহন কৰিবলৈ গাত পাতি লয়। মোমায়েকৰ সহায়-সহযোগিতা আৰু নিজৰ একাগ্ৰপতীয়া যত্নত সি পঢ়া-শুনাৰ ক্ৰমশঃ আগবাঢ়ি যাবলৈ ধৰিলে। তাৰ লক্ষ্য সি ইংৰাজী বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লৈ প্ৰশাসনিক বিষয়া হ'ব। সেই লক্ষ্য আগত ৰাখি সি আগবাঢ়ি গৈ বিশ্ববিদ্যালয় পালে। ছত্ৰাবাসত থাকি নিজৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ সি অধ্যয়নত গভীৰ ভাবে আত্মনিয়োগ কৰিছিল। পোছাক-পাতিত তাৰ আৰ্থিক অভাৱৰ চিত্ৰখন ভালকৈ ফুটি উঠিছিল। বন্ধু-বান্ধৱীৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ। পুথিভঁৰালটোৱে তাৰ বন্ধু।

এদিন সি ক্লাছ শেষ কৰি চাহ একাপ খোৱাৰ হেঁপাহেৰে কেণ্টিনত সোমাল। সোমাই সি দেখিলে সিহঁতৰ ক্লাচৰ কেইগৰাকীমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বেচ ৰং ৰহইচ কৰি কিবা-কিবি খোৱাত ব্যস্ত। তাক দেখি সিহঁতৰ মাজৰ কোনোবা এজনীয়ে ক'লে - 'অম্লান, এইফালে আহা আকৌ? আজি অপৰাজিতাৰ জন্মদিন। একেলগে কিবা এটা খাও আহা।'

লাগে দিনে-দিনে। ফাগুনৰ সৰাপাতৰ দৰে ৰুক্ষ হৈ যাব ধৰা বায়েক দুজনীক, পাৰিলে এই ব'হাগতে কুঁহিপাতবুলীয়া কইনাৰ সাজ পিন্ধাব লাগে। তাৰ চকুলৈ চাই অযুত আশাৰে বৈ থকা বিন্দুজনীৰ শিৰত ৰক্তগন্ধাৰ ঢল নমাৰ লাগে। - বগীক যেনেকৈ হ'লেও চাকৰি এটা সোনকালে লাগে।

বগীয়ে অমল বাবুৰ দোকানত এদিন দধিচীৰ সাধু পঢ়িছিল। নিজৰ হাড়ৰে অস্ত্ৰ সাজি দানৱক সংহাৰ কৰিবলৈ দধিচীয়ে স্বেচ্ছাই প্ৰাণত্যাগ কৰি দেৱতাসকলৰ এটা মহৎ উপকাৰ সাধন কৰিছিল। কিবা এটা পাবলৈ কিবা এটা হেৰুৱাব লাগে। বগীৰ এটা মাত্ৰ সাহসী সিদ্ধান্তৰ কাৰণেই বহুজনে নতুন জীৱন এটাৰ সন্ধান পাব পাৰে। বগীয়ে দেখোন পোহৰৰ সন্ধানী যাত্ৰা এটা নতুনকৈ আৰম্ভ কৰিব পাৰে।

এদিন পুৰাবেলা বাসুদেৱ মন্দিৰটো মচিবলৈ আহোতে বিন্দুক লগ ধৰি বগীয়ে ধেমালিৰ চলেৰে সুধিলে - "তই মোৰ চকুমুৰিত বহুত সপোন সাঁচি থৈছ বুলি কব। ভগৱানে নকৰক, টাউনত যদি এক্সিডেণ্ট হৈ মোৰ চকু এটা নষ্ট হৈ যায়, তই তেতিয়াও মোকেই ভাল পাই থাকিবিনে আঁকৰী?"

- "যাঃ! নাপায় এনে কথা ক'ব। মই তোমাৰ লগত সদায়েই আছো। মই অকল তোমাবেই অঁকৰা" বুলি লাজুকী হাঁহি এটা মাৰি বিন্দু মন্দিৰলৈ সোমাই গৈছিল।

বগীয়েও মিচিকিয়াই হাঁহিছিল। হাঁহি-হাঁহিয়েই সি বাবীৰ আকণজোপাৰ পৰা দুটা আৰু চোতালৰ কৰবীজোপাৰ পৰা এটা ঠানি কাটি আনি ফুল-পাতৰ পৰা আধা বাটিমান তৰুক্ষীৰ^১ উলিয়াই লৈছিল আৰু চৌপাশৰ সমস্ত সেউজীয়াক হেঁপাই পলুৱাই শেষবাৰলৈ চাই, দীঘল উশাহ এটা টানি, মৃত্যুদণ্ডেৰে দণ্ডিত আচামীয়ে ফাঁচীৰ ফণীত মূৰ সুমুৱাই দিয়াৰ দৰে, দধিচীৰ নাম লৈ তৰুক্ষীৰখিনি দুয়ো চকুত বাকি দিছিল।

বগীয়ে চিৰদিনলৈ সোঁ-চকুটোৰ দৃষ্টি শক্তি হেৰুৱাই পেলাইছিল। তাৰ ঠিক তিনিমাহ পিচতে বগীয়ে জলসিঞ্চন বিভাগৰ অফিচত, শাৰীৰিকভাৱে বাধাগ্ৰস্ত হিচাপে, সৰু, হ'লেও চাকৰি এটা পাইছিল।

বগীয়ে পোহৰ পিয়াসী এজাক পখীক উৰি ফুৰিবলৈ আকাশ এখনি উপহাস দিছিল।

বাৰ্ড বয়ৰ চাকৰিটো পাব বুলি বগী প্ৰায় খাটাং হৈ আছিল। সাক্ষাৎকাৰত সোধা প্ৰত্যেকটো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ সি যথায়থভাবেই দিছিল। কিন্তু ফলাফলৰ তালিকাত বগীৰ নামটো চাৰি নম্বৰতহে থাকিল। পদ খালী আছিল তিনিটাহে। তাৰ পিচৰ সোমবাৰটোত টাউনলৈ যাওতে বগীয়ে তাৰ সাক্ষাৎকাৰ লোৱা ডাক্তৰজনক লগ ধৰি সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়াৰ পিচতো সি চাৰি নম্বৰত থকাৰ কাৰণটো জানিব খোজাত ডাক্তৰজনে কৈছিল - "তুমি কোনখন জগতত থাকাহে ভাইটি? অকল উত্তৰ দি চাকৰি পোৱা গান্ধীজীৰ ৰামৰাজ্যখন এতিয়া আৰু ক'ত পাবা? এইটো লাগে, এইটো -" বুলি ডাক্তৰজনে তজনী আৰু বুঢ়া আঙুলিৰে টকা গতি কৰাব ভঙ্গীটো দেখুৱাই অৰ্থৰহ হাঁহি এটা মাৰি আগবাঢ়ি গৈছিল।

কাষৰ প্ৰকাণ্ড পকী খুঁটাটোত বগীৰ নিজৰ মূৰটো বুন্দা মাৰি দিবৰ মন গৈছিল। কিমান আৰু সহ্য কৰিব! সকলোতে টকাৰ খেলা। ৰতি মহাজনৰ পুতেকে যষ্ঠ শ্ৰেণীত দুবাৰ ফেল কৰি পঢ়া বাদ দিছিল। এতিয়া তাৰ গজগজীয়া চাকৰি, এখন স্কুটাৰ, চহৰত এবিঘা মাটি। বিন্দুৰ ঘৰৰ কাষৰ সেই গজেন নামৰ মানুহজন, সিনো কি নেওতাখন জানে! সাত সাত গুণ কিমান বুলিলে এতিয়াও ভুল কৰিব চাগে, তথাপি সি এতিয়া মণ্ডলৰ চাকৰি কৰে। বগৰ কালি উলিয়াব নজনা গজেনে আজিকালি প্ৰকাণ্ড পথাৰ একোখনত মাটিৰ ভাগ কৰে।

আৰু এই জাতিগত সংৰক্ষণৰ নিয়মটো? অমল বাবুৰে ঠিককৈ কয় - সংৰক্ষণ নামৰ এই অনৰ্থক জাতিগত সুবিধাটোৰ কাৰণেই মেধা প্ৰতিভা থকা সত্ত্বেও যোগ্যজন পিছপৰি বৈছে আৰু ক বুলিব নজনা জনে ৰত্নাবলী পঢ়াৰ সুবিধা ভোগ কৰিছে। বগীৰ মাজে-মাজে নিজকে শেষ কৰি দিবৰ মন যায়। এনেকুৱা অপদাৰ্থ হৈ ৰহি থকাৰ যত্ননা মৃত্যুসম। খেতি কৰিবলৈও মাটি নাই। কি পালে সি মেট্ৰিক পাছ কৰি? কলেজত নাম নলগাই সি ভালেই কৰিলে। নাটকত অভিনয় কৰি চাপৰি বুটলা আৰু জীৱনৰ ৰঙ্গমঞ্চত সুদা পেটে থাকি সুখত থকাৰ অভিনয় কৰাটো বহুত বেলেগ কথা। কাক ক'ব এইবোৰ কথা বগীয়ে, শুনিবই বা কোনে!

বগীৰ হাতত সময় বহুত কম। সি মাক-দেউতাকক চাব

১। তৰুক্ষীৰ : আকণ, কৰবী, কঁঠাল আদি গছৰ যিকোনো অংশ কাটিলে বা ছিঙিলে নিৰ্গত হোৱা বগা, সাধাৰণতে বিষাক্ত, পদাৰ্থ বিশেষ। তৰুক্ষীৰক নিৰ্যাস নাইবা ৰসত্যাৰ বুলিও জনা যায়।)

‘হ’ব দিয়া, মই ইয়াতে বহিছো।’ অম্লানে উত্তৰ দিলে।

তাৰ পাছত সিহঁতৰ মাজৰে অয়নে তাক জোৰ কৰি সিহঁতৰ মাজত বহুৱাই ল’লে। আটাইয়ে মিলি কিবা কিবি খাই কিছু সময় কটাই সৰু সুৰা কিবা কিবি উপহাৰ অপৰাজিতালৈ আগবঢ়াই বিদায় ল’লে। অপৰাজিতাক দিবলৈ তাৰ হাতত একো নাই। দিবই বা ক’ব পৰা। মোমায়েকে দিয়া সীমিত টকা কেইটাবে ছত্ৰাবাসৰ মেচ ডিউচ দিয়াৰ পিছত তাৰ হাতত পইচা নাথাকেই। সি সেমেনা সেমেনিকে ক’লে - ‘অপৰাজিতা, তোমাৰ জন্ম দিন বুলি মই গমেই নাপাওঁ নহয়। তোমাৰ অনাগত দিনবোৰ হাঁহিব, সুখৰ, আনন্দৰ হওক, তাকেই ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিছো।’

তাৰ পিছত এটি মিচিকিয়া হাঁহিৰে অপৰাজিতাৰ পৰা বিদায় লৈ সি ছত্ৰাবাসলৈ খোজ ল’লে। সি এক অনাবিল সুখ অনুভৱ কৰিলে। তাৰ ভুল ভাগিল। সহপাঠীসকলে তাৰ সৈতে বন্ধুত্ব কৰিব নোখোজা ভাবটো তাৰ সলনি হ’ল। আচলতে সি নিজে সহপাঠী সকলৰ পৰা আঁতৰি ফুৰিছে। সি নিজকে থকাৰ দিলে।

তাৰ পিছত অপৰাজিতাৰ লগত মাজে সময়ে দুই এটি পঢ়া-শুনাৰ কথা বতৰা হৈছিল। অপৰাজিতাই তাৰ ঘৰুৱা অৱস্থাৰ কথা জানিব পাৰি তাৰ প্ৰতি তাইৰ অনুকম্পা জন্মিল। তাই অম্লানক সিহঁতৰ ঘৰলৈ যাবলৈ বৰকৈ অনুৰোধ কৰিলে। কিন্তু সি প্ৰথমে সেই অনুৰোধ প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল। তাই বাবে বাবে কৰা মৰমৰ অনুৰোধ এবাৰ নোৱাৰি শেষত সি সন্মতি দিলে। অপৰাজিতাই পঠিয়াই দিয়া গাড়ীৰে সি তাইৰ ঘৰলৈ গ’ল। গাড়ীখন গৈ যিটো ঘৰৰ সন্মুখত ব’ল সেইটো এটা ধুনীয়া ডুপ্লেক্স ঘৰ। প্ৰাসাদ সদৃশ ঘৰটোৰ ওপৰৰ বেলকণিত অপৰাজিতা বৈ আছিল তাৰ অপেক্ষাত। গেটখন খুলি গাড়ীখন সোমাই যোৱাৰ লগে-লগে তাই দৌৰি আহি তাক লৈ গৈছিল সিহঁতৰ দ্ৰয়িং কমলৈ। দ্ৰয়িং কমটো দেখি সি অবাক হ’ল। এনেকুৱা দ্ৰয়িং কম সি সপোনতো কল্পনা কৰিব পৰা নাছিল। সি সংকোচ ভাবেৰে তাৰ সজাই থোৱা চোফাত বহিল। তাৰ মনটো এক অজান-ভয় শংকাত দুক দুক কঁপিছে। সি ইমান ধনী মানুহৰ ঘৰত আজিয়েই প্ৰথম সোমাইছে। নিয়ম মাফিক অপৰাজিতাৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰবোৰ দি গৈছে যদিও সি সহজ হ’ব পৰা নাছিল।

এনেতে গুৰু গম্ভীৰ খোজেৰে অপৰাজিতাৰ দেউতাক সোমাই আহিল। ‘এইজনেই অম্লান, দেউতা’ - অপৰাজিতাই ক’লে। অম্লানে থিয় হৈ নমস্কাৰ জনালে। ‘বহা’ বুলি কৈ তেওঁ এখন চোফাত বহি ল’লে।

‘মই তোমাৰ সকলোবোৰ কথা মা-দেউতাক কৈছো।’

অপৰাজিতাই ক’লে। ‘অ’ তোমাৰ বিষয়ে মাজনীয়ে আমাক সকলো কৈছে। সততা আৰু সাহসেৰে বাস্তৱৰ মুখা মুখি হৈ আগবাঢ়ি গ’লে, সফল নিশ্চয় হ’বা। তোমাৰ কিবা অসুবিধা হ’লে নিসংকোচেৰে আমাক ক’বা। মই তোমাক সহায় কৰিম। অপৰাজিতাৰ দেউতাকে ক’লে।

‘মই নিজেই এটা জনন্ত উদাহৰণ। সকতে মা-দেউতাৰ মৃত্যু হোৱাত মোৰ কোনো আত্মীয় স্বজনৰ পৰা পোৱা নাছিলো অকণমান মৰম স্নেহ, সহায় আৰু সহানুভূতি। মই কিন্তু বিচলিত নহৈ সাহসেৰে বাস্তৱৰ লগত যুঁজ কৰি আজিৰ এই অৱস্থা পাইছো। দৰিদ্ৰতা কি মই বুজি পাওঁ - অপৰাজিতাৰ দেউতাকে ক’লে।

‘তোমালোক অলপ বহা। জানাই নহয় ব্যৱসায় কৰা মানুহৰ সময় একেবাৰেই নাথাকে। কথাখিনি কৈ অপৰাজিতাৰ দেউতাক সত্যকাম খনিকৰ ব্যৱসায়ৰ কামত ওলাই গ’ল। এনেতে হাতত খোৱা বস্ত্ৰৰ থাল এখন লৈ অপৰাজিতাৰ মাক সোমাই আহিল। ‘অম্লান ভালনে তোমাৰ?’ মাতৃ সুলভ মৰমেৰে অপৰাজিতাৰ মাকে ক’লে।

‘ভালেই মাহীদেউ’। অজানিতে তাৰ মুখৰ পৰা মাহীদেউ সন্মোহনটো ওলাই আহিল।

‘মোৰ মাতকৈ আপুনি সৰু হ’ব। সেয়েহে মাহীদেউ বুলিয়েই আপোনাক মাতিলো, বেয়া নাপাব।’ লাজ সংকোচে অম্লানে ক’লে।

‘নাই নাই, মই কিয় বেয়া পামনো। তুমি মোক মাহী বুলিয়েই মাতিবা। পিছে তোমাৰ মা-দেউতাৰ খবৰ ভালনে? অপৰাজিতাৰ মাকে ক’লে।

‘এমাহ আগেই ঘৰলৈ গৈছিলো। তেতিয়া ঘৰৰ আটাইয়ে ভাল আছিল। সি উত্তৰ দিলে।

‘তোমাৰ পিছে ঘৰত কোন কোন আছে?’

‘মোৰ এজনী ভনী আৰু এজন ভাইটি আছে। ভনীজনী বি.এ পঢ়ি আছে আৰু ভাইটিটো নৱম শ্ৰেণীত পঢ়ে।’ অম্লানে ক’লে।

‘তোমালোক বহা দেই। মই তোমালোকৰ বাবে কিবা অলপ কণাও - এই বুলি কৈ অপৰাজিতাৰ মাক ভিতৰলৈ সোমাই গ’ল।

তাৰ পিছত অপৰাজিতাই তাক তাইৰ পঢ়া কোঠালৈ লৈ গ’ল। সি তাইৰ পঢ়া কোঠাটো দেখি আচৰিত হ’ল। ই যেন এটা সৰু পুথিভঁৰালহে। অসমীয়া, ইংৰাজী দুয়োটা ভাষাৰে বহুত ভাল ভাল কিতাপ আছে।

‘তুমি ইমানবোৰ কিতাপ পঢ়িছা’ - সি অলপ সংকোচ

ভাবেৰে সুধিলে।

‘নাই, নাই সকলোবোৰ কিতাপ পঢ়া নাই। সংগ্ৰহহে কৰিছোঁ। সময় পালে পঢ়িম। অপৰাজিতাই ক’লে।

‘তুমি জানো অসমীয়া পঢ়িব জানা’ অম্লানে হাঁহি হাঁহি অপৰাজিতাক ক’লে।

‘কিয়, তুমি মোক ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়া বুলি ভাবিছিল। নেকি? আবে বাবা, মই অসমীয়া মাধ্যমৰ চৰকাৰী স্কুলত পঢ়া।’ অপৰাজিতাই ক’লে।

‘নহয়, মানে চহৰৰ সকলো মানুহৰ ল’ৰা-ছোৱালী ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়েতো।’ অম্লানে ক’লে।

‘দেউতাৰ মতে, ল’ৰা-ছোৱালীয়ে নিজ মাতৃভাষাৰে শিক্ষা আৰম্ভ কৰিলে, সিহঁতে সকলো কথা, সহজে হৃদয়ঙ্গম কৰিব পাৰে। যাৰ ফলত পিছলৈ কথাবোৰ গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিব পাৰে।’ অপৰাজিতাই ক’লে।

‘যদি আমি অসমীয়া ভাষাটো লিখিব আৰু পঢ়িব নাজানো তেনেহ’লে আমি নিজকে অসমীয়া বুলি চিনাকি দিয়াটো সমীচীন নহ’ব। অসমীয়া ভাষা অবিহনে অসমীয়া জাতিটো জানো জীয়াই থাকিব পাৰে?’ অম্লানে ক’লে।

‘মাজনী, অম্লানক লৈ আহ। ভাত দিছোঁ।’ মাকৰ মাততহে সিহঁতে বাস্তৱ জগতখনলৈ ঘূৰি আহিল। ঘড়ীটোলৈ চাই দেখে ২ বাজিবলৈ ১০ মিনিট বাকী। ভাত-পানী খাই সি হোষ্টেললৈ আহিবলৈ ওলাল। অপৰাজিতাৰ মাকে সৰু টোপোলা এটি তালৈ আগবঢ়াই ক’লে - ‘লোৱা অম্লান, এই উপহাৰটো লোৱা দুই হাতেৰে উপহাৰটো লৈ অপৰাজিতাৰ মাকৰ ভৰি দুটি চুই সেৱা জনাই সি বিদায় ল’লে।

সিদিনাৰ পৰা তাৰ মনৰ দুৱাৰখন বহলকৈ মেল খালে। বাস্তৱৰ সৈতে সি যে মিলিব জনা নাছিল সেই কথা সি সেই দিনাৰ পৰা বুজি পালে। নিজৰ দুখ দৰিদ্ৰতাক বেছিকৈ প্ৰশ্নৰ দিয়া বাবে সি সমাজৰ কাৰো লগত মিলিব পৰা নাছিল। সেই দিনাৰ পাৰ্ছই সি সকলো কথা হৃদয়ঙ্গম কৰিব পাৰিলে। মনৰ দিগন্ত প্ৰসাৰিত হ’ল। পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ সি আকৌ দুগুণ উৎসাহ পালে।

দিন বাগৰিল। অম্লান-অপৰাজিতাৰ মাজৰ ভাত-ভগ্নীৰ সম্বন্ধ আৰু গাঢ় হ’ল। এবাৰ অম্লানৰ সৈতে অপৰাজিতাই তাৰ গাওঁৰ ঘৰলৈ ফুৰিবলৈ আহিছিল। গাওঁৰ মানুহে সিদিনা তালৈ অলপ কেৰাহীকৈ চোৱা সি লক্ষ্য কৰিছিল। দিনটো গাঁৱলীয়া পৰিৱেশৰ মাজত তাৰ ভায়েক ভনীয়েকৰ সৈতে হাঁহি-ধেমালি

কৰি আবেলি সিহঁত উভতি আহিছিল গুৱাহাটীলৈ। বিদায় বেলাত সি দেখিছিল তাৰ ভায়েক ভনীয়েক আৰু অপৰাজিতাৰ চকুত চকুপানী। সেইদিনা সি তাইৰ অন্তৰত থকা আন্তৰিকতা, মৰম-স্নেহ, ভালপোৱাৰ প্ৰকৃত ছবিখন পৰিস্কাৰকৈ অনুভৱ কৰিব পাৰিছিল। নিঃস্বার্থ ভাৱে মানুহক ভাল পাবলৈ মানুহৰ দুখত দুখী আৰু সুখত সুখী হ’বলৈ অপৰাজিতাই সকৰে পৰাই মাক-দেউতাকৰ পৰা শিকিছিল। মাক-দেউতাকৰ আৰ্হি ল’ৰা-ছোৱালীয়ে বৰ সোনকালে আয়ত্ত কৰে। ইতিমধ্যে হৈ যোৱা পৰীক্ষাবোৰত সি অপৰাজিতাতকৈ ভাল নম্বৰ পাবলৈ সক্ষম হ’ল। ইয়াৰ বাবে অম্লানতকৈ অপৰাজিতাহে বেছি সুখী। ইমানলৈ সকলোবোৰ ঠিকে ঠাকে চলিল। তাৰ পিছতে ঘটিল এটা অঘটন। তাৰ জীৱনলৈ নামি আহিল ঘোৰ অমানিশা। ১ জানুৱাৰী নৱবৰ্ষৰ প্ৰথম দিন। বিশ্ববিদ্যালয় বন্ধ। অপৰাজিতাৰ অনুৰোধ অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি দুয়ো উমানন্দলৈ ওলাল। ভগৱানলৈ পূজা এভাগ আগবঢ়াই দুয়ো তললৈ নামি শিল এচটাৰ ওপৰত বহি বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰক লৈ গোৱা ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ বিভিন্ন গানবোৰ গাই গাই মছগুল হৈ পৰিল। এনেতে সিহঁতৰ ওচৰতে বহি থকা দুটা ল’ৰাই সিহঁতক উদ্দেশ্যি নানান অশ্লীল কথা ক’বলৈ ধৰিলে। প্ৰথমতে সিহঁতৰ কথালৈ কাণ নিদি নিজৰ আলোচনাতে মগ্ন হৈ থাকিল সিহঁত। তেতিয়া ল’ৰা দুটাৰ প্ৰকোপ এখোপ চৰিল। ধৈৰ্যহীন হৈ অপৰাজিতাৰ কথা নামানি সি সিহঁতক সংযত হ’বলৈ ক’লে। বচ ইমানেই। সি আৰু সিহঁতক একো কথাই কোৱা নাছিল। ইয়াতে ক্ৰোধাৱিত হৈ দুয়োজনে তাৰ ওপৰত জপিয়াই পৰিল হিংস্ৰৰ দৰে। তাৰ পিছত তাৰ জ্ঞান নাই। জ্ঞান ঘূৰাই পোৱাত চকু মেলি দেখিলে কাষত অপৰাজিতা। অশ্লীল নয়নেৰে তাৰ ফালে চাই আছে। সি অপৰাজিতাক ক’লে - ‘মই এতিয়া ক’ত?’

‘তুমি এতিয়া নাৰ্চিং হোমত। তুমি কথা নক’বা।’ ডাক্তৰে তোমাক কথা ক’বলৈ মানা কৰিছে? তুমি চিন্তা নকৰিবা। দুই এদিনৰ ভিতৰত তুমি ইয়াৰ পৰা যাব পৰিবা।’ অপৰাজিতাই ক’লে।

চাৰিদিন পিছত নাৰ্চিং হোমৰ পৰা বিলিঙ্গ কবি ঔষধ পাতিবৈ সৈতে তাক তাৰ গাঁৱ ঘৰত থৈ যায় অপৰাজিতা আৰু দেউতাকে। খোৱা লোৱাত যত্ন ল’বলৈ ভনীয়েকৰ হাতত কিছু টকাও দি থৈ যায়।

এনেতে ‘দাদা উঠ’। ভনীয়েকৰ মাততহে সি সস্থিত ঘূৰাই পায়।

ল'ৰালিৰ ধেমালি

জীমণি শৰ্মা

প্ৰথম বাণ্যাসিক (অসমীয়া বিভাগ)

‘কি ক’বো বাক মই এতিয়া?’ ক’ত লুকাও? মোকা খাব আজি, “পাৰে পৰি হৰি কৰোহো কাতৰি, প্ৰাণ ৰাখ হৰি মোৰ।” ভয়তে চুমিৰ মুখৰ পৰা আৰু যে কি ওলোৱা নাই। পিছে পিছে মাকে চিঞৰি আহিছে - ‘ঐ ক’ত তই, তোক আজি মই। তোৰ উৎপাতত থাকিব নোৱাৰা হৈছে আৰু, সীমা চেৰাই গৈছে তই। মৰম কৰোঁতে কৰোঁতে লাই পাই গৈছ।’ এইবাৰ মাকে কান্দোন মূৰা হৈ ক’বলৈ ধৰিলে, ‘হে প্ৰভু, এইখন মোৰ কপাল নহয়; শতক ঘৰৰ চোতাল। কি ছোৱালী এজনী দিলা প্ৰভু তুমি মোক’ বাপেকেটোৱে টোপ এটাকে পৰিবলৈ নিদিয়ে। নিজেতো দিনত ঘৰত নাথাকেই, দিনৰ দিনটো এইজনীয়ে মোৰ মূৰত টাঙোন মাৰি থাকে। এই গৰমৰ বন্ধটো যে কেতিয়া শেষ হ’ব নহয়। আজি এইক নেৰিছে মই।’ মাকে বকি বকিয়েই কাম কৰি থাকিল।

গধূলি হ’ব হ’ল আহি, চুমিৰ দেখা-দেখিয়েই নাই। ক’ত বা লুকাই আছে তাই? দাদাকেও কলেজৰ পৰা আহি তাইক নেদেখি বিচাৰিব ধৰিলে। নাই তাইৰ দেখা সাক্ষাতেই নাই। মাকৰ মনত অলপ ভয়ো হ’ল ক’ত বা গ’ল তাই? বিচনাৰ তলতো নাই, বাথৰুমতো নাই, ঘৰৰ পিছফালেও নাই, ক’ত গ’ল বাক? ইফালে দেউতাক অফিচৰ পৰা আহি পালে। মাকৰ তেতিয়া ভয় লাগিল। দেউতাকে এতিয়া মাককহে গালি

পাবিব। দেউতাকে ভৰি-হাত ধুই চাহ খাবলৈ বহিল। এনেতে চুমিৰ দাদাক আহি মাকক ক’লে, “নাই, ওচৰে-পাজৰেও ক’তো নাই তাই।” দেউতাকে আচৰিত হৈ সুধিলে - ‘কোন? কাৰ কি হ’ল?’ মাকে লাহেকৈ ক’লে, ‘চুমি, তাইক অথনিৰে পৰা বিচাৰি পোৱা নাই।’ দেউতাকে উত্তেজিত হৈ সুধিলে - ‘মানে, হৈছেনো কি? কেতিয়াৰ পৰা নাই তাই? নোকোৱা কিয়?’ মাকেও খঙৰ সুৰত ক’লে, ‘দিনৰ দিনটো ধিতিঙালি কৰি ঘূৰি ফুৰিব, মোৰ কি খং নুঠিব নেকি?’ কিয় গালি পাৰিছিলো?’ মাকে লাহে লাহে ক’বলৈ ধৰিলে, “আজি আপুনি অফিচলৈ যোৱাৰ পিছত মই কাম কৰি থাকোঁতে তাই কোনো মুহূৰ্ত্ত আহি আলমাৰিৰ পৰা মোৰ মুগাৰ মেখেলা চাদৰযোৰ লৈ গ’ল গ’মকে নাপালো নহয়। দুপৰীয়া এজনী লেতেৰী পেতেৰী মেখেলা - চাদৰ পিন্ধা ছোৱালী আমাৰ চোতালত। মই বোলো কোননো? অ’, দেখো যে সেইজনী আমাৰ চুমি। অ’ তাই মোৰ মুগাৰ কাপোৰযোৰ গোটেই বোকা পানী লগাই, ফালি-চিৰি অৱস্থা নোহোৱাকৈ লৈ আহিছে। মই তাইক সুধিলো ক’লে গৈছিলি তই? তাই কি ক’লে জানেনে? সিহঁতে গোটেই মখাই লগ হৈ বোলে বিয়া বিয়া খেলিছিল আৰু পানী তুলিবলৈ যাওঁতে হেনো তাই নদীৰ পাৰত পিছল খাই পৰিল। মই কলো তই বেলেগ কাপোৰ নাপালিনে? তাই কলে, বিয়াত হেনো সকলোৱে মুগাৰ-পাটৰ কাপোৰ পিন্ধে। সেইকাৰণে হেনো তাই কাপোৰযোৰ নিছিল। এতিয়া আপুনিহেই কওঁকচোন মই তাইক গালি ক’লে, ‘যি হ’ল, হ’ল আৰু এইটো বয়সতেটো ভুল হয়। এতিয়া তাইক কিচৰা। তাইক কিন্তু আৰু গালি নাপাবিবা।’ মাকে কান্দোনমূৰা হৈ ক’লে, ‘হ’ব দিয়ক, এতিয়া তাইক বিচাৰক চোন, ক’ত বা আছেগৈ তাই? এনেতে লাহেকৈ ভিতৰৰ কঁমৰ আলনাৰ পিছৰ পৰা ১২ বছৰীয়া চুমি ওলাই আহিল।

সেউজ সপোনৰ যাত্ৰা

কল্পবীৰ বৰ্মন

পঞ্চম বাণ্যাসিক (কলা)

হঠাতে কোমল সেউজীয়া ঘাঁহনিৰ স্পৰ্শ পাই মই উচপ খাই উঠিলো। মোৰ চকুৰ সন্মুখত বিশাল নীলা আকাশ; চাৰিওফালে চকু ফুৰাই দেখিলো এটা দীঘল আলিৰ দাঁতিত শাৰী-শাৰী কৈ থকা বৃহৎ সেউজীয়া গছবোৰে সমগ্ৰ পৰিবেশটো গহীন কৰি তুলিছে। মই চিঞৰিলো “কোনোবা আছে নেকি ইয়াত”。 কোনো উত্তৰ নাই চাৰিওফালে কেৱল নীৰৱতা। ঘাঁহনিত অলপ খোজ কাঢ়িলো, কি কৰিম একো ভাবি পোৱা নাই....। আচৰিতো হৈছে আৰু ভয়ত শিহঁৰিত হৈছে। ভগৱানৰ নাম ল’লো, নিজেই নিজক সহায় কৰিব লাগিব..... এখোজ - দুখোজকৈ দীঘল আলিটোৱেদি আগুৱাই গ’লো। আগুৱাই গৈ আছো গৈ আছো কিন্তু আলিটো শেষ হোৱাই নাই চাৰিওফালে বৃহৎ সেউজীয়া গছ-গছনি কোনো মনুষ্য, পশু-পক্ষীৰ চিন-চাব নাই। মোৰ ভৰি বিষাইছে; ভাগবো লাগিছে। হঠাতে দূৰত এটা অট্টালিকা দেখা পালো। স্বস্তিৰ উশাহ ল’লো আৰু খোজ বেগাই দিলো। অৱশেষত অট্টালিকাটোৰ দ্বাৰৰ ওচৰ পালোঁগৈ। মোৰ চকু বিস্ময়ত থৰ হৈ ৰ’ল। অসংখ্য মূল্যবান হীৰা-জৱাহৰ, মণি-মুকুতাৰে খচিত এইটো এটা সুন্দৰ ৰাজপ্ৰসাদ। মই আগুৱাই গ’লো। চাৰিওফালে চকু ফুৰাই দেখিলো এখন প্ৰকাণ্ড বাগিচা। বাগিছাত ফলবোৰৰ ভৰত গছবোৰ দো খাই পৰিছে। ৰঙা-হালধীয়া ফলবোৰে মোক খা, মোক খা কৈ যেন মোক কাষলৈ মাতিলে। ফল জ্বিৰিলৈ হাত

মেলোতে হঠাতে পানীৰ শব্দ শুনা পালো। পানীৰ শব্দ অনুসৰণ কৰি আগুৱাই গ’লো। দেখা পালো এটা সুন্দৰ পানীৰ জলপ্ৰপাত। জলপ্ৰপাতটোৰ চাৰিওকাষে ৰং-বিৰঙৰ পখিলা উৰি ফুৰিছে। বগা ঘোঁৰা এটা পানীৰ কাষত বহি আছে। মই খুপি, খুপি খোজ দি ঘোঁৰাটোৰ কাষ পালোঁগৈ। ঘোঁৰাটোৰ পাখি দুখনো আছে। এইটো দেখোন পাখিলগা ঘোঁৰা মই মনতে ভাবিলো। ঘোঁৰাটো হঠাতে থিয় হ’ল। ঘোঁৰাটোক দেখি শান্ত স্বভাৱৰ যেন লাগিল। সেয়েহে পাখিলগা ঘোঁৰাটোৰ পিঠিতে বহিলো। বহা মাত্ৰকে ঘোঁৰাটো সুউচ্চ নীলিম আকাশলৈ উৰা মাৰিলে। সকলোবোৰ বস্তু ক্ষুদ্ৰ পৰুৱা একোটাৰ দৰে দেখা গ’ল। লাহে- লাহে ঘোঁৰাটোৱে ডাৱৰৰ মাজেদি গতি ল’লে। ডাৱৰবোৰ চুই চালো। অতি শীতল আৰু তুলাৰ দৰে কোমল। হঠাতে জোৰেৰে বতাহ বৰলৈ ধৰিলে, ভাৰসাম্য ৰাখিব নোৱাৰি মই ঘোঁৰাৰ পিঠিৰ পৰা সৰি পৰিলো। ঘোঁৰাৰ পিঠিৰ পৰা যি পৰিলো ভাবিলো এইটোৱেই হয়তো মোৰ শেষ যাত্ৰা। কিন্তু এইয়া কি? মই দেখোন মাটিৰ পৰা এফুটমান ওপৰতে বতাহত উপঙি আছোঁ। বতাহে লাহে-লাহে মোক আলফুলে মাটিলৈ নমাই আনিলে। চাৰিওফালে চকু ফুৰাই দেখিলো সাগৰৰ মাজত এটা নিৰ্জন দ্বীপত মই থিয় হৈ আছো। মই বুজিলো আকৌ মোৰ নতুন যাত্ৰা আৰম্ভ হ’ল ...

অনুতাপ

ভট্টাৰিকা শৰ্মা
প্ৰথম বাণ্যাসিক, বাণিজ্য বিভাগ

বাতিপুৰা হোৱাৰ লগে-লগে মানুহৰ ঘৰত থকা কুকুৰাটোৱে সকলোকে টোপনিৰ পৰা জগাই দি নিজৰ কৰ্তব্য পালন কৰাৰ দৰে সুবাসনাই বিচনা এৰি দেউতাকক গৰম খালী চাহ একাপ দিয়ে। মাকৰ গাটো বেয়া হোৱাৰ বাবে দেউতাকে সুবাসনাক কলেজলৈ যাবলৈ মানা কৰিছে। সুবাসনাৰ ভায়েক সৌৰভে বিচনাৰ পৰা মাত লগালে - দেউতা মই নাযাও দিয়া স্কুললৈ, মাক ৰখি থাকিম। এনেয়ো বাৰ কিমান কষ্ট হয়। কথাবাৰ শুনি দেউতাকে তাক বিচনাৰ পৰা উঠি ঘৰৰ কামবোৰ কৰিবলৈ ক'লে। অলপ সময়ৰ পিছত দেউতাক এঠাইলৈ ওলাই গ'ল। যোৱাৰ সময়ত সৌৰভক মাত দিলে কিন্তু সুবাসনাক একোৱেই নকলে। নিজৰ ভুলৰ বাবে সুবাসনা আজি দেউতাকৰ আগত অপ্ৰিয়। সুবাসনাই দুৱাৰখন বন্ধ কৰি ঘৰৰ কামত ব্যস্ত হ'ল। ঠিক সেই সময়ত তাইৰ আগৰ হোটেলত একেলগে থকা বান্ধবী প্ৰীতিয়ে ফোন কৰিছিল। প্ৰীতি আৰু সুবাসনা খুব ভাল বান্ধবী হোৱাৰ লগতে হোটেলত থকা সময়ত দুয়োজনীয়ে প্ৰায়ে একেলগে কটাইছিল। ফোনত প্ৰীতিৰ মাতটো শুনি তাইৰ চকুৰে পানী বৰলৈ ধৰিলে। দুয়োজনীৰ মাজত বহুত কথা হ'ল। বহুত কথাৰ মাজত প্ৰীতিয়ে সুবাসনাক সুধিলে - 'আজিও তোৰ দেউতাই আগৰ দৰে ব্যৱহাৰ কৰে নে? ক্ষমা কৰিছে নে? পুৰণি কথাবোৰ পাহৰিছে নে?' ইমানবোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ একেলগে সোধাৰ বাবে সুবাসনাই একো সঠিককৈ উত্তৰ নিদিিলে। মাত্ৰ কৈছে - সকলো আগৰ দৰেই আছে। একো সলনি হোৱা নাই। প্ৰীতিয়ে ক'লে হোটেলীয়া দিনকেইটাত যদি একো ভুল নকৰিলি হয় আজি এইবোৰ একো নহ'লে হয় চাগে। সুবাসনাই ক'লে সৰুৰে পৰা মা-দেউতাই ভাইটি আৰু মোক বহুত কষ্ট কৰি ইমানখিনি ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে। মেট্ৰিক পাছ কৰিলো কিন্তু বিজাল্ট ইমান ভাল নহ'ল। তথাপিও দেউতাই বুজাইছিল আৰু H.S. ত ভাল বিজাল্ট কৰি নিজকে প্ৰতিষ্ঠা হ'বলৈ এখন ভাল কলেজত দিলে। টকা-পইচাৰ অভাৱ কিন্তু দেউতাক মনোবল, ইচ্ছা আৰু মোৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাসৰ বাবে হোটেলত থাকিবলৈ দিলে। জুন মাহত মা-দেউতা আৰু ভাইটিয়ে হোটেলত থ'ব গ'ল। নতুন এটা পৰিবেশ পালো। ভাল, বেয়া, ভয় সকলো লাগিছিল নতুন কলেজ, হোটেল, বান্ধবী এটা বেলেগ পৰিবেশ। ঘৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিম বুলি ভাবি বেয়া আৰু ভয় দুয়োটায়ে লাগিছিল। পিছদিনাখনৰ পৰা কলেজলৈ গ'লো। বেলেগ বেলেগ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু, এটা বেলেগ পৰিবেশৰ লগত মিহলি হ'লো। এনেকৈ সময় বাগৰাৰ লগতে কিছুমান বান্ধবীৰ লগত বেয়া সংগত যোগ দিলো। বেয়া বস্তু খোৱা, বেয়া কথা পতা, পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি অমনোযোগী হোৱা আদি বিভিন্ন ধৰণৰ কাৰ্যত লিপ্ত হ'লো আৰু পাহৰি গৈছিলো দেউতাই কি আশাত পঠাইছে মোক। স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষৰ বাইদেউ কেইজনীমান মোৰ বান্ধবী হ'ল আৰু সিহঁতৰ কথাত মই ল'ৰা এজনক ভাল পালো। বহুত মাহৰ পিছত ল'ৰাজনৰ প্ৰস্তাৱ স্বীকাৰ কৰি এটা সুমধুৰ বাস্তৱ গতি কৰিলো। ভবা নাছিলো গোলাপৰ মাজতো যে কাঁইট সোমাই থাকে। হোটেলৰ পৰা দেউতাৰ তাত মোৰ বিষয়ে ফোন গ'ল তেতিয়াও মই শুধৰনি হোৱা নাছিলো। পিছত বিজাল্ট বেয়া হ'ল। ঘৰৰ মানুহক দুখ দিলো নিজৰ জীৱনটো বেয়া কৰিলো। পৰীক্ষা শেষ হোৱাৰ পিছদিনা হোটেলৰ পৰা বিদায় ল'লো। হোটেলীয়া জীৱনটো এনেয়ে কটালো শুই বহি। দুখ লাগিল, বান্ধবীবোৰক এৰিলো। কেতিয়া দেখা পাম আৰু ঠিক নাই। ঘৰত থাকিও মনটো ভাল নালাগে। অশান্তি কেৱল ভালপোৱা ল'ৰাজনৰ কাৰণে। পিছত গম পালো যে যিজন ল'ৰাৰ কাৰণে ঘৰত অশান্তি হ'ল বিজাল্ট বেয়া হ'ল আৰু দেউতাৰ পৰা বিশ্বাস হেৰুৱালো, সেই ল'ৰাজন আৰু তাৰ পৰিয়ালবৰ্গ ভাল নহয় বুলি গম পাই নিজৰেই লাজ লাগিছে। কি কৰিলো, কি পালো। সেই মুহূৰ্তত প্ৰীতিয়ে ক'লে - 'অই হ'ব বন্ধ কৰ তোৰ ট্ৰেজেদী। যি হ'ল বাদ দে এতিয়া। ভালকৈ থাক। এইবুলি কৈ তাই ফোন ৰাখিলে আৰু সুবাসনাই মাকৰ খোৱাৰ যোগাৰ কৰিব গ'ল।

দৰিদ্ৰতা

নিহাৰ ভবালী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক, প্ৰথম বৰ্ষ
কলা বিভাগ

গুৱাহাটী মহানগৰীত খুজি-মাগি যি দু-পইচা পাই তাৰে দুবেলা-দুমুঠি ৰাই আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা লঘোনে থাকি নিজৰ মাকৰ সৈতে জীয়াই থকা এজন ল'ৰা জীৱন। তাৰ দেউতাক হেনো সি সৰু থাকোতে ঢুকাইছিল। মাকে কোৱামতে তাৰ দেউতাকে হেনো এটা ফেণ্টৰীত কাম কৰিছিল। সিহঁতৰ সেই সৰু তথা সুখী পৰিয়ালটো খুব সুন্দৰভাৱে চলি আছিল। কিন্তু এদিনাখন জীৱনৰ দেউতাকে কাম কৰা ফেণ্টৰীটোত জুই লাগে আৰু সেই জুইতে তাৰ দেউতাকৰ মৃত্যু ঘটিছিল। সেই সময়ত জীৱনৰ বয়স আছিল মাথো দুবছৰ। তেতিয়াৰে পৰা তাক মাকে লালন-পালন কৰিব ধৰিলে।

মাকে মানুহৰ ঘৰে ঘৰে কাম কৰি যি দুপইচা পাই তাৰে জীৱনক চোৱা চিতা কৰিছিল। এনেকৈয়ে জীৱন লাহে লাহে ডাঙৰ হৈ আহিল। জীৱন পাঁচ বছৰীয়া হোৱাত মাকে ওচৰৰ এখন চৰকাৰী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত তাক নাম লগাই দিলে। সি পঢ়া-শুনাৰ খুব ভাল আছিল। মাকে তাক লৈ খুব আশাবাদী আছিল। মাকে মাথোন দেখিছিল যে জীৱন ডাঙৰ হৈ এজন ভাল মানুহ হ'ব, সকলোৱে তাক চিনি পাব আৰু মাকে তাকলৈ গৌৰৱ অনুভৱ কৰিব পাৰিব। কিন্তু মাকৰ এই সপোন বাস্তৱায়িত হ'ব নোৱাৰিলে। সিহঁতে থকা বস্তিটোৰ ঘৰবোৰ মাহানগৰ প্ৰশাসনে অবৈধ বুলি ঘোষণা কৰি সেই ঘৰবোৰ উচ্ছেদ কৰি পেলাইছিল।

নিজৰ চকুৰ আগতে নিজৰ মৰমৰ ঘৰখনি এনেদৰে চুৰমাৰ হৈ যোৱাত মাকে মনত খুব আঘাত পাইছিল। মাকে তেতিয়া এটা ভাড়াঘৰ বিচাৰি তাতে থাকিবলৈ লৈছিল। তেওঁলোকৰ জীৱন এনেদৰেই চলিল। জীৱনো লাহে লাহে ডাঙৰ হৈ আহিছিল।

কিন্তু নিয়তিয়ে তেওঁলোকৰ এইখিনি সুখো সহ্য কৰিব পৰা নাছিল। তেতিয়া জীৱনৰ বয়স প্ৰায় ৯ বছৰ মান। এদিনাখন গধূলি তাৰ মাকে কামৰ পৰা ঘৰলৈ উভতি আহি থকা সময়ত এখন ট্ৰাকে খুন্দিয়াই তেওঁৰ এখন ভৰি ছিঙি পেলালে। ট্ৰাকৰ মালিক গৰাকী ভদ্ৰলোক আছিল। মাকৰ চিকিৎসাৰ বাবে সকলো খৰছ বহন কৰাৰ উপৰিও তেওঁলোকক কিছু পৰিমাণে টকা দিছিল। কিন্তু সেইখিনি টকাৰেনো কিমান দিন চলিব পাৰিব? সেই টকা খিনি লাহে লাহে শেষ হৈ আহিল। ঘৰৰ ভাড়া দিব নোৱাৰা হ'ল। সি এইফালেতো মাকজনী চিৰদিনলৈ পংগু হ'ল। জীৱনে কাম কৰি নিজে দুপইচা উপাৰ্জন কৰাৰ কথা ভাবিলে। সি দুৰ্দশাৰ কথা শুনি তাক কিবা অলপ খাবলৈ দিলে আৰু কিছু খাদ্য তাৰ মাকজনীলৈও বান্ধি পঠিয়ালে।

সি ঘৰলৈ উভতি আহিল। মাকক হোটেলৰ মালিকে দি পঠিওৱা খাদ্যখিনি খাবলৈ দিলে আৰু সিদিনা এনেদৰে শুই থাকিল। মাকে কিছু ধন জমা কৰি ৰাখিছিল। তাকে তেওঁ জীৱনক দিলে। কিন্তু সেই টকা খিনিৰেনো কিমান দিন চলিব? লাহে লাহে টকা-পইচা শেষ হৈ আহিল। ঘৰৰ সকলো বস্তু বিক্ৰী কৰি শেষ কৰি পেলালে। সিহঁতৰ অৱস্থা ইমান বেয়ালৈ ঢাল খালে যে সিহঁতে দুদিন পৰ্যন্ত একো নোখোৱাকৈ থাকিব লগা হ'ল। ঘৰৰ ভাড়া দিব নোৱাৰা বাবে ঘৰৰ মালিকে সিহঁতক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিলে।

Achievement

Miss Mridusmita Kalita is the best Graduate of our college and she secured 1st class 3rd position with History Major in the B.A. Final examination 2015 of the Gauhati University

Students securing 1st Class in B.A., B.Com, BBA & BCA Final examination, 2015

Assamese Dept.

1. Himakshi Talukdar
2. Papori Patgiri
3. Purabi Barman
4. Resma Bora
5. Aparajita Das
6. Puja Das

Education Dept.

1. Nilakshi Kalita
2. Gita Magor
3. Rashmi Kumari
4. Kunti Boro
5. Rajashree Nath
6. Daisy Phukan
7. Rikumoni Das

Accountancy Dept.

1. Monica Das
2. Rumi Moral
3. Bikash Choudhary
4. Nivarani Kalita
5. Pratisha Dey
6. Kundan Jha
7. Jonali Gogoi
8. Mitali Das

BCA Dept.

1. Deepa Joshi
2. Farida Rahman
3. Mridul Palgre
4. Rahul Sarma
5. Wajid Rahman

English Dept.

1. Nisha Sharma
2. Sumi Ghosh
3. Amphu Ronghangpi
4. Partha Pratim Choudhury
5. Prity Deuri
6. Rubee Barma
7. Akanshya Handique
8. Jasmin Sultana
9. Jiyamoni Goswami

Philosophy Dept.

1. Arunima Deka
2. Nupur Rajbongshi
3. Manoj Thakuriya
4. Salema Aktar
5. Samum Aktar

Finance Dept.

1. Siddharth Poddar

Economics Dept.

1. Priyanka Bora
2. Dipanjali Das
3. Dipannita Das
4. Malsom Lenghang

Political Science Dept.

1. Debojit Das
2. Junmoni Bordoloi

History Dept.

1. Mridusmita Kalita
2. Khireswar Saikia
3. Nikumoni Dutta
4. Sangita Barman
5. Dipti Rani Deka

Management Dept.

1. Paramita Dutta
2. Amlanjyoti Gogoi

BBA Dept.

1. Bhaskar Jyoti Das
2. Hrishikesh Patgiri
3. Madusmita Kalita
4. Manoj Bhattacharya
5. Nisha Das

Dispur College/99

আশ্ৰয়হীন হৈ গুৱাহাটী মহানগৰীৰ বাজ-পথৰ এটা ফুটপাথত থাকিবলৈ ধৰিলে। তিনি-চাৰি দিন পৰ্যন্ত একো নোখোৱাকৈ থকাত জীৱনে উপায় নাপাই ভিক্ষা খুজিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। এনেদৰে জীৱন হ'ল এজন ফুটপাথৰ ভিক্ষাৰী।

জীৱন সৰুৰে পৰা পঢ়া-শুনাত ভাল তথা আগ্ৰহী ল'ৰা আছিল। কিন্তু সি ইচ্ছা থকা স্বত্বেও পঢ়িবলৈ সুযোগ পোৱা নাছিল। সি যেতিয়া ভিক্ষা বিচাৰি ফুৰে তেতিয়া গুৱাহাটী মহানগৰীৰ ডাঙৰ ডাঙৰ স্কুল-কলেজবোৰৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে সুন্দৰ সুন্দৰ ইউনিফৰ্ম পিন্ধি কিছুমানে স্কুল বাছত, কিছুমানে বাইক চলাই, আন কিছুমানে খোজ কাঢ়ি গৈ থকা দেখে তেতিয়া সি ভাবে যে যদি সিও এনেদৰে সুন্দৰ সুন্দৰ পোছাক পিন্ধি স্কুললৈ যাবলৈ পাবিলেহেঁতেন, তেন্তে কিমান যে ভাল লাগিলেহেঁতেন। কিন্তু এই সৌভাগ্য তাৰ নাই, তথাপিও সি দুখ নকৰে বা ভগৱানক প্ৰশ্ন নকৰে যে ভগৱানে এইবোৰ সুখ তাক কিয় নিদিলে? এনেকৈয়ে সি নিজৰ জীৱন আগবঢ়াই লৈ যায়।

পংখ মাকৰ সৈতে ইমান কষ্টৰ মাজতো সি সুখী অনুভৱ কৰে। কিন্তু সেইকণ সুখকো যেন কাৰোবাৰ নজৰ লাগিল। সেইদিনা আছিল শনিবাৰ। আবেলি প্ৰায় ৫ মান বজাত জীৱনে খুজি-মাগি যি দুই পইচা পালে তাৰে কেইটামান খোৱা

বস্তু কিনি মাকৰ ওচৰলৈ আহি আছিল। সেই সময়তে দুজন উদগু যুৱকে নিজৰ বন্ধুৰ জন্মদিনৰ পাৰ্টিত ডিঙিলৈকে মদ খাই বাইক চলাই আহি মদৰ নিচাতে বাইকেৰে দুৰ্ভাগীয়া কনমাণি জীৱনক মহতিয়াই নিছিল। সেই দুৰ্ঘটনাত জীৱনৰ মৃত্যু হয়। কোনোবাই গৈ মাকক জীৱনৰ মৃত্যুৰ বাতৰি দিলে। জীৱনৰ মৃত্যুৰ বাতৰি পাই মাকে পাগলীৰ দৰে চিঞৰি উঠিল আৰু তেতিয়াৰ পৰাই মাকৰ মুখত মাত আৰু দ্বিতীয়বাৰ শূনা নগ'ল।

জীৱনৰ মৃত্যুত কিছুমানে দুখ প্ৰকাশ কৰিলে, কিছুমানে ক'লে দুখীয়াৰ দুখ চাৰিওফালৰ পৰা। আন কিছুমানে ক'লে যে মাকজনীৰ একমাত্ৰ ভৰষা আছিল জীৱন। গতিকে মৃত্যুৰ পিছত মাকজনীৰ কি হ'ব? কেনেকৈ থাকিব? কি খাব? ইত্যাদি ইত্যাদি ...। কিন্তু জীৱনৰ মৃত্যুৰ বাবে প্ৰকৃততে দায়ী কোন? ভগৱান? নে জীৱনৰ ঘৰ উচ্ছেদকৰ্তাসকল? নে ট্ৰাকৰ ড্ৰাইভাৰজন? নে ভাৰাঘৰৰ মালিকজন? নে সেই সকল মানুহ, যিয়ে জীৱনক কাম এটা নিদিলে? নে সেই দুজন উদগু যুৱক, যিয়ে জীৱনক নিজৰ বাইকেৰে খুন্দিয়াই মাৰি পেলালে? নে আমাৰ দেশৰ বৰ্দ্ধিত দৰিদ্ৰতা? ইয়াৰ বিচাৰ আপোনালোকে কৰক।

নীলা খামৰ চিঠি

মৰমৰ মেঘালী

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী
ষষ্ঠ বান্ধাসিক (ইংৰাজী)

আশাকৰো ভালে আছ। গাঁৱৰ ফালে ঠাণ্ডা চাইগৈ আঁতৰাই নাইহু তুমি নিশ্চয় ব্যস্ত বিহুৰ পিঠা-পনা বনোৱাত পেহীক সহায় কৰা, নতুন চেমিষ্টাৰৰ কিতাপ বিচৰা, বগৰী খুন্দা এইবোৰকে কৰিবলগীয়া হৈছে কিজানি। বাক সেইবোৰ কথা থাকক, আজি এই ক্ষণত চিঠি লিখাৰ কাৰণ হ'ল এইবাৰ বঙালী বিহুত তোমাক আৰু তোমাৰ পৰিয়ালক সপৰিয়ালে আমাৰ ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰা। আশাকৰো মোৰ নিমন্ত্ৰণ বন্ধা কৰিবা। তুমি জানানে, তুমি দিয়া পিঠা-পনা আমাৰ মায়ে খুব ভাল পাইছে। কেতিয়াবা ঘৰত ক'বলৈ মন যায়, কিবা এটা ব্যৱস্থা কৰিলে সদায় পিঠা-পনা ঘৰতে বনাব পৰা যাবহু তুমি মানুহ হ'বলৈ শিকাল। চিঠি লিখা পুৰণা অভ্যাসটো নাইকিয়া হৈ গৈছিল, তোমাৰ যোগেদি আকৌ আৰম্ভ হ'ল। তোমাক নিমন্ত্ৰণ জনালো। বহুত মৰমেৰে-

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা

আলোচনী বিভাগৰ 'প্ৰজ্ঞান'

অৰ্থনীতি বিভাগ

অসমীয়া বিভাগ

বুৰঞ্জী বিভাগ

শিক্ষা বিভাগ

ৰাজনীতি বিভাগ

ইংৰাজী বিভাগ

দৰ্শন বিভাগ

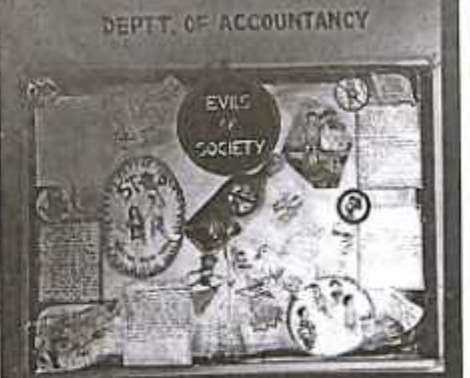
২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা

বিত্ত বিভাগ

ব্যৱস্থাপনা বিভাগ

হিচাপ বিদ্যা বিভাগ

হিন্দী বিভাগ

এন. চি. চি. বিভাগ

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন শিক্ষাৰ্থী সমাজ

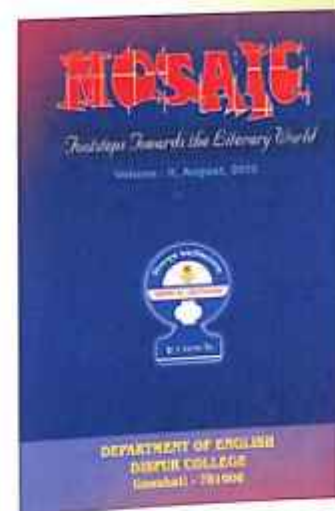
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যয়ন চক্ৰ

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানলৈকে সাধাৰণ সম্পাদক, আলোচনী সম্পাদক আৰু তত্ত্বাবধায়ক / তত্ত্বাবধায়িকাৰ নাম

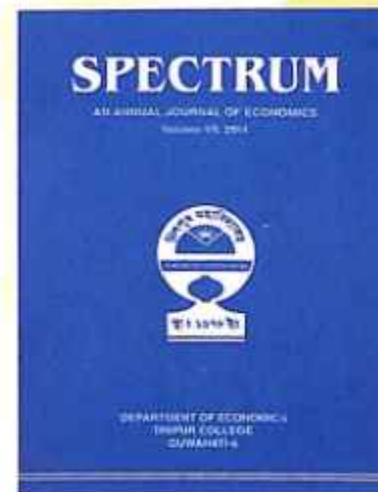
সাঃ সম্পাদক	বৰ্ষ	আলোচনী সংখ্যা	আলোচনী সম্পাদক তত্ত্বাবধায়ক / তত্ত্বাবধায়িকা
মঃ আব্দুল মটলিব	১৯৮৫-৮৬	-	-
স্বৰ্গীয় কৃপা কলিতা	১৯৮৬-৮৭	-	-
শ্ৰী দিগন্ত হাজৰিকা	১৯৮৭-৮৮	-	-
শ্ৰী নিপজ্যোতি ভড়ালী	১৯৮৮-৮৯	-	-
শ্ৰী দিপক কুমাৰ বৈশ্য	১৯৮৯-৯০	-	-
শ্ৰী বীৰেণ কলিতা	১৯৯০-৯১	-	-
শ্ৰী মুকুল মেধী	১৯৯১-৯২	-	-
শ্ৰী হেমন্ত নাথ	১৯৯২-৯৩	-	-
শ্ৰী বুদ্ধিন ভূঞা	১৯৯৩-৯৪	প্ৰথম সংখ্যা	শ্ৰী তপন কুমাৰ হাজৰিকা
মঃ জাকিৰ আলী	১৯৯৪-৯৫	-	ড° নমিতা ডেকা
-	১৯৯৫-৯৬	দ্বিতীয় সংখ্যা	-
শ্ৰী ভবেন দাস	১৯৯৬-৯৭	-	শ্ৰী কুশল চন্দ্ৰ কলিতা
শ্ৰী সুদৰ্শন হাজৰিকা	১৯৯৭-৯৮	তৃতীয় সংখ্যা	ড° নমিতা ডেকা
শ্ৰী অৰূপজ্যোতি কলিতা	১৯৯৮-৯৯	চতুৰ্থ সংখ্যা	-
শ্ৰী বীৰেণ দাস (ভাঃ)	১৯৯৯-২০০০	পঞ্চম সংখ্যা	শ্ৰী দিপক কুমাৰ শৰ্মা
শ্ৰী বণোজ কুমাৰ বৰা	২০০০-০১	ষষ্ঠ সংখ্যা	শ্ৰী নবজিৎ শৰ্মা
শ্ৰী উৎপল দাস	২০০১-০২	সপ্তম সংখ্যা	শ্ৰী নিলোৎপল শৰ্মা
শ্ৰী অৰূপ কলিতা	২০০২-০৩	অষ্টম সংখ্যা	শ্ৰী নগেন হালৈ
-	২০০৩-০৪	নবম সংখ্যা	শ্ৰী দেবজিৎ গগৈ
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৪-০৫	(কপালী জয়ন্তী সংখ্যা)	শ্ৰী দিপাঙ্কৰ দাস
-	২০০৫-০৬	দশম সংখ্যা	শ্ৰী লাচিত হাজৰিকা
শ্ৰী গুণজ্যোতি বড়ো	২০০৬-০৭	-	ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী
শ্ৰী হেমন্ত বড়ো	২০০৬-০৭	-	শ্ৰী নিউটন হাজৰিকা
শ্ৰী চিত্তমণি বাজবংশী	২০০৭-০৮	একাদশ সংখ্যা	ড° বাণী মুদিয়াৰ ডেকা
শ্ৰী বাজ কলিতা	২০০৮-০৯	দ্বাদশ সংখ্যা	-
শ্ৰী ভাস্কৰজ্যোতি শৰ্মা	২০০৯-১০	ত্ৰয়োদশ সংখ্যা	শ্ৰী দুলাল বৰ্মন
শ্ৰী পংকজ বড়ো	২০১০-১১	চতুৰ্দশ সংখ্যা	শ্ৰী যোগানন্দ হাজৰিকা
শ্ৰী টুঙ্গু আব্দুল মালিক	২০১১-১২	পঞ্চদশ সংখ্যা	স্বৰ্গীয় তিলক বাজবংশী
শ্ৰী মনোজ ঠাকুৰীয়া	২০১২-১৩	ষষ্ঠদশ সংখ্যা	শ্ৰী দীপিকা দাস
শ্ৰী অৰূপজ্যোতি বৰা	২০১৩-১৪	সপ্তদশ সংখ্যা	শ্ৰী মোহম্মদ বৰকটকী
শ্ৰী হিবকজ্যোতি বৰ্মণ	২০১৪-১৫	অষ্টাদশ সংখ্যা	শ্ৰী প্ৰজ্ঞাশ্ৰী চক্ৰৱৰ্তী
		উনবিংশ সংখ্যা	শ্ৰী কাশ্যপ কিশোৰ বৰা
		বিংশতম সংখ্যা	শ্ৰী কনকী দাস
			শ্ৰী মুনমী বৰকটকী
			শ্ৰী হীৰামণি নাথ

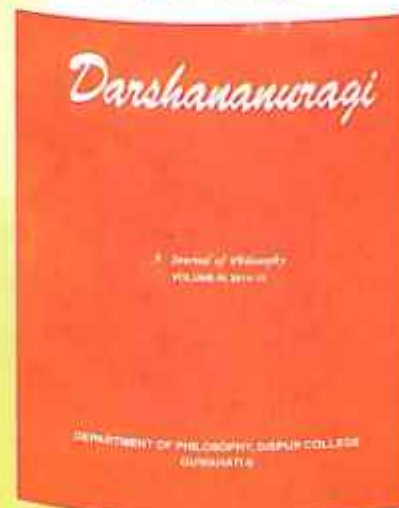
অসমীয়া বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'দিচপুৰ'

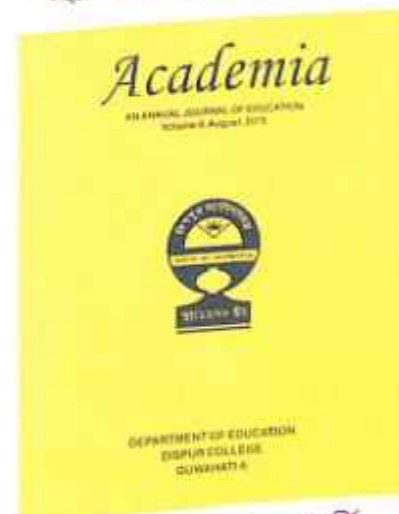
ইংৰাজী বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Mosaic'

অৰ্থনীতি বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Spectrum'

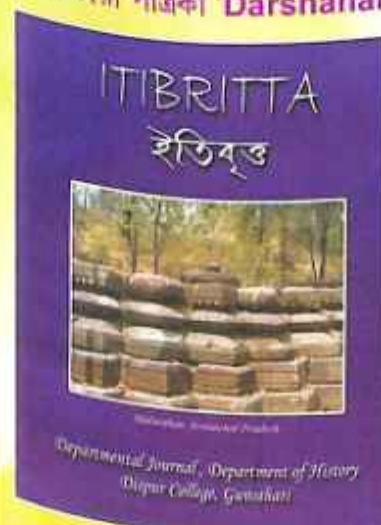
দৰ্শন বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Darshananuragi'

শিক্ষা বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Academia'

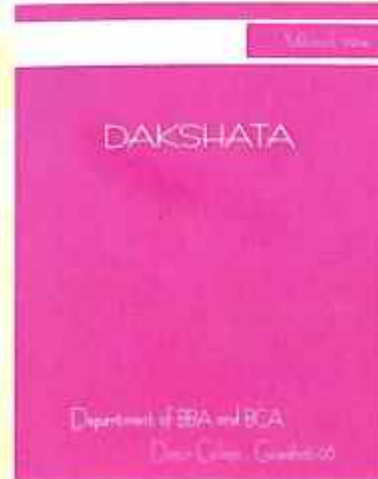
ৰাজনীতি বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Janachintan'

ব্যুৎপত্তি বিভাগৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Itibritta'

বাণিজ্য শাখাৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Baniya Prabha'

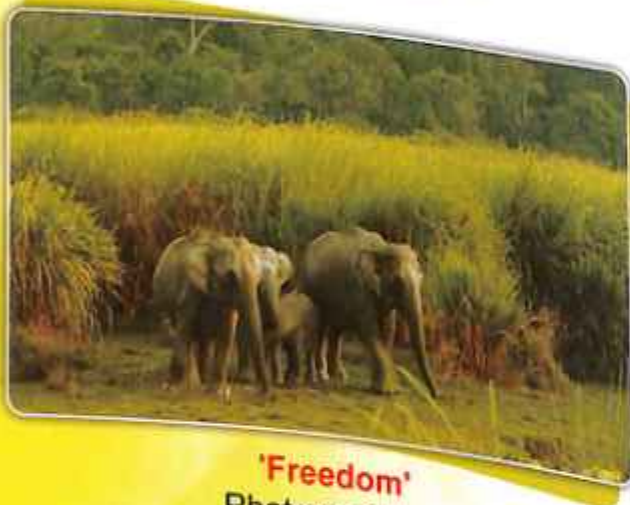

BBA আৰু BCA ৰ গৱেষণাধৰ্মী বছৰেকীয়া পত্ৰিকা 'Dakshata'

Kaleidoscope

Skyline
Photograph by
Dr. Joyjyoti Goswami

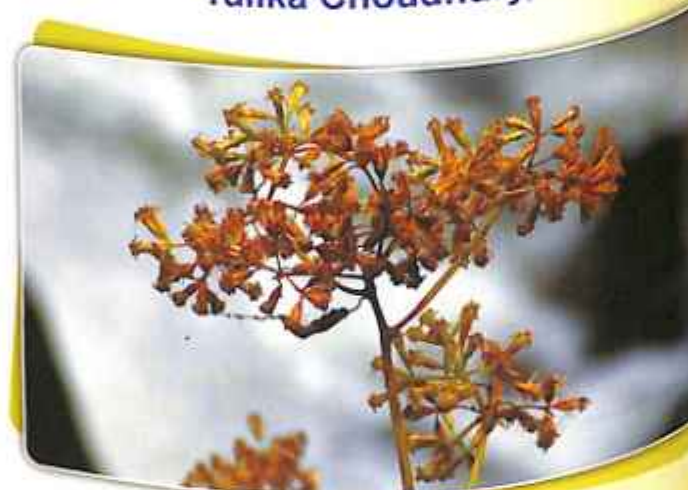
'Freedom'
Photograph by
Babita Ray

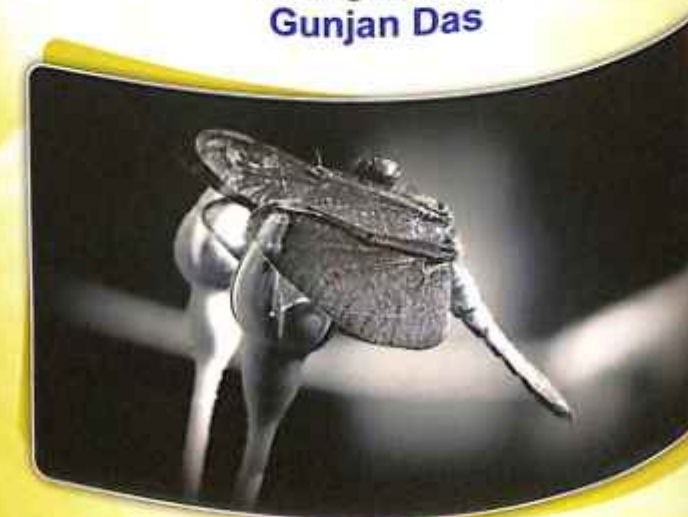
'Pearls of the Storm'
Photograph by
Kuldip Sharma

'Quest'
Photograph by
Tulika Choudhury,

'Swept'
Photograph by
Gunjan Das

'Life'
Photograph by
Hiru Paban Hira

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

অসমীয়া বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা, ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী,
ড° নমিতা ডেকা, ড° বীণা চৌধুৰী আৰু ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য

শিক্ষা বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° ভাস্কৰী বৰুৱা দাস, ড° বাবী বৰুৱা,
ড° সুনীতা আগৰৱালা

অর্থনীতি বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° পৰাগ দত্ত, ড° বাবী মুদিয়াৰ ডেকা,
অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া, হিমাংগ কলিতা, মনালিচা ভট্টাচাৰ্য্য

ইংৰাজী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা, ড° মঞ্জৰী শৰ্মা,
ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষা), জেবিন আকবৰ

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ধৰিত্ৰী ঠাকুৰীয়া, ৰংগেন চন্দ্ৰ বড়ো,
ইন্দ্ৰাণী চৌধুৰী মহন্ত

দৰ্শন বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - শশী মোহন দাস, ড° মামণি কলিতা,
ড° প্ৰবীতা শৰ্মা, ড° সুমিত্ৰা চৌধুৰী

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

বুৰঞ্জী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - বাতুল বৰা, পংকজ কাথাৰ,
নাজনিন আৰা বহমান

কলা বিভাগৰ অংশকালীন প্ৰবক্তা

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - অমিত ৰায় চৌধুৰী,
গীতিলেখা দেৱী ভাগৱতী, তুলিকা চৌধুৰী, ধৃতিস্মিতা খাটনিয়া
জন দাস (অনুপস্থিত - বন্দিতা বৰুৱা, কৰবী দাস)

হিচাপ বিদ্যা (Accountancy) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° অজয় কুমাৰ ডেকা,
ড° জ্যোতিষ গোস্বামী, কুলধৰ পাটোৱাৰী

গণিত (Mathematics) বিভাগ

ড° কুমুদ চন্দ্ৰ নাথ

বিত্ত (Finance) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে -
মাধুৰ বৰ্মন, ড° অজয় মিত্ৰ

ব্যৱস্থাপনা (Management) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° মনালিচা চৌধুৰী, ত্ৰিবেণী বৰকটকী,
মৌচুমী দেৱী

বাণিজ্য বিভাগৰ অংশকালীন প্ৰবক্তা

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ভাস্কৰী বৰা, তৃষাজ্যোতি পাল
বৰ্ণালী দাস, শ্যামলী বৰুৱা (অনুপস্থিত - ৰূপাৱতী দত্ত)

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

পৰিবেশ অধ্যয়ন আৰু হিন্দী বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে -
ড° নবনীতা দত্ত বৰদলৈ, জুবি দাস

বি. বি. এ আৰু বি. চি. এ. বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - দীপশিখা গোস্বামী, কৰবী চৌধুৰী, বিজয়েতা সাহা,
হীৰেন্দ্ৰ নাথ সবৰকাৰ, নৃপেন মেধী, বনজী কলিতা।

(IQAC) বিভাগ

বাওঁফালৰ পৰা ক্ৰমে - ড° অজয় মিত্ৰ, জেবিন আকবৰ, ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা (উপাধ্যক্ষ),
ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), ড° ৰাণী মুদিয়াৰ ডেকা, ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী, অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া

গ্ৰন্থাগাৰ (Library) বিভাগ

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষৰ লগত
বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে -
অজিত মালাকাৰ আৰু বিনীতা ৰাভা

অধ্যক্ষৰ সৈতে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মীবৃন্দৰ একাংশ

বাওঁফালৰ পৰা বহি ক্ৰমে - প্ৰশান্ত শৰ্মা, ফুলেশ্বৰী ডেকা, ইন্দিৰা গগৈ, ড° নন্দিনী বৰুৱা
শৰ্মা (উপাধ্যক্ষ), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যক্ষ), খৰ্গেশ্বৰ শইকীয়া, নীলোৎপল ডেকা
শৰ্মা থিয় হৈ ক্ৰমে - বুৰুল শৰ্মা, আনোৱাৰা বেগম, ৰীণা দাস, হিৰণ্য গৌতম,
বাওঁফালৰ পৰা থিয় হৈ ক্ৰমে - ব্রজেন শৰ্মা, ৰমেশ কলিতা, সঞ্জীৱ বৰ, অৰূপ কলিতা (অনুপস্থিত - ধীৰেন্দ্ৰ
ভাৰ্গৱ বৰা, ব্ৰজেন শৰ্মা, ৰমেশ কলিতা, সঞ্জীৱ বৰ, অৰূপ কলিতা (অনুপস্থিত - ধীৰেন্দ্ৰ
নাৰায়ণ কোঁৱৰ, নীহাৰিকা শৰ্মা, গিৰিন্দ্ৰ শইকীয়া, বিজয় বৰ, পূৰ্ণ বাহাদুৰ চেত্ৰী।)

বাওঁফালৰ পৰা (বহিঃ) ক্ৰমে - ড° জ্যোতিৰ গোস্বামী (সহঃ সম্পাদক বিভাগ), ড° মামণি কলিতা (লব্ধ ক্ৰীড়া বিভাগ), পৰিষ্কাৰী শ্ৰমিক (সমাজ সেৱা), ড° ভাস্কৰী বৰুৱা (সমাজ সেৱা বিভাগ), ড° বীণা চৌধুৰী (আলোচনী বিভাগ), ড° অমৰ শইকীয়া (অধ্যাপক) ড° জ্যোতিৰ গোস্বামী (তত্ত্বাবধায়িকা-স্বত্ব একতা সভা), অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া (মুঠমান কলা বিভাগ), অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা (সাহিত্য বিভাগ), ড° পৰাগ দত্ত (ছাত্ৰ জিৱনী কেন্দ্ৰ), ড° সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা (সাংস্কৃতিক বিভাগ)।

বাওঁফালৰ পৰা (বহিঃ) ক্ৰমে - হীৰামণি নাথ (আলোচনী সম্পাদিকা), অৰুণজ্যোতি বৰা (উপ-সম্পাদক), হিবকজ্যোতি বৰ্মন (সামৰণ সম্পাদক), বিপুল দাস (সাংস্কৃতিক সম্পাদক), অজিত নাথ (ছাত্ৰ জিৱনী কেন্দ্ৰ), নতনা কলিতা (সাহিত্য বিভাগ)।
অনুপস্থিত - ৰত্নেশ্বৰ নাথ (তত্ত্বাবধায়ক-ওক ক্ৰীড়া বিভাগ), অমলিকা ভট্টাচাৰ্য (তত্ত্বাবধায়িকা-ছাত্ৰ জিৱনী কেন্দ্ৰ), জুপিৰতা ভূঞা (ছাত্ৰ জিৱনী কেন্দ্ৰ), টুহংকল বিশ্বাস (ওক ক্ৰীড়া বিভাগ), মিত্ৰ বৰা (ওক ক্ৰীড়া বিভাগ), দীপাংকৰ পাটোৱাৰী (ওক ক্ৰীড়া বিভাগ), লীজা মেধি (ছাত্ৰ জিৱনী কেন্দ্ৰ)।

বহিঃ (বাওঁফালৰ পৰা) ক্ৰমে - ৰত্নেশ্বৰ কুৰ্মী, টুহংকল বিশ্বাস, হীৰামণি নাথ (সম্পাদিকা-অৰুণ), অৰুণজ্যোতি বৰা, নয়না কলিতা, লীজা মেধি।
থিয় হৈ (বাওঁফালৰ পৰা) ক্ৰমে - বিপুল দাস, মিত্ৰ বৰা, হিবকজ্যোতি বৰ্মন, দীপাংকৰ পাটোৱাৰী, অৰুণজ্যোতি বৰা, নয়না কলিতা, লীজা মেধি।

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাই কাৰ্য্যভাৰ প্ৰদান কৰাৰ পিছত ন-পুৰণি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যবৃন্দৰ অন্তৰংগ এক মুহূৰ্ত

কৃতিত্ব ২০১৪-১৫ বৰ্ষ

মুদুমিতা কলিতা
সাহিত্য বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী

পাৰ্থপ্ৰতীম চৌধুৰী
আলোচনী বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী

পূজা দাস
মিচ্ দিশপুৰ

অৰুণজ্যোতি বৰা
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ (ক্ৰিকেট দল)

বনশ্ৰিতা দাস
সুকুমাৰ কলাৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী

বিশাল সিং
মিঃ দিশপুৰ

নিবেদিতা বৈশ্যা
শ্ৰেষ্ঠ সংগীত শিল্পী

চুমি দাস
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

বছৰটোৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

ভূপালত প্ৰতিনিধিত্ব কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ
NSS ৰ বিহুৱা দলটো।

মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত NAAC ৰ সাংস্কৃতিক
অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত।

সপ্তত্ৰিংশতম প্ৰতিষ্ঠা দিবসৰ স্বহীদ তৰ্পণত
অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ভাষণৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰাক্তন সভাপতি
চন্দ্ৰ মোহন শৰ্মাৰ মৃত্যুত শোক-সভা অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূৰ্ত।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ আৰম্ভণী গীত পৰিবেশণত ছাত্ৰীবৃন্দ

মহাবিদ্যালয়ৰ বিহুদলৰ সৈতে
NAAC ৰ দল।

স্বচ্ছ অভিযানত মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ একাংশ

সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট তবলা বাদক
শ্ৰীযুত সূৰ্য্য গোস্বামী

আঙুনা অংকনত ব্যস্ত মহাবিদ্যালয়ৰ
এগৰাকী ছাত্ৰী

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে মিউজিক চেয়াৰ
প্ৰতিযোগিতাত ছাত্ৰীসকল

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ভাষণৰত অৱস্থাত
সাধাৰণ সম্পাদক

বছৰটোৰ কেইটিমান বিশেষ মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কবি সন্মিলন

মহাবিদ্যালয়ৰ নিৰ্বাচনত মুকলি তৰ্ক (Open Debate)

মহাবিদ্যালয়ৰ পৰীক্ষা কক্ষত ছাত্র-ছাত্রীসকল

বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত সংগীত আৰু চিত্ৰাংকনত
পুৰস্কৃত নিবেদিতা বৈশ্য আৰু কুলদীপ শৰ্মা

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিবসত সমবেত সংগীত পৰিবেশনত
অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকল

৩৭ তম প্ৰতিষ্ঠা দিবসত ভাষণৰত পৰিচালনা সমিতিৰ
সভাপতি অধ্যাপক শ্ৰীজীৱ কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তীদেৱ

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত বিশিষ্ট অতিথি শ্ৰীযুত নিতুমণি শইকীয়া

মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰ 'অৰুণ' (২০১৩-১৪ বৰ্ষ) ৰ উন্মোচনী মুহূৰ্ত

English Section

ARTICLE

"Criticism is the valuation by some standard
of the worth of literature"

- The Nature of criticism

PHILOSOPHICAL HUMANISM

Dr. Jyotsna Bhattacharjee

(Dr. Jyotsna Bhattacharya was the former HOD of the Philosophy Department of Cotton College. She did M.A from London and Ph.D from Jadavpur University (Kolkata). She wrote many books for the Philosophy Department in different areas.)

The term "Humanism" originates from the Latin "Humanitas", which implies ontological individualism and the quest for perfection of the human spirit through the consummation of man's inherent potentialities. It is subjective and optimistic in its orientation. It also finds meaning and significance in the leaves of grass (Darbha), in the beauty of the lotus and the daffodils, in the chirping of goose and the cuckoo, in Rama's grief for Jatayu, in the pathos of Gautam Buddha for a stricken deer, in the nursing of a patient, in the laments of Gandhari for her sons in the Mahabharat's war. In other words, it looks to the convincing character of deep inward authentic experience. Specificity and depth of sensitivity characterize the experience of the humanist. Humanism holds that through interactions with objects, which can generate response, personality is built and solidified. The depth of authentic inner experience inspires a humanist.

The experience according to humanism is not confined to any particular area, but it embraces all kinds of experiences. The philosopher organizing his experiences of life in context of their transcendental background, the historian critically evaluating the experiences of the nation and analyzing the causes of historical pseudomorphosis and decline, the poet contemplating in solitude and the behavioural scientist studying the attitude of diverse persons through factor analysis are equally concerned with the genuineness of primary as well as reflective experience. In the quest of experiences, the Freudian or the existentialist tends to exalt his own feelings, ideals, failings, weaknesses and aspirations. Even his agonies and anxieties are deemed to be of vital importance to him. But to the humanist, the novelty of concrete experience is to be attained along with the pursuit of the rationalist epistemology of the Navya Nyaya and the probabilistic models of the symbolic logic and the theological orthodoxy or ecclesiastical fanaticism. It does not believe in ritualism of religions; it supports personal piety and respectful submission. To Humanism no caste or nation has the monopoly of reason and wisdom. It is not the creed or code, but the fullness of the qualitative development of the emotional and inherent potentialities of the empirical human 'jiva' that is the object of the quest of the humanist.

From Dante's writings it can be noted that according to him the humanist must be a man of wide learning and comprehensive orientation to the problems of the cosmos. Even in those fields where

his competence is limited, he should have the capacity to appreciate their achievements.

The humanist must rise above petty jealousies, vain glory, envy, pride, hatred, passions and narrow parochial allegiances. He should be concerned with all human activities. Sloth, mental heaviness, schizophrenia and irreverence should be avoided and he should yield to activity, dexterity and the cultivation of balanced intellect. If he does not want to hear the glory of people belonging to different nations and races, he cannot be a true humanist. He must not use vulgar and rustic words and he must nourish the thought of goodness and welfare of humanity. He cannot afford to inculcate vengefulness, religious intolerance, perfidy, trickery, deceit, treachery, wrath, unnecessary pugnacity, rancour, malice and other derogatory feelings. The Bhagavad Gita also recommends working for the welfare of the people (lokasamgrha) without any craving for results.

There is one fundamental difference between Greek humanism and Indian spiritual humanism. The Greek sophists challenged some of the existing norms and connections, but they accepted the dominant significance of the city-states. But Indian Idealistic Humanism has asserted the supremacy of the person, who has knowledge and character. The Bhikshu, the Sanyasin, and Acharya always command respect. Ajatashatru acknowledged the superiority of Buddha, Dasaratha and Rama bowed before Vasistha. Thus at the institutional level Indian Idealistic Humanism does not acknowledge the supremacy of the organized political collectivity as the Greek and German idealist traditions do. Hence it may be said that moral personalism and ontological individualism happen to be the essence of Indian idealism. Abhayam is a profound concept and signifies a state of total fearlessness. It includes the transcendence of "abhinivesha" or the fear of death 'Abhayam' is founded on a philosophic

awareness of cosmic truth and the realization of the futility of all worldly pleasures and utility. It assumes a sense of identity with all creatures, because of humanist who manifests 'abhayam' is not afraid of anything. Only a person of supreme spiritual and moral consciousness can manifest 'abhayam'. Thus 'abhayam' is a more profound and comprehensive notion than liberty or freedom as generally understood in the western social sciences. The attitude of such a person towards the acquisition and retention of political power is "atmanarthe prithivim tyajet" - for the sake of 'Atman' one should even renounce the earth. This notion contains the essence of the political philosophy of humanism. It is the culmination of reverence for the dignity of man.

The anti-humanist tends to debase and degrade the human spirit by perpetuating alienation, exploitation and diverse social maladies. Humanism on the other hand, wants to redeem the most degraded, exploited, depressed, backward and condemned and the 'lost' individual. Humanist idealism claims to be a total philosophy, because on the foundations of cosmological speculations based on both metaphysics and natural sciences, it builds a political philosophy and propounds sociological and economic notions. Spiritual humanism postulates a comprehensive multi-disciplinary approach to the discovery and proof of knowledge.

Philosophical humanism is rooted in metaphysical idealism and the rationalist epistemology. The Vedantic concept of Brahman is a conceptualization of the infinite possibilities of manifestation. Idealistic humanism starts with the notion of a Spiritual Existent Being or an Absolute indeterminate - determinate substantial subject. Existence is common to the different existing particulars. The existence in space and time implies a spaceless and timeless Being, because there is no

specific terminal point beyond which it can be stated that there is nothing. This vast eternal Reality is the great foundational concrete Universal, but without any internal differences. It is the highest Being. Its particulars modes or determinations do not modify it. Being is the essence of finite subjects and objects.

Humanism recognizes the human self as the knowing subject, which attempts to cognize both itself and the external world. At an ultimate level the constituents of which the individual human being is made is qualitatively of the same kind as the other existing entities of the universe. Hence it may be possible to say that there is an Absolute Infinite God or perfect spirit or Totality of cognizing selves of which the empirical selves are modes or aspects. Through cognitive awareness, critical self-inspection and deep absorption, it is possible for the human mind to know itself, the spirit and other external objects or non-selves. The upanishadic concept of the unknowability of the supreme knower and the kantian concept of the unknowability and unknownness of the things-in-themselves cannot be accepted as valid in this era of the vast advancement of the frontiers of knowledge, specially in metaphysics, physics, chemistry, geology, physiology and psychology. Hence we can hope that knowledge will expand progressively and the margin of ignorance will be reduced. Hence it is not correct to criticize scientific knowledge as 'apara' vidya. Both 'para' (supreme spiritual ontology) and 'apara' (cosmic-terrestrial and scientific) vidya constitute one total mass of luminous awareness. It became a fashion in some mystical schools to disparage empirical and the logical gnosis of the external world. Humanism in the contemporary world will never support that limited perspective. If the intuitionally elated mystic shows his contempt for the advancement in scientific reasoning, he is only betraying his limited knowledge. Humanism is opposed to the artificial

separation between 'para' (transcendent) and 'apara' (scientific and empirical) vidya. All modes of knowing are integral and necessary parts of the vast infinite consciousness, which is cognizable by the rational and spiritual endeavours of a creative, exploring being.

The Absolute as pure, perfect, eternal duration and infinite expansion is consciousness. It is the unity of knowledge and pure perfect activity. Its internal flow results in the manifestation of what appears as matter, life and mind. The philosophy of idealistic humanism accepts the possibility of the development of the powers of man to know at least partly the Absolute being. The Absolute may be considered as both the constituent and the integrating principle of the universe.

Materialism is faced with the task of interpreting the phenomenon of consciousness. To conceive of thought as the aggregate of sensations, which are the functions of the motions in the brain or of neurological circuitry does not appeal to the moralist or the spiritualist, because apprehension has the character of luminosity. The universe appears to be an infinite, vast extension-beginningless and endless. It is possible that the quantity, quality, relation, modality, inherence, substantiality, activity, universality, particularity and singularity aspects in the light of which we regard the universe as material, are our own conceptual constructions. Maths, as conceived in physics is a cluster of images. The Supreme Nonmental Existent is not fully known and hence to call it material is only a limited mode of finite conceptualization. The notions of conservation of energy, persistence of force and indestructibility of matter are also limited modes of Absolute Reason and Truth. Matter is only a phenomenal localization of Reality.

Spiritual Humanism is a philosophy of realistic Absolutism. It does not consider the universe as unreal from the stand point of the Absolute. The

phenomenal universe is an organic component of the Absolute. The Absolute has infinite modes and our earth and its glamourized historical heroes and prophets do not represent the Absolute. Their appearance and exit makes no vital difference to the Absolute. They are also like the waves on a vast ocean.

Philosophers say that the Absolute is indescribable. But what we describe as indescribable is only the expression of the inadequacy of human knowledge. The confession about the unknowability of the Real Noumenon is a way of saying that it is unknown at the present moment to the predicating subject. But to put a permanent ban on the powers of human mind is not acceptable to humanism. However, Humanism is not so sanguine as to assert that there will be no error or illusion with the perfection of cognitive powers in the future. The human mind is ever on the march for the reconciliation of universality, particularity and singularity, of unity and multiplicity and of permanent substantiality and quantitative-qualitative flux.

Philosophical Humanism starts with the fact of interaction between the external objects of nature and the human mind. This interaction provides the basic data. There is no transmission of powers of the sense organs to external objects. There must be some fundamental points of unity between the external entities and the human cognizing agencies to make such a process possible, because two absolutely disparate objects cannot cast mutual

influences.

The synthesis of the generalized conclusions derived from the operations of the externally-oriented consciousness and the inner-directed self-consciousness is found in the integration of 'para' and 'apara' vidya. Knowledge attains its fullness when not only the powers of scientific and philosophical cognition become dynamically operative but are also enriched with whatever insights can be received from poetic feelings, romantic imagination, symbolical representations and mystic intuitions. Reality of Infinite Consciousness being a manifold complex, we cannot ignore any faculty of man that has been developed in the course of evolution. The integration and totalization of knowledge by forcing it from exclusive limiting particularity is essential for the full realization of human potencies. The only imperative point is that nothing should be objectively claimed as a matter of special prophetic revelation and esoteric experience. Whatever has been claimed to be derived from these sources must also be subjected to critical enquiry and dispassionate public investigation.

Humanism is not esoteric. It is firmly committed to the view that reason is the sole final criterion of the verification and validation of knowledge. If there are contrary pieces of information, a conclusion can be confirmed or revised. There is nothing like eternally perfect and complete human knowledge and hence omniscience and prophetic revelations are only poetic aspirations.

The Nature and Scope of History

Mr. Arindam Talukdar

(Mr. Talukdar is Associate Professor and HOD of History Deptt., Bajali College. He is also the Co-ordinator of Travel & Tourism Management of Bajali College, Pathsala.)

History is a Greek word which means enquiry, research, exploration or information. The Greeks were the first people to write history. It was Herodotus who was a Greek writer, began to record history like a storyteller for the first time. He has been termed as the father of History. After Herodotus, another Greek historian Thucydides began write history in a scientific manner. The historians all over the world have been trying to define history for a long time according to their own interpretations. Some of them view history as a mere narrative of our political past while some other like Thomas Carlyle confined history with the biographies of Great men. It was historian E H Carr who for the first time tried to establish a connection between present and past. He described history as an unending dialogue between present and past and according to him, the main job of the historian is to master and understand the past as they understand the present. It was RG Collingwood, who added the human factor to history; he described history as the record of human experience. Having discussed how history has been defined by some scholars, we may now proceed to define history in a simple manner. In very simple words, history is the study of man's past. It is an inquiry into the past deeds of a human

being with respect to space and time. History is the study of various forces, social, political, economic and psychological which change the course of human life. History, therefore, records the growth of the human mind and human progress.

In the past, history was merely a catalogue of events serialised in a descriptive manner. Now, history has to be studied in a critical and scientific way where historian thinks for himself instead of merely repeating the events of the past. The function of the historian is neither to love the past nor condemn or be free from the past, but to master the past in order to understand its bearing on the present. One must see things in relation, in perspective and judge objectively.

The historical activity involves three different functions which have to be performed simultaneously. The first job is to get at the truth, to know the entire past as it really happened and to ensure that authentic facts are at hand. The second job is to interpret the facts, to assess, to evaluate and to explain their significance. The third job is to present the ideas in a clear and attractive manner. These three functions make the historian a scientist to gather and experiment facts, a philosopher to interpret them and a man of literature to write them in a lucid manner.

So history, although highly artistic in its form and shape, yet it is close to science and philosophy to a great extent. There are some similarities between science and history. Like sciences, history deals with the nature, with man, whose work is the subject of all historical studies and man is the greatest work of nature. Secondly, history employs the scientific method of examinations and aim at the attainment of truth. Thirdly, history also uses a scientific method as far as the collection of source material is concerned. A historian is, therefore a scientist divorced from all prejudices.

At the same time like any other art, history too is concerned with human values and is replete with material useful for artistic work. As such it is not different from subjects of arts like literature or music. History is an attractive subject because it combines the merit of literature with the truth. Literary skill is a very important requisite for writing and presenting history. In view of these complex factors, it may be asserted that history is an art as well as science. It is an art in regard to the subject of treatment, method of composition and intellectual utility. History, as an art, broadens the mental horizon and enlightens people. It is a science to the extent that it employs the scientific method of enquiry and seeks to find out the truth.

Scope of History

With the passage of time, the scope of history has been widened and new areas are included in

the domain of historical studies. The scope of history now includes all activities of man. The scope of study of history has now covered new areas like environment, science and technology, heritage studies, ethnic studies, urban history etc., to name only a few. Thus, the scope of history is over expanding and the study of history has universal relevance.

Career opportunities for History students

The subject of history provides various career opportunities to students of history. A graduate or post graduate of history can opt for various career options such as teaching at various levels, administrative jobs, law, defence services, journalism and mass communication, archaeology, ethnic studies, tourism and travel management, tourist guiding etc. The elective subject of history consists a major portion of both social science and general studies papers of combined competitive examinations. Moreover the knowledge of history greatly helps students who want to pursue present day careers like journalism, mass communication, tourism etc.

The study of history, therefore, enriches man with knowledge and wisdom. Without the knowledge of history, a man cannot be termed as fully educated either as a citizen or as an intellectual. As a responsible citizen of a country, one must know the history of his/her country first in order to become a true patriot.

Jane Austen and her contribution to English Literature

Manashi Bhattacharya
3rd Semester (English Deptt)

Much like the Lake poets did for English poetry, Jane Austen refined, simplified and made it a real reflection of English life. Jane was born on 16th of December, 1775 at Steventon, Hampshire. Jane had a vigorous, able and affectionate family and was the second daughter of her family. The initial phase of Austen's work was in her teens. She was just eighteen when she wrote the three small volumes of **Juvenilia** which bore witness to her talent for youthful mimicry and burlesque style. They also contain the first serious piece by her, namely "Catharine or the Bower."

Jane Austen's first novel was **Sense and Sensibility** which appeared first in 1811 and this has been followed by **Pride and Prejudice** in the year 1813. This was her most scintillating and in Elizabeth Bennet, it provides one of the most delightful heroines of English fiction. Mansfield

Park (1814) was one of the hugest hits in public, followed by **Emma**, published in 1816. Two of her works published posthumously, were **Persuasion** and **Northanger Abbey**.

The initial prominent contribution of Austen is that she brought the dramatic aspect of plots into the English Novel. The unity of plot make her plots very dramatic. Her work is characterised by the independence of the main plot and subplot, coupled with the use of dramatic irony and engaging, but short dialogues. Her novels get deserved high accolades for the sheer artistic excellence. The most striking feature in her work is her ironic world view. This ironic view can be seen in almost all her novels.

Jane Austen was far ahead of her contemporaries in her techniques of narration and remains to be the most beloved and brilliant novelist of all - time.

A Brief Outline of Sri Sarvepalli Radhakrishnan

Swagata Das
1st Semester, (English Deptt)

Bharat Ratna Sarvepalli Radhakrishnan was an Indian philosopher and statesman. He was the first Vice-President of independent India, from 1952-1962, and subsequently became the second President of India, from 1962-1967.

As one of the most influential scholars of comparative religion and philosophy, Radhakrishnan is thought to have built a bridge between the East and the West culture, not only by defending Hinduism against 'uniformed Western criticism' but also incorporating Western philosophical and religious thoughts. His academic appointments included the King, George V, Chair of Mental and Moral Science at the 'University of Calcutta' (1921-1932) and Spalding Professor of Eastern Religion and Ethics at 'University of Oxford' (1936-1952).

Few of his books, like 'The Hindu View of Life' is a timeless treatise on what constitutes the

Hindu way of life. Among the many honours he received were - Knighthood (1931), the Bharat Ratna (1954) and the Honorary membership of the British Royal 'order of Merit' (1963). When he became the President of India, some of his students and friends requested him to allow them to celebrate his birthday. He replied, "Instead of celebrating my birthday, it would be my proud privilege, if 5th September is observed as Teachers' Day".

Since then, his birthday is celebrated as Teachers' Day in India. Henry Brooks Adams, an American Journalist, Historian, Academic and Novelist once said:

"A teacher affects eternity; he can never tell where his influence stops." Such was the effect of Sri Sarvepalli Radhakrishnan, a great Philosopher as well as a great thinker but an even greater educationist.

"The best and most beautiful things cannot be seen or touched, only felt by heart."

- Helen Keller

Medieval Romances

Jabina Jasmin
3rd Semester (English Deptt)

The Medieval Romances, also known as the Chivalric Romances were a type of narrative that developed in the twelfth century, France, spread to the literatures of other countries, and replaced the earlier epic and heroic form.

Technically, a medieval romance was an adventure story which had kings, knights, members of nobility, and ladies who encountered and came to terms with numerous issues such as love, faith, honour or even the ordeal of the adventure itself. The Medieval Chivalric Romances have been divided by scholars into "The Matter of Britain",

"The Matter of Rome", "The Matter of France", and "the Matter of England".

When the Medieval Romances first made their appearance, they shifted the focus from the condition of heroism to that of love; here the expression of allegiance for the Lord was an interesting development as it centralised women in a structure that was supposed to promote the ethics of chivalry. Finally, the works of Medieval Romances were widely popular between 15th and 16th centuries and it represented the bulk of major literary output at the time.

Life is ...

*Life is an opportunity, benefit from it.
Life is beauty, admire it.
Life is bliss, taste it.
Life is a dream, realize it.
Life is a challenge, meet it.
Life is a duty, complete it.
Life is a game, play it.
Life is a promise, fulfil it.
Life is a sorrow, overcome it.
Life is a song, sing it.
Life is a struggle, accept it.
Life is a tragedy, confront it.
Life is an adventure, dare it.
Life is luck, make it.
Life is too precious, do not destroy it.
Life is life, fight for it.*

- Mother Teresa

Save the Girl-Child

Twinkle Biswas
4th semester (English Deptt.)

The sex determination system is a Biological system that determines the development of sexual characteristics in an organism. The xx/xy sex determination system is the most well known sex determination system, as it is present in human beings and other mammals. Two "x" chromosomes in the nucleus of its original egg cell becomes a female, a "x" and a "y" chromosome becomes a male.

A woman will always pass a female "x" chromosome via her egg to her child, but the father effectively decides the sex of the child by passing on either another "x" in his sperm, making a girl,

or a "y" chromosome, making a boy.

In spite of the development in science and technology, usually the grandparents want only a boy and not a girl child. The innocent women are always blamed for the birth of the girl where as the culprit husband joins the chorus, blaming and punishing her.

It's the Indian mindset that makes them behave like this. We want a girl as a mother, we want a girl as wife but we don't want a girl as daughter. Hence it is our foremost duty to modify our views, as without the accompaniment of women it is unimaginable to attain a developed nation.

Mahatma Gandhi Means

Nijara Chetia
4th Semester (Education Deptt)

- M - Man of high calibre
- A - Admired by one and all
- H - Humbly serving the poor
- A - Active he was up to the last
- T - Truth was his life
- M - Made India independent
- A - Avoided personal comfort.
- G - Genius in all respects.
- A - Ahimsa he preached
- N - Noble were his thoughts.
- D - Devoted his life to the nation
- H - Honestly he lead throughout
- I - Indian he was in all respects.

Indian Currency

Shivam Kumar Das
1st Semester, B.Com

India was one of the first issuers of coins and as a result it has seen a wide range of monetary units throughout its history. There is some historical evidence to show that the first coins may have been introduced somewhere between 2500 and 1750 BC.

The values of subdivisions of the rupee during British rule (and in the first decade of independence) were:

- 1 rupee = 16 anna
- 1 paula = 4 anna
- 1 anna = 1/16 rupee

1 demari = 1/12 anna
1 athanni = 1/2 rupee.

In 1957, the rupee was decimalised and divided into 100 naye paise. In 1964, the initial 'maye' was dropped. The Reserve Bank of India (RBI) introduced the Mahatma Gandhi series in 1996 with the 500 bank notes. At present, the RBI issues bank notes in denomination from 5 to 1000. As of January 2012, the new scheme has been incorporated into bank notes in denominations of Rs. 10, Rs. 20, Rs. 30, Rs. 100, Rs. 500, Rs. 1000.

Save our Economy

Rupam Baishya
1st Semester, B.Com

Our Economy is in our hands ... Indian economy is in a crisis. Many Indian industries are closing down. The Indian economy is in a crisis and if we do not take proper steps to control those, we will be in a critical situation. We have nothing against multinational companies, but to protect our own country, our own Indian economy, I request everybody to use Indian products. If we do not do this, the rupee will devalue further and we will end up paying much for the same products. Do you think our economy is booming? No, Indian economy is going down. Here a small example: In 1947 1 US Dollar was = 1 rupee

In 2015 1 US Dollar was = 66.06 rupee
What we can do about it is buy only Indian products. What you buy makes a big difference. It saves India. Let us take a firm decision today. Buy Indian to be Indian. We are not against buying foreign products but we are trying to save our nation from the globalization of Indian Economy. For Indians like you and me, it is the re-colonization of India. Please remember that political freedom is useless without economic independence.
"Little drops of water make a great ocean"
MAKE IN INDIA.

BELL-METAL INDUSTRY OF ASSAM

Dipasri Deka
5th Semester, B.Com.

Bell-metal industry is an important cottage industry of Assam. It is an indigenous industry of the state. The main centre of this hereditary industry is Sarthebari in Barpeta District. Of the total workers engaged in this industry, only 5.4% are hired workers. The workers are mainly unpaid family members. This industry produces household utensils and some decorative household articles. At present, the traditional bell metal industry has to face many

difficulties. This industry is facing inadequate and irregular supply of raw-materials. Its artisans work with their traditional techniques. The following steps should be taken to develop the bell-metal industry. The bell-metal industry should be established in co-operation basis to get regular supply of raw materials. The state government should take up training camps to train up artisans for modernizing this local industry.

Rural Industries

Mridusmita Phukan
B.Com, 5th Semester

Industries have an important role to play in the economic development of India. Industrialization helps in raising per capita income.

The various rural industries can be broadly classified into three groups viz -

Cottage industries :

These industries are generally associated with agriculture as a part time or whole time occupation in rural and semi urban areas. The cottage industries involve activities mostly by hand & are performed primarily with the help of household workers. The cottage industries are generally of the traditional

method of production.

Agro-based industries :

These industries are based on the processing of agricultural produce or to the input needs of the agriculturist. Rural agro-based industries are generally organized either on cottage or on small scale basis.

Small Scale industries :

Small scale industrial units are those engaged in the manufacture, processing or preservation of goods & whose investment in plant & machinery does not exceed Rs. 1 crore.

LOKPAL BILL

Bhaskarjyoti Sarma
B.A 5th Semister, Political Science

The lokpal word means an 'ombudsman' (Legal representative) in India. The word has been derived from the sanskrit words 'Lok' (people) and 'pal' (protector). So the word Lokpal means 'care taker of people'.

The first Jan Lokpal Bill was introduced by Shanti Bhushan in 1968 and passed in the 4th Lok Sabha in 1969 but could not get through in the Rajya Sabha subsequently. Lokpal bill were introduced in 1971, 1977, 1985, 1989, 1996, 1998, 2001, 2005 and 2008, yet they were never passed. 42 years after its first introduction the Lokpak bill is still pending in India.

The Lokpal bill provides for filing complaints of corruption against the Prime Minister, other ministers and MPs with the ombudsman, the administrative reforms commission.

While recommending, the constitution of Lokpal was convinced that such an institution was justified only for removing the sense of injustice from the minds of adversely affected citizens but also necessary to instill public confidence in the

Following this, the Lokpal bill was presented for the first time during the fourth Lok Sabha in 1968 and was passed there in 1969.

The Jan Lokpal Bill is a draft anticorruption bill drawn up by prominent civil-society activists seeking the appointment of a Jan Lokpal and an independent today that would investigate corruption.

Drafted by justice Sabtesh Hegde, (Former Supreme Court Judge and present Lokuyakta of Karnataka) Prashant Bhushan (Supreme Court Lawyer) and Arvind Kejriwal (RTI Activist) and currently chief minister of Delli.
Retired m...

Retired IPS officer Kiron Bedi and other known people like Anna Hazare (our hero and the 2nd Gandhi of India) are also part of the movement called India Against Corruption (IAC).

Anna Hazare's anticorruption crusades began with a fast unto-death, demanding that this bill drafted by civil society be adopted.

"Success is a lousy teacher, it seduces smart people into thinking they cant lose".

- Bill Gates

Wrong Habits Result In Back Pain

Nomina Yesmine
B.Com, 3rd Semester

Our spine is a complex construction of interlocking bones and ligaments. The spinal column is made up of 32 vertebrae. These vertebrae are supported by ligaments and separated from each other by disks. The spongy disks are shock absorbers between the vertebrae. The combination of the bones, ligaments and disks allow the back to bend forward and backward, providing the desired flexibility. For example, sitting posture, overweight, lifting heavy objects the wrong way, for back pain is our lifestyle.

One of the prime reasons for back pain is much sitting without exercise, increased stress level, smoking, lifting heavy objects the wrong way, spondylosis of spine, inborn defects are factors that cause back pain.

Do's and don'ts to avoid back pain -

- * Always walk with head high, chest forward, shoulders back, and feet straight.
- * Don't stand up or sit abruptly.
- * Don't bend forward at the waist or twist while lifting heavy loads. Bend your legs and not your back. Keep your spine as vertical as possible. Keep loads close to your body. Do not load over shoulder-level.
- * Don't stand too long in one position. Even if you are sitting for a long period, take short breaks to avoid sitting in one position.
- * Avoid sitting too far from your work. Do not lean forward.
- * Avoid sleeping on stomach. Sleep on bed with firm mattress. Do not use big pillows.

LET US NOT LOOK FOR OTHERS MISTAKE

Nomina Yesmine
B.com 3rd Semester

A person in his early sixties went to an ENT specialist for consultation. He explained that his wife was not answering his questions in the recent past. He suspected that the reason for the same might be her deafness.

The doctor with great experience also suggested that he might ask "What menu is today" distance everytime by 5 feet to repeat the same question. When the lady was in the kitchen, he asked her the above question from a distance of 20 feet, then at 15 feet, then at 10 feet and finally at 5 feet. In the fourth time I am telling, Onion sambhar and

Next day, when the lady was in the kitchen, he asked the same question. He did not hear her reply. He asked the same question again. The fourth time, she turned to him and shouted, "This is the fourth time I am telling you, I don't like potato curry. Let's look at our mistakes before looking for others' mistakes."

The E-Life

Sujata Gautam
B.Com, 1st Semester

In this world of E-mails, E-ticket, E-paper, E-recharge, E-transfer and the latest E-governance Never forget "E-Shwar (God)", who makes e-everything e-as-y for e-veryone e-veryday. 'E' is the most eminent letter in the English alphabet Men or Women don't exist without 'E' House on Home can't be made without 'E' Bread or Butter can't be found without 'E', 'E' is the beginning of "Existence" and the "End" of trouble Its not at all in 'war', but twice in 'peace' It's once in 'hell' but twice in 'heaven'. "E" represented in 'Emotions'. Hence all emotional relations like father, mother, brother, sister, wife & friends have 'e' in them. 'E' also represents 'Effort' and 'Energy'. Hence to be 'better' from good both 'e's are added. Without 'e' we would have no love, life, or hope and 'see', 'hear', smell', or 'taste' as 'eye', 'ear', 'nose' and 'tongue' are incomplete with 'e' HENCE GO WITH 'E' BUT WITHOUT 'EGO'....

Dr. APJ Abdul Kalam

Name : APJ Abdul Kalam
Occupation : Engineer, Scientist, President (Non-U.S)
Birth Date : Oct. 15, 1931
Education : Madras Institute of Technology
Nickname : Missile Man
Full Name : Avul Pakir Jainulabdeen Abdul Kalam
Death Date : July, 27 2015
Place of Death : Shillong, Meghalaya, India
Quotes:

- * Life is a difficult game. You can win it only by retaining your birth right to be a person.
- * It is very easy to defeat someone, but it is very hard to win someone.
- * Thinking should become your capitalise asset no matter whatever ups and downs you come across in your life.

Keshob Chetri
B.Com, 3rd Semester

The Journey of Music through Ages

Hiru Paban Hira
1st semester (English Dept.)

Music is the art of combining vocal or instrumental sounds to produce beauty of pitch, harmony and expressions of emotions. It is the art form whose medium is sound as well as silence. The common elements of music are pitch, rhythm, dynamics and the sonic qualities of timbres and textures. The term 'Music' has come from the Greek word 'mousike'. The history of music is divided into many ages.

The Middle Ages of Music :

The period from 450 AD to 1450 is known as the "Middle ages of Music". It consisted of three main ages-

DARK AGE :

The period from 450 AD to 750 AD is known as the 'Dark Age' of music. In this particular age people were restricted to sing or to do anything related to music, therefore it is considered as the dark age of music.

SACRED AGE :

It was the domination of early catholic church during this period. Sacred music was the most popular music of that time. Beginning with Gregorian chants, sacred music slowly developed into polyphonic music called Organum performed in Notre Dame by the 12th century. This period of sacred age was from 750 AD to 1250 AD.

SECULAR AGE :

In Italy, 'madrigal' was the most important secular form of music of its time. In madrigal, the composer attempted to express the emotion contained in each line and sometimes individual words for a celebrated poem.

Guitar has been a popular instrument for the last 5000 years. In fact, the murals in Egypt show the women playing instrument like the guitar from the Pharaohs, but the name 'Guitar' appeared first in open in the 13th century. Moniotd' Arras (French) and Hilgard Von Bingen (German) were the two most popular composers of the middle age.

THE RENAISSANCE AGE OF MUSIC :

'Word painting' is the term to be used to show the lyrical importance in the Renaissance age of music. Polyphony was already there in the secular age, in Renaissance, the accompaniment of supporting instruments were introduced which were used in opera and dance drama.

BAROQUE AGE OF MUSIC :

The period from 1600 AD to 1720 AD is known as the Baroque age of music. The Baroque artists creatively employed the Renaissance technique. Johann Sebastian Bach and George Frideric Handel are some of the most popular composers of that period of Baroque age of music.

THE CLASSICAL PERIOD AND THE ROMANTIC ERA :

From 1750 AD to 19th century, there was a huge change in music and dance. Artists started composing new things with new ideas or new forms of music.

THE TWENTIETH CENTURY MUSIC :

The twentieth century is described as the age of musical diversity because composers had more creative freedom. Scott Bradley is one of the most popular composers from this period who is known for his amazing background score for the famous cartoon TOM & JERRY.

Amazing Facts About Cricket

Contributed by
Shahid Javed
B.A. 5th Semester

1. Shahid Afridi used Sachin Tendulkar's bat to hit the fastest ever ODI century.
2. Chris Gayle is the only batsman to hit a six of the first ball of a Test Match.
3. Abbas Ali Baig was the first Indian Cricketer to be kissed during a Test Match.
4. Vinod Kambli's Test Match average is better than his childhood friend Sachin Tendulkar.
5. Sunil Gavaskar was out off the first ball of a Test Match thrice in his career.
6. ML Jaisimha and Ravi Shastri are the only Indians to bat in all five days of a Test.
7. Lala Amarnath is the only bowler to dismiss Don Bradman hit wicket in Test Cricket. This happened in the 1948 Brisbane Test.
8. India won the 1983 World Cup and won their first ever Test at Lord's three years later in 1986.
9. India is the only country to win the 60 over, 50 over and 20 over World Cup.
10. Alec Stewart was born on 8-4-63 and he recorded 8463 Test runs.
11. Wilfred Rhodes of England played Test Cricket until he was 52.
12. Allan Border played 153 consecutive Test Matches.
13. The only Indian Test Cricketer to be knighted is Maharaja of Vizianagaram.
14. Australia beat England by 45 runs in the first ever cricket test as well as the centenary test in 1977.
15. There's only one person named Richard Stakes who witnessed Jim Laker and Anil Kumble taking 10 wickets in an innings.
16. On the morning of 11/11/11, South Africa attended 111 runs to win at 11:11.
17. Peter Siddli is the only bowler to take a hat-trick on his birthday.
18. West Indies's Leslie Hylton is the only cricketer to be hanged for murder.
19. Sachin Tendulkar played for Pakistan before India.
20. Sanath Jayasuriya has won more ODI crickets than Shane Warne.
21. The highest number of runs scored in an over is not 36, its 77.
22. Adam Gilchrist holds the records for playing the most number of Tests straight after debut.
23. Ishant Sharma is responsible for all the three highest scores made by a batsman against India in the 21st century.
24. On 12th January, 1964 Indian spinner Bapu Nadkarni bowled 21 consecutive maiden overs VS England at Chennai.
25. Saurav Ganguly is the only Indian player to score a century in the knock out stages of a World Cup.
26. Mahela Jayawardena is the only batsman to have scored centuries in both the semi final and final of a world cup.
27. Virender Sehwag's highest scores in T20 ODI & Test are 119, 219 and 319 respectively.
28. M.S. Dhoni never scored a ODI ton for outside of Asia.
29. Saeed Ajmal has never won a man of the Match award in one day International Cricket.
30. Sachin Tendulkar got out for a duck only once in his Ranji Career. Bhavaneshwar Kumar got him.

21st Century's Women and Entrepreneurship

Bhaswati Bora
Dr Ajoy Mitra
Asst. Professor
Dept of Finance

"BEING A WOMAN IS A TERRIBLY DIFFICULT TRADE SINCE IT CONSISTS
PRINCIPALLY OF DEALING WITH A MAN"

"there is no chance for the welfare of the world unless the condition of women is improved"
-Swami Vivekananda

Introduction:

21st century is an era of science and technology. We may see a constant growth in every field. Today women are leading in every field in society, whether it is sports, commerce and industry, education, health, politics, technology, defense, agriculture etc. Due to the active involvement of women we have been able to overcome the evils of our society which will prevail in our religion, caste and territory. It was proved that when a woman is educated, it also educates a society.

Time can't be stopped. With time, change days, months, years and then a complete era is changed. With the passing time, history is created, fashion is changed and we have entered the 21st century of industrial development, leaving behind the evils and darkness of our old and unnecessary thoughts, beliefs and so called traditions.

The term ENTREPRENEUR is used to describe the individuals who are engaged and operate a business and also take the financial risk to do so. It has been twenty-six years since the

enactment of the Women's Business Ownership Act of 1988, which helps the women's business ownership grow from time to time. Women-owned businesses make a significant contribution to the economy and have grown in number and size over the past two decades. Women constitute the family, which leads to society and nation. Social and economic development of women is necessary for overall economic development of any society or a country. Due to change in the environment, now people are more comfortable to accept the leading role of women in our society, though there are some exceptions. She has competed with men and successfully stood up to him in every walk of life and business. These women leaders are assertive, persuasive and willing to take risk. They have managed to survive and succeed in this cut throat competition with their hard work, diligence, and perseverance.

Women Empowerment :

Women entrepreneur means not only an act

of business ownership, it also boosts the economy for everyone, and the empowered women smash scarcity not only for themselves but also for their families, society, and the economy too. Women represent approximately half of the total world population as well as in India. But few years back women were treated as shoe pieces to be kept at home. But now they are enjoying the impact of globalization not only in domestic but also in the international sphere. From many surveys, it was found that the female entrepreneurs from India are producing more capital than the other parts of the world. At the present era, women's participation in financial activities is marked by a low work participation rate. India provides a good example of women entrepreneurship.

Women empowerment is a new phrase in the vocabulary of gender literature. The word women empowerment essentially means that the women have the power or capacity to regulate their day-to-day lives in the social, political and economic terms - a power which enables them to move from the periphery to the centre stage. The principle of gender equality is enshrined in the Indian Constitution in its preamble, fundamental rights, fundamental duties and directive principles. The Constitution not only grants equality to women but also empowers the state to adopt measures, a position; indiscriminate in favour of women. Within the framework of democratic polity, our laws, developmental policies, plans and programmes are aimed at women's advancement in different spheres. India has also ratified various international conventions to secure rights of women. Women today are trying to understand their position in the society. Women have become increasingly aware of sexual inequalities in every sphere of life and are seeking ways to fight them. Women of India are now uplifted and emancipated and granted equal status with men in all walks of life-political, social,

commerce and trade, domestic and educational. They have a franchise, they are free to join any service or follow any profession. India has a woman prime minister, women ambassadors, women cabinet ministers, women legislators, women governors, women scientists, engineers-doctors-space researchers-giant IT specialists, women Generals, women public officers, judiciary officers and in many more responsible positions. No distinction is now made in matters of education between boys and girls. Their voice is now as forceful and important as that of men. They are becoming equal partners in the making or dismissing of a government.

Women still an illusion of reality :

Notwithstanding the remarkable changes in the position of women in free India, there is still a great divergence between the constitutional position and stark reality of deprivation and degradation. They have been living in miserable conditions, steeped in poverty, ignorance, superstition and slavery. There still exists a wide gulf between the goals enunciated in the Constitution, legislations, policies, plans, programmes and related mechanisms on one hand and the situational reality on the status of women in India, on the other. The human rights scenario in the country continues to be dismal and depressing. Women are being brutalized, materialized and subjected to inhuman exploitation and discrimination. Although, gender discrimination has been banned by the Constitution and women have been guaranteed political equality with men, yet there is a difference between the constitutional rights and the rights enjoyed in reality by women. Even after half a century of independence, barring a few exceptions, women have mostly remained outside the domain of power and political authority.

No doubt the 73rd and 74th constitutional

amendment acts have provided access to women in the decision making process at the grass-root level but their representation in the Parliament and state legislatures is woefully poor. Insecurity does not allow the women leaders to identify leadership at the grass-root level. In politics when a man proposes, they themselves depose. In reality women representatives are ornamental in nature and political consciousness is found lacking among them. They are affected by the caste and class divisions, feudal attitudes, patriarchal nature of the family and village-social, environmental, ethnic, religious separatism and the like. They are members on record only. Allegedly, they are not consulted while making decisions. Thus, women representatives are not free from male dominance in the village administration and no significant change in the power equality is observed in the villages.

Indian Women and Entrepreneurship:

Indian women have made themselves free from the household activities like cooking, washing clothes, cleaning utensils, giving birth to children and nurturing them. Women entered the corporate world not only as job takers but also as job creators. Women have now plunged into the business and have stepped into the field of commerce and acted as an entrepreneurs. This move has enabled every women to go beyond all and enter into a world where she can make a difference in the corporate world along with creating a notch for herself. Women enter entrepreneurship due to economic factors which push them to be on their own and urge them to do something independently which also contributes a huge profit for our economy as India is a famous country for women owned enterprises and also solves the problem of unemployment. Hence, there is a need of Government, non- govt. , promotional and regulatory agencies to come forward and play a

supportive role in promoting the women entrepreneur as well as our economy. The Govt. of India, has finally realised that it cannot achieve the desired economic growth by neglecting half of its population i.e. Women.

Challenges faced by the women entrepreneurs:

As the women are an indispensable part of our economy, women are still conquered by the tough resistance of the male ego and the problem of the Indian woman pertains to her key responsibility towards her family. From the very beginning, the women entrepreneurs come across a series of problems. The great challengers of these women entrepreneurs are the male competitors. Other than that, these women entrepreneurs still face challenges for getting fair access to capital and another major problem is that they also face challenges in getting relevant business training and counseling.

Top most women entrepreneurs in India

There are top most women entrepreneurs in India. Some examples are- Dr. Kiran Mazumder (chairman and MD of Biocon Ltd) ,Indra Shaw (CFO Pepsico), Neelam Dhawan(MD, Microsoft India), Simone Tata (former chairperson of LAKME, Chairperson of Trent Ltd), Chandra Kochar (CEO and MD - ICICI bank), Ekta Kapoor (JMD and creative Director, Balaji Tele Films).

More steps to be taken :

- * There cannot be any dramatic movement in the system just by including women members in Gram Panchayat.
- * It is also essential to shed certain stereotyped prevailing notions about role and importance of women in socio-economic development.

* Women should be encouraged to play a more active part.

* The male representatives have to establish a rapport with female representatives and give due respect and attention to their views.

* In the process of development and decision-making, women have to operate along with men.

Conclusions:

The discussion brings a major conclusion to light-the status of women could be improved by women themselves and nobody else. It is the modern era of satellites, achievements and technology-based gadgets. Why should women be left behind? There should be a better and fuller understanding of the problems peculiar to woman, to make a solution of those problems possible. As these problems centre round the basic problem of inequality, steps should be taken to promote equality of treatment and full integration of woman in the total development effort of the country. The main

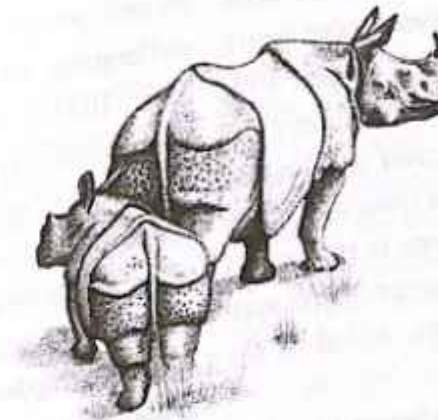
stress should be on equal work and elimination of discrimination in employment. One of the basic policy objectives should be universal education of woman, the lack of which tends to perpetuate the unequal status quo. It may be concluded that women have shifted traditional assumptions about their roles and capabilities. There has been a marked change, and it has been for the better. Many of its benefits however, have yet to touch the majority and all of us continue to experience various forms of gender discrimination. If laws designed to address the concerns of women are to have a dramatic and positive impact on women's lives, they must be sensitive to the social, economic and political disempowerment of women throughout the world. The most important measure of their success should be the extent to which they enable women to interpret, apply and enforce laws of their own making, incorporating their own voices, values and concerns.

References :

1. Kumari S., Kaushik V. and Lodha N., Problems faced by rural women entrepreneurs of Rajasthan, *Studies of Home and Community Sciences*, 4(2), 115-119 (2010)
2. Tambunan T., Women entrepreneurship in Asian developing countries: Their development and main constraints, *Journal of Development and Agricultural Economics*, 1(2), 27-40 (2009)
3. Goyal M. and Prakash H., Women entrepreneurship in India-problems and prospects, *International Journal of Multidisciplinary Research*, 1(5) (2011)
4. Wyckham, R.G. (1989) 'Ventures launched by participants of an entrepreneurial education programme', *Journal of Small Business Management*, 27(2), 54-61.
5. Zwillling M (2012) Entrepreneurs need creative thinking after the idea; <http://www.forbes.com/sites/martinzwillling/2012/02/25>
6. International Review of Management and Marketing, Vol. 4, No. 1, 2014, pp.78-89
www.econjournals.com

Kaziranga National Park Of Assam

Pankaj Kumar Kathar
Associate Professor
Dept. Of History

Kaziranga is a national park in the Golaghat and Nagaon districts of Assam. A world Heritage Site, the park hosts two thirds of the world's great one horned rhinoceroses. It is located between latitudes 26.30 N and 26.45 N and longitudes 93.08 E to 93.36 E within two districts of Assam. According to the latest census held in March 2015 the current rhino population in the Kaziranga National Park is 2401 as published by the Forest Department under the government of Assam. Kaziranga boasts the highest density of tigers among protected areas in the world and was declared a Tiger Reserve in 2006. The Park is home to large breeding populations of elephants, wild water buffalo and swamp deer. Kaziranga is recognised as an important Bird area by Bird life international for conservation of avifaunal species.

The history of Kaziranga as a protected area can be traced back to 1904 when Mary Curzon, wife of the Viceroy of India, Lord Curzon visited the area. After failing to see a single rhinoceros for which the area was renowned, she persuaded her husband to take urgent measures to protect the dwindling species which he did by initiating

planning for their protection. On June 1, 1905, the Kaziranga proposed reserve forest was created with an area of 232 km. In 1908, Kaziranga was designated a "Reserve Forest". In 1916 it was redesignated as the "Kaziranga Game Sanctuary" and remained so till in 1938, when hunting was prohibited and visitors were permitted to enter the park.

The Kaziranga Game Sanctuary was renamed the "Kaziranga wildlife Sanctuary" in 1905. In 1954, the Government of Assam passed the Assam (Rhinoceros) Bill, which imposed heavy penalties for Rhinoceros poaching. On 11 February 1974, the central government of India declared Kaziranga as national park. In 1985, Kaziranga was declared a world Heritage site by UNESCO for its unique natural environment.

Some historians of Assam believe that the name Kaziranga derived from the Karbi word 'Kajir-a-rong' which means "the village of Kajir" (Kajiror goan). Among the Karbis, Kajir is a common name of girl child and it was believed that a woman name Kajir once ruled over the area. Fragments of monoliths associated with Karbi rule

found scattered in the area seem to bear testimony to this assertion. Still habitations of the Karbi people are found in and around the National park.

Kaziranga has been target of several natural and man-made calamities in recent decades. Floods caused by the overflow of the river Brahmaputra leading to significant losses of animal life. Encroachment by people along the periphery has also led to diminished forest cover and loss of habitat areas of the animals. The most dangerous threat to the park in recent times is rhinoceros poaching; because in last few years we have seen that hundreds of rhinoceros were killed by the poachers for its precious horns.

Kaziranga contains significant breeding populations of 35 mammalian species. The park has the distinction of being home to the world's largest population of the Greater one-horned Rhinoceros, wild Asiatic buffalo and eastern swamp deer.

Significant population of large herbivores include elephant, gaur and sambar. Small herbivores include Indian muntjac, wild boar and hog deer. Kaziranga is one of the few wild breeding areas outside Africa for multiple species of large cats, such as Indian tigers and leopards. Small mammals include the rare hispid hare, Indian gray mongoose, small Indian mongooses, large Indian civet, small Indian civets, Bengal fox, golden jackal, sloth bear, Chinese pangolin, Indian pangolins, hog badger etc. Nine of the 14 primate species found in India occur in the park. Prominent among them are the Assamese macaque, capped and golden langur and hoolock gibbon. Kaziranga National Park is also home to many varieties of birds. So it has been declared by Birdlife International as an Important Bird Area. It is home to a variety of migratory birds, predators, scavengers and game birds.

Sometimes it's the smallest decisions that can change your life forever ...

- Keri Russell

Importance of Commerce Education in Present Day Context: A Review

Himangshu Kalita,
Asst. Professor, Dept of Economics

Introduction:

Today, commerce education is very important because of its employment opportunities. After passing matriculation, one of the serious problem of our parents is in which stream his/her child will take admission. Confusion takes place among our parents. Therefore, this paper looks at the scope and importance of commerce education.

Growth of Commerce Education in India:

Trustees of Pachiyappa's Charities established the first commerce school in Chennai in 1886. Commerce classes started in the Presidency College, Kolkata in 1903. The Sydenham College of Commerce and Economics was established in 1913 as the first institution for higher education in Commerce. In post-Independence period, Commerce education has emerged as one of the most potential pursuits in the wake of industrialization, economic development and techno-managerial revolution. Commerce has grown from a subject to a full-fledged faculty in most of the universities and had acquired a pride of place amongst different academic disciplines. The growing phenomenon of globalization, liberalization and privatization has been influencing the Commerce education. The technological revolution has further provided new dimensions: E-banking, E-marketing, E-commerce, E-finance, E-investment paper less trading and governance has been gaining importance of all over the world. At the same time, the outsourcing business, call Centre, small business operation, IT based services etc. are expanding very fast. These developments demand paradigm shift in teaching and learning process. New skills and training are required to cope up with these changes. The technological advances must be integrated into the basic fabric of Commerce

education.

What is Commerce Education?

Commerce education is the area of education which develops the required knowledge, skills and attitudes for the successful handling of trade, commerce and industry. It is a living discipline and is totally different from other disciplines. To meet the economic development of the country and to meet the growing needs of the society, there is greater demand for sound development of commerce education in Indian Universities.

What is E-Commerce?

E-Commerce involves conducting business using modern communication instruments like Internet, Fax, Telephone, E-data inter change, E-payment, Money transfer systems. E-Commerce provides multiple benefits to the consumers in the form of availability of goods at lower cost, wider choice and save times. People or consumers can buy goods with a click of the mouse button without moving out of their house or offices. Similarly, online services such as Internet Banking, Tickets including Airlines, Railway, Bus Bill Payment, Hotel Booking etc. have been tremendous benefit for the customers. E-Commerce education has been phenomenal in making a deep impact on higher education. Growth in the Internet over the last few decades has led to great impact on communication and research in the institutes. E-Commerce education has opened new avenues for Cyber law studies. It need not be stated that the importance of Cyber laws has increased by leaps and bounds in the recent years. Commerce education not only equips students about latest career development advancements, it also opens door for access to information and knowledge.

Opportunities in Commerce Education:

At the under graduate level, you can pursue Bachelor of Commerce, a three year full time course; and Master of Commerce at the postgraduate level. After completing a course in the field of Commerce, a student can join any private institute or government organization as a specialist in any of the Commerce stream and they can also pursue professional courses such as Company Secretary, Chartered Accountant, and ICWA. A graduate in Commerce can also choose careers in financial services as Financial Consultants, Stock Brokers, Merchant Bankers, Budget Consultant, Financial Portfolio Manager, Project Formulation Manager, Tax Consultants. Careers in Management are also available in the field of Personnel Management, Production Management, Financial Management, Marketing Management, Material Management, other areas of Management such as Hotel Management, Hospital Management, Office Management, Event Management, Tourism Management, Export and Import Management. In the Bank, there is a call for Commerce graduates and post graduates with specialization of Banking. Insurance Companies can also call for Commerce graduates and post graduates with specialization of Insurance. Industrial segments also call for Commerce graduates and post graduates with specialization of accounting skills including Computer Technology.

Challenges in Commerce Education:

Commerce is considered as one of the most popular career options in India. Commerce education is the backbone of the business and serial development of the nation. This education stresses on developing the people and making effective use of available resources. Commerce education develops the relationship of people with one another. It covers a wide area of business and society. Commerce education provides to the business and society how to use it for the betterment of self and oneself. Commerce education gives to the people for democratic living, good citizenship and proper

utilization of resources. It provides skill oriented education to students and society. Even though still the stream faces following challenges.

- * Commerce education does not equip the students either for taking up jobs requiring knowledge of general subjects or jobs that demand knowledge of a technical or specialized nature. Time has come now, when a commerce graduate is not being accepted even as a qualified book-keeper. Consequently, he finds himself in a "no man's land", neither a generalist nor a specialist. The syllabi of commerce at competitive examinations are not attracting even the meritorious commerce students.
- * Lack of knowledge about commerce at school level as commerce education is not introduced at school level in many States.
- * No preference or reservation for commerce graduate either in employment or in admissions to professional courses like C.A, CWA, CS, M.B.A. etc.
- * High student low teacher ratio.
- * It is more content oriented rather than skill and practice oriented etc.

Thus, commerce education is facing innumerable problems today. These problems have a direct bearing on the course objectives, course content and course conduct. These problems need serious attention and close scrutiny. It is high time for soul searching for an objective appraisal which will provide the basis for evolving a new strategy for giving a better deal to commerce education in the years to come. Therefore, a need for an all-out effort to re-orient and re-design commerce education is necessary.

Suggestion for improvement of Commerce Education:

- > Build rapport with trade, Commerce & Industry (or establish University-Industry Hub) Elicit the industry needs and requirements.
- > Under graduate courses must be made more meaningful as 92% of them terminating here.

P.G. courses (M.Com) be more rigorous in content, skill and practice aspects with emphasis on Accounting and Finance.

- > As Business operations need more knowledge and skill the syllabus must contain knowledge component, skill component and practice component.
- > Industry people to be introduced on Board of Studies and prepare the syllabus in consultation with the industry people.
- > I.T. Sector has lots and lots of Business applications. They want a person with computer skills and business knowledge. B.Com (Computers) and M.Com (I.S) will be popular courses.
- > Commerce students should also be provided with Computer Lab, Commerce Lab, Field visits, Practical records as in B.Sc., Assignments record, Practical Training/ internship.
- > University -Industry / profession interaction for making the course relevant: Industry people for guest lectures, Industry/Profession people as guest faculty, Industry and Profession co-operation for placement.
- > Whenever the syllabus is changed / whenever new subjects are introduced, even for general updating and posting the latest developments in the field.

Conclusion:

The main branch of business education i.e.

Commerce has gone in for quantity rather than quality, due to the pressure of demand and reached the present stage and state. The same thing is happening in case of another branch of business education i.e. management education. It is time for them to learn lessons from the Commerce education. In case of other professional streams viz., CA, CWA, CS, even though entry barriers are not there, exit is not easy. Hence, they are able to maintain their status. Any re-designing requires a systematic survey of the needs of the business and the society and a careful planning of the structure of commerce education and the numbers required. Unfortunately, there has been no systematic survey of manpower requirements in our country. It was observed that "the system of higher education was producing a prototype of manpower, whereas the developing economy required wider capabilities; hence for many jobs, suitable persons were not available. There was a mismatch between types of capabilities demanded and the types of capabilities developed among students by the education system". Further, the year 1991 witnessed major shifts in economic and social development policy in India. India opened its economy to world market by adopting a policy of economic liberalization. This in turn posed the challenges for higher education, of producing competitive and suitable human resources. Hence, the need for redesigning and diversifying the undergraduate and post-graduate programmes exists.

References :

1. Business Education in India, V.Gupta, and K.Gollakota, IBAT Journals of Management.
2. Commerce Education, A.B.Ghosh, Sultan Chand and Company, New Delhi. 1969.
3. Emerging Trends in Commerce and Management, Santosh Gupta, Published in University News 41 (05) 2003.
4. Importance & its Effect Commerce Education, Dr. Atul Dubey, Global Journal of Engineering, Science & Social Science at www.gjesss.co.in Volume 01, Issue 02, January 2015.
5. Recent Trends In Commerce Education Ms. SOUMYA. M. S, "ASM's International E-Journal on Ongoing Research in Management Education R.Balaji, International Journal of Innovative Trends, Issues and Challenges in Management Education Vol. 2, Issue 4, April 2013
6. Research in Science, Engineering and Technology Vol. 2, Issue 4, April 2013

SOFT SKILL IN CORPORATE WORLD

Mrs. Tribeni Barkataky
Asst. Prof., Deptt. of Management

In the modern corporate world, soft skills is a term often associated with a person's "EQ" (Emotional Intelligence Quotient), the cluster of personality traits, social graces, communication, language, personal habits, interpersonal skills, managing people, leadership, etc. that characterize relationships with other people. Soft skills different from hard skills, which are generally easily quantifiable and measurable. On the other hand 'Hard skills' is a phrase usually used to describe job-specific skills. For example professional skills or other skills that can be taught and whose presence is testable through examination/test etc.

A person's soft skill (EQ) is an important part of their individual contribution to the success of an organization. Particularly those organizations dealing with customers directly are generally more successful if they train their staff to use soft skills. A group of people have characterised soft skills as those relating to Emotional Intelligence, the ability to recognise and manage own emotions and others' emotions but in reality soft skills includes numbers of other skills also.

Soft skills requires a lot of practices to make a person really skilled at using them. The success of soft skills is measured by the person's ability to manage the relationships with those around him, i.e. family, friends, and co-workers, as well as customers. Every corporate feels the need to improve and develop communication skills and personality of its staff and employees in order to have an edge over others.

Ancient Schools were known as Gurukuls, (where student lived in Gurus House until completion of knowledge & training) meant for Knowledge and skill development. Gurukuls were the only institutions and deciding factors for growth of children. Gurukuls were mixture of trainings and study of all kinds of books, scriptures, knowledge, resulting in the outcome of Good citizen. In olden days at Gurukuls, the curriculums were designed in such a way that an individual will be Good Fighter, Administrator, Orator, Complete Knowledge of Scriptures, Good Sadhak (who meditates), learned in communication skills, interpersonal relations, leadership skills etc

Today's Corporate Business world has realized importance of soft skills therefore they constantly look for people with Multifold skills (which will help these companies to acquire more profits in Multiple ways). Corporate world after realizing importance of soft skills, started to impart training for soft skills for their permanent employees. Later they started to hire people with good soft skills. Youth today will have to realize some facts that the percentage requirement for Hard and Soft skills is in the ratio of 40:60. This means 40% of the job requirement is Hard Skills and 60% is soft skills. This soft skill percentage ratio may grow with the change in business trends in future.

Soft skill includes all the skills associated with Self-Development, Self-Grooming, Faculty Building, Communication Skills, Smart Brain, Neuro Linguistic Programming, Energetic

Affirmative Beliefs, Etiquette, Attitude, Ego Handling Skills, Leadership, Stress Management, Cross Cultural Adaptation, Confession, Morals, Expressiveness, determination, Confidence, Decision Making, Intellectual Logic, Crisis Handling, Emotional Intelligence, Presence of Mind, Organization Skills, Team Spirit Building Skills and more.

An organisation needs the following skills from their human resources:

FUNCTIONAL SKILL—Knowledge, Aptitude, Job specific skill, IQ, **BEHAVIORAL SKILL**—Communication skill, Leadership skill, Attitude, EQ, **CONCEPTUAL SKILL**—Ability to visualise the future.

The phrase 'soft skills' is often used to describe the skills which characterise relationships with other people, or which are about how people approach life and work.

The Relative Importance of Hard and Soft Skills

Job-related expertise is essential in any profession and in many other careers. However, over the last twenty to thirty years, an understanding has grown that perhaps the soft skills may ultimately be more important in determining levels of success.

There are two types of skills that a job seeker and worker should have – hard and soft skills. Hard skills refer to expertise in work field i.e. job specific. The job market and employers are consistently searching for such skills. Consequently, individuals take a lot of time to develop them to boost their competitiveness. Hard skills will help in getting an interview and subsequently a job too. But what is required to keep that job? This is where soft skills come in. Soft skills are broader and arguably much more critical than hard skills. They are the personal attributes which determine how well person get along with people, the career prospective and overall job performance. The hard skills are a basic

minimum necessary in order to operate in that particular workplace. The success of career depends on how people relate to other people and to work, the so-called soft skills. Compared to hard skills, soft skills are relatively easy to develop. Start by focusing on and improving communication and listening skills. Learn how and when to use, oral, written and nonverbal communication. This should be accompanied by good listening skills and ability to perfectly understand instructions.

What are the 'soft skills' employers want?

Soft skills are transferable skills, so they can be used in many different types of jobs. They are personal qualities and attitudes that can help to work well with others and make a positive contribution to organization. However, this isn't to say that technical skills and knowledge aren't also important. It's hard to judge which soft skill are most important, but generally when an employer talks about good soft skills he usually includes the following skills.

Communication skill

Skilled communicators get along well with colleagues, listen to and understand instructions, and put their point across without being aggressive. They can change their style of communication to suit the task at hand – this can be invaluable in many different situations, from handling conflict to trying to persuade a customer of the benefits of buying a product. If an employee has good communication skills he can be able to develop constructive working relationships with colleagues and be able to learn from constructive criticism

Decision making skill

There are different styles of decision making, being able to take decisions is the key to getting on in life. Sometimes the actual decision does not even matter, what matters is how one can make another move on.

Showing commitment

Employers want people who are dependable, reliable, enthusiastic, and enjoy hard work. Employees that are committed need very little supervision or motivation to do their best and get the job done.

Flexibility

We live in rapidly changing times in the workplace, so if employees are adaptable and flexible, they'll be able to change with the times. It's a great asset if the employees are able to step outside their comfort zone and try their hand at something they haven't done before. Employers like people who are positive, upbeat and have a 'can-do' attitude.

Time management

When deadlines are looming, good time management is about prioritising the most important tasks, and then deciding which actions will produce the maximum output with the minimum effort. Time management is the utilization of the time in proper way.

Leadership skills

Leadership qualities are valued by employers. They look for people who lead by example, constantly look to improve, motivate themselves, are positive, and know when to follow instructions and when to show initiative.

Creativity and problem-solving skills

The ability to apply both logic and creativity to solve problems is highly valued by employers. If you are the kind of person who tries to see the solution as well as the problem, this will stand in good stead.

Being a team player

A good team player has the team goals clear in their mind and works with others to achieve them. They are open and honest, and offer constructive suggestions and listen to others accept responsibility.

Employers are on the lookout for people who

take pride in their work, and are confident enough to put their name to it. They also respect people who can hold their hands up when things go wrong. Everyone makes mistakes - it's how you react and learn from them that counts.

Ability to work under pressure

The ability to hit a challenging deadline or an urgent job has just landed, employers want to put the stress on one side and focus on the job at hand. Decision has to be taken quickly which approach will achieve the maximum results in a short period of time, and then get the job.

Several recent reports from online education companies support this trend:

Work ethic is the most important trait for an employee's success in most managers' eyes, and prestigious schooling is the least important consideration in the hiring process. (Instructure, Workforce Readiness Survey)

Personal and cultural alignment, not skillsets, are the most important factors in a talent search. Flexibility, creativity, drive and value-based decision-making matter more when it comes to producing high-quality work. (Hyper Island, Talent Trend Report)

Management, leadership and mentorship are the most important skills for employees to have in the coming years. (Udemy for Business, "The State of Corporate Training Programs in America")

Soft skill can be improved by :—

A) Be attentive

- * Pay attention to colleagues
- * Be sympathetic towards difficult situation
- * Feeling of belongingness

B) Clarity in communication

- * The way of communication and content of communication must be clear.
- * Avoid misunderstanding with colleagues
- * Verbal fluency to project confidence and intelligence

C) Be positive

- * Positive attitude towards all around
- * Be friendly and upbeat
- * Be appreciative in the work place

D) Learn to listen

- * Practice listening and not arguing
- * Understanding the other person's point of view

E) Sense of humor

- * Create sense of humor in work place

F) Be an example for others

- * The other key way to improve employee's soft skill is leading by example.
- * The company culture and work environment established by manager play a huge role in

encouraging (or discouraging) the development of these skills

"Soft skills are something you learn by doing, and you have to live it to learn it," Ciamillo added. "It's like parenting — your children don't do what you say, they do what you do. If you are a good example and live by the culture you want to establish ... [your] workers will follow."

Soft skills bring out all hidden potentialities of an individual. Soft skill develops and links all other skills and knowledge into an integrated and organized skillset. Thus Soft skills are all those skills required for an individual to be a perfectionist in one's social, professional & intellectual life.

REPORT OF THE SPECIAL CAMP

Dr. Parag Dutta

Asst. Professor., Dept. of Economics

A Blood donation camp was held for the every students of Dispur college and out student also participated in this camp which was done under our NCC unit organized by dispur college in collaboration with Assam State AIDS Control Society in 10.08.2011. 75 students donated blood of our college.

A Blood donation camp was held for the every students of Dispur college and out student also participated in this camp which was done under our NCC unit organized by dispur college in collaboration with blood bank, GMCH in 24.09.11. 24 teachers & students donated blood.

A Blood donation camp was held for the every students of Dispur college and out student also participated in this camp which was done under our NCC unit organized by dispur college in collaboration with blood bank, GMCH in 04.09.14. maximum teachers & students donated blood.

In NATIONAL INTEGRATION CAMP-II HELD AT BURLA, ORISSA IN 19.12.13 TO 30.12.13 OUR 5 CADETS PARTICIPATED AND THEY ACHIEVED 1ST PRIZE IN NATIONL INTERATION AWARENESS PRESENTATION AND 2ND PRIZE IN CULTURAL PROGRAMME. THE NAME OF THE CADETS ARE:

1. CDT CAPTAIN KRISHNA LAHKAR
2. PO CADET DULUMONI BARUAH
3. L. CADET VIVEK KR SING
4. L. CADET ISLAM ALI
5. L. CADET RASHMI REKHA MURARI

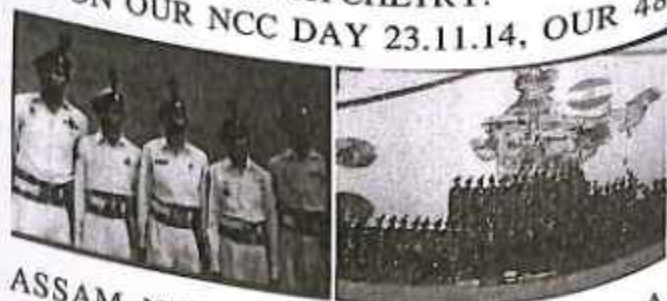
2 CADETS OF DISPUR COLLEGE GOT THE BEST CADET AWARD OF 2013 WHICH WAS GIVEN BY 48 ASSAM NAVAL UNIT.

NAME OF THE CADETS ARE:

1. CDT CAPTAIN KRISHNA LAHKAR
2. L. CADET RASHMI REKHA MURARI

IN 2013, 5 CADETS WERE SELECTED FOR REPUBLIC DAY CAMP. ONE OF THEM WAS A SHIP MODELLER WHICH WAS SELECTED BY COMMANDER OF NER CONTINGENT WHO WAS OF OUR COLLEGE AND ONE CADET WAS RANDOMLY SELECTED IN REPUBLIC DAY CAMP AS A 2ND MODELLER. HE IS ALSO OF OUR COLLEGE. THE CADET WHICH WAS RANDOMLY SELECTED IN SHIP MODELLING GOT 3RD PRIZE IN CAMP MODEL COMPETITION. HIS NAME IS PO CADET KALLOL PAUL AND THE NAME OF THE SHIP MODELLER IS L. CADET JAY ADHIKAR. 2 SW CADETS WERE SELECTED FOR BEST CONTINGENT IN DRILL COMPETITION. NAME OF THE CADETS ARE: CADET CAPTAIN RADHA HAMAL AND PO CADET NEHA PODDAR. 1 SD CADET WAS SELECTED IN GUARD OF HONOUR OF NER CONTINGENT. HIS NAME IS CDT AKASH CHETRY.

ON OUR NCC DAY 23.11.14, OUR 48

ASSAM NAVAL UNIT ORGANIZED A RALLY. THE NAME OF THE RALLY WAS "SWACH BAHARAT ABHIYAN RALLY"

FROM OUR COLLEGE 22 CADETS ATTAINED THIS RALLY. B. BORUAH AND PRAGJYOTISH COLLEGE ALSO PARTICIPATED IN THIS RALLY. THIS RALLY WAS STARTED FROM DISPUR COLLEGE TO B. BORUAH COLLEGE VIA G.S. ROAD. THE STAFF OF 48 ASSAM NAVAL UNIT ALSO PARTICIPATED IN THIS RALLY.

ON 26.01.15, OUR 48 ASSAM NAVAL UNIT ORGANIZED A RALLY. THE ANME OF THE RALLY WAS "BETI BACHAO RALLY" FROM OUR COLLEGE 20 CADETS ATTAINED THIS RALLY. B. BORUAH AND PRAGJYOTISH COLLEGE ALSO PARTICIPATED IN THIS RALLY. THIS RALLY WAS STARTED FROM DISPUR COLLEGE TO BHANGAGARH BRIDGE AND BACK TO DISPUR COLLEGE AGAIN VIA G.S. ROAD. THE STAFF OF 48 ASSAM NAVAL UNIT ALSO PARTICIPATED IN THIS RALLY.

ON 26.06.15, OUR 48 ASSAM NAVAL UNIT ORGANIZED A RALLY. THE ANME OF THE RALLY WAS "ANTI-DRUG DAY RALLY" FROM OUR COLLEGE 25 CADETS ATTAINED THIS RALLY. THIS RALLY WAS STARTED FROM DISPUR COLLEGE TO GANESHMANDIR AND BACK TO DISPUR COLLEGE. THE STAFF OF 48 ASSAM NAVAL UNIT ALSO PARTICIPATED IN THIS RALLY.

ON 15.08.15, 24 CADETS WERE SELECTED FROM 3 COLLEGES, NAMED- DISPUR, B. BORUAH AND PRAGJYOTISH COLLEGE. IN THIS PARADE 48 ASSAM NAVAL UNIT GOT THE BEST NON-ARMS CONTINGENT TROPHY. OUT OF 24 CADETS, 5 CADETS WERE FROM DISPUR COLLEGE AND THEY WILL BE AWARDED BY DEPUTY DIRECTOR GENERAL IN THE ANNUAL TRAINING CAMP WHICH IS BEING HELD IN UMROI CANTT, SHILLONG. THE NAME OF THE CADETS ARE:

1. CDT. ANUPAMA DEY
2. CDT. LAVITA BAISHYA
3. CDT. AMBEES SAIKIA
4. CDT. EASY SAIKIA
5. CDT. BISHAL KR. SINGH

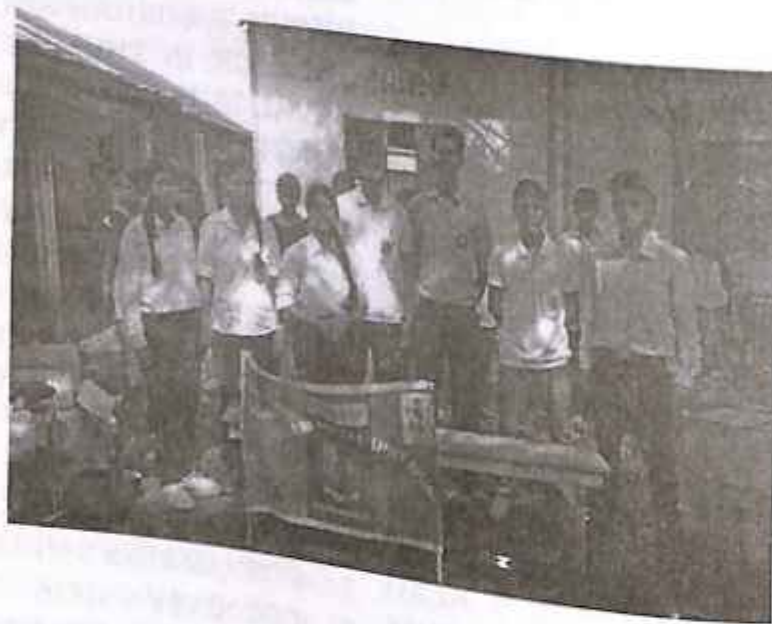

ON 17.11.14 A CAMP WAS HELD IN JORHAT NAMED ADVANCED LEADERSHIP CAMP. 1 SW CADET GOT SELECTION IN THIS CAMP AND SHE WON BEST CADET OF THE CONTINGENT MEDAL, AND HER NAME IS CADET. ARCHANA KUMARI OJHA (PRESENT CADET CAPTAIN OF DISPUR COLLEGE).

ON 10.09.14, A CAMP WAS HELD IN DHEMAJI NAMED BASIC LEADERSHIP CAMP. 1 SW AND 1 SD CADEET ATTAINED THIS CAMP AND THE SW CADEET WON BEST CADET MEDAL, AND HER NAME IS CADET. ARCHANA KUMARI OJHA

(PRESENT CADET CAPTAIN OF DISPUR COLLEGE).

From 27.04.15 to 2.05.15, a yoga training camp on the occasion of international yoga day was organized by 48 Assam naval unit ncc in dispur college. 20 cadets participated in this camp.

Judicial Activism, RTI and PIL

Mousumi Devi.

Asst. Professor., Dept. of Management.

Black's Law Dictionary defines judicial activism as a "philosophy of judicial decision-making whereby judges allow their personal views about public policy, among other factors, to guide their decisions."

Judicial activism is an important aspect of democracy. Judicial activism is not something meant for the lawyers and judges only but also to the common citizen. In order to protect the rights of life and property, the judicial activism may exercise its sue motto power or may act upon the litigation file by any complainant. Judicial activism is judicial rulings suspected of being based on personal or political considerations rather than existing law. The question of judicial activism is closely related to constitutional interpretation, statutory construction, and separation of powers. This article shall try to put emphasis on the following:

(i) Role of judicial bodies with regard to RTI and PIL.

(ii) Reliefs or awards awarded to the plaintiff.

Right to Information Act:

Under the Indian legal system, the right to information is a constitutional right as emanating from Article 19(1)(a) as a legal right by virtue of the Right to Information Act, 2005.

Meaning of RTI

RTI stands for Right to Information. Right to Information is a part of fundamental rights under Article 19(1) of the Constitution. Article 19(1) says that every citizen has freedom of speech and expression. As early as in 1976, the Supreme Court said in the case of *Raj Narain vs State of UP*, that

people cannot speak or express themselves unless they know. Therefore, right to information is embedded in article 19. In the same case, Supreme Court further said that India is a democracy. People are the masters. Therefore, the masters have a right to know how the governments, meant to serve them, are functioning. Further, every citizen pays taxes. Even a beggar on the street pays tax (in the form of sales tax, excise duty etc) when he buys a piece of soap from the market. The citizens therefore, have a right to know how their money was being spent. These three principles were laid down by the Supreme Court while saying that RTI is a part of our fundamental rights.

Reason of passing of the Act

RTI is the fundamental right and we can exercise this right through the machinery. Right to Information Act 2005, which became effective on 13th October 2005. It simply lays down the process on how to apply for information, where to apply, how much fees etc.

Rights are available under RTI Act 2005

Right to Information Act 2005 empowers every citizen who, by paying a fee of Rs10 can :

- 1) Ask any question from the Government or seek any information
- 2) Take copies of any government documents
- 3) Inspect any government documents.
- 4) Inspect any Government works
- 5) Take samples of materials of any Government work.

Coverage of RTI

The Central RTI Act extends to the whole of India except the State of Jammu and Kashmir. All

bodies, which are constituted under the Constitution or under any law or under any Government notification or all bodies, including NGOs, which are owned, controlled or substantially financed by the Government are covered. All private bodies, which are owned, controlled or substantially financed by the Government are also directly covered. Others are indirectly covered. That is, if a government department can access information from any private body under any other Act, the same can be accessed by the citizen under the RTI Act through that government department.

The person entrusted to provide information

One or more existing officers in every Government Department have been designated as Public Information Officers (PIO). These PIOs act like nodal officers. You have to file your applications with them. They are responsible for collecting information sought by you from various wings of that Department and providing that information to you. In addition, several officers have been appointed as Assistant Public Information Officers (APIOs). Their job is only to accept applications from the public and forward it to the right PIO.

The subjects under which information can be refused

A PIO can refuse information on 11 subjects that are listed in section 8 of the RTI Act. These include information received in confidence from foreign governments, information prejudicial to security, strategic, scientific or economic interests of the country, breach of privilege of legislatures, etc.

Mode of seeking information

For Central Government Departments, there is no form. One can apply on a plain sheet of paper like an ordinary application. However, many states and some ministries and departments have prescribed formats. The applicant can draft the

application on a normal sheet of paper and submit it by post or in person to the Public Information Officer (PIO). [Remember to keep a copy of the application for your personal reference]

Mode of paying application fee

Every state has a different mode of payment for application fee. Generally, you can deposit your application fee via:

- * In person by paying cash [remember to take your receipt]
- * By Post through:
 - (a) Demand Draft
 - (b) Indian Postal Order
 - (c) Money orders (only in some states)
 - (d) Affixing Court fee Stamp (only in some states)
 - (e) Banker's cheque
 - (f) Some state governments have prescribed some head of account.

The time limit to get the information

1. 30 days from the date of application
2. 48 hours for information concerning the life and liberty of a person
3. 5 days shall be added to the above response time, in case the application for information is given to Assistant Public Information Officer.
4. If the interests of a third party are involved then time limit will be 40 days (maximum period + time given to the party to make representation).
5. Failure to provide information within the specified period is a deemed refusal.

Some examples:

1. DLF-Vadra case: On a response to the RTI filed by Ashok Khemka, I.A.S received a copy of the file where page no.1 and 2 of the DLF- Robert Vadra deal. The state Public Information Officer D.R Wadhwa submitted an affidavit before the state Information Commission on Dec 12, 2014 confirming the absence of the crucial pages. 2. In a reply to the RTI application filed by the NGO Seujee Dharanee, the GMCH informed that within

the last two years, a total of 42 childhood leukemia cases were reported in the Dept of Paediatrics of the hospital.

Public Interest litigation, itself says that this is a litigation for any public interest. In the words of some learned people we can say that public interest litigation is a litigation which can be filed in any court of law by any public spirited person for the protection of public interest i.e 'any act for the benefit of public. The activities where interest of the public is concerned are pollution, terrorism, road safety, constructional hazards etc.

There are various areas where a public interest litigation can be filed:

- * Violation of basic human rights of the poor.
- * Content or conduct of government policy.
- * Compel municipal authorities to perform a public duty.
- * Violation of religious rights or other basic fundamental rights.
- * There are various kind of remedies to secure the public interest like INTERIM MEASURES, APPOINTING A COMMITTEE, FINAL ORDERS.

In India the first case of PIL was filed in 1976 named Majdur Kaamgar Sabha vs Abdul bhai Faizulla bhai, where Krishna Iyer allowed a group of people to file petition on behalf of others. The rights of the members were violated. Krishna Iyer held that either one individual or group of individuals together can come to the court. But sometimes misuse of this petition also comes into picture. This is the problem in PIL that many times this is misused by some people.

When Can A PIL Be Filed:

Public interest litigation can be filed only in that case where any "public interest" is affected at large, because if only one person is affected then that is not a ground for filing PIL.

These are some of the possible areas where a

PUBLIC INTEREST LITIGATION can be filed.

- * Where a factory / industrial unit is causing air pollution, and people nearby are getting effected.
- * Where, in an area / street there are no street lights, causing inconvenience to community.
- * Where some "Banquet Hall" plays a loud music at night causing noise pollution.
- * Where some construction company is cutting down trees, causing environmental pollution.
- * Where poor people are affected, because of state government's arbitrary decision to impose heavy "tax".
- * For directing the police / Jail authorities to take appropriate decisions in regards to jail reforms, such as segregation of convicts, delay in trial, production of under trial before the court on remand dates.
- * For abolishing child labor, and bonded labor.
- * Where rights of working women are affected by sexual harassment.
- * For keeping a check on corruption and crime involving holders of high political officer.
- * For maintaining Roads, Sewer etc in good conditions.
- * For removal of Big Hoarding and signboard from the busy road to avoid traffic problem.

Who Can File A PIL? :

As we already said that any public spirited person even a foreigner can file a PIL on behalf of others but this is necessary that only the person who is filing a PIL should not get benefit. Meaning there is filing a PIL should be only and by any PIL whoever is filing should be only and only in for the benefit of people. If only one person is getting affected by any act then that is not a ground of filing PIL. Although earlier only the person whose interest in directly along with others can use such litigation.

Against Whom Public Interest Litigation Can Be Filed?

Public interest litigation can not be filed against private parties without concerning state govt. or

central govt. as in the above case; this case is against the union of India not to that corporation whose fault was there.

Procedure To File A Public Interest Litigation:

Procedure to file a public interest litigation is just like a filing a general writ in high court or supreme court.

In High Court:

If a PUBLIC INTEREST LITIGATION is filed in a High court, then two (2) copies of the petitions have to be filed. Also, an advance copy of the petition has to be served on the each respondent, i.e. opposite party, and this proof of service has to be affixed on the petition.

In Supreme Court:

If a PUBLIC INTEREST LITIGATION is filed in the Supreme court, then (4)+(1) (i.e. 5) sets of petitions have to be filed. Opposite party is served the copy only when notice is issued.

Court Fees:

A Court fee of Rs. 50, per respondent (i.e. for each number of opposite party, court fees of Rs. 50) has to be affixed on the petition.

Procedure:

1. Proceedings, in the PUBLIC INTEREST LITIGATION commence and carry on in the same manner as other cases.
2. However, in between the proceedings if the judge feels he may appoint a commissioner to inspect allegations like pollution being caused, trees being cut, sewer problems, etc.
3. After filing of replies, by opposite party, and

Book referred :

1. M.P. Jain, 'Indian Constitutional Law', vol-I (5th Ed., 2003, Wadhwa Nagpur).
 2. Durga Das Basu, 'Commentary on the Constitution of India', vol-II (8th Ed., 2008, Lexis Nexis, Butterworth Wadhwa)
- The Hindu, Nov 20, 2014, Kolkata.
Assam Tribune, June 13, 2014, Guwahati.

rejoinder by the petitioner, final hearing takes place, and the judge gives his final decision.

A Letter Can Also Be Treated As PIL:

In early 90's there have been instances, where judges have treated a post card containing facts, as a PUBLIC INTEREST LITIGATION.

The relief :

Interim Measures: The court can afford an early interim measure to protect the public interest till the final order.

Some examples:

The Taj Mahal case: The reknowned lawyer and S.C advocate, M.C.Mehta filed a PIL in the year 1984, stating the reason to find out the diminishing glory and beauty of the Taj Mahal. The case was solved by 1990 and the S.C served notices to Mathura Refinery and other business units of the nearby locality for causing damage to the environment from their industrial activity which caused damage to the Taj Mahal.

Apart from acting on the PILs, the judicial body can also act sue-motto based on news paper reports if it feels that the activity is causing violation of human rights and environmental damages etc.

BIBLIOGRAPHY:

Website referred:

- * www.wikipedia.com
- * www.helpline1aw.com
- * www.halsbury.com
- * www.legalserviceindia.com

HOW TO PREPARE FOR A COMPETITIVE EXAM ?

John Das

Part Time Lecturer,
Dept. of Political Science

In the competitive exam, the concept of Darwin i.e. Survival of the Fittest is really applicable and to be fit one must need one hundred percent dedication with hard work. Competitive Exams are organized by various public and private sector organizations for recruitment of human resources. There are basically two methods of recruitment, competitive exams and interview. Interview is usually the second step of the recruitment process following an examination. A competitive exam is organized to assess the technical and subject knowledge of the candidates. Apart from job recruitment, competitive exams are also organized for admission in various graduation and post-graduation programs.

How to apply ?

Application procedure for a competitive exam can be both offline and online. One can find the same information through the notification. Online application procedure is very easy and payment process is convenient.

How to prepare for a competitive exam?

As mentioned above, thousands of exams are organized throughout the year and millions of students appear in those exams. It is not an easy task to crack an exam when the competition is too high, but it is not impossible with proper planning and dedication.

Tips and tricks -

Know the things : There are things you must know before you start preparing for a competitive exam. Competition is always high in such exams and you must never give up the hope and confidence. If you start something, do not stop until

unless you complete it. If one door closes, another one opens.

Know your Exam : Before you start studying, you must know everything about the exam for which you are preparing. It is even more necessary if you are applying for the first time. Collect some details of that particular exam and the concerned organization. Explore previous year's exam syllabus, details and other statics. Also, read the syllabus carefully.

Analyze yourself : Once you know everything about the exam, analyze yourself to know where you stand right now. Take the help of sample papers, previous year's question papers and mock tests. This analysis will help you find out the things you are strong at and the things you need to study more. Make a list of the topics and subjects accordingly.

Make a plan : A plan is the most important part of the preparation. Make a study plan based on your recent analysis and the exam syllabus. Make the best schedule to cover everything and give enough time for everything. Also, assign time for revision and practice.

Study Material : Choose only the best study material. Give some time for the same. Ask experts and professionals about the best study material for the exam and go for it.

Starts with the basics : Do this only if you have enough number of days left for the exam. Competitive exams usually include questions from the basic concepts. If your concepts are not strong, you may not be able to solve such questions. Just go through with the basics and then, start with the

actual subject.

Quantitative Aptitude : Aptitude is a part of almost all the competitive exams and you must work more on this particular part. There are many books available for general quantitative aptitude, which is common for almost all the exams. Just grab a book and go through the concepts and formulas. Once you are done, practice with sample questions as much as you can. Go online for sample quantitative aptitude papers and questions.

Time Management : It is very important to

Some important examinations and their eligibility and timing :

Name of exam	Eligibility	Exam Time
SSC Combined Graduate Level	Graduation	May
SSC Combined Higher Secondary Level	10+2	September
Combined Defence Service Exam	Graduation	February
Central Armed Police Force (Assistant Commandant) Exam	Graduation	June
Civil Services Exam (Preliminary)	Graduation	August
Assam Civil Services Exam	Graduation	Depends on APSC
Recruitment for SI in CAPFs, ASI in CISF and SI in Delhi Police	Graduation	March
ICICI Bank Probationary Officer	Graduation	January / February
SBI Bank Probationary Officer	Graduation	June
SBI Clerk	Graduation	January / February

Some useful websites to find job vacancies :

www.assamcareer.com

www.sarkariNaukriBlog.com

www.Naukri.com

Special Tips for Assam Civil Service and Indian Administrative Services :

1. Must have basic knowledge and for that NCERT books (History, Geography, Polity, Economics and Science) from class six to ten is very useful.
2. Always read one/two newspapers (The Hindu, Indian Express, Assam Tribune)
3. Follow one magazine (Yojana, Kurukshetra, and Chronicle)
4. Assam Year Book for Assam Civil Services.
5. Recent General Knowledge for APSC preliminary Exam.

Important books for APSC and UPSC

1. Indian Polity by M. Laxmikanth
2. Indian Economy by Ramesh Singh
3. Geography of India by Majid Hussain
4. India Year Book for current affairs
5. India's struggle for Independence by Bipin Chandra
6. Science and Technology by T.M.H.

Finally above all, the most important aspect of any competitive exam is mental preparedness. According to Buddha "Your mind is everything, what you think you become". So be strong and have faith in yourself.

English Section

POETRY

Music

*When soft voices die,
Vibrates in the memory*

- Shelley

At Her Mercy

Gunjan Das
1st Semester (English Deptt)

Enwrapped in her golden attire,
Against the blue azure,
she spread her wings, far and fair;
The heat rose higher and higher
Exhausted people all morose,
Dehydrated tall trees bowing lower and lower...

Suddenly - She paused ...
She changed her mind
She decided to wrap herself in the
"Gown of Grey"

Spreading her wings far and wide,
Until waxy clouds broke loose,
The drops fell splattering,
Relieved people cozily in slumber,
Until showers followed monotonously...

As thirsty crops took in every drop,
As if mother nature's suckling infants;
Hear, O mother Supreme-
Thy transition is thy power!

MYSTERIOUS CHAMELEON

Twinkle Biswas
B.com 5th Semester

It appears at my window,
during my working hours.
Or I notice it because,
the daybreak tempts me to
With brownish stuff over,
It hides under the dried leaves
comes to astonish me with,
it's sparkling overview.
Yet its gesture frightens me,
resembling a snake.
Although its my biggest fear,
but I would surmount it.

William Blake : The Versatile Poet

Dikshita Hazarika
3rd Semester (English Deptt)

In the dark night sky, somewhere and somehow
You find out the most bright shining star
Beheld the world with thine divine eyes
In humanity and the civilised mind.

You feel the pain of a crying child, feel the
Sufferings of injustice world, and make us feel the same
Through thine works, by thy mighty pen.

'The Chimney Sweeper' and 'The Lamb'
Are thine works of conciseness
You use thine pen, as if a King uses
His sword - nothing to doubt, nothing to fear.

Thousands of footprints will be washed away
Though I can still find yours,
Thousands of pens will rise again
Though I can still find out yours,
This was you - the Versatile poet William Blake.

MIDNIGHTS TALK

Twinkle Biswas
B.A., 5th Semester

The sky pours at midnight,
While everyone is at their etherised sleep,
You and I are still awake,
With no perfect reason to be
But yet it feels pleasuring to me
To keep talking to you for a long time,
In these aesthetic showery nights,
But with no perfect reason to be.

Shakespeare

Suparna Sinha
3rd Semester (English Deptt)

Sweet as a luscious fruit is
Your humanity, akin to every mortal.
The comrade of every individual;
The beguiler of every reader,
You're honoured as the 'King of English Literature'.

Thy dynamic creations are
The mirrors of everyone's essence.
They impulsify the reader's sense;
Hamlet, Macbeth, King Lear and Othello,
Halt the progress of flimsiness and awe.

'Romeo and Juliet' fabricates love atmosphere,
Portia and Cleopatra disclose women's vigor,
Thy all characters reveal peerless power,
Transpose the reader's outlook.
A tryst with thee is a solace of millions,
Zealous for the meet are many,
Among them is me who,
Is your greatest devotee ever a being can be.

Dedicated to William Shakespeare.

An Exotic Morning

Salman Allam
B.Com., 3rd Sem.

Sitting in the veranda in the fresh
morning, I sipped in my cup of tea
Wow ! I felt as if I was in heaven
No traffic, No tension, peace and peace
Everywhere ...
The cool breeze blew in my hair as if
She was whispering something in my ear,
I wondered what the birds
are trying to explain to me
by their sweet, melodious songs.
I wished that the morning
never ended but ...
Time and tide waits for none.
I wished to be like the birds
flying carefree in the sky.
Suddenly, a sound struck my ear.
It was my alarm clock
But I still recollect my morning
scene ... so peaceful.
Then I noticed the book lying
on my table.
There it was written
'Miles to go before I sleep
Miles to go before I sleep'
May be that was what
I hope,
the birds tried to say to me !!!

POTTER AND THE CLAY

David Mochahary
Ex-Student (English Deptt.)

Who am I ?
Just a grain of dust
Who am I ?
Just a green leaf
turning brown shortly
O Lord
You are the Potter
and I am the clay
You fathom my ways
and I don't need to persuade
Being a cup of curse
Who would proclaim
the power of justice
O Lord
Let my pride melt away
I will end where I began.....
Man of dust and
heart of flesh
Behold the vanity
The portion of my inheritance
is the witness
For everything comes
with a cost
Pride of the youth
and confession of old
where would they go?
To die the deathless death

I have no courage
O my soul
Let my pride melt away
For you are the potter
I am the clay
Who am I?
So fragile like a bubble
As if a drop of water
in the desert
If the beauty of a girl
is a tug of war
For I am sure
I will fail it
But its OK.
I don't want to fail you.
O Lord God
You seize me back
from the paws of
great havoc.
For you are the potter
I am the clay
My felicity cease
without you
Obtusion inside out
Take a look at me
O Lord God
Do not forsake me
For you are the potter
I am the clay.

The Long Rat Race

Salman Allam
B.Com, 3rd Semester

The race has started
but no one knows where
it would take us.
Full of confidence, faith and
courage I am ready too,
for the rat race.
I know its not easy
Its full of ups and downs
I may be a failure, I may be
the winner but
I will have to fight for
it becoz,
We live once, we die once
and we struggle only once
for our ambition ...
Since Life is a battle-field,
there will be challenges ...
But the real hero is the
one who accepts the
most daring acts with full
belief and courage ...
I pray to God to give
me power for I have a long way
to go now ... !!!

"Best words in the best order"

- Coleridge

Dispur College/148

Dispur College Tamaso Ma Jyotirgamaya

Karishma Barman
TDC 4th Sem, Arts

A journey towards the light
from darkness
Where we travel through the path of knowledge
and where bright future shines out,
it is Dispur College,
Since 1978, it has nurtured the young minds
To cross million miles of thorny path
Mounting the high walls of ambition,
We see the world with new insight
And march along towards the destination.
The teachers toil and toil
to make it a seed of civilization
And with the warm blessings and teaching
They calm all our fears and confusion.
Dispur College opens the door wide
Where waits for us
A deep blue ocean of wisdom,
We are lost in the profundity of that blue
Which makes my heart utter
"I'm proud to be a Dispurian."

Story

Of Angels and Ghosts

Gunjan Das
B.A., 1st. Semester

A week had passed in her new school. Arushi was happy with her new life. She liked her new tea garden home much more than its cramped up counterpart in the hustle and bustle of the city. She was the shy new girl in the 8th standard of Hindustani Academy, her new alma mater.

Being naturally shy, she thought being the new kid and starting a new life would be hard. She never liked the idea of shifting, but did not have any choice as Papa had been appointed Manager of Rungathora Tea Estate. Contrary to her expectations, life here was everything she dreamed of - a large room, luxurious bungalow, several helpers to take care of her and a perfect view from her window. Life seemed just perfect.

But Arushi's period of bliss was short lived. Papa had told her the history of the bungalow but she had not paid much attention, all she remembered was that it was over a century old. Little did she know that she'd soon regret this ...

As the week had passed, Arushi began to make acquaintances and got to know new kids at school. She was usually shy and did not talk much, but she began to grow curious about rumours that she had heard about her bungalow. Her curiosity was finally quenched by an overly talkative fellow in her class. His name was Vikram.

"It has a really gruesome past, haven't you heard the rumours?" He started with a queer eyebrow lift...

"Umm ... I kinda have but no one really talks about it in detail..." Arushi said in a quavering undertone.

"Eh... You know, you should really open up a bit more. Anyway, here's what you need to know ... get AWAY from that house ASAP!" He exclaimed, almost jumping up.

"But why ..." Arushi was flushed with both fear and curiosity ...

"Its scary ... you shouldn't know"

Dispur College/149

"Tell me! Tell me! Tell me! Please!" She almost shocked him.

"Alright alright, but don't say I didn't warn you..." Vikram looked serious now. "Well, you see, a long time ago ... during the British Raj, there lived a grumpy old man in your bungalow. They say he died a gruesome death in that house... Yeah... burnt alive by enraged workers in a meeting!"

"R...R...R... Really?" Arushi gulped, she was scared... "Of Course! Ask anyone!" Vikram shrugged, and then came close..... "They say he was very cruel and kept cursing his workers till the last breath!" He added, His ghost is said to still haunt that bungalow seeking revenge..."

This really spooked little Arushi a lot. She would have liked to confirm it with the others but she couldn't even muster the guts to talk about this to anyone. Even after she got home she couldn't ask Papa about it.

The rumours about her house and Vikram's story was all she could think about for the rest of the evening. Night fell slowly, it was a full moon night with a blanket of stars shining brightly over the natural gardens. It was time to sleep, Arushi was tucked in her bed and her room lights were turned off.

But little Arushi couldn't sleep. She was trembling. Thoughts about an old Englishman's ghost kept her awake. She had goosebumps all over her skin. She began to hear light footsteps getting slightly louder every second. She hugged her blanket tightly. The noise changed, it was much more distinct now - an old man groaning in pain... Arushi looked up at the ceiling, and could vaguely see the outline of an old man peeping down at her.

Arushi shivered hard ... she just couldn't calm her nerves down no matter how much she tried, so she did the thing that helped her in the most dire of situations. She prayed to her Mamma. Papa had

always said Mamma was watching over and protecting her. So she had developed this habit from a very young age.

Praying to her mother did calm down her nerves to a great extent. However, this joy was short lived. A smell of burning hit her nose... she could feel the heat of meeting and imagine the English man being burnt. That was it ! She could take no more! "Papa ...!" She screamed as hard as she could. In a matter of minutes, Papa came rushing in and turned on the lights. He looked worried,

"What happened, beta? Is everything alright?"

"The old man will kill me." Arushi wailed loudly ... Papa came, hugged her tight and patted her back till her crying had reduced to sobs. Arushi mustered the courage to finally speak to Papa, amidst sobs, she described everything to Papa. Papa started laughing. Arushi was offended.

"Whats so funny?" She said sternly.

"Beta you are so sweet and gullible, don't believe in such things. You are an intelligent girl. Use your brain."

"You mean the Englishman's story is not true?"

"I mean there are no ghosts, beta." Papa pinched her cheek lightly, still smiling wide. But Arushi was not convinced.

"B... But I heard him... I felt him." She pleaded.

"Oh yeah, about that, beta, just think... the footsteps you heard could be the sound of raindrops on the roof... which is made of tin."

"Its raining? What about the other things I felt?" Arushi was still puzzled.

"Yes, there is a mild rain, which is also causing the old wooden windows to creak, which should explain your groaning... see?" Papa demonstrated by opening a window which sounded exactly like the groan she had heard.

"Oh..."

"The silhoutte is the branch of our lemon tree

thats sticking out..." Papa switched off the lights to demonstrate." Here's a cap for your old man" Saying this papa made a shadow cap with his hands for the silhoutte. Arushi giggled. The fear was almost gone.

"And the smell papa?"

"Look outside the window and guess beta."

"Arushi peeped outside. The chowkidar lit a dry leaf furnace and was warming his hands on it. She smiled.

"I see, Papa, she said as she yawned and got back into her bed. Things were not scary now at all. Everything started to make perfect sense." So there is no such thing as ghost."

"No beta, there is no such thing, it is only our

fears that make us afraid if we don't overcome them. Papa explained as he tucked her in cozily. "Now sleep, or you will be late for school tomorrow" He kissed her forehead "Good Night" He said as he turned to leave...

"Papa wait"

Papa turned around as he was leaving.

"What is it now beta?"

"Does Mamma also not exist?"

Papa smiled - "Mamma is not a ghost beta, she is an angel watching over you all the time." Arushi grinned "OK, Good Night Papa" she said as she slowly closed her eyes. Papa gently shut the door behind him. Little Arushi finally slept blissfully, feeling blessed and secure.

सांप्रदायिकता मानवता के लिए अभिशाप

मातवर सिंह चौहान

(लेखक का जन्म देवभूमि उत्तराखण्ड की राजधानी देहरादून में हुआ तथा वहीं पर उनकी शिक्षा-दीक्षा हुई। सन् 1983 में विख्यात स्थानीय महाविद्यालय डी.ए.वी. पोस्ट ग्रेजुएट कॉलेज देहरादून से एम. ए. (अंग्रेजी साहित्य) में स्नातकोत्तर उपाधी (डिग्री) हासिल कर सात वर्षों तक अंग्रेजी भाषा एवं साहित्य के अध्यापन का कार्य किया और तत्पश्चात् मार्च 1990 से भारत सरकार, गृह मंत्रालय के प्रशासनिक नियंत्रणाधीन भारत के महारजिस्ट्रार एवं जनगणना आयुक्त का कार्यालय, नई दिल्ली में परीविक्षा कालीन अवधि संपूर्ण कर जनगणना कार्य निदेशालय, असम, गुवाहाटी में वरिष्ठ अनुवादक (राजभाषा) के पद पर सेवारत हुए। भारत सरकार की जनसांख्यिकीय अध्ययन से संबंधित कई पुस्तकों के अनुवादक रह चुके लेखक वर्तमान में निदेशालय द्वारा संकलित हिंदी पत्रिका "प्रागज्योतिषा" के संपादक भी हैं। इससे पूर्व वे "असम सेंसस न्यूज लेटर्स" (अंग्रेजी) के संपादक पद पर भी कार्य कर चुके हैं। अपने उल्लेखनीय कार्य के लिए उन्हें तीन बार राष्ट्रपति पदक सम्मान से भी सम्मानित किया जा चुका है। वर्तमान में वे निदेशालय के प्रशासनिक तथा विधिक अनुभाग के प्रभारी अधिकारी हैं।)

मनुष्य एक सामाजिक प्राणी है। अतः मनुष्य समाज की इकाई है। परिवार व्यक्तियों के समूह से बनता है। परिवार के समूहों से राज्य बनते हैं। राज्यों के समूह से राष्ट्र बनता है। राष्ट्र भी एक राजनीतिक इकाई है। हमारा देश एक स्वतंत्र राष्ट्र है। यह आवश्यक नहीं है कि राष्ट्र में रहने वाले व्यक्ति एक ही जाति या संप्रदाय के हों। राष्ट्र के उत्थान के लिए सभी संप्रदायों में सामंजस्य आवश्यक है। देश के सभी संप्रदाय और राज्य उसके अंग हैं। सभी का संयुक्त हित राष्ट्र का हित है। संप्रदायों का संगठित रहना ही राष्ट्रीयता की जड़ है।

राष्ट्र सभी के प्रयोजन के लिए है। इसमें रहने वाले सभी हिंदू, मुस्लिम, सिख और ईसाइयों के अधिकार बराबर हैं। देश किसी विशेष संप्रदाय का नहीं है और न किसी विशेष जाति या संप्रदाय को विशेष अधिकार हैं। सभी उसके संरक्षण और पोषण के लिए समान रूप से उत्तरदायी हैं।

वालों की समझ में यह बात नहीं आई। इस प्रकार सांप्रदायिक विद्वेष की बेदी पर उनका बलिदान हो गया। हमारी सरकार ने किसी जाति का पक्ष न लेकर बुद्धिमता का परिचय दिया जिससे सांप्रदायिक दंगों को शांत करने में बहुत सफलता मिली। राष्ट्र के विकास के लिए संप्रदायों में कटुता न होकर आपसी भाईचारा आवश्यक है। जिस प्रकार घृणा से घृणा बढ़ती है उसी प्रकार विश्वास से विश्वास पैदा होता है। यह हम प्राचीनकाल से देखते आए हैं कि दुष्ट प्रवृत्ति के व्यक्तियों पर भी ईमानदारी से की गई सही पहल का प्रभाव अवश्य पड़ता है। पूर्व प्रधानमंत्री स्वर्गीय राजीव गांधी ने पहली बार कार्यकारी प्रधान मंत्री बनने तथा तत्कालीन प्रधान मंत्री श्रीमती इन्दिरा गांधी की नृशंस हत्या होने के तत्पश्चात् राष्ट्र के नाम अपने संबोधन में शायद ठीक ही व्यक्त किया था कि “सांप्रदायिकता का पागलपन हमारे देश की उस एकता व अखण्डता को खिन्न-भिन्न कर देगा जो हमारे शहीदों ने अपने खून की विरासत में हमें दी है।”

हमारे राष्ट्र में किसी भी जाति के धर्म और संस्कृति में व्यवधान उत्पन्न नहीं किया जाता है, उसी प्रकार एक संप्रदाय को दूसरे संप्रदाय की धर्म-संस्कृति से संबंधित कार्यों में रोड़ा नहीं अटकाना चाहिए। सभी संप्रदाय के व्यक्ति अपने-अपने धर्म और संस्कृति के अनुसार जीवन जीने के लिए पूरी तरह स्वतंत्र हैं। हमें यह याद रखना चाहिए कि मजहब आपस में बैर रखना नहीं सिखाता अपितु एक-दूसरे को जोड़ने का कार्य करता है। धर्म एकता का प्रतीक है। देखा जाए तो सभी धर्म एक ही हैं पहुंचना सभी को एक ही जगह है, केवल वहां तक जाने के रास्ते अलग-अलग हो सकते हैं। ईश्वर या अल्लाह सर्वव्यापक है। वह कण-कण में व्याप्त है। संत कबीरदास ने ठीक ही कहा है :-

कस्तुरी कुंडल बसै, मृग दूँवें वन माहिं,
ऐसे घट-घट राम हैं, दुनिया देखै नाहिं।

धर्म की जड़ें एक ही हैं। ईश्वर और अल्लाह एक हैं। उसे अल्लाह कहें या ईश्वर कोई फर्क नहीं पड़ता। यह वह शक्ति है जो सबका संचालन कर रही है। अतः उसे प्राप्त करने के मार्ग अलग-अलग हो सकते हैं। राष्ट्रीय

हितों के लिए हिंदू, मुस्लिम, सिख और ईसाइयों में कोई अंतर नहीं किया जा सकता है। सभी को रोटी, कपड़ा और मकान की आवश्यकता है। ये सभी की मूलभूत आवश्यकताएं हैं। हम पहले इंसान हैं, बाद में हिंदू या मुसलमान हैं।

राष्ट्रीय विषयों में अलगाव की भावना होना राष्ट्र के हित में नहीं है। अलग-अलग निर्वाचन क्षेत्रों में किसी विशेष संप्रदाय या जाति के लिए स्थान सुरक्षित रखने के कारण दो राष्ट्र बनाने की विचारधारा को बल मिला और देश विभाजित हो गया। जातीयता की भावना से ऊपर उठकर संयुक्त निर्वाचन ही देश के लिए लाभप्रद है। यहां पर बहुसंख्यक जातियों को अल्पसंख्यकों के हितों की रक्षा करनी चाहिए। उन्हें ऐसे कदम उठाने चाहिए जिससे अल्पसंख्यक अपने आप को समाज में सुरक्षित समझें और उनसे ऐसा व्यवहार भी करना चाहिए जिससे अल्पसंख्यक इस देश में रहने पर गर्व करें। सरकारी या अर्द्ध-सरकारी कार्यालयों की नौकरियों में जातियों के अनुपात से स्थान सुरक्षित रखना उचित नहीं है। नौकरियां खुली प्रतियोगिताओं के आधार पर ही मिलनी चाहिए। अल्पसंख्यक लोगों का पिछड़ापन दूर करने के लिए उनकी शिक्षा का उचित प्रबंध सरकार द्वारा किया जाना चाहिए। यहाँ गरीब-अमीर की खाई को भी पाटा जाना चाहिए। शिक्षा के अन्दर सांप्रदायिकता का प्रवेश नहीं होना चाहिए। शिक्षा के ठेकेदारों से छुटकारा दिलाकर सभी के लिए अच्छी शिक्षा का प्रबंध किया जाना चाहिए इससे सभी संप्रदाय और जातियों के विद्यार्थियों में प्रेम और सौहार्द का वातावरण बनेगा। इस प्रकार समाज का उत्थान होगा और देश की प्रगति का मार्ग प्रशस्त होगा। इससे हमारे देश का विकसित देशों की श्रेणी में आने का सपना भी जल्दी पूरा हो जाएगा।

देश को जातिवाद के धीमे विष से दूर रखना होगा। सांप्रदायिकता चाहे हिंदुओं में हो या मुसलमानों में, देश और समाज के लिए शुभ नहीं है। सांप्रदायिक दंगों में कितने ही निर्दोष लोग काल के गाल में समा जाते हैं। इनसे इतनी आर्थिक हानि होती है कि प्रभावित राज्य की प्रगति अवरुद्ध हो जाती है। अतः अलग-अलग संप्रदाय के लोग अपनी-अपनी संस्कृति का पालन करते हुए एक-दूसरे के प्रति

सहृदय रह सकते हैं और राष्ट्रीय हित में सहयोग कर सकते हैं। अपना धर्म विश्वास पर टिका हुआ है और इसे बलपूर्वक किसी पर थोपा नहीं जा सकता बल्कि सबसे बड़ा धर्म तो मानव धर्म या मानवीयता है। विश्व मानवता इसमें सर्वोपरि है।

सांप्रदायिक झगड़े एक-दूसरे के धर्म का आदर न करने के कारण भड़कते हैं। निर्धन जनता को अपनी रोजी-रोटी कमाने से ही फुर्सत नहीं मिलती है। धर्म के ठेकेदार जनता की भावनाओं को उभारते हैं और उन्हें दंगों की आग में झोंककर स्वयं तमाशा देखते हैं। उन्हें यह समझना चाहिए कि कोई धर्म छोटा या बड़ा नहीं होता है, केवल अलग-अलग धर्मों में अपने मालिक तक पहुंचने के अलग-अलग मार्ग हैं। यदि हम एक बात आत्मसात कर लें कि सभी का गंतव्य एक ही है तो सांप्रदायिक दंगे बंद हो जाएंगे। इन दंगों से देश की छवि विदेशों में धूमिल होती है और देश की आर्थिक प्रगति रुक जाती है एवं आपस में एक-दूसरे संप्रदाय के प्रति नफरत की भावना पनपती है। इसका ज्वलंत उदाहरण

हम सभी 1984 के दिल्ली के दंगे और तत्पश्चात गुजरात और मुजफ्फर नगर में भड़के सांप्रदायिक दंगों में देख चुके हैं।

हमें अपने देश को विकसित राष्ट्र बनाना है। इसके लिए देश का सभी क्षेत्रों में सशक्त होना आवश्यक है। हमें सभी धर्मों का आदर करते हुए सांप्रदायिक एकता बनाए रखनी होगी। एक-दूसरे के धर्मों और जातियों में सौहार्दपूर्ण वातावरण बनाना होगा और सभी के कंधे से कंधा मिलाकर चलने पर सभी संप्रदायों की उन्नति होगी तथा हम समृद्धशाली बनने का गौरव प्राप्त कर सकेंगे। इस संदर्भ में किसी जाने-माने साहित्यकार की ये चन्द पंक्तियां आज भी हकीकत की कसौटी पर खरी साबित होती हैं :-

दुश्मनों के जेहन में हमको,
प्यार की वस्तियां बसानी हैं !
इस हकीकत को तुम भी मेरी तरह,
मान जाओ, तो कोई बात बने !!

आधार योजना की उपयोगिता

राजेन्द्र कुमार

(लेखक उत्तर प्रदेश राज्य के इलाहाबाद जिला के मूल निवासी हैं, तथा वर्ष 2009 से जनगणना कार्य निदेशालय, असम, गुवाहाटी जो भारत सरकार, गृह मंत्रालय के नियंत्रणाधीन एक स्थानीय कार्यालय है, वहाँ सांख्यिकीय अन्वेषक के पद पर कार्यरत हैं।)

भारत सरकार ने योजना आयोग के अधीन नन्दन नीलकण्ठ की अध्यक्षता में 28 फरवरी, 2009 को भारतीय विशेष पहचान प्राधिकरण का गठन किया। इसका प्रमुख उद्देश्य भारतीय नागरिकों के संबंध में बायोमेट्रिक डेटा के ऑनलाइन डाटा बेस तैयार करना है। यह सार्वजनिक सेवाओं की सुपुर्दगी तथा पहुँच के संबंध में प्रशासनिक समुन्नतिकरण की दिशा में प्रमुख कदम है।

26 अप्रैल, 2010 को विशिष्ट पहचान प्राधिकरण का नया लोगो जारी किया गया, इसे आधार (Aadhaar) नाम दिया गया। इसका डिजाइन आजमगढ़ (उत्तरप्रदेश) निवासी धनेश्वर राय ने तैयार किया है। आधार संख्या का प्रमुख उद्देश्य देश के प्रत्येक व्यक्ति को सिर्फ पहचान उपलब्ध कराता है न कि व्यक्ति की नागरिकता को सिद्ध करता है।

“आधार” को बनवाने के लिए बायोमेट्रिक निशान के तौर पर दोनों हाथों की उंगलियों के निशान के साथ ही नाक को केन्द्रीय रेखा मानकर दोनों आँखों की पुतलियों की दूरी भी हासिल की जा रही है ताकि चेहरे पर दाढ़ी बढ़ाने - घटाने के साथ ही चेहरे में सर्जरी बदलाव के बाद भी किसी व्यक्ति की पहचान की जा सके।

आधार संख्या से कई तरह के लाभ पाने की उपयोगिता है जैसे -

* यह देश की आन्तरिक सुरक्षा में सहायक होगा क्योंकि इससे वाहय घुसपैठियों की आसानी से पहचान सुनिश्चित की जा सकती है।

* सार्वजनिक वितरण प्रणाली के तहत वस्तुओं के सही वितरण को सुनिश्चित करने के लिए

- * एक बेहतर तंत्र की स्थापना हो सकेगी।
- * व्यक्ति की सही पहचान सुनिश्चित करके जालसाजी के रोकने में मदद मिलेगी।
- * सरकारी कार्यक्रमों को लागू करने, गरीबी एवं बेरोजगारी उन्मूलन, सब्सिडी तथा सरकारी योजनाओं का लाभ सही व्यक्तियों तक पहुँचाने में मदद मिलेगी।
- * वित्तीय समावेशन में यह सहायक सिद्ध होगा क्योंकि व्यक्ति को खाता खुलवाने लिए पहचान सिद्ध करने की आवश्यकता नहीं रह जायेगी।
- * आधार संख्या में कुल 16 अंक होंगे जिसमें प्रथम चार अंक आधार का कोड होगा और अंतिम 12 अंक व्यक्ति का कोड होगा।

राष्ट्रीय जनसंख्या रजिस्टर एवं आधार संख्या में संबंध : आधार संख्या NPR का ही एक हिस्सा है। NPR कार्ड में आधार संख्या भी होगी। NPR व्यक्ति के बारे में संपूर्ण जानकारी है, जब कि आधार संख्या पहचान प्रमाण पत्र है। 2011 की जनगणना के अन्तर्गत 15 वर्ष या उससे अधिक आयु वाले हर व्यक्ति का बायोमेट्रिक डाटा और आधार संख्या उपलब्ध कराई जायेगी।

उल्लेखनीय है कि सरकार द्वारा शुरू की गई नकद हस्तांतरण योजना या नकद लाभ योजना पूर्णतया आधार पर ही आधारित होगी।

अतः निष्कर्षतः हम कह सकते हैं कि यदि यह योजना पूरी तरह सफल रही तो तमाम समस्याओं का समाधान स्वयं ही हो जाएगा।

विद्यार्थी जीवन में अनुशासन का महत्व

नोमीना इयाचमीन
वाणिज्य विभाग

अनुशासन - एक ऐसा शब्द है जिससे शायद हम विद्यार्थी बचपन से ही परिचित हैं। मगर यह भी सच है कि विद्यार्थी जीवन, जो जीवन का निर्माणकाल है अनुशासन के साथ गहरा संबंध रखता है। बिना अनुशासन के कुछ बनना या सीखना नहीं है।

किसी भी छोटे बच्चे से अगर पूछा जाए कि उसे कोई शिक्षक पसंद है कि नहीं तो उसका जवाब केवल इस बात पर आधारित होगा कि उस शिक्षक से उसका संबंध कैसा है। यानीकि वह शिक्षक उसको कितना अनुशासित करता है। और यह समस्या केवल छोटे बच्चे के साथ ही नहीं बल्कि बड़ों में भी यह समस्या देखी जाती है स्वयं स्नातक करते हुए बैंगलोर के भारतीय तथा विदेशी छात्रों से मिलकर एक बात का तो साफ पता चल गया कि छात्र कैसे भी हों, अनुशासन के बंधनों से स्वयं को मुक्त कराने की पूरी कोशिश में सदैव लगे रहते हैं। क्योंकि यह एक ऐसा ऐसा पिंजरा लगता है जो सब इच्छाओं को एक बंधन में डालकर

रख देता है। शायद ही ऐसा कोई छात्र हो जिसे अनुशासन से लगाव हो। यह जानते हुए भी कि अनुशासनहीन व्यक्ति मानसिक तथा शारीरिक विकास से वंचित रहता है तथा अनुशासन के अभाव से विद्या पाना कठिन है। छात्रगण अनुशासन को सिर्फ मजबूरी समझते हैं। नई पीढ़ी का यह मानना है कि पुरानी पीढ़ी अपने नियमों को मनवाने की पूरी कोशिश में लगी रहती है। परंतु बढ़ती आधुनिक शिक्षा के कारण इस प्रकार के अनुशासन का पालन करना युवा पीढ़ी के लिए कुछ हद तक कठिन हो जाता है। बड़े हमेशा कहते हैं और सदा कहते रहेंगे कि अनुशासन जीवन में सबसे जरूरी है। समय एक ऐसी शक्ति है जो संसार में हर वस्तु में परिवर्तन लाने की क्षमता रखती है। यह हमें धीरे धीरे जीवन में अनुशासन की आवश्यकता समझाती है। समय स्थान और स्थिति का ध्यान रखते हुए संतुलित व्यवहार करना सीखाता है, अनुशासन।

नीति वाक्य / अमृतवाणी

- ◎ हारना ! किन्तु हार न मानना ही जिंदगी का दूसरा नाम है।
- ◎ अगर बड़ा बनना है, तो पहले छोटे बनो - सुकरात।
- ◎ बड़े बोल कभी नहीं बोलने चाहिए - अज्ञात
- ◎ आप भला तो जग भला - अज्ञात
- ◎ संगीत ईश्वर प्राप्ति की साधना का उत्कृष्ट साधन है।
- ◎ जहाँ चाह, वहीं राह - नेपोलियन।
- ◎ करत-करत अभ्यास के जड़मति होत सुजान।
- ◎ कल करे सो आज कर, आज करे सो अब, पल में परलय होएगी बहुरि करोगे कब - कबीर।
- ◎ कोई भी काम छोटा या बड़ा नहीं होता। अपना काम स्वयं करना चाहिए। - ईश्वर चंद्र विद्यासागर।

- हिन्दी विभाग

डा० ए. पी. जे अब्दुल कलाम

संग्रह- सम्पूकता विश्वास
कला विभाग

डा० अब्दुल कलाम का जन्म 15 अक्टूबर 1931 ई० को भारत के तमिलनाडु राज्य के रामेश्वरम में हुआ था। इनका पूरा नाम डा० अब्दुल पाकीर जैनुलाबदीन अब्दुल कलाम है। इनके पिता श्री जैनुलाबदीन मध्यवर्गीय परिवार के थे। कलाम ने अपने पिता से ईमानदारी, आत्मानुशासन की विरासत पाई और माता से ईश्वर-विश्वास तथा करुणा का उपहार लिया।

कलाम ने 1950 में तिरुचिरापल्ली के सेंट जोसेफ कालेज से बी. एस. सी की परीक्षा उत्तीर्ण की। उन्होंने मद्रास इंस्टीट्यूट ऑफ टेक्नोलॉजी से ऐरीनोटिकल इंजीनियरिंग में उपाधि प्राप्त की। 1958 ई में कलाम डी. टी. डी. एंड पी. मे तकनीकी केंद्र में वरिष्ठ वैज्ञानिक सहायक के पद पर नियुक्त हुए। 1963 से 1982 ई. तक कलाम ने अन्तरिक्ष अनुसंधान समिति में विभिन्न पदों पर काम किया।

सन 1981 के गणतंत्र दिवस के शुभ अवसर पर डा० कलाम को 'पद्म भूषण' से सम्मानित किया गया। भारत सरकार द्वारा 1990 ई. में इन्हें 'पद्म विभूषण' और

1997 ई में भारत के सर्वोच्च नागरिक सम्मान 'भारत रत्न' से सम्मानित किया गया। 25 जुलाई 2002 को डा० कलाम ने भारत के राष्ट्रपति के रूप में शपथ ली। कलाम 'मिसाइल मैन' के नाम से प्रसिद्ध हैं।

27 जुलाई 2015 की शाम मेघालय की राजधानी शिलांग में हृदयघात होने से डा० कलाम का देहान्त हो गया। वे भारतीय प्रबन्ध संस्थान में एक लैकचर दे रहे थे कि अचानक बेहोश हो गए। पूर्व राष्ट्रपति डा० कलाम का अंतिम संस्कार पूरे सैन्य सम्मान के साथ 30 जुलाई, 2015 को सुबह 11 बजे तमिलनाडु के रामेश्वरम नगर में किया गया।

डा० कलाम एक महान वैज्ञानिक होने के साथ साथ गंभीर चिंतक और अच्छे इंसान भी थे। बाल-शिक्षा में विशेष रुचि रखने वाले कलाम की वीणा बजाने का भी शौक था। राजनीति से दूर रहकर भी कलाम राजनीति के सर्वोच्च शिखर पर विराजमान रहे।

नीति वाक्य / अमृतवाणी

- आशावादी हर कठिनाई में अवसर देखता है, पर निराशावादी हर अवसर में कठिनाई खोजता है।
- धर्म, कर्म, काम और मोक्ष का उत्तम साधन है आरोग्य - चरक संहिता।
- क्रोध मूर्खता से प्रारम्भ होता है और पश्चाताप पर समाप्त होता है - पायथोगोरस।
- देशी भाषा का अनादर राष्ट्रीय आत्महत्या है।

बाल-श्रमिक

सिद्धार्थ सिंह
कला विभाग

जिस उम्र में कृष्ण कन्हैया गाय के स्तनों का ताजा दुध पीते थे, उस उम्र में यदि आज का बालक गोबर के उपले बेच रहा हो तो आप क्या कहोगे? जिस उम्र में बच्चे की घी-माखन-मिठाई का भोग करना चाहिए, उस उम्र में उसे होटल की भट्टी सुलगानी पड़े, और जूटे बर्तन धोने पड़े तो आप क्या कहोगे? इसको हम दुर्भाग्य ही कहेंगे कि किसी बालक को श्रमिक बनना पड़े। उसे पेट पालने के लिए मजदूरी करनी पड़े। श्रमिक होना केवल मजबूरी हो सकती है। बाल श्रमिक का बचपन छीन जाता है, उसके सपने मर जाते हैं, जीना उसके लिए बोझ बन जाता है। कानून की दृष्टि से बाल-श्रम अपराध है। किसी बालक को काम में लगाने वाले व्यक्ति को सजा हो सकती है। परंतु

भुखमरी से लाचार बच्चों के सामने सब कानून धरे रह जाते हैं। कानून की परवाह करें तो श्रमिक बालक को भूखे मरना पड़ता है। सरकार के पास ऐसा कोई खाजाना नहीं है कि बाल श्रमिकों को घर बैठे भोजन मिलता रहे? फिर जिनके बच्चों को श्रम करना पड़ता है वे बच्चों को पढ़ाना नहीं चाहते। उन्हें चाहिए दो हाथ कमाने वाले। ऐसे माता-पिता को कैसे समझाए? फिर जिन बच्चों को अपने अशक्त माता पिता को दवा-दारु के लिए कमाना पड़ता है, उनसे आजीविका कैसे छीनें?

ये सारे प्रश्न हमें सोचने के लिए विवश तो करते हैं, परंतु कोई ठोस उत्तर नहीं देते।

नीति वाक्य / अमृतवाणी

- समय प्रत्येक व्यक्ति को महान बनने का अवसर देता है, यह तो व्यक्ति पर निर्भर करता है कि वह उसका लाभ कैसे उठाता है।
- सफलता स्वयं आपके पास चलकर नहीं आएगा, उसके लिए जरूरत है - कठोर परिश्रम, निरंतर अभ्यास और निष्ठा तथा एकाग्रता।
- क्रोध विनाश का मूल है, अतः हमें क्रोध नहीं करना चाहिए। प्रेम से सारा जग जीता जा सकता है।
- सकारात्मक सोच में बड़ी क्षमता होती है अतः नकारात्मक सोच का परित्याग करना अनिवार्य है।
- अहंभाव से उत्पन्न गर्व को त्याग कर मनुष्य सबका प्रिय बन जाता है।
- सच्चा कर्मवीर वही है जो विघ्न-वाधाओं से कभी भी घबराता नहीं।
- सत्य की ओर अग्रसर होने के दो मार्ग हैं - अहिंसा और सकारात्मक भावना - आचार्य तुलसी।
- मानव पूर्णरूप से अहिंसक न बन सके तो कम से कम हत्यारा तो न बने - तुलसी।
- गुरुजनों का अनादर ही उनका वध कहलाता है - भगवान श्रीकृष्ण (महाभारत)
- हम दवाब से अनुशासन नहीं सीख सकते - महात्मा गांधी।
- केवल बुद्धि और ज्ञान द्वारा ही मनुष्य का मनुष्यत्व प्रकट होता है। - प्रेमचंद।

कबीर के दोहे

संग्रहित : सम्पुक्ता विश्वास
कला विभाग

महात्मा कबीर का जन्म ऐसे समय में हुआ, जब भारतीय समाज और धर्म का स्वरूप अंधकारमय हो रहा था। उनका जन्म सन १८४४ में हुआ था। वे भक्तिकाल के महान कवियों में से एक हैं।

उनके कुछ दोहे -

१. सकल जनम शिवपुरी गंवाया।
मरती बार मगहर उठि आया।।
२. अबकहु राम कवन गति मोरा।
तजीले बनारस मति भी मोरा।।
३. जो काशी तन बजे कबीरा।
तो रामै कौन निहोटा।।
४. कहन कबीर सुनहु रे लोई।
हरि बिन राखन हार न कोई।।
५. कबीरां सोई पीर है
जो जोनपर पीर।
जोपर पीर न जानई
सोकाफिर वपोर।।
६. काल करे सो आज कर, आज करे सो अब।
पल में परलय होएगी, बहुरी करेगे कब।।
७. धीरे-धीरे रे मना
धीरे सब कुछ होय
माली सोचे सौ घड़ा
ऋतु आए फल होय

हारना / किन्तु हार न मानना ही जिंदगी का दूसरा नाम है

जुरि दास
प्रवक्ता, हिन्दी विभाग

प्रतियोगिता में हार गए? पर मन से कभी भी न हारे। कहा गया है कि 'मन के जीते जीत है, मन के हारे हार।' जो अपनी हार से निराश हो जाते हैं वे कमजोर मानसिकता वाले होते हैं। हार ही तो जीत की राह दिखाती है। हार ही आगे बढ़ने का सबक सिखाती है तथा हमें जीवन में यही बात मानकर चलना है कि हार के आगे जीत है। जीवन संघर्षमय है तथा कठिनाईयों से भरा है। अतः हमें आशावादी बनकर हार कठिनाई में अवसर देखकर हमेशा सफलता की ओर अग्रसर होना है। यदि हमें हार मिली है तो खोजना होगा उसका कारण और फिर उसका निवारण। यह कभी भी नहीं सोचना है कि अपने अंदर योग्यता नहीं है। यदि लगन है तो सफलता अवश्य मिलेगी। उदाहरणस्वरूप- अमेरिका के पूर्व राष्ट्रपति अब्राहम लिंकन को बचपन में महान लेखकों की किताबें पढ़ने का शौक था। वे चार मील पैदल चलकर पुस्तक लाने जाते थे और उसके सो पन्ने रास्ते में ही पढ़ लेते थे जिसे कहते हैं लगन। ऐसी लगन सभी के पास है लेकिन उसका उपयोग कोई-कोई ही करता है। अतः सभी बच्चों से मेरा आग्रह है कि सब लोग अपने अंदर छिपी हुई प्रतिभा को प्रकट कीजिए तथा सबके सामने लाइए, खूब मेहनत कीजिए, कोशिश कीजिए, मन में सकारात्मक सोच लाने का प्रयत्न कीजिए, दृढ़ संकल्प लीजिए तथा पूरी लगन और निष्ठा के साथ अपने कर्म को

करते हुए अपने माता-पिता की आशा-आकांक्षाओं की पूर्ति करके दिखा दीजिए कि हम भी किसी से कम नहीं हैं। एक बात हमेशा याद रखिए कि

‘लहरों से डरकर नौका पार नहीं होती,
कोशिश करनेवालों की हार नहीं होती।’

तो बच्चों हमेशा आगे ही बढ़ते रहें और नकारात्मक सोच को त्यागकर हमेशा सकारात्मक सोच को अपनाकर अपने जीवन को सुखद बनाइए क्योंकि, सकारात्मक सोच में विशेष क्षमता होती है। अंत में मेरी हार्दिक शुभकामनाएँ आपलोगों के साथ हैं। आपलोग ही इस देश के भविष्य हैं तथा अच्छे कर्मों से अपने मुल्क का नाम रोशन कीजिए।

‘दूर हो मंजिल, रास्ता मुश्किल
चलते जाना रे, ओ बच्चों रे
थम मत जाने रे, बढ़ते जाना रे
बढ़ते जाना रे, ओ बच्चों रे
गम न हो, जो रास्ता है लम्बा
मगर आयेगा रोशन सवेरा
खुशी की राहों में, प्रेम की बाँहों में
चलते जाना रे, ओ बच्चों रे’

“जय हिन्द ! जय भारत माता की जय ”

उड़ान

विकाश पान्डे
चतुर्थ षण्मानिस, इतिहास विभाग

बताना चाहती हूँ अपनी कल्पना की उड़ान,
जताना चाहती हूँ कि मैं भी सपने देखती हूँ।

जीना है मुझे पूरे संसार में
उड़ना है मुझे विस्तृत आकाश में।
बहना है मुझे लहरों के साथ समुद्र में।
लिखना है मुझे जीवन के लम्बे पृष्ठों पर।

इस संकुचित, घबराहट और बंधन से दूर
मैं चाहती हूँ विशाल विस्तृत खुला संसार।
जो दूर हो हर बनावट से।
हर कड़वाहट से,
निस्वार्थ हो जहाँ हर कोई,
आत्मा की सुंदरता मायने रखती हो जहाँ,
हर छोटी बात से मुक्त हो मेरा जहान।
पर संसार यह न समझे,
कि छोड़ दूँगी इसे मैं अधूरा
और न देखूँगी कोई सपना दूजा।।

कल्पना की उड़ान में मैं उड़ती ही रहूँगी,
आशा की नदी सदा बहती ही रहेगी।
इन सपनों को सच्चा रूप देकर ही दम भरूँगी।
दिखलाऊँगी सबको।
कि सपने सदा झूठे नहीं होते।

हमारी राष्ट्रभाषा हिंदी

सम्पूकता विश्वास
कला विभाग

हमारी राष्ट्रभाषा हिन्दी
जो भारतीयता की पहचान को दर्शाती
हिन्दी से है पहचान हमारी
हमसे है पहचान हिन्दी की।
अंग्रेजी के राज में कतराई हिन्दी
पर दूर भगाकर अंग्रेजी का अंधेरा
रौशनी के साथ लौट आई हिन्दी
हमारी हिन्दी !
आज हर नौजवान के जबान पर है अंग्रेजी
पर दिल तो हर किसी का बोले हिन्दी हिन्दी
इसलिए तो है यह हमारी हिन्दी
हमारी हिन्दी
हमारी राष्ट्रभाषा हिन्दी।

दूर घर से चले आये हैं

ललिता कुमारी साह
एकादश कक्ष (कला)

दूर घर से चले आये हैं, दिल में कुछ अरमां लिए,
कई आरजू, कई सपने हैं, इन आँखों ने भी बयां किये।

पूरी कर लूँ हर खबर, ये जिन्दगी की गुजारिश है
पर दिल कहता है कुछ पल तो जी ले खुद के लिए !!

कभी यूँ ही बैठती सोचती हूँ कि, छू लूँ आसमानों की बुलदियों को,
अगले ही पल खयाल आता है, यह मंजर काफी नहीं जमी छोड़ने को।

क्यों छोड़ूँ मैं धरती उस आसमां तक जाने को ?
जब थोड़ा ही परिश्रम काफी है आसमां को धरती पर लाने को।

दूर घर से चले आये हैं ...
अब न पीछे है मुड़ना अब न है कहीं भी झुकना !
मंजिल करीब है, रास्ता सामने है चलने के लिए।

टूटे वो सपने बिखड़ पड़ा है सबकुछ
उन सपनों को है संजोएं हम जिनको हमें पाना है।

होगा हमारा हर सपना पूरा, नहीं, रहेगा मकसद अधूरा !
बस जलाए रखना है दिलों में होसलों का दिया।
दूर घर से चले आये हैं ...

जीवन की कामना

पायल कुमारी राय
एकादश कक्ष (कला)

जीवन की है यही कामना,
हर सुख-दुख में जीएं साथ !

जीने को हम सीखें साथ,
हर दुखों के घटों को
पीए हम एक साथ,

यही कामना जीवन की है,
इस जीवन को जीएं साथ !

साथ जीएं और साथ मरें,
छोटी सी है कामना,

किसी को भी दुख देकर,
न जीना है हमको।

मर जाना है इससे बेहतर,
जीवन की है यही कामना !!

ये किताबें

पूजा बर्मन
एकादश कक्ष (वाणिज्य)

कितनी सुन्दर हैं, ये किताबें ?

सबके मन को भाएं किताबें ।।

जिससे हमें मिलता है, ज्ञान !

जो जीवन भर रहता है, हमारे साथ ।

जिसे पढ़कर हम बनते हैं, एक अच्छे इंसान !!

कितनी सुन्दर है ये किताबें ?

जिनमें हम पढ़ते हैं, कहानियाँ ।

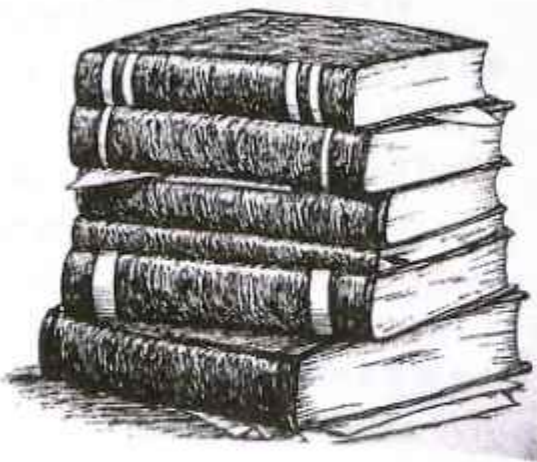
जो न पढ़ें किताबें उसका जीवन है, बेकार ।।

जिसमें हमें मिलती है, जीवन की अनेक सच्चाई ।

यही तो है जीवन का अनमोल धन ।

इसे हमें कभी खोना नहीं चाहिए ।

कितनी सुन्दर हैं, ये किताबें ?

यादें

ललिता कुमारी साह
एकादश कक्ष (कला)

कुछ अधूरी सी यादें, कुछ अधूरे से सपने,
भागती जिंदगी में खो गये जो अपने !
क्या फिर कभी मिलेंगे
जो मिले थे पर हुए न अपने !

कुछ अधूरी सी ख्वाहिश कुछ अधूरे सी रंजीश
भागती जिंदगी की वह पहली वारिश
क्या फिर कभी मिलेंगे ?
जो मिले थे पर हुए न अपने !

कुछ अधूरा सा एहसास, कुछ अधूरे से अल्फाज,
भागती जिंदगी का यह पहला जज्बात
क्या फिर कभी मिलेंगे ?
जो मिले थे पर हुए न अपने !

दोस्ती

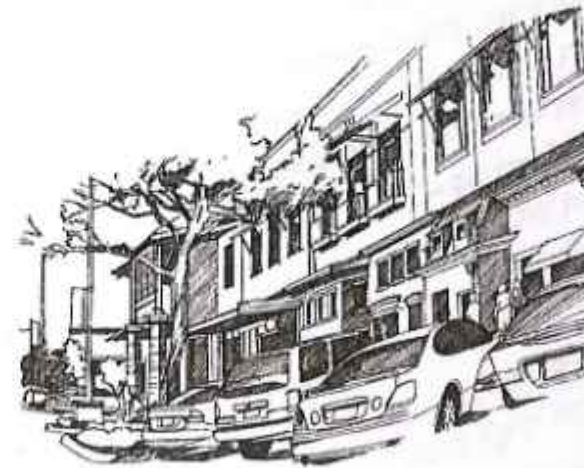
दोस्ती है प्यार का वादा !
दोस्ती से हम बहुत कुछ सीख सकते हैं ।
दोस्ती में तो हम अपनी जान को भी लूटा सकते हैं ।
दोस्ती हमारी हर जनम-जनम में रहेगी ।
दोस्ती से बड़ा इस दुनिया में कुछ नहीं है ।

राजनीति

चाँदनी गिरि
वाणिज्य शाखा

न तुम खार से पूछो, जरा तुम प्यार से पूछो
गुजरता हाल क्या है, विरादय यार से पूछो !
बतायेगा जिंदगी का हाल क्या है ?
बस तुम जरा प्यार से पूछो !!

यह कोई लीडर का साला है,
कोई पेमेंट वाला है, तो कोई
गाँधी टोपी वाला है,
यहां बस इनका ही बोल बाला है ।
यहां बाप बड़ा ना भैया, सबसे बड़ा रुपया !
कमाई है कितनी डोलते नेताजी के बंगले,
और मोटर कार से पूछो,
गुजरता हाल बताएगा, विरादया यार से पूछो
न तुम खार से पूछो, जरा तुम प्यार से पूछो ।

वाह ! गुवाहाटी

ललिता कुमारी साह
एकादश कक्ष (कला)

गुवाहाटी जहाँ हवा भी सोचे, चलूं किधर ए चलूं !
जहाँ बारीश के मौसम में भी गर्मी घमंड करे
ऐसे शहर के लिए कुछ सुबह के. के. की कलम से...
जहाँ पसीना सर से टपकने लगे ।
जहाँ रुमाल भी छोटा पड़ने लगे ।
जहाँ ए सी (A.C) की हमेशा याद सताये ।
जहाँ आईस्क्रीम की याद आए ।
जहाँ गर्मी से शरीर उबलने लगे ।
जहाँ ट्रैफिक से दम निकलने लगे ।
जहाँ जिंदगी कतरे में लगने लगे ।
गुवाहाटी है उस शहर का नाम दोस्तों,
मगर फिर भी सुन्दर है गुवाहाटी दोस्तों ।

विद्या का भंडार दिसपुर कॉलेज

पायल कुमारी राय
एकादश कक्ष (कला)

दिसपुर महाविद्यालय

सम्पृक्ता विश्वास
कला विभाग

दिसपुर कॉलेज जहाँ हैं प्राकृतिक भंडार सुनहरा-सा
चारों तरफ हरियाली ही हरियाली
जहाँ करते हैं मुकाम लोग हासिल
जहाँ एक नई सोच आती है, जहाँ सबका मन
सपनों की उड़ान भरता है, जहाँ उड़ते परिन्दों की
तरह लोग उड़ते हैं
ऐसी एक जगह जहाँ विद्या का भंडार है,
जहाँ रोज सीखते हैं हम कुछ नया
जहाँ मन उड़ता है, जहाँ मन भागता है, उन
सपनों के पीछे, जो चाँद की तरह चमकतो हैं,
जिनके मन में हमेशा हौसला बुलंद है,
और उड़ान भरने की देर है,
विद्या का भंडार जहाँ यहाँ मिलती शिक्षा सबको
हैं श्रद्धा भाव उनका,
प्राकृतिक सौन्दर्य से भरा महाविद्यालय हमारा।

मेरा दिसपुर महाविद्यालय सबसे सुन्दर,
सबसे प्यारा।
हमें यहाँ ज्ञान मिलता
जिसकी हमें है आशा।
हमने यहाँ खेल-कूद, सब सीखा है।
सिखाते नृत्य की अभिलाषा हमें
वो दे जाते, साथ ना टूटे कभी हमारा इसका।
मेरा दिसपुर महाविद्यालय
सबसे सुन्दर सबसे प्यारा।।
इसकी सुन्दरता न कम हो कभी और
यहाँ के शिक्षक प्यारे हैं सभी।।
साथ न छूटे कभी हमारा इसका
मेरा विद्यालय सबसे सुन्दर सबसे प्यारा।
यहाँ के बाग-बगिचों की सुन्दरता,
सबके मन को भाते।
हमें बार-बार अपनी तरफ
खींच लाते।
मेरा दिसपुर महाविद्यालय सबसे
सुन्दर सबसे प्यारा।
साथ न छूटे हमारा तुम्हारा।

वीर बालक

जुरि दास
प्रवक्ता, हिन्दी विभाग

आगे बढ़ो, हे वीर बालक !
तुम हमेशा आगे ही बढ़ते जाओ !!
अपने पथ की पहचान कर लो।
तुम किसी से डरो नहीं,
चाहे वो जितना ही
भयंकर या बली हो !!
काँटों में खिलकर भी तुम
हँस-हँसकर जीना सीखो
हटो नहीं, डटो वहीं !
आगे बढ़ो, हे वीर बालक !
तुम हमेशा आगे ही बढ़ते जाओ !!
अपने देश को तुम
प्राणों से भी अधिक प्यार करो।
अपने देश के लिए,
अपनी मातृभूमि के लिए,
कुछ तो भलाई का काम करो !
चाहे तुम्हें जितना भी,
मुसीबतों का सामना करना पड़े,
आगे बढ़ो, हे वीर बालक !
तुम हमेशा आगे ही बढ़ते जाओ !!

हे बालक ! तुम हमेशा खुश रहो,
सुख-दुख दोनों समय एक समान रहो !!
संघर्ष का सामना करना सीखो।
अपने मन में जाति-भेद का भाव न रखो,
हरेक धर्म को समान रूप से स्वीकार करो।
इंसानियत को अपनाते हुए
मानव सेवा करना सीखो
इंसाफ के तराजू को अपनाओ,
क्योंकि इसी का नाम है असली धर्म।
हमेशा सत्य की राह को अपनाओ
तथा उसी पर अग्रसर रहो।
धर्माडम्बर के खण्डहर पर
करोगे तुम पद-प्रहार !
भ्रष्टाचार का करोगे नामोनिशान !
निर्माण करोगे तुम,
मानवता के पावन मंदिर !
अपने देश में गढ़ोगे रामराज
आगे बढ़ो, हे वीर बालक !
तुम हमेशा आगे ही बढ़ते जाओ !!

क्या यही जिंदगी है ?

प्रिन्स कुमार
वाणिज्य विभाग

शाम का वक्त था। करीब 5-30 बजे होंगे। सुबह की बारीश के बाद मौसम काफी सुहाना लग रहा था। मैं नाई की दुकान पर अपने बाल कटवाने गया, दुकान पर भीड़ थी। इसलिए मुझे इंतजार करना पड़ा। मैं दुकान के बाहर रखी बेंच पर बैठ गया। दुकान के सामने एक पुलिस स्टेशन था। वहाँ पुलिस के जवान खड़े थे। उनके बगल में एक दुकान के सामने चार-पाँच अमी के जवान भी खड़े थे। गाड़ियों की ध्वनि से वातावरण मानो गरज रहा है। तभी स्टेशन के आंगन से एक बुढ़ी औरत कांपते हुए बाहर आई। उसके एक हाथ में झाड़ू और दूसरे हाथ में एक छोटी प्लास्टिक की बाल्टी थी। उसकी उम्र लगभग 60-65 साल के बीच में होगी। बेचारी को इस उम्र में भी काम करना पड़ रहा है। वह कभी झाड़ू लगाती तो कभी बाल्टी लेकर रास्ते के किनारे से कचड़े को साफ करती और तो कभी पुलिस वाले के लिए चाय लाती। जो पुलिस वाले गेट पर खड़े थे वे तो उसे कभी इधर बुलाते तो कभी उधर और वह दौड़ी-दौड़ी उनके पास जाती भाग-भाग कर पूरी तरह से थक गई थी। पर न जाने वह इस तरह क्यों काम कर रही है। मुझे यह सब देख कर उस पर दया आ गई। मुझसे रहा न गया और मैं पुलिस चौकी के बाहर खड़े पुलिसवाले से पूछने गया तो मुझे पता चला कि जो बुढ़ी इतने सारे काम कर रही है उसका इस दुनिया में और कोई नहीं है, सिवाय उसके आठ साल के पोते के। बेटा तो रेल हादसे में मर गया। और बहू ने अपने पति के गम में खुदखुशी करली, बेचारी बुढ़िया अब करे तो करे क्या। खाने के लिए घर में कुछ नहीं। होता भी कैसे बेटे के मरने के बाद घर में कमाने वाला पेट पालने वाला कोई नहीं था। सुबह होते ही पोता खाने को मांगता। बुढ़िया दिन भर लोगों के घर छोटे-मोटे काम करती और शाम को यही कोई दो तीन रोटियां लोगों के घर से मांगकर लाती और दोनों मिल बाट कर खाते। जैसे-तैसे वो दोनों अपने जीवन का निर्वाह कर रहे थे। एक दिन अचानक घर के मालिक ने घर खाली करने को कह दिया। यह सुनते ही बुढ़िया चौंक रह गई मानो उस पर बिजली गिर गई हो। सर के ऊपर से छत छीनने सी नौबत आ गई अब वह जाए तो जाए कहाँ। कहाँ रहेगी, क्या करेगी यह सोच कर वह पगली जैसी हो गई थी। अगर वह अकेली होती तो कहीं भी अपना गुजारा कर लेती पर उसके साथ उसका छोटा सा पोता भी तो था। उसके कम्पाउण्ड में एक पुलिसवाला भी था। उसे उस बुढ़िया पर दया आ गई। वह बुढ़िया को ले गया। वहाँ छोटी सी झोपड़ी थी। उसी में उसे रखने का तय हुआ। यह तय हुआ कि उसे ३०० रु मिलेंगे घर भाड़ा नहीं देना होगा पर उसे वहाँ की साफ-सफाई और दूसरे घरेलू काम करने होंगे। तभी दुकान से नाई ने आवाज लगाई। सुनो तुम्हारी बारी है, जल्दी आओ। और मैं बाल कटवाने चल दिया। उससे हमें सिख मिलती है कि दुनिया में चाहे कितनी भी मुश्किलें हो भगवान सबकी सुनता है। वह अगर सारे दरवाजे बंद कर देता है तो कहीं कहीं एक खिड़की जरूर खोल देता है।

प्र
ति
बे
दन

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

মোৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যি সকল প্ৰথিতযশা দূৰদৰ্শী ব্যক্তিৰ অক্লান্ত পৰিশ্ৰমৰ মাজেৰে উত্তৰ পূবৰ গুৱাহাটীৰ মাজমজিয়াত উচ্চ মানৰ শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ 'দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়' গঢ় লৈ উঠিছে, সেই সকল অজান বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ আৰু লগতে সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালৰ সকলোলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সুযোগ পাই। ছাত্ৰ একতা সভাৰ অন্য সদস্য সকলৰ সহযোগত পাঁচ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ বৰ উলহ-মালহেৰে পাই আমি নিজকে গৌৰৱবোধ কৰিছোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰা হৈছিল য'ত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে শ্ৰীযুত নিতুমণি শইকীয়া উপস্থিত থাকে। ইয়াৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত সৰস্বতী পূজা বৰ উলহ মালহেৰে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাগুৰু সকলে বীণাপানিৰ চৰণত একান্ত ভক্তিৰে পুষ্পাঞ্জলি অৰ্পণ কৰে।

বিগত বছৰৰ ২৮ আগষ্টৰ দিনা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিবস বৰ উলহ মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়। ইয়াৰ কিছুদিন পিছত নৱাগত আদৰ্শ সভা অনুষ্ঠিত কৰি নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহাবিদ্যালয়লৈ আদৰ্শ জনোৱাৰ সুযোগ পাই। দিনযোৰা কাৰ্যসূচীৰে নৱাগত আদৰ্শ সভা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হৈছিল। অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে শ্ৰীযুত অংকুৰ ডেক। উক্ত অনুষ্ঠানটি বৰ সুন্দৰকৈ অনুষ্ঠিত হৈ যায়। তাৰ বাবে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা ছাব-বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ থাকিল।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন প্ৰকাৰে দিহা-পৰামৰ্শ প্ৰদান কৰি মোক সহায় কৰা বাবে শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীক মই আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। মই মোৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীয়ে বিভিন্ন প্ৰকাৰে সহায় আগবঢ়োৱা বাবে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছোঁ আৰু 'অৰুণ'ৰ দীৰ্ঘজীৱন কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।

অৰুণজ্যোতি বৰা

উপ-সভাপতি

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/170

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমী আইৰ অস্তিত্ব বন্ধাৰ্হে যিসকল বুকুৰ কেঁচা তেজ ঢালি জননীৰ হৈ প্ৰাণ আহুতি দি মাতৃভূমিক বন্ধা কৰি থৈ গ'ল, সেই আমাৰ শহীদসকলৰ পবিত্ৰ আত্মালৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত তথা অশ্ৰুভৰা অঞ্জলি যাচিলোঁ। লগতে সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত কৰিলে তেওঁলোক সকলোকে মই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ তথা অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সমূহ ছাব-বাইদেউসকললৈ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

মই ১০/১১/২০১৪ তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। তাৰ কেইদিনমানৰ পিছতে মই মোৰ প্ৰথমকাৰ্য হিচাপে বিগত বছৰৰ দৰে এইবছৰো ২৭ জানুৱাৰীৰ পৰা ৩১ জানুৱাৰী, ২০১৫ লৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ অৰ্থে উলহ-মালহেৰে 'বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ আয়োজন কৰিছিলোঁ। ২৭ জানুৱাৰী তাৰিখে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আৰম্ভণিৰ দিনা ৰাতিপুৱা ৮-৩০ বজাত পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহাশয়ে। তাৰ পিছত শহীদ তপন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউৰে। ইয়াৰ পিছত খেল-পথাৰ উদ্বোধন কৰে অসম গৌৰৱ এভাৰেষ্ট শৃংগ বিজয়ী শ্ৰীযুত মনীৰ কুমাৰ ডেকাদেৱে। উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ লগে লগে 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ লগত সংগতি ৰাখি বিভাগীয় সম্পাদক-সম্পাদিকাসকলে বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহ আৰম্ভ কৰে। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ অন্তিম দিনা ৩১ জানুৱাৰী তাৰিখে সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে বিশিষ্ট তবলা বাদক শ্ৰীযুত সূৰ্য্য গোস্বামীয়ে। ইয়াৰ পিছত ঠিক ১২ বজাৰ লগে লগে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ খেলসমূহত শীৰ্ষ স্থান দখল কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহক বঁটা বিতৰণ কৰা হয়। উক্ত সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অসমৰ জনপ্ৰিয় নিজউ চেনেল "প্ৰতিদিন টাইম"ৰ মুখ্য সম্পাদক শ্ৰীযুত নিতুমণি শইকীয়াদেৱ।

২৫ জানুৱাৰী, ২০১৫ তাৰিখে প্ৰতি বছৰৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অতি উলহ-মালহেৰে সৰস্বতী পূজা উদ্‌যাপন কৰা হয়। পূজা-অৰ্চনা, নাগাৰা নাম আদি পবিত্ৰ কৰ্মৰাজিৰে আমি এই দিনটো উদ্‌যাপন কৰিছিলোঁ। পূজাৰ শেষত প্ৰসাদ বিতৰণ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীসকলক লঘু আহাৰ প্ৰদান কৰা হয়। দেৱী প্ৰতিমাৰ আগত আমি সাষ্টাংগে প্ৰণিপাত জনাই কামনা কৰিছিলোঁ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু ইয়াৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱন জ্ঞানৰ প্ৰভাৱে ধন্য হওঁক বুলি।

সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছদিনাখনেই আমি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য তথা সদস্যাই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ গৈছিলোঁ। সাক্ষাৎৰ লগতে অধ্যক্ষ মহোদয়ে আমাক মহাবিদ্যালয়খনৰ সমস্যাবোৰৰ বিষয়ে অৱগত কৰায়। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ কোঠাৰ ওচৰত এটা অভিযোগ বাক্স লৈ ভালেমান কথা আলোচনা কৰিছিলোঁ। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মহাবিদ্যালয়খনক লৈ সৃষ্টি হোৱা (Complaint Box) বহুওৱাৰ পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিলোঁ, যাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মহাবিদ্যালয়খনক লৈ সৃষ্টি হোৱা প্ৰতিটো সমস্যা সমাধান কৰাত ছাত্ৰ একতা সভাই চেষ্টা কৰিব পাৰে।

আমি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসমূহে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কেইদিনমান পাছতে মহাবিদ্যালয়ত এটি চাফাই অভিযান চলাওঁ। এই অভিযানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ পৰা আমি ভালেখিনি সহায় পাই। মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ প্ৰত্যেকজন সদস্যই আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই পদক্ষেপৰ শলাগ লয়। আমাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত ট্ৰেফিক আইনসমূহ মানি চলাৰ বাবে সজাগতাৰ হেতু মহাবিদ্যালয়ত এখন বিশেষ বৈঠকৰ আয়োজন কৰা হয়। বৈঠকত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে নিমন্ত্ৰণ জনাই অনা হয় অসম অৰক্ষীৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়/171

যান-বাহন শাখাৰ ডি.চি.পি. (DSP) প্ৰণৱজ্যোতি গোস্বামী দেৱক। তেখেতে ট্ৰেফিক আইনসমূহ মানি চলাব ক্ষেত্ৰত যথেষ্টখিনি বহুমূলীয়া বক্তৃতা দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আগুত কৰে।

১৫ আগষ্ট, ২০১৫ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ লগতে একাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে লগ হৈ স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপন কৰে। স্বাধীনতা দিৱসৰ পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে। ইয়াৰ পিছতে ড° অমৰ শইকীয়া মহাশয়ে তেখেতৰ বহুমূলীয়া বক্তৃতা দাঙি ধৰে। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ উপৰিও শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যই বক্তৃতা প্ৰদান কৰে। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ 'NCC' গোটো তেখেতসকলৰ প্ৰশিক্ষণৰ কিছু আভাস দিয়ে।

১৬ আগষ্ট, ২০১৬ তাৰিখে ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰচেষ্টাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে 'নিউজ লাইভ'ৰ জনপ্ৰিয় অনুষ্ঠান 'দেওবৰীয়া আড্ডা'ৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ছাত্ৰীসকলৰ সহায়-সহযোগিতা এই ক্ষেত্ৰত লেখত ল'বলগীয়া। উক্ত অনুষ্ঠানৰ মাধ্যমেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ নিজৰ প্ৰতিভাক সুন্দৰ ৰূপত উপস্থাপন কৰে।

ইয়াৰ পিছতে ২০ আগষ্ট, ২০১৫ তাৰিখে দিনযোৰা কাৰ্য্যসূচীৰে 'নৱাগত আদৰ্শ সভা'ৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্ত সভাৰ প্ৰথম কাৰ্য্যসূচী অনুসৰি মহাবিদ্যালয়ৰ পতাকা উত্তোলন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া মহাশয়ে। আইব অস্তিত্ব বক্ষাৰ্থে প্ৰাণঘটি দিয়া বীৰ শহীদ সকলৰ আত্মাৰ শান্তিৰ বাবে শহীদ তৰ্পণ কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা বাইদেউৱে। ইয়াৰ পিছতে অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া মহাশয়ে নেতৃত্বত এখন মুকলি সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। মুকলি সভাত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে 'গবিন্দী'ৰ জ্যেষ্ঠ উপসম্পাদক শ্ৰীযুত অংকুৰ ডেকাই। সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান উদ্বোধন কৰে বিশিষ্ট অভিনেতা শ্ৰীযুত দুলাল বেজবৰুৱাই।

ইয়াৰ কিছুদিন পিচতে ২৮ আগষ্ট, ২০১৫ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তত্ৰিংশতম্ প্ৰতিষ্ঠা দিৱসটি অতি উল্হ-মাননীয় উপাধ্যক্ষ ড° নন্দিনী বৰুৱা বাইদেউ। উক্ত প্ৰতিষ্ঠা দিৱসত নিৰ্দিষ্ট বক্তা হিচাপে উপস্থিত থাকে 'আমাৰ অসম'ৰ সম্পাদক শ্ৰীযুত প্ৰশান্ত ৰাজগুৰুই।

মই নিজকে ভাগ্যবান বুলি ভাবো কাৰণ মোৰ কাৰ্য্যকালত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত 'NAAC' এ পদাৰ্পণ কৰিছিল। সেই সময়ছোৱাত আমি অধ্যক্ষ মহোদয় তথা মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি, মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবৃন্দ তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দই যথেষ্ট সহযোগিতাবে তেওঁলোকৰ আগত মহাবিদ্যালয়খন উপস্থাপন কৰে আৰু তেওঁলোকৰ তিনিদিনীয়া পৰ্যবেক্ষণৰ পিছত আমি 'B' Grade পাবলৈ সক্ষম হওঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ছোৱা সুকলমে চলাই নিয়াৰ বাবে মোৰ প্ৰতিটো পদক্ষেপতে দিহা-পৰামৰ্শ দি সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰ, উপাধ্যক্ষ ড° নন্দিনী বৰুৱা শৰ্মা বাইদেউ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ আৰু সমূহ শিক্ষাওকলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত বৈ যোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়াৰ ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। শেষত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি আৰু 'অৰুণ'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা।

হিবকজ্যোতি বৰ্মন
সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে নিজৰ প্ৰচেষ্টা আৰু নিঃস্বার্থ সেৱাৰে মহাবিদ্যালয়খনক এখন জাকত জিলিকা তথা উন্নত মানদণ্ডৰ মহাবিদ্যালয় হিচাপে গঢ়ি থৈ গৈছে আৰু অসমী আইব হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া চিৰ নমস্কাৰ বীৰ শহীদ সকলৰ প্ৰতি সহস্ৰ প্ৰণাম আৰু অশ্রু অঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছো।

২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে সমূহ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ মই গ্ৰহণ কৰো ১০/১১/২০১৪ তাৰিখে। সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে মোৰ প্ৰথম গুৰু দায়িত্ব হয় মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতীপূজা খন সুকলমে চলাই নিয়া। শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজাখন যোৱা ১০ মাঘ (ইং ২৫ জানুৱাৰী, ২০১৫) তাৰিখে দেওবাৰে আমাৰ বিদ্যালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত বৰ উলহ-মালহেৰে উদ্‌যাপন কৰা হয়। উক্ত পূজাখন আয়োজন কৰোঁতে মোক আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া দেৱৰ লগতে মোৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীখণেন চন্দ্ৰ বড়ো ছাৰ, ড° জ্যোতিৰ গোস্বামী ছাৰ, লগতে আমাৰ উপ-সভাপতি অৰুণ বৰা, সাধাৰণ সম্পাদক হিবক জ্যোতি বৰ্মন, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যবৃন্দৰ লগতে মোৰ মৰমৰ বন্ধু-বান্ধৱ সকলে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বাবে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

ইয়াৰ পাছত ৩১/০১/২০১৫ তাৰিখৰ পৰা অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱেশ দুৱাৰ নিৰ্মাণ কৰা কাৰ্য্য মোৰ হাতত পৰে। এই কাৰ্য্য মই সুকলমে সম্পাদন কৰো। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক সপ্তাহৰ মাজত বিভিন্ন কাৰ্য্যসূচীত আমাৰ আন সম্পাদকক সহায় কৰো। তাৰোপৰি ২০/৮/২০১৫ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা নৱাগত আদৰ্শ সভা আৰু ২৮/৫/১৫ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস আৰু আন আন কাৰ্য্যসূচীত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি থকা মোৰ দায়িত্ব সম্পাদন কৰো।

শেষত মোৰ কাৰ্য্যকালত মোক বিভিন্ন পৰামৰ্শ আৰু মোৰ ভুল-ভ্ৰান্তিৰোৰ আঙুলিয়াই দি সূচাবলৈ মোৰ দায়িত্ববোৰ পালন কৰি নিয়াত সহায় কৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ে মাননীয় ড° অমৰ শইকীয়া লগতে সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে। তেওঁলোকৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। লগতে আমাৰ বিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু সহায় আগবঢ়ায় মনোজ দা, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য বৃন্দ, মোৰ বন্ধু-বান্ধৱ - ৰবীন্দ্ৰ, ছাহিদ, শ্বেহনাজ, আদিলৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

বভ্ৰেশ্বৰ কুৰ্মি
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মই ১১/১১/২০১৪ ইং তাৰিখে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰো। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত সকলোৰে সহায় সহযোগিতাত মই মোৰ কৰ্তব্যবোৰ পালন কৰি গৈছিলো। সম্পাদকৰ দায়িত্বত থকা সময়ছোৱাত বহু ক্ষেত্ৰত সফলতা পাইছো আৰু লগতে অজানিতে কৰা ভুলবোৰৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত উদ্বোধক হিচাপে বিশিষ্ট লোক শিল্পী (তবলা বাদক) শ্ৰীযুত সূৰ্য্য গোস্বামী আদৰ্শ জনোৱাটো এক উল্লেখযোগ্য কৰ্ম আছিল। একেদৰে নৱাগত আদৰ্শ সভাৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ উদ্বোধক হিচাপে বিশিষ্ট অভিনেতা শ্ৰীযুত দুলাল বেজবৰুৱাক আমন্ত্ৰণ কৰি অনাটো মোৰ কাৰ্যকালৰ আন এটা উল্লেখনীয় দিশ আছিল।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে এই বৰ্ষত সাংস্কৃতিক বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি সফলতা অৰ্জন কৰে। শিলপুখুৰীত অৱস্থিত 'দীপক সংঘ'ৰ সমবেত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ, 'কে.চি. দাস কমাৰ মহাবিদ্যালয়'ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় খগেন মহন্তৰ গীতৰ প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ, 'কটন মহাবিদ্যালয়'ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় বৰগীত প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ, 'গাৰ্চ পলিটেকনিক মহাবিদ্যালয়'ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ মহাবিদ্যালয় বৰগীত ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতাত এটা সোণৰ পদক লাভ কৰে। তদুপৰি গুৱাহাটী আন্তঃ মহাবিদ্যালয় সংগীত প্ৰতিযোগিতাত তিনিটা ব্ৰঞ্জ আৰু এটা ৰূপৰ পদক লাভ কৰে। ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত শ্ৰেষ্ঠ কণ্ঠ শিল্পীৰ বঁটা লাভ কৰে স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰী নিবেদিতা বৈশ্যই।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত মোৰ প্ৰতিটো কামতে নানা ধৰণৰ দিহা-পৰামৰ্শ, সহায় সহযোগিতাৰে ধন্যবাদ জনোৱাৰ লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়ালৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

বিপুল দাস
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে চিৰ নমস্ অসমী আইৰ ভাষা-সংস্কৃতি আৰু জাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে অসম আন্দোলনৰ সময়ত যিসকল মহান বীৰে নিজৰ প্ৰাণ আহুতি দি স্বহীদ হ'ল সেই ব্যক্তিসকললৈ মোৰ ভক্তিভাৱা অঞ্জলি যাচিছো। প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে সেইসকল পূজনীয় ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধা কৰিছো যিসকল ব্যক্তিৰ অশেষ প্ৰচেষ্টা, গভীৰ আত্মবিশ্বাস আৰু সাহসৰ ফলশ্ৰুতিত আজি আমাৰ মাজত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এটা অপূৰ্ব শিক্ষা অনুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিছে।

২০১৪-১৫ বৰ্ষত সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই ২৭/০১/২০১৫ তাৰিখৰ পৰা ৩১/০১/২০১৫ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হোৱা বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ লগতে যোৱা ০৫/০৮/২০১৫ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা আদৰ্শ সভাত কৰিবলগীয়া দায়িত্বখিনি সুকলমে সম্পন্ন কৰো। এই কামত মোক সকলো দিশতে সুপৰামৰ্শ দি আগুৱাই নিয়াত মোৰ তদাৱধায়িকা শ্ৰীমতী ভাস্কৰী বৰুৱা বাইদেউক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। ইয়াৰ লগতে ২৫/০২/১৫ তাৰিখৰ পৰা ২৭/২/২০১৫ তাৰিখলৈ Zaloni নামৰ এক Softwear Company ৰ সহযোগত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় আৰু গোপাল বড়ো উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৈতে মিলি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সম্মুখৰ আৱৰ্জনা চাফা কৰা হয় আৰু সজাগতা অভিযান পালন কৰা হয়।

আমাৰ সৌভাগ্য যে আমাৰ কাৰ্যকালতে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত NAAC আহে। NAAC অহা কাৰণে আগতিয়াকৈ অৰ্থাৎ ৮/৮/২০১৫ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ আশে-পাশে থকা আৱৰ্জনা চাফা কৰা হয়।

অৱশেষত এই প্ৰতিবেদনৰ দ্বাৰা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মীবৃন্দ লগতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱ, দাদা, বাইদেউ (বিশেষকৈ মোৰ সহপাঠী অৰুণ, ববীন্দ্ৰ, শ্বেহনাজ, জীতেন্দ্ৰ, মনোজ দা, ৰাজীৱ দা, ছাহিদ, হিৰক, টুইনকেল, তুষা আৰু সুপ্ৰভা) আদি সকলোলৈ অশেষ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

বভ্ৰেশ্বৰ কুৰ্মি
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সমূহ দিশপুৰীয়ান আৰু 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে দেশৰ স্বাধীনতা তথা জাতিৰ অস্তিত্ব বক্ষা কৰাৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বাৰ শহীদ সকলক প্ৰণাম জনাই শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰি মোৰ সাহিত্য সম্পাদিকাৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনখন আৰম্ভ কৰিলোঁ।

২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ পদটিৰ বাবে মোক যোগ্য মনোনীত কৰাত পূজনীয় অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচক মণ্ডলীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সাহিত্য সমাজ বা জাতিৰ দাপোন স্বৰূপ। সাহিত্যৰ জৰিয়তে এটা জাতিৰ স্বভিমান প্ৰতিফলিত হয়। ২০১৪ চনৰ ১০ নবেম্বৰত এনে এটি বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে মই দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। এই বিভাগটোৰ দায়িত্ব লৈ কিমান দূৰ সফল হ'ব পাৰিছোঁ সেয়া আপোনা সৰব বিচাৰ। পদ গ্ৰহণৰ পিছৰ পৰা এই মুহূৰ্তলৈ বহুতো ক্ষেত্ৰত সফলতা পাইছোঁ আৰু কিছু ক্ষেত্ৰত ব্যৰ্থতাই মোক চুই গৈছে। পৰিকল্পনা অনুযায়ী সকল হোৱা বাবে গৌৰৱান্বিত হৈছোঁ আৰু ব্যৰ্থতাৰ বাবে আপোনা সৰব ওচৰত কৰাৰোঁ ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। কিয় ব্যৰ্থতাই মোক চুই গ'ল তাৰ উত্তৰ পোৱা নোপোৱাৰ দোমোজাতো বৈ গ'ল।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে ২০১৫ চনৰ ২৭ জানুৱাৰীৰ পৰা ৩১ জানুৱাৰীলৈ পাঁচ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে উদ্বোধন কৰা 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ প্ৰথম দিনটোতে একাংশ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লিখনৰে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'প্ৰেৰণা'খন সাজি উলিয়াই বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ প্ৰবক্তা ড° পূৰ্ণ ভট্ট ছাৰৰ দ্বাৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা খন উন্মোচন কৰিবলৈ সফল পৰা অন্যান্য অনুষ্ঠান সমূহ সকলমে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ ভিতৰত আছিল - (ক) সাধুকোৱা প্ৰতিযোগিতা, (খ) সাহিত্য বিষয়ক বক্তৃতা, (গ) সম্পাদকলৈ চিঠি, (ঘ) কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা।

প্ৰতিযোগিতা সমূহত বিচাৰকৰ আসন গ্ৰহণ কৰি প্ৰতিযোগিতাৰ সৌষ্ঠব বঢ়োৱা ড° মালবিকা ভট্টাচাৰ্য্য বাইদেউ, ধীৰা দাস বাইদেউ, ত্ৰিবেণী বৰকটকী বাইদেউ আৰু মনমিতা শৰ্মা বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কাৰ্যকালৰ শেষৰফালে ২০১৫ চনৰ ২২ আগষ্টত অনুষ্ঠিত হোৱা নবাগত আদৰ্শ সভাত 'প্ৰেৰণা'খন আকৌ নকৈ সাজি উলিয়াই অধ্যক্ষ মহোদয় ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰৰ দ্বাৰা উন্মোচন কৰিবলৈ পাই যথেষ্ট সুখী হৈছোঁ। এই বিনিমিত শলাগ ল'ব লাগিব মোৰ তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা ছাৰৰ। সাহিত্য বিভাগৰ সকলো কাম সহজ সাধ্যকৈ চলি প্ৰাক মুহূৰ্ততে মোক দিহা পৰামৰ্শৰে মোক উপকৃত কৰোৱা অজিত প্ৰসাদ শৰ্মা ছাৰলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ ড° বীণা চৌধুৰী বাইদেউ আৰু ড° নমিতা ডেকা বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শৰে উপকৃত কৰা ড° জয়জ্যোতি গোস্বামী বাইদেউ, প্ৰাক্তন সম্পাদিকা ৰিকি কলিতা আৰু বৰ্তমানৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক বত্ৰেশ্বৰ কুৰ্মীলৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। মোৰ প্ৰাক্তন সম্পাদিকা ৰিকি কলিতা আৰু বৰ্তমানৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক বত্ৰেশ্বৰ কুৰ্মীলৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ যোৱা এটা বছৰ বিভিন্ন অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰা এবুৰু স্মৃতি লাগিছে। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আৰু 'অৰুণ'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ -

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

নয়না কলিতা

সাহিত্য বিভাগৰ সম্পাদিকা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সুকুমাৰ কলাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই 'অৰুণ'ৰ পৰিয়ালবৰ্গলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষা গুৰু তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে ২০১৪-১৫ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচন কৰাৰ বাবে সকলোকে ধন্যবাদ জনালোঁ। মই মোৰ আৰম্ভণিতে পাওঁ সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ সকলো দায়িত্ব আৰু লগতে বিগত বছৰৰ দৰে ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কামসমূহ কৰিব পাই মই নতুন আনন্দিত হৈছিলোঁ। কিন্তু পোন প্ৰথমে মোৰ এই দিশটোৰ ওপৰত বিশেষ একো জ্ঞান নাছিল যদিও সম্পাদিকাৰ সকলো দায়িত্ব হাতত লৈ জ্ঞান অৰ্জন কৰিব পাৰিছিলোঁ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ সকলো কাৰ্যসূচী চলাইছিলোঁ।

মোৰ কাৰ্যসূচী সমূহ চলাই নিয়াত সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়িকা অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া বাইদেউৰ পৰা মই যথেষ্ট সহায় পাইছিলোঁ, তদুপৰি মোৰ কাৰ্য-কালত অজয় দাদা, মানৱ, অনামিকা বা আৰু অপৰাজিতা বা আৰু লগতে বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ পৰা যথেষ্ট দিশত সহায় পাইছিলোঁ। তাৰ বাবে মই সকলোকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ কামৰ বাবে বিভিন্ন দিশত দিহা পৰামৰ্শৰ বাবে অনুৰাধা বৰুৱা শইকীয়া বাইদেউ তথা মোক সহায় কৰা সকলোৰে আগত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। তেওঁলোকে দিয়া সহায়-সহযোগিতাৰ বাবে মই মোৰ দায়িত্ব থিনি সুকলমে কৰিব পাৰিলোঁ। সদৌ শেষত মই মোৰ কাৰ্য কালত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। লগতে মই ছাত্ৰ-একতা সভা তথা দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মই মোৰ সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

জয় আই অসম।

লিজা মেধি

সুকুমাৰ কলাৰ সম্পাদিকা

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

পোন প্ৰথমতে দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা ও শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় 'ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে নিৰ্বাচন হোৱাৰ বাবে মই সমূহ দিশপুৰীয়ানলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি মই 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' উদ্‌যাপনত বিভিন্ন খেল অনুষ্ঠিত কৰো। এই লঘু খেল প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ প্ৰতিযোগিলৈ মোৰ তবফল পৰা আন্তৰিক অভিনন্দন যাছিলোঁ।

শিক্ষাৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংশ খেল-ধেমালিৰ সৈতে জড়িত হৈ মই নিজকে গৌৰৱান্বিত অনুভৱ কৰো। মহাবিদ্যালয়ৰ খেল-ধেমালিৰ ক্ষেত্ৰত মই উন্নতি হোৱাটো বিচাৰিছিলো আৰু তাৰ বাবে মই নিজেও আগভাগ লৈছিলো যদিও সম্পূৰ্ণ সফল হ'ব পৰা নাছিলো।

মোৰ এই কাৰ্যকালত মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ তত্বাৱধায়ক আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধবীসকলে যথেষ্ট সহায়-ড° অমৰ শইকীয়া ছাৰক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছে। তেওঁ দিয়া উপদেশ সমূহৰ বাবে মই দায়িত্বখিনি সুকলমে কৰিব পাৰিলো।

প্ৰতিবেদনৰ সামৰণিত দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাহুগীন উন্নতি আৰু 'অৰুণ'ৰ সুদীৰ্ঘ উন্নতি কামনা কৰি মই মোৰ লঘুক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ বাৰ্ষিক প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম।

দিপাংকৰ পাটোৱাৰী
লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

Report of Boys' Common Room Secretary

At the very beginning I would wish to offer my heartfelt thanks to all the teachers, friends and juniors of Dispur College for supporting me to serve as boys' common room secretary for the year-2014-15.

I would like to thank especially the professor-in-charge of section, sir Parag Dutta for his proper guidance without whom I could not have accomplished my duties and responsibilities that were bestowed on me. I would also like to thank our honourable principal sir Dr. Amar Saikia for his cooperation and advice.

During the college week festival, I organised the events like Carrom competition, Chess competition, Tug of war, Arrow target, puzzle games etc. These events enable the student to show their talent. It really amazed me to witness their skill.

My college is a home of knowledge and discipline. I am glad and honoured to serve my college. However, if I have committed any mistakes unknowingly during my tenure as secretary, please kindly forgive me. I shall be very grateful.

Abinash Nath
Boys' Common Room Secretary.

Report of Debates & Symposium Secretary

It is a matter of great privilege that the college magazine "Arun" has brought out the twentieth edition. I would like to congratulate our magazine secretary Heeramoni Nath and her teacher-in-charge Dr. Reena Choudhury for their decent effort.

At the very first I would like to thank our principal Dr. Amar Saikia and all the teachers who selected me for the post of "Debate & Symposium Secretary". I feel myself fortunate enough as I did not have to go through election procedure as I was the single candidate for the above mentioned post.

Then I would like to thank my teacher-in-charge Mrs. Dharitri Thakuria who guided me extensively in every step. Initially I was quite nervous for the 'college week' but ma'am instructed and helped me in every way and I was able to accomplish my duties without much difficulty. I am thankful to my friends who gave their full support to me during the college week.

At the time of college week, I realised that the students of Dispur college possess tremendous talent and it is a matter of pride for me to be a part of this college. I hope and believe that if the students get better opportunities they can prove their capability in any field. During my tenure I certainly lacked in many areas and I apologize for that, if possible forgive me.

Lastly I thank all the students and members of students union who have always remained helpful and supportive towards me.

"Long live Dispur College"

"Long live Dispur College Students Union"

Twinkle Biswas
Debate & Symposium Secretary.

Report of Gymnasium Secretary

At the very onset I would like to congratulate "ARUN" and at the same time I feel honoured for having the opportunity to write in this publication.

I would like to thank especially the professor in-charge of my section. Dr. Kumud Ch. Nath without whom I could not have accomplished my duties & responsibilities that were bestowed on me.

During the college week festival I organized events like Body show, Panja, Push-up, Mr. Dispur & etc. competition. These events enable the students to show their latent talents. It really amazed me to witness their skills.

My college is a home of knowledge & discipline. I am glad & honoured to serve my college. However if I have committed any mistake unknowingly during my tenure as a secretary, please kindly forgive me. I shall be very grateful to you.

"Long Live Dispur College
Long Live Dispur College Students' Union"

Dipankar Patowari
Gymnasium Secretary.

২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

সাংস্কৃতিক বিভাগ

বৰগীত

- প্ৰথম :
 দ্বিতীয় : সুদীপা বয়
 তৃতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 উদগনি : ৰাজশ্ৰী নাথ

লোকগীত

- প্ৰথম : নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 তৃতীয় : সুদীপা বয়
 ৰাজশ্ৰী নাথ

বনগীত

- প্ৰথম : সেৱাশ্ৰী বৈশ্য
 দ্বিতীয় : পাৰ্থ প্ৰতিম গগৈ
 তৃতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 ৰাজশ্ৰী বৈশ্য

জ্যোতি সংগীত :

- প্ৰথম : নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : সেৱাশ্ৰী বৈশ্য
 তৃতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 ৰাজশ্ৰী নাথ

ৰাজ্য সংগীত

- প্ৰথম : নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 তৃতীয় : সেৱাশ্ৰী নাথ
 ভূপেন হাজৰিকাৰ গীত

- প্ৰথম : ছয়নিকা বৰুৱা
 নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : বিপুল দাস
 তৃতীয় : সুদীপা বয়
 ৰাজশ্ৰী নাথ

জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত

- প্ৰথম : ছয়নিকা বৰুৱা
 নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : ৰাজশ্ৰী নাথ
 তৃতীয় : সেৱাশ্ৰী বৈশ্য
 জুমি বৰুৱা

খগেন মহন্তৰ গীত

- প্ৰথম : নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 তৃতীয় : ৰাজশ্ৰী বৰুৱা
 আধুনিক গীত

- প্ৰথম : নিবেদিতা বৈশ্য
 দ্বিতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 তৃতীয় : বিপুল দাস
 ৰাজশ্ৰী নাথ

বিহুগীত

- প্ৰথম : পাৰ্থ প্ৰতিম গগৈ
 দ্বিতীয় : নিবেদিতা বৈশ্য
 তৃতীয় : ছয়নিকা বৰুৱা
 উদগনি : অনুকপা ডেকা

বিয়ানাম

- প্ৰথম : অনুকপা ডেকাৰ দল
 উদগনি : ৰাজশ্ৰী নাথৰ দল
 আধুনিক নৃত্য

- প্ৰথম : দীক্ষিতা হাজৰিকা
 দ্বিতীয় : মানসী ভট্টাচাৰ্য্য
 তৃতীয় : বিকাশ লামা
 একাংকিকা নাট

উগগনী : 'স্বীকৃতি'

- অৰুনী শৰণীয়া (শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা)
 দৰ্শনা লহকৰ (শ্ৰেষ্ঠা অভিনেত্ৰী)
 বিমলী নেওগ
 দীপজ্যোতি ভৰালী
 অনামিকা দেৱী

শ্ৰেষ্ঠ সংগীত প্ৰতিযোগী নিবেদিতা বৈশ্য

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতা

- পাৰ-পানী
 প্ৰথম : বনশ্ৰী দাস
 দ্বিতীয় : নিজৰা চেতিয়া
 তৃতীয় : বৰিতা বয়

মুখত চামুচ লৈ দৌৰ

- প্ৰথম : চুমি বৈশ্য
 দ্বিতীয় : সংগীতা ভূঞা
 তৃতীয় : প্ৰিয়া নাৰ্জাৰী
 মিউজিক চিয়াৰ

- প্ৰথম : চুমি বৈশ্য
 দ্বিতীয় : মণিষা বয়
 তৃতীয় : কৰবী দাস
 কাৰাদী শ্ৰেষ্ঠ দল

- অজয় দাস, দিপাংকৰ, কমন মেচ, সুমন বৰুৱা, মিত্ৰ বৰা, সামৰাজ
 বসুমতাৰী, বিশাল সিংহ
 স্কিপিং (ছোৱালী)

- প্ৰথম : প্ৰিয়া নাৰ্জাৰী
 দ্বিতীয় : চুমি বৈশ্য
 তৃতীয় : সুজাতা থাপা
 বেডমিণ্টন (দ্বৈত) ছোৱালী

- প্ৰথম : পূজা ৰায় আৰু য়াছমিন
 দ্বিতীয় : চুমি আৰু সুজাতা
 তৃতীয় : সেমীনা আৰু সংগীতা
 বেডমিণ্টন (দ্বৈত) ল'ৰা

- প্ৰথম : আকাশ আৰু সঞ্জীৱ
 দ্বিতীয় : দিব্যজ্যোতি আৰু পদ্ম
 কাৰাদী (ছোৱালী)
 শ্ৰেষ্ঠ দল

- পম্পী কলিতা, ভাবনা বড়ো, মৃদুস্মিতা গগৈ, মিলেনী ৰায়,
 পবিত্ৰা কাজলে, মমতা সিংহ কৈৰী, ইন্দি শইকীয়া
 দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল
 জুতিকা ডেকা, বিজুলী দাস, শ্বানিমা বেগম, বঙ্গোৱালী বড়ো, কৰবী
 দেউৰী, সুজাতা কোঁৱৰ, নিশা তাঁতী, প্ৰিয়া নাৰ্জাৰী, জুপিতৰা
 বড়ো

বেডমিণ্টন (একক)

- প্ৰথম : দিপাংকৰ পাটোৱাৰী
 দ্বিতীয় : বিশাল বৈদ্য
 তৃতীয় : সুমন বৰা
 ভলী বল

- শ্ৰেষ্ঠ দল চতুৰ্থ যান্মাসিক বনিজা
 কমল পাঠক, সৌৰভ গাৰ্গ, বিশাল বৈদ্য, পৰাগ কুমাৰ দাস,
 টিবান দলে, দিপাংকৰ পাটোৱাৰী, সৌৰভ দাস

- দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ দল দ্বিতীয় যান্মাসিক বাণিজ্য
 মোচিভ ছে', বৌছন ফাৰুক, আনিশ পাছোৱান, কৌশিক
 গগৈ, বকিবুৰ বহমান, সঞ্জয় দাস, বিশ্বকৰ সিংহ, হিমজ্যোতি
 দাস

জিমনেচিয়াম

- প্ৰথম : ছাকিল ইনজাম
 দ্বিতীয় : ইদকাশমান সাহ
 তৃতীয় : নিৰ্মল নাথ
 মিষ্টাৰ দিশপুৰীয়ান : বিশাল সিংহ (চতুৰ্থ যান্মাসিক বাণিজ্য)

শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ : চুমি বৈশ্য কলা শিল্প :

- পেঞ্চিল ছেছ
 প্ৰথম : প্ৰিয়া দাস
 দ্বিতীয় : বনস্মিতা দাস
 তৃতীয় : পূজা প্ৰসাদ
 ৰাটাব কলাৰ

- প্ৰথম : প্ৰণামী কলিতা
 দ্বিতীয় : বনস্মিতা দাস
 তৃতীয় : পূজা দাস
 ৰোংগোলী

- প্ৰথম : অনু সিংহ
 দ্বিতীয় : বনস্মিতা দাস
 তৃতীয় : ভনীতা ৰাজবংশী
 নিচুকনী : লীনা বিশ্বকৰ্মা
 গ্লাছ পেইন্টিং

- প্ৰথম : নমিতা লহকৰ
 বনস্মিতা দাস
 দ্বিতীয় : অনু সিংহ
 প্ৰভজিৎ কোঁৱৰ
 তৃতীয় : বিদিশা কলিতা
 শ্ৰেষ্ঠ কলাশিল্পী বনস্মিতা দাস

- সাহিত্য বিভাগ
 কবিতা শিতান
 প্ৰথম : মৃদুস্মিতা কলিতা
 দ্বিতীয় : বিপুল দাস
 বৰিতা বয়
 তৃতীয় : নাতাশা ডেকা

कुइज

প্রথম দল : সম্পূর্ণ বিশ্বাস

জেচমিন আৰা বেগম

পিংকি

দ্বিতীয় দলঃ মনিষ ভট্টাচার্য

বাহিদা জাহান ববভুঞা

দীক্ষিতা হাজরিকা

পার্থ প্রতীম চৌধুরী, মানবেন্দ্র দে

দেশবাসী ববদলে

আলোচনী বিভাগ

থিতাতে লেখা 'নিমাবিক'

প্রথম : মৃদুস্মিতা কলিতা

দ্বিতীয় : পার্থপ্রতিম চৌধুরী

ତୃତୀୟ : ଡୁପାଲୀ ଡେକା

ପ୍ରଥମେ ଲେଖା 'କବିତା'

प्रथम : काश्मिरी वर्मन

द्वितीय : पूजा प्रसाद

তৃতীয় : ভনিতা বাজবংশী

খিতাতে লেখা 'গল্প' :

প্রথম : হিমালয়ী তালকদার

দ্বিতীয় : পার্থপ্রতিম চৌধুরী

ତୃତୀୟ : ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ

নিচুকনি : বর্ণালী তালুকদাৰ

খিতাতে লেখা 'চিঠি'

ପ୍ରଥମ : ପାର୍ଥ ପ୍ରତିମ ଚୌଧୁରୀ

দ্বিতীয় : পূজা দাস

ତୃତୀୟ : ଶୂନ୍ୟସ୍ଥିତା କଳିତା
ନିଷ୍କଳି

নিচুকান : ববিতা বয়
শ্রেণী : পঞ্চম

শ্রেষ্ঠ প্রতিযোগী পার্শ্বপ্রতীম চৌধুরী।
IQAC আৰু ফাৰ্মা

IQAC আৰু আলোচনী বিভাগৰ সহযোগত
চুটি গল্প প্রতিযোগিতা

প্রথম : শংকর বাছুর

দ্বিতীয় : জুনমণি শর্মা (ল'বালিৰ ধেমালি)
তৃতীয় : গুপ্তেন দাস (ল'বালিৰ ধেমালি)

তৃতীয় : জুনমাণ শর্মা (ল'বালিব ধেমালি)
গুপ্তন দাস (of Angels and Ghosts)
প্রিন্স কুমার (কিনা য়হী জিন্দেগী হে)

অ' মোৰ গুপজা ঠাই,
অ' মোৰ অসমী আই,
চাই লওঁ এবাৰ মুখনি তোমাৰ
হেপাহ মোৰ পলোৱা নাই।